

Bret Easton Ellis

ÇEKİM
KURALLARI

İngilizce aslından
geviren
SONER ASLAN

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevinde basıldı. (1997)

Bret Easton Ellis

ÇEKİM
KURALLARI

ROMAN

İngilizce aslından
çeviren

SONER ASLAN

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Özgün adı
The Rules of Attraction

ISBN 975-510-644-8
© Bret Easton Ellis 1987 / Kesim Telif Hakları Ajansı /
Can Yayınları Ltd. Şti. (1993)

Phil

Holmes

için

Olgular, boncuk gibi yan yana dizildiği zaman bile aralarında gerçek bir sıra yoktu. Olaylar akıp gitmiyordu. Birbirinden kopuk, rasgele, gelişigüzel, öykümsü, aralarında yumuşak geçişler bulunmayan, daha önceki olayların anlamlı sonucu olarak gelişmeyen parça bohçası olaylar halinde ortaya çıkıyorlardı.—

Tim O'Brien
Cacciato'nun Peşinde

SONBAHAR

1985

ve "Seni sıkabilecek bir hikaye, ama dinlemek zorunda de-
ğilsin," dedi bana kız, çünkü öyle olacağını hep biliyordu;
eylöldü, galiba Camden'daki ilk yılıydı ya da aslında hafta
sonuydu, gerçekte bir cuma günüydü, üç ya da dört yıl ön-
ceydi, öyle sarhoş olmuştu ki kendini yatakta buldu; kanı-
sınca seramik bölümü ikinci sınıf öğrencisi olan birine,
ama aslında ya New York Üniversitesi'nde sinema okulu
öğrencisi olan, yalnızca Düzülmek İçin Süslenmişler Parti-
si için New Hampshire'a gelmiş bir herife ya da bir kasa-
balıya bakireliğini vermişti (geç kalmıştı, on sekiz yaşın-
daydı), Lorna Slavin'in odasında, çünkü birinci sınıftaydı
ve bir oda arkadaşı vardı, Lorna ise hatırladığına göre, son
sınıfta ya da üçüncü sınıftaydı ve genellikle bazen erkek
arkadaşının kampus dışındaki yerinde kalıyordu. O gece
kızın gözü aslında başkasındaydı: Daniel Miller, tiyatro
bölümü son sınıf öğrencisi, ama birazcık eşcinsel, sarı saç-
lı, kusursuz vücutlu, sonra o inanılmaz gri gözleri, ama
Ohio'lu o güzel Fransız kızla görüşüyordu, sonunda öpüş-
meyle bulaşan mono hastalığına yakalandı ve Avrupa'ya
gitti, son sınıfı hiç bitirmedi. N.Y. Üniversitesi'nden bu
herifle (şimdi adını bile hatırlamıyor; Rudolph mu, Bobo
mu) kız, üzerine biyık ve güneş gözlüğü çizilmiş Re-
agan'ın büyük bir posterini altında konuşuyorlardı, bunu
hatırlıyor; herif bütün o filmlerden söz ediyordu, kız ise
görmemiş bile olsa sürekli ona bütün o filmleri gördüğünü
söylüyordu; sürekli onunla, onun sevdiği şeylerle, sevme-
diği şeylerle uyuşuyordu ve hep onun bir Daniel Miller
olamayacağını düşünüyordu (bu herif mavî ve siyaha bo-

yanmış kirpi gibi sivri saçlı, şal kravatlıydı ve ne yazık ki yeni büyüyen bir keçi sakalı vardı), ama yine de yeterince sevimliydi ve kız bütün o film yapımcılarının adlarını yanlış telaffuz ettiğinden, yanlış oyuncularını hatırladığından, yanlış film çekimcilerinin adlarını verdiği için emindi, ama onu istiyordu ve onun gözlerini Kathy Kotcheff'e diktiğini görebiliyordu, Kathy Kotcheff de bakışlarıyla ona karşılık veriyordu, kız ise inanılmaz derecede zom oluyor, başı öne arkaya salınıp duruyordu; herif biraz daha bira almak için fiçinin başına gitti, siyah bir sutyen ve jartiyer kuşağıyla tamamlanmış siyah bir külot giymiş olan Kathy Kotcheff onunla konuşmaya başladı ve kız çaresizliğinden illet oluyordu. Gidecek, film dünyasından birkaç isim bildiğini gösterecek, Salle ve Longo'dan bahsedecekti, ama bunun çok gösterişçi olacağını hissetti, bu yüzden herifin arkasına kadar yürüdü ve yalnızca odasında biraz ot olduğunu fısıldadı, aslında yoktu, ama Lorna'da olabileceğini umuyordu, herif gülümsedi ve "İyi bir fikir gibi görünüyor," dedi. Kız yoldayken merdivenlerde birinden hiç içmeyeceği bir sigara otlandı ve ikisi Lorna'nın odasına gittiler. Herif kapıyı kapattı ve kilitledi. Kız ışığı yaktı. Herif söndürdü. Kız, galiba, hiç otu olmadığını söyledi. Herif önemli olmadığını belirtti, sonra alt katta tükenmeden önce hububat alkolü puncuyla doldurduğu gümüş yassı matarayı çıkardı; kız o panç ve birayla zaten çok sarhoştı, ama yine de daha çok içti ve farkına vardığında Lorna'nın yatağında kucaklanmış öpüşüyorlardı, gergin olamayacak kadar sarhoştı. Alt katta Dire Straits ya da belki Talking Heads çalıyordu, kız körkütük sarhoştı ve katıksız delilikten farksız olduğunu bilmesine rağmen ne buna bir son verebiliyor ne de başka bir şey yapabiliyordu. Kendinden geçti, tekrar kendine geldiğinde sutyenini çıkarmaya çalıştı, ama hâlâ çok sarhoştı ve herif şimdiden ona girmeye başlamıştı, ama kızın bakire olduğunu bilmiyordu, acıttı (o kadar çok değil, yalnızca birazcık keskin acı, ama kendisine öğretilenler doğrultusunda beklediği ka-

dar kötü değil, ama tam olarak hoş da değil), işte o zaman odada başka bir ses duydu, inleyen bir ses, yatağın üzerinde yer değiştiren ağırlığı hatırlıyor, üzerindeki bu herifin N.Y.Ü. sinema okulu öğrencisi değil, başka biri olduğunu anlıyor. Oda zifiri karanlıktı, her iki tarafında da bir çift diz hissedebiliyordu ve üzerinde neler olup bittiğini bilmek bile istemiyordu. Bütün bildiği, kesin görünen tek şey tiksinti hissettiği idi ve kafası duvara çarpıp duruyordu. Herifin kilitletiğini sandığı kapı hızla açıldı, içeriye fıçığı bir yere koymaları gerektiğini söyleyen gölgeler girdi, sonra fıçı içeri yuvarlandı, yatağa çarptı ve kapı kapandı. Kız, 'Daniel Miller'la olsaydı böyle olmazdı,' diye düşünüyordu, o kendisini yumuşak bir şekilde büyük güçlü tiyatro öğrencisi kollarına alır, sessizce, ustalıklı soyar, zarafetle ve rahatlıkla sutyenini çıkarır, derin bir şekilde şefkatle öper ve belki acıtmazdı, ama Daniel Miller'la birlikte değildi. New York'tan adını bilmediği biriyle ve kim olduğunu ancak Tanrının bildiği bir diğeriyle birlikte oradaydı ve üzerindeki iki vücut hareket etmeye devam etti, sonra üstte duramayacak kadar sarhoş olmasına rağmen kendisi üstteydi, biri sutyenin üzerinden göğüslerine dokunup girmeye devam ederken onu dik tutan, destekleyen başka biri vardı ve kız yandaki odada yüksek sesle tartışan çifti duya-biliyordu, sonra yeniden kendinden geçti, daha sonra heriflerden biri başını duvara çarptığında uyandı, herif kızı da sürükleyerek yataktan kaymıştı ve ikisi de başlarını fıçıya çarpmışlardı. Heriflerden birinin bir şeyin içine kustuğunu duydu, bunun Lorna'nın çöp kutusu olmasını diliyordu. Yeniden kendinden geçti, uyandığında ise belki otuz saniye, belki yarım saat sonra, hâlâ düzülüp hâlâ acıdan inlerken (muhtemelen kızın tahrik olduğunu sanıyorlardı, ama durum kesinlikle böyle değildi) birinin kapıyı çaldığını duydu. "Girin, girin," dedi ya da en azından böyle dediği kanısında. Tekrar kendinden geçtiğinde hâlâ yer-deydiler...

Ertesi sabah erkenden uyandı, her nasılsa yatağın üzerindeydi, oda soğuktan ve kısıp kokuyordu, yarı boş fıçı yere sızdırıyordu. Başı zonkluyordu, hem sarhoşluk yüzünden hem de ne kadar olduğunu bile bilmediği bir süre boyunca kafasının duvara çarpmış olması yüzünden. N.Y.Ü.'lü sinema okulu öğrencisi yanında, gece boyunca odanın ortasına doğru yer değiştirmiş olan Lorna'nın yatağının üzerinde yatıyordu ve hatırladığından çok daha kısa boylu ve daha uzun saçlı görünüyordu, kirpi gibi olan saçları şimdi canlılığını kaybetmişti. Ve pencereden giren ışıktan, sinema okulu öğrencisinin yanında uzanan diğer herifi gördü; kendi kendine düşündü, bakire değildi; N.Y.Ü.'lü herifin yanında uzanan çocuk gözlerini açtı, hâlâ sarhoştur ve daha önce hiç görmediği biriydi. Muhtemelen bir kasabalıydı. Aslında bir kasabalıyla yatmıştı. 'Ben artık bakire değilim,' diye düşündü yeniden. Kasabalı onu önemsemedi, ona kendini tanıtmaya zahmetine katlanmadı, sonra kıza ormanda gezen bir fülle ilgili geçen gece duymuş olduğu fıkrayı anlattı. Fil bir dikene basar ve canı çok yanar, dikenini çıkarmakta güçlük çeker, oradan geçen bir sıçandan rica eder, 'Lütfen ayağımdan dikenini çıkar' ve sıçan da bir istekte bulunur: 'Eğer seni düzmemeye izin verirsen.' Fil tereddüt etmeden 'Tamam,' der ve sıçan çabucak dikenini filin ayağından çeker, sonra tırmanarak filin arkasına çıkar ve düzmeye başlar. Oradan geçen bir avcı fili vurur, fil acıyla inlemeye başlar. Filin yaralarına kayıtsız olan sıçan, 'Sızlan yavrum, sızlan,' der ve düdüklemeye devam eder. Kasabalı gülmeye başladı ve bu keşke kızın unutulabileceği bir fıkraya olsaydı, ama o günden beri hep kendisiyle kaldı. O zaman, her ne kadar o bakirelik sonrasının sabahında bu bir nedenle önemsiz görünse de bakireliğini (teknik olarak) hangisine verdiğini bilmediği kafasına dank etmeye başlıyordu (yine de iyi bir şey vardı, o da N.Y.Ü.'lü sinema okulu öğrencisine vermiş olma olasılığı kasabalınınkinden daha yüksekti). Kanadığının belli belirsiz farkındaydı, ama yalnızca birazcık. N.Y.Ü.'lü herif uykusunda geçirdi. Lor-

na'nın çöp kutusunun her yeri kusuktu (kiminkiydi?). Kasabalı hâlâ gülüyordu, çıplaktı ve gülmekten iki büklüm olmuştu. Kızın sutyeni hâlâ üzerindeydi. Ve Daniel Miller'a söylemek istemiş olsa da bunu hiç kimseye söylemedi, "Böyle olacağını hep biliyordum."

SEAN Parti bitmeye başlıyor. Tam son fıçı musluğa takılırken Windham Evi'ne geliyorum. Kasabada iş iyi gitti, biraz param var, Booth'ta oyun odaşında yaşayan bu birinci sınıf öğrencisinden biraz ot alıyorum ve Susuz Perşembe'ye gelmeden önce kafa yapıyorum. Oturma odasında Quarters oyunu¹ oynanıyor ve Tony bir sürahiye bira dolduruyor.

Ona soruyorum, "Ne var ne yok?"

"Hey Sean! Kimliğimi kaybettim. Puba gidemiyorum," diyor. "Brigid Los Angeleslı herife abayı yaktı. Katılmak ister misin?"

"Sorun değil," diyorum. "Bardaklar nerede?"

"İşte orada," diyor ve masaya dönüyor.

Biraz bira alıyorum ve kısa sarı saçlı, nefis vücutlu, bir iki hafta önce becerdiğim bu şehvetli birinci sınıf öğrencisi kızın söminenin yanında dikildiğini fark ediyorum. Yanına gidip onunla konuşmak üzereyim, ama Mitchell Allen şimdiden onun sigarasını yakıyor ve uğraşmak istemiyorum. Böylece duvara yaslanıyorum, REM dinliyorum, birayı bitiriyorum, biraz daha alıyorum, gözlerimi birinci sınıf öğrencisinden ayırmıyorum. Sonra başka bir kız yanıma geliyor, adı Deidre galiba, şimdiden bozulmaya yüz tutmuş ve fazla moda görünen kirpi saçları siyah, ruju siyah, tırnak boyası siyah, diz çorapları siyah, ayakkabıları siyah, memeleri hoş, vücudu fena değil, son sınıf-

¹ İki ya da daha fazla kişinin madeni bir para ve bir bira bardağıyla oynadığı oyun: Para, yazı tura atar gibi atılır ve masanın ortasındaki bira bardağına sokulmaya çalışılır. Parayı bardağa sokan oyuncu içkiyi diğer oyuncularından istediğine içerir.

ta. Odada sıcaklık eksi kırkmiş gibi olmasına rağmen üzerinde boyundan askılı, kolsuz, sırtı açık, siyah bir bluz var, sarhoş ve veremliymiş gibi öksürüyor, İskoç viskisi yudumluyor. Onu kitapçada Dante çalarken gördüm. "Tanışıyor muyuz?" diye soruyor. Eğer caka yapıyorsa kesinlikle fazla aptalca.

"Hayır," diyorum. "Merhaba."

"Adın ne?" diye soruyor, dengesini sağlamaya çalışarak.

"Peter," diyorum.

"Oh, gerçekten mi?" diye soruyor, kafası karışmış görünüyor. "Peter mi? Peter senin adın bu değil."

"Evet bu." Gözüm hâlâ şehvetli birinci sınıf öğrencisinde, ama buraya hiç bakmıyor. Mitchell ona bir bira daha veriyor. Çok geç. Yeniden adı Dede Dadire midir nedir, bu kıza dönüyorum.

"Son sınıfta değil misin sen?" diye soruyor bana.

"Hayır," diyorum. "Birinci sınıftayım."

"Gerçekten mi?" Ansızın öksürmeye başlıyor, sonra İskoç viskisini yudumluyor, aslında deviriyor ve "Daha büyük olduğunu düşünmüştüm," diyor, sesi törpü gibi.

"Birinci sınıftayım," diyorum, bardağımı kurutuyorum. "Peter. Birinci sınıf öğrencisi Peter."

Mitchell kızın kulağına birşeyler fısıldıyor. Kız gülüyor ve başını çeviriyor. Mitchell fısıldamaya devam ediyor. Kız kıpırdamıyor. Tamam işte. Mitchell'la birlikte gitmek istiyor. "Yani, adının Brian olduğuna yemin edebilirdim," diyor Deedum. Seçenekleri düşünüyorum. Hem şimdi buradan ayrılabilir, odama dönebilir, gitar çalabilir, uyuyabilirim. Ya da Tony, Brigid ve Los Angelesli o sersem herifle Quarters oynayabilirim. Ya da biraz içmek için bu kıızı kampus dışına, Atlıkarınca'ya götürebilir, orada ondan ayrılabilirim. Ya da onu odama götürebilir, -Kurbağa gitmiştir umarım- kafa tütüleyebilir ve onu düzebilirim. Ama aslında bunu yapmak istemiyorum. Ona o kadar ilgi duymuyorum, ama şehvetli birinci sınıf öğrenci-

si Mitchell'la birlikte gitti bile, yarın hiç dersim yok, vakit geç ve fıçı tükeniyor gibi. Sonra kız bana bakıp soruyor, "Neler oluyor?" ve ben düşünüyorum, "Neden olmasın!"

Sonuçta onunla eve gidiyorum bodur, ama şehvetli, babası müzik endüstrisinde olmasına rağmen Lou Reed'in kim olduğunu bilmiyor. Onun odasına gidiyoruz. Oda arkadaşları evde, ama uyuyor.

"Ona aldırma," diyor, ışığı yakarken. "Deli. Sorun değil."

Elbiselerimi çıkarıyorum, o sırada oda arkadaşları uyanıyor ve çıplak görünüşümü karşısında çıldırmaya başlıyor. D'nin battaniyelerinin altına giriyorum, ama oda arkadaşları ağlamaya başlıyor, yataktan çıkıyor ve D ona bağırıp duruyor, "Sen delisin, git uyu, sen delisin," ve oda arkadaşları kapıyı çarparak hıçkırıklar içinde çıkıp gidiyor. Birbirimizi okşayıp öpmeye başlıyoruz, ama diyaframını unutuyor, onu yerleştirmeye çalışıyor, elini sıktığı köpükle dolduruyor, ama orasına hiç koyamıyor, nereye koyacağını bilemeyecek kadar da sarhoş. Yine de onu düzmeye çalışıyorum ama, "Peter, Peter," diye inleyip duruyor, bu yüzden bırakıyorum. Kusmayı düşünüyorum, ama onun yerine birkaç fırt esrar nargilesi çekiyorum, sonra dümeni kırıyorum. İcabına bak. Rock'n'roll.

PAUL Susuz Perşembe'ye gittiğimizde zaten zom olmuştuk, gece hâlâ canlıydı ve saçları açık renk, çok uzun ve erkeksi, Connecticut'ta yaşayan İsveçli kız beni ayartıyordu, ben de buna izin verdim. Sarhoştum, ama hâlâ kendimi neyin içine sürüklediğimi çok iyi bilerek buna izin verdim. Mitchell'la konuşmaya çalışmıştım, ama o daha çok Candice, kısaca Candy adlı bu son derece çirkin sürtük ikinci sınıf öğrencisiyle ilgileniyordu. Yarı dehşete düşmüştüm, ama ne yapabilirdim? Katrina'yla konuşmaya başladım, fakirler için para toplayan Protestan grubu Sal-

vation Army'den alınmış siyah yağmurluğu içinde ve altından bir tutam saçın dışarıyı dikizlediği gemici şapkasıyla çok çekici görünüyordu, Windham Evi'ndeki oturma odasının karanlığında bile gözleri büyük ve maviydi.

Her neyse, sarhoştuk ve Mitch hâlâ Candie'yle konuşuyordu ve kesinlikle görmek istemediğim bu kız da partideydi, Katrina'yla çıkıp gitmek için yeteri kadar sarhoştum şimdi. Belki kalabilir, Mitch'e karşı daha sabırlı olup onu bekleyebilir ya da L.A.'lı o çocuğu ayartabilirdim, çok bronzlaşmış olmasına rağmen iyi kasları (kırmızı kasları) vardı ve herhangi bir şey denemek için yeterince içine kapanık görünüyordu. Ama hâlâ güneş gözlüğü takılıydı, Quarters oynuyordu ve her neyse, Brigid McCauley ile (Vanden Smith'e göre 'tam bir folluk') yattığı söylentisi vardı. Katrina "Neler oluyor?" diye sorduğunda bir sigara yaktım ve "Gidelim," dedim. Şimdi daha da sarhoştuk, çünkü mutfakta bulduğumuz bir şişe iyi kırmızı şarabı diplemiştik, ardından dışarı çıktığımızda serin ekim havası ikimizi de bir parça şok etti, ama ayıltmadı, durmadan gü-lüyorduk. Sonra kız beni öptü, "Odama dönelim ve duş alalım," dedi.

Bunu söylediğinde hâlâ yemekhane çimenliğinde yürüyorduk, eldivenli elleri siyah paltosunun içindeydi, gü-lüyor, etrafında dönüyor, yaprakları tekmeliyordu; Windham Evi'nde çalan müziğin sesi hâlâ geliyordu. Bu ânı uzatmak istedim, bu yüzden yiyecek birşeyler bulmak için etrafa bakmayı önerdim. Yürümeyi bıraktık, orada ayakta duruyorduk ve birazcık hayal kırıklığından daha çok bozulmuş görünüyor olmasına rağmen kabul etti ve gizlice buzdolaplarına baskınlar yaparak evden eve dolaştık, bütün elimize geçen biraz dondurulmuş kurabiye, yarısı boş bir torba patates cipsi ve bir siyah Heineken birası olsa da.

Neyse, sonunda onun odasındaydık, gerçekten sarhoştuk, öpüşüyorduk. Bir dakika durdu ve koridorun dibindeki banyoya doğru ilerledi. Işıklardan birini açtım ve oda arkadaşının boş yatağını, altında bir boynuz bulunan du-

vardaki hayali atın posterini inceleyerek odayı gözden geçirdim; kent ve taşra ile haftalık dünya haberleri dergilerinin çeşitli sayıları ('Efsanevi maymun Kocaayak'tan hamile kaldım,' 'Bilim adamları UFO'ların AIDS'e yol açtığını söylüyorlar') köşede oturan dev, tüylü bir oyuncak ayının etrafında dağılmış olarak duruyordu ve kendi kendime bu kızın çok genç olduğunu düşünüyordum. Odaya döndü, bir joint¹ yaktı ve ışığı söndürdü. Kendinden geçmek üzereyken sordu, "Seks yapmayacağız, değil mi?"

Steryosunda Paul Young çalıyordu ve ben onun üzerine eğilmiş gülümsüyordum, "Hayır, galiba yapmayacağız," dedim. Eylülde terk ettiğim kızı düşünüyordum.

"Neden?" diye sordu ve orada odasının yarı karanlığında yatarken artık gerçekten o kadar güzel görünmüyordu, tek gerçek ışık tuttuğu jointın ucundaki ateşten ışıyan ışıktı.

"Bilmiyorum," dedim, sonra ciddi bir şekilde alay ediyorum, "başka bir ilişkim var," oysa yoktu, "ve" sen sarhoşsun," bunun da seksle aslında hiçbir ilgisi yoktu.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," dedi kendinden geçmeden önce. "Senden gerçekten hoşlanıyorum," dedim, onu çok az tanımama rağmen.

Jointı ve Heineken'ı bitirdim. Sonra onun üzerine bir battaniye örttüm ve ellerim paltomun ceplerinde orada ayakta duruyordum. Battaniyeyi üzerinden almayı düşündüm. Battaniyeyi üzerinden aldım. Sonra kolunu kaldırdım ve göğüslerine baktım, onlara dokundum. 'Belki ona tecavüz ederim, diye tartındım. Ama saat dörde yaklaşıyordu ve gitme olasılığım oldukça az görünmesine rağmen altı saat sonra bir dersim vardı. Çıkmadan önce onun Yüzyıllık Yalnızlık kitabını yürüttüm, steryosunu kapattım ve ayrıldım, hoşnuttum ve belki biraz utanmıştım. Ben son sınıftaydım. O hoş bir kızdı. Neyse, sonunda herkese kaldıramadığımı anlattı.

¹ Esrarlı sigara.

LAUREN Windham'daki Susuz Perşembe'ye git-
tim. Öylesine gitmişim, hoşuma gitmedi, Victor'ı düşün-
nüyordum ve yalnız hissediyordum. Judy şimdiden sarhoş
bir halde stüdyoya uğradı ve beni teselli etmeye çalıştı. Ka-
fa yaptık ve ben Victor'ı düşünerek daha da yalnızlaşıyor-
dum. Sonra geç saatler, partideyiz, fazla ilginç bir şey yok:
Köşede fıçı, REM ya da galiba REM, güzel, kıt anlayışlı
dans bölümü öğrencileri orada burada utanmadan kıvrıp
duruyorlar. Judy, "Gidelim," diyor, ona katılıyorum. Git-
miyoruz. Birer bira alıyoruz, ılık ve gazı kaçmış, ama içi-
yoruz. Judy Fels'ten bir herifle gidiyor, ama Tony ve Ber-
nette adındaki o kızla quarters oynayan Los Angeleslı he-
rife tutkun olduğumu biliyorum. Tony'den hoşlanıyorum,
buradaki ikinci dönemimde onunla yattım. Bernette
L.A.'lı herifle görüşüyor herhalde ya da belki Tony'yle
görüştüyor. Bir şey olmuyor, ayrılmayı düşünüyorum,
ama stüdyoya geri dönme fikri...

Görmek istemediğim bir herif giriyor içeri, bu yüz-
den bu yuppimsi birinci sınıf öğrencisi herifle konuşmaya
başlıyorum. "Bira içer miyiz?" diye soruyor. Tony'ye bir
göz atıyorum, ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyorum.
Oturma odasının diğer yanında sürahiyi kaldırırken bana
bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor, bunun Quarters oynama
daveti mi, yoksa yatma daveti mi olduğunu ayırt edemiyor-
um. Ama bu heriften nasıl uzaklaşabilirim. Ama görmek
istemediğim biri var burada ve oraya gidersem onun ya-
nından geçmek zorunda kalacağım. Bu geri kafalıyla ko-
nuşmaya devam ediyorum. Bu herif bana verdiği her za-
rarsız bilgi kırıntısından sonra harap edici bir şekilde son
moda her şeyden haberdar gibi görüldüğünü zanneden bir
ses tonuyla bana "Hey, Laura," diyor, ben de sürekli, "Bak
benim adım Laura değil, anladın mı?" diyorum, o ise bana
Laura demeye devam ediyor, sonunda onu azarlamak üze-

reyken birden onun adını bilmediğimi fark ediyorum. Söylüyor. Neydi, Steve miydi? Sigara içmem onun, Steve'in hoşuna gitmiyor. Tipik sarhoş (çok değil) sinirli birinci sınıf öğrencisi. Steve kime bakıyor? L.A.'lı herife değil, ama Bernette'e, Bernette hiçbir şekilde bu geri kafalı birinci sınıf öğrencisi Steve herifiyle yatmaz, ama pekâlâ, belki yatar. Victor'ı düşünmekten kendimi alamıyorum. Ama Victor Avrupa'da. Bira içer miyiz? Aman Tanrım! Birinci sınıf öğrencisi birama dokunmadığımı söylüyor. Parmaklarımı plastik ağzı boyunca gezdirerek bardağa dokunuyorum. "Oh demek istediğim o değil," diyor nazik ve anlayışlı bir şekilde. "Onu iç," teşvik ediyor. Saç tıraşıyla bir steryotip. Neden umurunda ki sanki? Ciddi ciddi onunla yatacağımı mı zannediyor? Neden o adam gitmiyor? Tony sanki buraya bakıyor mu? Quarters oyunundan birisi Sean için haykırıyor: "Evet, ben bir pislik torbası Bateman'im." Judy gözlerini yukarı yuvarlayarak bana sürtünüp geçiyor. Steve herifine ne olup bittiğini soruyorum. Benimle biraz ot içmek istiyor, ama eğer ot istemiyorsam kendisinde biraz iyi spid var. İmdat. Neden Victor'a dört kartpostal gönderip hiç cevap alamadığımı öğrenmek istiyorum. Ama o konuda düşünmek istemiyorum ve çok ani bir şekilde birinci sınıf öğrencisiyle birlikte çıkıyorum. Çünkü... Bira bitti. Steve benim odama gidip gidemeyeceğimizi soruyor. "Oda arkadaşım..." yalan söylüyorum. Şimdi çıkıyoruz. Victor'a sadık kalacağıma dair kendime söz vermişim, Victor da sadık kalacağına dair bana söz vermişti. Çünkü birbirimize âşık olduğumuzu düşünüyordum, düşünüyorum. Ama o andı bir bakıma eylülde bozmuşum zaten, tam ve kesin bir hataydı, peki şimdi ne yapıyorum ben?

Franklin Evi'nin koridorundayız. Kapısında A Clockwork Orange filminin yırtık posteri mi var? Hayır, sonraki oda. Kapıda Ronnie Reagan takvimi. Şaka mı bu? Birinci sınıf öğrencisinin odasındayız şimdi. Adı neydi? Sam Steve. Ne kadar... düzenli! Duvarda tenis raketi. Raf Ro-

bert Ludlum kitaplarıyla dolu. Kim bu herif? Muhtemelen bir cip kullanıyor, mokasen ayakkabı giyiniyor, lisedeyken kız arkadaşı onun okulunun adının ilk harflerini taşıyan süveterini giyiyordu. Aynada saçlarını kontrol ediyor ve oda arkadaşının bu gece Vermont'ta olduğunu söylüyor. Neden ona erkek arkadaşımın, sevdiğim kişinin, beni seven kişinin, özlediğim kişinin, beni özleyen kişinin Avrupa'da olduğunu ve hiçbir koşul altında bunu yapmam gerektiğini anlatmıyorum. Buzdolabı var ve buz gibi bir Beck's birası çekip çıkarıyor. Ustaca tasarlanmış. Bir yudum alıyorum. Bir yudum alıyor. L.L. Bean süveterini ve tişörtünü çekip çıkarıyor. Vücudu iyi. Hoş bacaklar. Muhtemelen çok tenis oynuyor. Az daha masanın üzerinde duran bir yığın ekonomi kitabını deviriyordum. Burada bu bölümün olduğunu bile bilmiyordum.

"Uçuk ya da başka bir şeyin yok, değil mi?" diye soruyor ikimiz birlikte soyunurken.

İçimi çekiyorum ve "Hayır, yok," diyorum. Keşke sarhoş olsaydım.

Belki bende olabileceğini duyduğunu söylüyor.

Bunu kimden duyduğunu bilmek istemiyorum. Keşke çok sarhoş olsaydım.

Hoş, ama tahrik olmadım. Yalnızca Victor'ı düşünüyorum ve orada uzanmış yatıyorum.

Victor.

VICTOR Bir DC-10 çartır uçağıyla Londra'ya gittim, Gatwick'te indim, otobüsle kent merkezine gittim, okuldan, afyon satan bir arkadaşımı aradım, ama kız yoktu. Bu yüzden yağmur başlayıncaya kadar sağda solda gezindim, sonra metroyla tekrar arkadaşımın evine döndüm ve orada dört ya da beş gün geçirdim. Buckingham Sarayında muhafızların nöbet değişimini gördüm. Thames Irmağının kıyısında bir greyfurt yedim, burası bana o Pink

Lloyd albümünün kapağını çok anımsatıyordu. Anneme hiç göndermediğim bir kartpostal yazdım. Eroin aradım, ama hiç bulamadım. Liverpool'da bir plakçı dükkânında rastladığım bir İtalyandan biraz spid satın aldım. İçinde çok fazla tütün olan bir sürü afyon içtim. Benimle aynı dili konuşmalarına rağmen bunların hepsi aşağılıktı. Çok yağmur yağdı, burası pahalıydı bu yüzden Amsterdam'a gitmek için dümen kırdım. Merkez İstasyonunda biri oldukça güzel saksofon çalıyordu. Birkaç arkadaşla birlikte birinin bodrum dairesinde kaldım. Amsterdam'da da çok afyon içtim, ama stokumun çoğunu bir müzede kaybettim. Müzeler kıyaktı, kanımca. Bir sürü Van Gogh vardı ve Vermeer'ler yoğun duygular içeriyordu. Etrafta gezindim, bir sürü hamur işi, bir sürü duman tütsülü ringa aldım. Bütün Hollandalılar İngilizce biliyor, bu yüzden hiç Felemenkçe konuşmak zorunda kalmadım ve bu çok rahatlatıcıydı. Bir araba kiralamak istedim, ama kiralayamadım. Ama birlikte kaldığım insanların bisikletleri vardı ve bir gün bir bisiklet gezintisine çıktım, bir sürü inek, kaz ve kanal gördüm. Yolun kenarına çektim, taş gibi oldum ve uykuya daldım, uyandım, biraz yazdım, biraz asit attım, birkaç çizim yaptım, sonra yağmur yağmaya başladı ve pedal çevirerek Danoever'a, bir gençlik konaklama tesisine gittim, orada biraz İngilizce konuşan birkaç kıyak Alman herif vardı, sonra Amsterdam'a geri döndüm ve geceyi bu gerçekten aptal Alman kızla geçirdim. Ertesi gün trenle tonlarca kıyak Van Gogh'un bulunduğu Arnhem'deki Kroeller'e gittim. Heykel bahçesinde oturdum ve orada kafa yapmaya çalıştım, ama hiç kibritim yoktu, bulamadım da. Cologne'a gittim, Bonn'da bir gençlik konaklama tesisinde kaldım. Burası bir sürü gerçekten nevroitik çocuğun kaldığı en kötü gençlik konaklama tesisiydi ve kasabanın ana bölümünden çok uzaktı, bu yüzden hiçbir şey yapamadık. Bir bira içtim sonra Münih, Avusturya ve İtalya yoluyla güneye yöneldim. İsviçre'ye gittim, "Neden olmasın anasını satayım!" dedim. Sonunda geceyi bir oto-

büs durağında geçirdim. İsviçre’de orada burada dolaştım, ama hava kötüydü ve burası çok pahalıydı, beni sarmadı bu yüzden bir trene bindim, sonra da otostop yapmaya başladım. Dağlar dev gibiydi, gerçekten insanda yoğun duygular uyandırıyor, barajlar gerçeküstüydü. Bir gençlik konaklama tesisi buldum, sonra otuzlu yaşlarının başlarında bir çiftle güneye yöneldim. Konaklama tesisinde kalmışlardı ve beni arabalarına aldılar. İsviçre’de iki gün kaldım. Sonra otobüsle İsviçre’den İtalya’ya geçtim. Sonra okuldan, kendisine bir tür âşık olduğum ve mezun olmuş bu kızın bulunduğu kasabaya gitmek için otostop çektim, ama telefon numarasını kaybetmişim ve İtalya’da olup olmadığından o kadar emin bile değildim. Etrafta dolaştım, Nicola adında bu son derece kıyak herifle tanıştım. Saçı biryantinle arkaya taranmıştı, Wayfarer güneş gözlüğü takıyordu ve Springsteen delisiydi, bana hep onu konuşurken görüp görmediğimi soruyordu. İşte o zaman Amerikalı olduğum için kendimi bir geri zekâlı gibi hissettim, ama yalnızca kısa bir süre için, çünkü sonunda Michael Jackson’ı gerçekten yüksek sesle dinleyen ve müziğe el kol hareketleriyle hararetle eşlik eden bir Fransız herif beni beyaz Fiat’ına aldı. Sonra Brandis ya da Blandy ya da Broto adında bir kasabadayım. Dondurma yiyen çocuklar, bütün sinema salonlarında Bruce Lee filmleri, bütün kızlar Rob Lowe ya da öyle biri olduğumu sandılar. Hâlâ o kızı, Jaime’i arıyordum. Camden’den İtalya Öğrenci Değişim Programına katılmış birine rastladım ve bu kişi bana Jaime’in İtalya’da değil New York’ta olduğunu söyledi. Floransa güzeldi, ama turistlerle dolup taşıyordu. Çok miktarda spid kullanıyordum ve orada burada dolaşarak uykusuz üç gün geçirdim. Bu minik kasabaya, Siena’ya gittim. Doumo Kilisesinin basamaklarında afyon içtim. Bu eski şatoda kıyak bir Alman herifle tanıştım. Sonra Milano’ya gittim, orada bir evde bu heriflerle takıldım. Onların biriyle büyük iki kişilik bir yatakta yattım. Bu herif sürekli The Smiths çalıyor ve kendisine mastur çekmemi istiyordu.

Buna gerçekten meraklı değildim, ama gidecek başka yerim yoktu. Roma büyük, sıcak ve kirliydi. Bir sürü sanat eseri gördüm. Geceyi beni akşam yemeğine çıkararak bir herifle geçirdim ve evinde uzun bir duş aldım, sanırım buna değmişti. Beni, Hector'ın Truvalıları püskürttüğü ya da öyle bir şeyin olduğu bir köprüye götürdü. Roma'da üç gün kaldım. Sonra Yunanistan'a gittim ve feribotun kalktığı yere ulaşmam bir günümü aldı. Feribot beni Korfu'ya götürdü. Korfu'da bir motosiklet kiraladım. Motosikleti kaybettim. Başka bir feribota bindim ve Patras'a, sonra da Atina'ya yöneldim. New York'taki bir arkadaşımı aradım. Jaime'in New York'ta değil, Berlin'de olduğunu söyledi ve onun telefon numarasıyla adresini verdi. Sonra adalara gittim, Naxos'a gittim, kasabaya gerçekten erken bir saatte vardım. Bir tuvaleti kullandım ve herifin biri on drahmi istedi, ama üzerimde yalnızca Alman Markı vardı, başka bir şeyim yoktu, bu yüzden herife on drahmi yerine Swatch saatimi verdim. Biraz ekmek, süt ve bir harita satın alıp yürümeye başladım. Bir sürü eşek gördüm. Akşam oluncaya kadar kasabanın baştan başa yarısını yürümüş-tüm. Arkeolojik bir belde buldum ve izlediğim rotayı kaybettim. Hemen taş gibi oldum ve gün batımını seyrettim. Hava güzeldi, suya doğru yol aldım, Camden'dan terk bir herife rastladım. Ona Jaime'in nerede olabileceğini sordum. "Skidmore ya da Atina, ama Berlin değil," dedi. Sonra Crete'ye gittim, orada bir kızı becerdim. Ardından San Torino'ya gittim, güzeldi, ama çok fazla turistle doluydu. Otobüsle güney kıyısına gittim. Malta'ya gittim, orada hastalandım. Otostop yapmaya başladım. Sonra tekrar Crete'ye döndüm ve Almanlarla dolu bu kumsalda bir gün geçirdim, yüzdüm. Sonra biraz daha yürüdüm. Crete'de bütün yaptığım buydu, yürümek. Nerede olduğumu bilmiyordum. Her yer turistle doluydu. Ve bu çıplaklar plajına gittim. Orada kaldım, soyundum, yoğurt yedim ve bu iki Yugoslav herifle birlikte yüzdüm, enflasyondan şikâyet ediyorlardı ve beni sosyalist yapmak istiyorlardı. Bir dalış

maskesi aldım, şnorkel taktım ve ahtapot yakaladık, canlı canlı, onları kumsalda ölünceye kadar yere vurup yedik. Kanadalı bir herifle tanıştım, bir araba çalmış ve bir süre hapiste yatmıştı, postu serip dünyanın durumu hakkında konuştuk, bira içtik, yine ahtapot yakaladık, asit aldık. Bu, üç gün devam etti. Kışım ve amigom güneşte yandı. Yugoslavyalı heriflerden biri bana, 'Born in the USA'yı Yugoslavca söylemeyi öğretti, birlikte çok söyledik. Yapacak başka bir şey kalmamıştı, çünkü bütün ahtapotları öldürmüştük ve bütün Springsteen şarkılarını Yugoslavca söylemeyi öğrenmiştim. "Elveda," dedim ve çıplaklar kampından ayrıldım. Yine otostop çektim, sürülerle eşek gördüm, birinin arka bahçesinde yatarken Yunanca bir Donald Duck mizah dergisi buldum. Yunanistan'da, otostop çekerken karpuz taşıyan bir kamyon beni aldı ve bu bu- nak ihtiyar bana tecavüz etti, sonra köpeklerin saldırısına uğradım. Jaime'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyordum. Sonunda Berlin'e gittim, ama o herif bana yanlış adres vermiş. Başka bir gençlik konaklama tesisinde kaldım. Bauhaus mimarisi hoşuma gitti, Amerika'da nefret ederdim, ama burada iyi görünüyordu. Otostop yapmaya devam ettim, sürüyle bara gittim, çok sayıda punk rockçıyla tanıştım, bol bol dama, biraz bilardo oynadım, afyon içtim. Berlin'den uçak bulamadım, tekrar Amsterdam'a döndüm ve fahişeler mahallesinde iki küçük Zenci herifin saldırısına uğrayıp soyuldum.

PAUL Okul başlamadan önce Mitchell'ı en son Eylülde gördüm. Her zamanki gibi yatağıma uzanmıştık, vakit erkendi, belki on iki. Onun üzerinden uzanıp bir sigara yaktım. Bitişikteki insanlar kavga ediyorlardı. Jane Cad-desinde trafik çok yoğundu, Mitchell'ı bu kadar gergin yapan ya buydu ya da başka bir şey, şarap bardağını sıkıca kavramıştı. Verilen o kadar dikkat, çalışılan o kadar detay,

o kadar titiz, yoğun ve çok çalıştı ki, hepsini kaybediyor. Ben ne yapıyordum orada, merak edip duruyordum. Babam Şikago'da onun babasıyla çalışıyordu ve onların ilişkisi daha çok Wall Street'te neler olup bittiğine, hangisinin Le Français ya da Ritz-Carlton'da daha iyi bir masa donatabildiğine bağlı olsa da, yine de bu bize buluşma olanağı veriyordu. New York'ta geçen yaz kaldığım dairede buluşurduk. Hiç onun yerinde kalamıyorduk, "Oda arkadaşı belası," derdi ciddi ve ağır başlı bir şekilde. Çoğunlukla akşam buluşurduk, genellikle bir film ya da Mitchell'in N.Y.Ü. tiyatro bölümünden arkadaşlarının oluşturduğu sonsuz stoktan birinin bir rol elde ettiği son derece berbat bir Broadway bozuntusu oyundan sonra, çoğunlukla sarhoş ya da uçuk bir halde. Benim başka biriyle birlikte olduğum o son aylarda bu onun değişmez hali gibiydi. Mitchell bunun farkındaydı, ama aldırımıyordu. Genellikle azgın seks nöbetleri, giyinik olarak, Boy Bar'da erken içkiler, sormayın.

92. Caddede bir kafede oturduk ve bir kadın garsona küfrettik. Sonra taksiyle şehir merkezine giderken taksi şoförüyle bir tartışmaya girdik, bizi indirdi. 29. Cadde orospularının tacizine uğramıştı, bu Mitchell'in oldukça hoşuna gidiyordu ya da hoşuna gidiyormuş gibi yapıyordu. O aylarda oldukça çaresiz ve karamsar görünüyordu. Bunun hep geçeceğini düşündüm, ama gitgide hiç geçmeyeceği sonucuna varıyordum. Batı Yakasında tam anlamıyla büyük bir gece onu bundan kurtarır. Sonra P.J. Clarke's'ta sabahın üçünde kızarmış ekmeğe üzerine bir dilim domuz eti, kaynar suya kırılmış yumurta ve Hollanda sosu konarak hazırlanan eggs benedict¹ gibi gülünç bir şey... Sabahın üçü. P.J. Clarke's. Mitchell yumurtaların az pişmiş olduğundan şikâyet ediyor. Ismarladığım çizburgeri iştahsızca atıştırıyorum, ama canım istemiyor, gerçekten istemiyor. Barda hâlâ kent dışından üç ya da dört işadamlının bulunmasına hayret ediyorum. Mitchell yumurtalarını

¹ Benedik usulü yumurta.

bitiriyor gibi, sonra bana bakıyor. Ona bakıyorum, sonra sigarasını yakıyorum. Elimle dizine, uyluğuna dokunuyorum. "Sakın yapma," diyor. Utanarak başka tarafa bakıyorum. Sonra yumuşak bir şekilde "Yani yalnızca oraya dokunma," diyor.

"Haydi eve dönelim," diyorum.

"Kiminkine?" diyor.

"Umurumda değil. Benim yerime gidelim. Senin yerin? Bilmiyorum. Canım taksiye para vermek istemiyor."

Şimdi kasvet artıyor ve vakit geç olmaya başlıyor. İkiimiz de kıpırdamıyoruz. Bir sigara daha yakıyorum, sonra söndürüyorum. Mitchell hafifçe çenesine dokunup duruyor, orasında bir sorun varmış gibi. Parmağını gamzesinde gezdiriyor. "Tütsülenmek istiyor musun?" diye soruyor.

"Mitch," diye içimi çekiyorum.

"Hımmm?" diye soruyor, öne doğru eğilerek.

"Saat sabahın dördü," diyorum.

"Hı hı," diyor, şaşkın, hâlâ öne eğik bir halde.

"P.J.'s'teyiz," ona hatırlatıyorum.

"Doğru," diyor.

"Tütsülenmek mi istiyorsun?" soruyorum.

"Şey," kekeliyor, "galiba."

"Neden şey yapmıyoruz?.." duruyorum, işadamlarını inceliyorum, sonra başımı çeviriyorum, ama Mitchell'a değil. "Neden şey yapmıyoruz?.." Gözleri bana dikili, bekliyor. Bu aptalca.

Bir şey söylemiyorum.

"Neden ne yapmıyoruz?" diye soruyor, sırtıyor, eğilip daha da yaklaşıyor, dudakları kıvrılıyor, dişlerin aklı, o çirkin gamze.

"Senin az gelişmiş bir zekâya sahip olduğun dedikodusu var ortalıkta," diyorum ona. Evime doğru yol alan bir taksinin içindeyiz, vakit geç, neredeyse beş ve bu gece ne yaptığımızı bile hatırlamıyorum. Şoföre ücreti ödüyorum ve dolgun bir bahşiş bırakıyorum. Mitchell, asansör kapısını açmış bekliyor, sabırsız. Daireme giriyoruz, o elbisele-

ını çıkarıyor ve banyoda tütsüleniyor, sonra kısa bir süre için televizyon seyrediyoruz, kablolu yayın... sonra güneş doğmaya başlar başlamaz yattık ve okuldayken katıldığımız bir partiyi hatırladım, Mitchell sarhoş ve sinirli bir hâlde sabah erkenden Booth Evi'ni ateşe vermeye çalışmıştı... Tam şimdi aynı anda soluyarak dosdoğru birbirimize bakıyoruz. Şimdi sabah artık ve uyumuyoruz, her şey berak, parlak ve net, uykuya dalıyorum... O öğleden sonra uyandığım zaman Mitchell yoktu, New Hampshire'a gitmek için ayrılmıştı. Ama yatağın yanındaki kül tablası doluydu. Önceden boştu. O süre boyunca beni uyurken mi seyretmişti? Seyretmiş miydi?

SEAN "Kennedy'lerdi, oğlum..." Mark, Noyes'teki odasında şiringa yaparken bana anlatıyor. "Kennedy'ler, be, bombok... ettiler... Aslında J... F... K... John F. Kennedy yaptı bunu... O bombok etti... tamamen bombok, işte böyle..." Dudaklarını yalıyor şimdi, devam ediyor, "Şöyle olmuştu... annelerimiz bize hamileydi biz... Yani, o... '64'te temizlendiğinde ve bütün bu olay... her şeyi bombok etti..." Duruyor, sonra devam ediyor, "... gerçekten çok ağır bir şekilde..." 'Çok' ve 'ağır' üzerinde özel vurgu. "Ve... bunun sonucu olarak... görüyorsun ya, biz de gerçekten ağır bir şekilde sarsıldık..." Yeniden duruyor, koluna, sonra bana bakıyor. "Biz... Zımbırtının... içindeyken..." Tekrar koluna sonra bana bakıyor, sonra yine koluna, iğneyi dışarı çekerken dikkatini yoğunlaştırıyor, sonra bana bakıyor, hâlâ kafası karışık. "Onların... imm, filizlenmekte olan dölyataklarının... içindeyken ve işte bu nedenle biz... ben, sen, koridorun diğer tarafındaki narkotik ajanı, Booth'taki rahibe, baştan şona hepimiz... Anlıyor musun?.. Söylediğim şey açık mı?" Başını kaldırıp yandan bana bakıyor. "Tanrım... '69' ya da öyle bir tarihte doğ-

muş bir erkek kardeşinin olduğunu düşün bir kere... Lanet olası... kaçık olurlardı..."

Bütün bunları gerçekten çok yavaş söylüyor (çoğunu dinleyemiyorum bile), damlalığı hırıl hırıl çalışan yeni bilgisayarının yanına koyuyor. Ann Arbor'dan ziyarete gelen, sırtı masaya yaslı, yerde oturan arkadaşı Resin de aynı hırıltıyla bilgisayarla oynuyor. Marc gülümseyerek arkasına yaslanıyor. Kennedy'nin bir iki yıl daha önce nalları diktiğini düşünüyordum, ama emin değildim ve onun hatasını düzeltmiyorum. Uyarıcıdan sinirlerim oldukça gergin, ama hâlâ biraz uyuyabilirim, çünkü vakit geç, dört dolayında, ama Marc'ın odasının bildik havası hoşuma gidiyor, alıştığım ayrıntılar, Bob Dylan'ın yırtık Don't Look Back posteri, Easy Rider'dan fotoğraflar, steryodan sürekli gelen 'Born To Be Wild' (ya da Hendrix ya da Eric Burdon and The Animals ya da Iron Butterfly ya da Zep), yerdeki boş pizza kutuları, pizza kutularının üzerindeki eski bir Pablo Neruda kitabı, sürekli bir tütsü kokusu, yoga elkitapları, her zaman bütün gece boyunca eski Spencer Davis parçalarını prova eden üst kattaki grup (çok kötüler). Ama Marc yakında, bugün yarın ayrılıyor, buradaki manzaraya dayanamıyor, hayat Ann Arbor'da, Resin demiş ona.

Didi'yi düdükleddikten sonra odama döndüm, Susan odadaydı, yalnız başına, ağlıyordu. Galiba Kurbağa New York'taydı. Susan'la uğraşmadım ve çıkmasını söyledim, sonra motorumla kasabadaki Burger King'e gittim, aldıklarımı Roxanne'in yerine giderken yolda yedim ve onun yeni erkek arkadaşıyla, Rupert adlı bu iftihar, aşağılık, uyuşturucu satıcısı kasabalıyla uğraşmak zorunda kaldım. Bütün o manzara tam bir komedi. Roxanne öyle matiz olmuştu ki bana aslında ödünç kırk papel verdi ve Atlıkarcınca'nın (Rupert'in aynı zamanda barmenlik yaptığı yer) işlerin boktan gitmesi yüzünden kapanacağını söyledi, bu canımı sıktı. Malı silah panosunu temizleyen Rupert'tan aldım, öyle kok yüklüydü ki aslında gülümsedi ve bir çizgi

çıkıme izin verdi, malı kampusa götürdüm. Dönüş so-
puk, uzun ve usandırıcıydı, motor kolej kapılarının yakı-
nında az daha ölüyordu ve üç kilometrelik düz kolej yolu-
nu güç bela kat etti. Kafam çok tütsülüydü ve Burger King
yiyeceği beni kötü yapıyordu, sabahın köründe kapıdan
sonraki o üç kilometre ürperticiydi. Marc'ın odasında bi-
raz daha dem içtim ve şimdi Marc hepsini bitiriyor. Bu bü-
yük bir şey değil. Bütün bunları daha önce gördüm.

Marc merttollü bir sigara yakıyor ve "Sen beni dinle,
Sam, Kennedy'lerdi yapan!" Kolu bükülü, katlanmış ola-
rak omzunun üzerinde duruyor. Dudaklarını yalıyor.
"Bu..."

"Seni duyuyorum kardeşim," içimi çekiyorum, gözle-
rimi ovalıyorum.

"Bu..."

"Bu."

"Bu harbi konu."

Marc tezini The Grateful Dead adlı rock grubu üzeri-
ne yapıyordu. Başlangıçta keş olmamak için şırıngaların
aralarına zaman koymaya çalışmıştı, ama bunun için iş iş-
ten geçmiş gibiydi. Eylül'den beri ona skor ediyordum ve
ödemelerinde yavaş yavaş gevşemeye başlamıştı. Hep,
'Garcia röportajı'ndan sonra bir miktar nakdinin olacağını
söyleyip durmuştu. Ama Garcia uzun bir süre New
Hampshire'a gelmemişti ve sabrım taşıyordu.

"Marc, bana beş yüz kafa borcun var," diyorum. "Bu-
nu sen ayrılmadan istiyorum."

"Tanrım, bu yerde ne... çilgın zamanlar geçirdik..."
(Her zaman bu bölümde kalkmaya başlarım.) "Şimdi...
çok farklı..." (filan filan) "O günler geride kaldı... o yerler
geride kaldı..." diyor.

Bilgisayarın yanındaki kırık bir ayna parçasına ve
damlalığa bakıyorum ve şimdi Marc her şeyi bırakıp Av-
rupa'ya doğru gitmekten söz ediyor. Aşağıya, ona bakıyo-
rum, nefesi berbat kokuyor, günlerdir duş almadı, saçları
yağlı ve arkada toplanıp at kuyruğu yapılmış, düğümlene-

rek boyanmış gömleği kir pas içinde. "Ben Avrupa'dayken, vay canına..." Burnunu karıştırıyor.

"Yarın derse gitmem gerek," diyorum. "Paradan n'aber?"

"Avrupa... Ne? Ders mi? Kim veriyor o dersi?" diye soruyor.

"David Lee Roth. Dinle, parayı verecek misin, vermeyecek misin?" "Çakozluyorum, çakozlayabiliyorum, şışış, Resin'i uyandıracaksın," fısıldıyor.

"Umurumda değil. Resin'in Porsche'si var. Bana parayı o ödeyebilir," diyorum.

"Resin meteliksiz," diyor. "Bana güvenebilirsin, bana güvenebilirsin."

"Marc, bana beş yüz kafa borçlusun. Beş yüz," diyorum dokunaklı bağımlıya.

"Resin'e göre Indira Gandhi, Welling Evi'nde yaşıyor," Mark gülümsüyor. "Onu yemek salonundan Welling'e kadar takip ettiğini söylüyor." Duruyor. "Bunu... çakozlayabiliyor musun?"

Kalkıyor, zar zor yatağa ulaşıyor ve elbisesinin kollarını aşağı sıyrarak yatağın üzerine yıkılıyor, şimdi filtreyi içerek odanın orasına burasına bakıyor. "Imm," diyor kafası arkaya devrilirken.

"Paran var, haydi," diyorum. "Bana birkaç kafa borç veremez misin?"

Odayı gözden geçiriyor, bir fıskıyla boş bir pizza kutusunu açıyor, sonra yandan bana bakıyor. "Hayır."

"Ben parasal yardım alan bir öğrenciyim oğlum, biraz paraya ihtiyacım var," diye yalvarıyorum. "Yalnızca beş kafa."

Gözlerini yumuyor ve gülüyor. Bütün söylediği, "Bana güvenebilirsin."

Resin uyanıyor ve kül tablasıyla konuşmaya başlıyor. Marc onun karmasını¹ bombok ettiğimi söyleyerek beni

¹ Budizm ve hinduizmde insanın iyi ya da kötü kaderinin dünyaya daha önceki gelişinde yaptığı iyi ya da kötü hareketlerinin sonucu olduğunu savunan öğretisi.

uyuyor. Ayrılıyorum. Bağımlılar yeterince dokunaklı, ama zengin bağımlılar daha da kötü. Kızlardan bile daha kötü.

PAUL Lanet olası radyom bu sabah saat yedide kazara çalmaya başladı ve tekrar uyuyamadım, sendeleyerek yataktan kalktım, hemen bir sigara yaktım ve pencereleri kapattım, çünkü oda buz gibiydi. Gözlerimi zar zor açabiliyor olmama rağmen (eğer tamamen açmış olsaydım kafatasımın çatlayıp açılacağından şüphem yoktu) kravatımın, iç çamaşırımın ve çoraplarımın hâlâ üzerinde olduğunu görebiliyordum. Neden yalnızca bu üç giyecek parçasının üzerimde olduğunu çıkaramadım, bu yüzden aynaya bakıp geçen geceyi hatırlamaya çalışarak uzun bir süre dikildim, ama hatırlayamadım. Sendeleyle sendeleyle banyoya girdim, bir duş aldım, biraz sıcak su kaldığı için hoşnutum. Çabucak giyindim ve kendimi kahvaltıya teşvik ettim.

Aslında dışarıda hava oldukça güzeldi. Tam ağaçların bütün güz yapraklarını dökmek üzere olduğu o ekim zamanıydı, sabah havası soğuktu, dirilticiydi ve temiz kokuyordu, grileşen bulutlarla gölgelenmiş güneş henüz çok yükselmemişti. Yine de hâlâ berbat hissediyordum ve içtiğim beş Anacin görevlerinin g'sini bile yapmıyorlardı. Uykulu gözlerle para bozdurma makinesine az daha bir yirmilik koyuyordum. Posta ofisinden geçtim, ama kutumda bir şey yoktu, çünkü posta için çok erkendi. Sigara alıp yemek salonundan çıktım.

Kuyrukta kimse yoktu. O sevimli sarı saçlı birinci sınıfı çocuk tek kelime etmeden tezgâhın arkasında duruyordu, yalnızca gördüğüm en büyük siyah güneş gözlüğünü takmış, gördüğüm en ıslak görünüşlü yağda pişirilmiş çırpma yumurtaların ve sosis olduğundan şüphelendiğim bu ufacak kahverengi kürdanların servisini yapıyordu.

Bunları yeme düşüncesi benimsenmez derecede tiksindirici ve elinde bir spatula tutup yalnızca orada duran çocuğa baktım. Başlangıçtaki şehvetim hiddete dönüştü ve sigara hâlâ ağızda, "Çok gösterişçisin," diye homurdandım ve bir fincan kahve aldım.

Yalnızca ana yemek odası açıldı, içeri girdim, Raymond, Donald ve onların yakınlık gösterdikleri, 'Esrimeden sonra yaşam var mı?' gibi tipik birinci sınıf öğrencisi sorularıyla ilgilenen, küçük sevimli bir çocuk olan birinci sınıftaki Harry'nin olduğu masaya oturdum. Bütün gece ayakta kalıp kristal metamfetamin almışlardı ve beni de davet etmişlerdi, ama ben... yemek salonunun öbür tarafında başka bir masada oturmakta olan Mitchell'ı takip ederek o aptal partiye gitmiştim. Ona ve birlikte oturduğu o korkunç düzleşmiş sürtüğe bakmamaya çalıştım, ama kendimi bundan alamadım ve bu sabah uyandığında otuzbir çekmediğim için kendime lanet okudum. Bu üç ibne bir yaprak kâğıdın etrafında birbirlerine sokulmuş bir öğrenci kara listesi hazırlıyorlardı ve ağızları dakikada bir kilometre yol alıyor olsa da beni fark ettiler, başlarıyla selamladılar, ben de oturdum.

"Londra'ya giden ve aksanla dönen öğrenciler," dedi Raymond, gözü dönmüş bir şekilde yazarak.

"Bir sigara otlanabilir miyim?" Donald kendinde olmayarak sordu.

"Otlanabilir misin?" ben de sordum. Kahvenin tadı tiksindiriciydi. Mitchell, ö piçkurusu, "Oh, harbi ol Paul," diye söylendi, ben ona bir tane uzatırken.

"Neden kendine bir paket *almıyorsun?*" akşamdan kalma ve kahvaltıda birinin olabileceği kadar nazik olmaya çalışarak sordum.

"Motosiklet kullanan herkes ve Grateful Dead hayranları," dedi Harry.

"Ve bütün gece ayakta kalmayıp kahvaltıya gelenler," Donald, bana bir bakış fırlattı.

Ona yüzümü buruşturdum ve bacak bacak üstüne attım.

"McCullough'da kalan o iki abla," dedi Raymond yazarak.

"McCullough'un *tümüne* ne dersiniz?" diye öneride bulundu Donald.

"Bu daha da iyi." Raymond birşeyler karaladı.

"Michell'in yanındaki o *şilliğa* ne dersiniz?" diye teklif ettim.

"Paul, Paul. Sakinleş," dedi Raymond iğneleyici bir şekilde.

Yine de Donald güldü ve onun adını yazdı.

"Peki ya son modayı izleyen o *şişko bayağı kız*?" Harry sordu.

"McCullough'da kalıyor. Kendisiyle ilgileniliyor."

Sabahın köründe bu kadını sapkın eşcinsellere dayanamıyordum ve kalkıp biraz daha kahve alacaktım, ama bunu yapmak için bile çok yorgundum, arkama yaslandım, Mitchell'a bakmadım ve çok geçmeden benimki de dahil bütün sesler birbirinden ayırt edilemez oldu.

"Sakallı ya da yüzünde herhangi bir tür kıl olan herkes."

"Ah bu iyi."

"Peki L.A.'lı o çocuk?"

"Pek sayılmaz aslında."

"Haklısın, ama yine de yaz."

"Salata barına ikinci kez gidenler."

"O Shepard şeyi için elemelere katılıyor musun Paul?"

"Ne? Neyden bahsediyorum sen?"

"Şu rol. Shepard oyunu. Elemeler bugün."

"Liseden sonra dış telleri takmayı bekleyenler."

"Hayır, katılmıyorum."

"Kendilerini yeniden doğmuş¹ kabul eden insanlar."

¹ Dönüşüm deneyimi, özellikle muhafazakâr Protestanlığa dönüşüm deneyimi yaşamış kişi.

"Bu bütün yönetimi dışlar."

"Quelle horreur!"

"Ucuz steryosu olan zengin insanlar."

"İçince kendilerini kontrol edemeyen çocuklar."

"Peki ya kontrol *edebilen* çocuklar?"

"Doğru, doğru."

"Edemeyen kızları yaz."

"Yalnızca hafif sıklet içiciler yazıyorum."

"David Van Pelt nasıl?"

"Neden?"

"Neden olmasın?"

"Pekâlâ, onunla yattım."

"Sen Davit Van Pelt'le yatmadın."

"Evet, yattım."

"Nasıl?"

"O bir hafif sıklet. Ona heykellerini sevdiğimi söyledim."

"Ama onlar *korkunç!*"

"*Biliyorum.*"

"*Tavşandudaklı.*"

"Onu da biliyorum. Bence... seksi."

"Evet, buna şaşırmadım."

"Tavşandudaklı herkes. Yaz."

"Yakışıklı Kaşalota ne dersiniz?"

Bir nedenle Yakışıklı Kaşalotun kim olduğunu belli belirsiz öğrenmek istedim, ama sormak için gerekli ilgiyi toparlayamadım. Bok gibi hissediyordum. 'Bu insanları tanımıyorum,' diye düşünüyordum. Tiyatro öğrencisi olmaktan nefret ediyordum. Terlemeye başladım. Kahveyi itip uzaklaştırdım ve sigaraya uzandım. O kadar çok bölüm değiştirmiştim ki aldırmıyordum bile. Tiyatro yalnızca zarın son atılışydı. David Van Pelt iğrençti ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Ama şimdi, bu sabah, adı erotik bir ton kazanmıştı ve kendi kendime adını fısıldadım, ama onunkinin yerine Mitchell'inki çıktı.

Sonra aniden üçü birden, hâlâ kâğıdın etrafında birbirine sokulmuş bir halde, kesik kesik güldüler, bana Macbeth'teki üç cadıyı hatırlatıyorlardı, son derece daha iyi görünmeleri ve Giorgio Armani'den giyinmeleri dışında. "Anne ve babaları hâlâ evli olanlar nasıl?" Güldüler, birbirlerini kutladılar ve tatmin olmuş bir haldе yazdılar.

"Pardon," diye araya girdim. "Ama benim annem babam hâlâ evli."

Hepsi başlarını kaldırıp baktılar, gülümsemeleri çabucak solarak derin ilgiye dönüştü. "Ne dedin?" biri sordu.

Gırtlığımı temizledim, dramatik bir biçimde ara verdim ve "Benim annem babam ayrılmadı," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra hepsi çığlık attı, hayal kırıklığı ve inanamamazlık karışımı içinde uluyarak kafalarını masaya attılar.

"İmkânsız!" dedi Raymond, hayretler içerisinde, alarmda, sanki harap edici bir sırrı itiraf etmişim gibi başını kaldırmış bana bakarak.

Donald'ın ağzı açıldı. "Şaka yapıyorsun Paul." Dehşete düşmüş görünüyordu ve aslında cüzamlıymışım gibi geriye doğru kaymıştı.

Harry konuşamayacak kadar afallamış durumdaydı.

"Şaka yapmıyorum Donald," dedim. "Annem ve babam beşanamayacak kadar monotonlar."

Anne ve babamın hâlâ evli olduğu gerçeği hoşuma gitmişti. İyi bir evlilik olup olmadığı önemli değildi, ama arkadaşlarımla çoğunun ya da hepsinin anne ve babalarının ayrılmış ya da ayrı yaşıyor olduğu ve benimkilerin onları gibi olmadığı gerçeği bir kaza kurbanı gibi değil güvenli hissetmemi sağlıyordu. Bu, Mitchell konusunu hemen hemen telafi etmişti, bu kötü ün hoşuma gitmişti. Bunun tadını çıkardım ve bakışlarımı yine o üçüne diktim, biraz daha iyi hissediyordum.

Hâlâ gözleri faltaşı gibi açık, sersemlemiş bir halde bana bakıyorlardı.

"Saçma sapan listenize dönün," dedim, kahvemi yudumlarırken onları elimle geri çevirerek. "Bana bakmayı bırakın."

O kısa, afallamayla dolu sessizlikten sonra yavaş yavaş yeniden listeye baktılar ve tekrar onun içindekilere döndüler, ama öncekinden daha az bir istekle oyunlarına devam ettiler.

"Odaları goblenli olanlar?" Harry önerdi.

"O zaten var," Raymond içini çekti.

"Hiç spid kaldı mı?" Harry içini çekti.

"Hayır," Donald da içini çekti.

"Kadın konusunda şiir yazanlar?"

"Kanadalı Bolşevikler?"

"Karanfil sigarası içinler?"

"Sigaradan konuşuyoruz, Paul, bir tane daha otlanabilir miyim?" Donald sordu.

Mitchell masanın üzerinden uzandı ve kızın eline dokundu. Kız güldü.

İnanamaz bir şekilde yeniden Donald'a döndüm. "Hayır, alamazsın!" dedim, isterim azıyordu. "Kesinlikle hayır! Bu beni çıldırtıyor. Her zaman sigara 'otlanıyorsun' ve buna daha fazla dayanamayacağım."

"Haydi be," dedi Donald, sanki sadece şaka yapıyor muşum gibi. "Sonra bir paket alırım. Meteliksizim."

"Hayır! Baban Gulf and Western'in yarısı gibi bir şeye sahipken sürekli meteliksizmişsin gibi davranman da çıldırtıyor beni," dedim, ateş püsküren gözlerle bakarak.

"Bu o kadar büyük bir kriz mi?" diye sordu.

"Evet, Paul, bu sarayı kes artık," dedi Raymond.

"Neden o kadar kötü bir haldesin?" Harry sordu.

"Ben neden olduğunu biliyorum," dedi Raymond şeytanca.

"Düğün çanları?" Donald kıkır kıkır güldü. Mitchell'in masasına göz atarak.

"Evet *büyük* bir kriz," direndim, onları boş veriyordum. O şıllığı öldüreceğim.

"Sadece bir tane. Şirretleşme."

"Pekâlâ, geçen yıl Tonys'te neyin en iyi kostüm tasarımını kazandığını söylersen bir tane veririm."

Aşağılayıcı bulduğum bir sessizlik izledi. İçimi çektim ve yere baktım. Sonunda Donald sert bir şekilde konuşana kadar üçü de hiçbir şey söylemedi.

"Bu şimdije kadar duyduğum en anlamsız soru."

Tekrar Mitchell'ı yokladım, sonra sigara paketini kaydırarak masanın diğer ucuna ittim. "İşte al. Ben biraz daha kahve alıyorum." Kalktım ve yemek salonunun dışına doğru yöneldim. Ama sonra durup salata barının bulunduğu odaya dalmak zorunda kaldım, çünkü dün gece birlikte olduğum İsveçli kızı görmüştüm, yemek servisi kontrol görevlisine kimliğini gösteriyordu. Kız, servis yapılan alana geçene kadar orada bekledim. Sonra koşarak çabucak alt kata indim ve sınıfa doğru yol aldım. O Shepard oyunu için şansımı denemeyi aklımdan geçirdim, ama sonra düşündüm neden canımı sıkıyorum ki, zaten bir diğeriyle başım dertte: kendi yaşamım.

Profesörün monoton sesini dinlemeden bir sırada otuyordum. Mitchell'a bir göz attım, mutlu görünüyordu (evet, çünkü dün gece düzöldü) ve not alıyordu. Tiksinmiş bir şekilde etrafında sigara içenlere baktı (kendisi döndüğünde bırakmıştı – ne sinir bozucu) 'Belki onlar birer makine gibi görünüyordu ona,' diye düşündüm. Dumanın kafalarındaki o delikten fışkırarak yükseldiği birer baca gibi. Olağanüstü görünmeye çalışan kırmızı giysili çirkin kıza baktı. Sıranın üzerindeki graffitiye baktım: 'Kaybettin.' 'Yerçekimi yok. Yeryüzü çekilmez.' 'Komedyen Brady Bunch burada uyudu.' 'Hippi aşkına her ne olduysa?' 'Aşk acı veriyor.' 'Taksi sürücülerinin çoğu fen edebiyat fakültesi mezunu.' Ve talihsiz sevgili gibi hissederek orada oturdum. Ama sonra, tabii ki şimdi yalnızca talihsiz olduğumu hatırladım.

LAUREN Uyanıyorum. Saçın yıkanmaya ihtiyacı var. Öğle yemeğini kaçırmak istemiyorum. Yemekhaneye gidiyorum. İğrenç görünüyorum. Bugün mektup yok. Bugün Victor'dan mektup yok. Alkolizmi yenmeye çalışan insanlardan oluşan Anonim Alkolikler Klübünün toplantısının önümüzdeki cumartesi günü Bingham yerine Stokes'ta yapılacağını bildiren bir hatırlatma yalnızca. *Dawn of the Dead* bu akşam Tishman'de oynuyor. Kütüphaneden aldığım gecikmiş dört sanat kitabı var. Üzerinde pembe parti giysisi olan gözlüklü tuhaf kıza rastlıyorum, şok tedavisi kurbanı gibi görünüyor, birinin kutusunu arıyor. Sinir bozucu küçük bir şey daha. Üst kata çıkıyorum. Kimliğimi unutmuşum. Ama yine de içeri alıyorlar. Way-farer güneş gözlüğü takmış çekici ve sevimli herif çizburgerlerin servisini yapıyor. Bir tabak patates kızartması istiyorum. Flört etmeye başlıyorum. Flüt derslerinin nasıl gittiğini soruyorum. Berbat görüldüğümün farkına varıyorum ve dönüp uzaklaşıyorum. Bir diyet Coca-Cola alıyorum. Oturuyorum. Her nedense Roxanne burada, Judy ile oturuyor. Judy soya fasulyesi loru, marul, kereviz, piring, patates kızartması salatasından isteksizce atıştırıyor. Sessizliği bozuyorum: "Burası beni hasta ediyor. Herkes berbat bir şekilde sigara kokuyor, gösterişçi ve dehşet pozlarda. Birinci sınıf öğrencileri burayı ele geçirmeden ben ayrılıyorum." Ketçap almayı unutmuşum. Patates tabağını itip uzaklaştırıyorum. Bir sigara yakıyorum. Hiçbiri gülmüyor. Pek... âlâ... Pantolonumun bacağındaki kurumuş mavi boya lekesiyle oynuyorum. "Söyleyin bakalım... neyiniz var?" Etrafa bakıyorum ve gözücumla içecekler bölümündeki Geri Kafalıyı fark ediyorum. Tekrar Judy'ye dönüyorum. "Sara nerede?"

"Sara hamile," diyor Judy.

"Kahretsin, şaka yapıyorsun," diyorum sandalyemi kendime daha da çekerek, "Anlatsana."

"Ne anlatayım?" diye soruyor Judy. "Roxanne bütün sabah onunla konuştu."

"Ona biraz Darvon verdim." Roxanne gözlerini yukarı yuvarlıyor. Art arda sigara içiyor. "Ona psikolojik danışmanlığa gitmesini söyledim."

"Kahretsin, olamaz!" diyorum. "Ne yapacak o konuda? Yani ne zaman?"

"Gelecek hafta yaptırıyor," diyor Roxanne. "Çarşamba."

Sigarayı söndürüyorum. Patates kızartmasından atıştırıyorum. Judy'nin ketçabını ödünç alıyorum. "Sonra İspanya'ya gidiyor galiba," diyor Roxanne, gözlerini yine yukarı yuvarlayarak.

"İspanya mı? Neden?"

"Çünkü çıldırmış," diyor Judy ayağa kalkarken. "Bir şey isteyen var mı?"

Victor. "Hayır," diyorum, hâlâ Roxanne'e bakarken. Judy uzaklaşıyor.

"Gerçekten yıkılmıştı Lauren," Roxanne sıkılıyor, atkısıyla oynuyor, patates yiyor.

"Tahmin edebiliyorum. Onunla konuşmalıyım," diyorum. "Bu korkunç bir şey."

"Korkunç mu? Bu olabileceklerin *en kötüsü*," diyor Roxanne.

"En kötüsü," katılıyorum.

"Bu olduğu zaman nefret ediyorum," diyor. "Nefret ediyorum."

Patatesi bitiriyoruz, bugün oldukça iyi. "Berbat bir şey, biliyorum," başımı sallıyorum.

"Berbat," diyor. Yine uyuşma. "Aşk macerasının tuhaf bir kavram olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Ralp Larson. Felsefe hocası tepsiyle oturacak bir yer arayarak yanımızdan geçiyor, onu baskı-çıkarma hocam izliyor. Ralp Larson Roxanne'e bakıyor, "Hey bebek," di-

yor ve göz kırpmıyor. Roxanne ağzı kulaklarında gülümsüyor –"Merhaba Ralph,"– ve şimdi bana bakıyor, gözler fal taşı gibi açık, hâlâ kocaman gülümsüyor. Fark ediyorum ağırlığı arttı. Bileğimi yakalıyor. "O kadar yakışıklı ki Lauren," diyor bana, soluyarak, nefesi kesilerek.

"Hiçbir zaman bir hocayı odana davet etme," diyorum ona.

"Her an gelebilir," diyor hâlâ bileğimi sıkarak.

"Bırak onu," diyorum. "Roxanne, o evli."

"Umurumda değil, ne olmuş öyleyse?" Gözlerini yuvarlıyor. "Brigid McCauley'le yattığını herkes biliyor."

"Asla karısını senin için terk etmez. Böyle bir şey kolajda onun için yapılan kalıcı görev değerlendirmesini bertabat eder."

Gülüyorum. O gülmüyor. Ve ben Sara'yı hamile bırakan o Tim herifiyle yattım, ya gelecek çarşamba kürtaç yaptırarak olan ben olsaydım? Ya... Tabağa sıvanmış ketçap, kaçınılmaz bir bağlantı oluşturuyor. Ben bunun olmasına izin vermezdim. Judy dönüyor. Yan masa: Üzgün görünen çocuk bir sandviç yapıyor ve peçeteye sarıyor, bir şey yemeye niyeti olmayan hippî kız arkadaşı için. Sonra masaya doğru yürüyen Geri Kafalıdan başkası değil. Hızla dönüyorum ve Judy'ye, bana bir fıkra, herhangi bir şey anlatmasını söylüyorum.

"Ne? Haa?" diyor.

"Konuş benimle, benimle konuşuyormuş gibi yap. Bana bir fıkra anlat. Çabuk. Herhangi bir şey."

"Neden? ne oluyor?"

"Yalnızca anlat! Konuşmak istemediğim biri var." Gözlerimle işaret ediyorum.

"Oh, evet," başlıyor ısınarak, bunu daha önce oynamıştık, "hepsi bu nedenle oldu, biliyor musun?.."

"Bu nedenle mi?" Omuzlarımı silkiyorum. "Ama ben bunun olduğunu bildiğimi sanıyordum..."

"Evet, bu nedenle... ah, anladım, sen..." diyor.

"Oh, ha ha ha ha..." gülüyorum. Sesim sahte. Kendimi çirkin hissediyorum.

"Merhaba Lauren." Arkamdaki ses söylüyor. Gülme-yi kesiyorum, kayıtsız bir şekilde yukarı bakıyorum ve şort giymiş. Ekimdeyiz ve çocuk şort giyiyor, bir kolunun altında *New York Times* ekonomi eki var. "Burada yer var mı?" Tepsisini koymak üzere olduğu masamıza eliyle işaret ediyor. Roxanne başıyla onaylıyor.

"Hayır!" Etrafa bakıyorum. "Yani... hayır. Birisini bekliyoruz. Üzgünüm."

"Peki." Orada ayakta duruyor, gülümsüyor.

Git, git, git. Altıncı hissini... Bir şeyini kullan.

"Üzgünüm," diyorum yeniden.

"Sonra konuşabilir miyiz?" diye soruyor. Git. G-i-t. "Bilgisayar odasında olacağım."

"Tabii."

"Görüşürüz," diyor ve uzaklara yürüyor.

Bir sigara daha arıyorum ve biraz çirkef hissediyorum, ama neden? Ne bekliyor? Victor'ı düşünüyorum, sonra başımı yukarı kaldırıyorum, bir kibrit istiyorum ve "Sakın..."

"Kim o?" diye soruyor ikisi de.

"...sormayın. Hiç kimse," diyorum. "Bir kibrit verin bana."

"Sen..." diyor Judy, kafasını dikerek.

"Evet... yaptım," kafa hareketini taklit ediyorum.

"Oh olamaz."

"O bir birinci sınıf öğrencisi. Tebrikler. Senin ilkin mi?"

"İlgi duyduğumu söylemedim canım."

"Çok hoş bir kıcı var," diyor Roxanne.

"Rupert bu söylediğini duysa çok hoşuna giderdi emnim," diyorum Roxanne'e.

"İçimde öyle bir his var ki Rupert da benim gibi düşündü," diyor Roxanne kederli bir şekilde.

Ve bunu söylemesi tuhaf bir şey, ne demek istediğini merak ediyorum. Bu bana hatırlatılmasını istemediğim bir şeyi hatırlatıyor. Roxanne'e bana telefon etmesini Judy'ye de stüdyomda olacağımı söylüyorum. Odağa dönüyorum, video dersini ekmeye karar veriyorum ve onun yerine banyo yapıyorum. Önce banyo küvetini temizliyorum. Ev sessiz. Herkes derste ya da belki hâlâ uyuyor. Harika, sıcak su. Bir deste kâğıt, birkaç kara kalem ve teybimi getiriyorum, bir Rickie Lee Jones koyuyorum. Bir joint içiyorum ve uzanıyorum. Dün gece Steve'in odasından döndüğümde Victor'ı aramayı denedim, ağlıyordum, bunu durduramıyordum, ama bu tarihte kalıyor olacağını söylediği Roma'daki evde cevap yoktu. Onunla son gecemi hatırlıyorum. Kendime dokunuyorum. Victor'ı düşünüyorum. Rickie Lee Jones'tan nefret ediyorum. Kapatıp onun yerine radyoyu açıyorum. Saçımı yıkıyorum. Radyonun sesini açıyorum. Kötü istasyon. Top 40. Durgun. Ama sonra Victor'la birlikteyken dinlediğimi hatırladığım bir şarkı duyuyorum. Aptal bir şarkıydı ve o zamanlar sevmezdim, ama şimdi bu âna çok uyuyor ve beni ağlatıyor. Bu duyguyu yazmak ya da çizmek istiyorum, ama sonra hissediyorum ki bu bütün olayı kirli ve yapay gösterirdi. Bunun yalnızca duyguyu ucuzlatacağına karar veriyorum ve böylece orada beyaz parlaklığın içinde yatıyorum, şarkının bana getirdiği anıları düşünüyorum. Victor'ı. Victor'ın ellerini. Victor'ın leopar-derisi pantolonunu. Yırtık asker botlarını ve... kasık kıllarını? Kollarını. Onu tıraş olurken seyredişimi. Palladium'da smokinle ne kadar yakışıklı görünüyordu. Onun dairesinde sevişmemiz. Kahverengi gözler. Başka? Victor gözden kaybolmaya başlıyor. Korkuyorum. Korkuyorum, çünkü ben burada yatarken aniden sanki o artık yokmuş gibi geliyor. Sanki Victor değil, yalnızca çalan şarkı varmış gibi. Neredeyse sanki onu geçen yaz uydurmuştum.

SEAN Yemek salonlarında dehşet! Bölüm IVXVV. Mitchell'ı dün gece beceren, benim de yine becermek isteğim kız içecek bölümünde ayakta duruyor. Oturduğum yerden onu açık bir şekilde görebiliyorum. Fazla kilolu (muhtemelen) lezbiyen çömlekçi arkadaşıyla konuşuyor. Gerçekten tanımlayamayacağım bir elbise giyinmiş. Galiba siz kimono dersiniz belki, ama daha kısa ve üstünde bir eşofman var. Hantal bir elbise, ama hâlâ vücudunun güzel olduğunu fark edebiliyorsunuz ve sutyen giymiş gibi görünmüyor, bu yüzden meme uçları hoş görünüyor. Bu kıza şöyle böyle tanıyorum; geceyi birlikte geçirdikten sonra, onunla Franklin'de bir cuma gecesi partisinde konuşmuştum. Aldığım derslerin birinde aynı sınıfta olabiliriz, ama emin değilim, çünkü yeteri kadar sık gitmiyorum. Ama hikâye ne olursa olsun, o yanibaşındadır.

Yine akşam yemeği ve her zamanki tayfayla oturuyorum: Tony, Norris, Tim, Getch. Ev Domuzları, bizim evin lanet olası müzik grubu, bu öğleden sonra dörtte odanın üstünde prova yaparlarken beni uyandırdılar. Bir duş aldım, saçımı makineyle kurularken bugün iki ders kaçırdığımın ve ay sonundan önce bir uzmanlık dalı bulmam gerektiğinin farkındaydım. Akşam yemeğine kadar sigara içerek Ev Domuzlarını bastırmasını dileyip eski Velvet Underground dinleyerek odada volta attım. Yemekhaneye gitmek için çıkarken hâlâ çalışıyorlardı.

Servisi Jason yapıyordu ve ona Rupert'la konuştuğumu, yarın akşama kadar kendisine dört gramı getirebileceğimi, ama güneş gözlüğünü çıkarması gerektiğini, çünkü onunla çok şüpheli görüldüğünü söyledim. Yalnızca gü-lümsedi ve etten ya da hindiden ya da domuzdan ya da her ne cehennem servisini yapıyorduyorsa ondan bir dilim fazla verdi, bu kıyak bir düşünceydi, kanımca. Ve o kıza bakıyorum, kutuma notları bırakanın o olup olmadığını merak ediyorum, heyecanlanıyorum – bırakan o değilse bile. Ama sonra şişko arkadaşı ona bir şey söylüyor ve ikisi de

masamıza bakıyorlar, başımı eğip yiyormuş gibi yapıyorum. Galiba ikinci sınıfta ve Swan'da kaldığından oldukça eminim, ama bu masadaki hiç kimseye sormayacağım. Takip etmenin tadını yok etmek istemiyorum. Tim, Sara'yı hamile bıraktığı için kaskafalının teki ve umurunda bile değil. İkinci sınıftayken Sara'yı birkaç defa düzdüm. Aslında masadaki heriflerin çoğu düzmüştü. Tim'e, işin kötü tarafının düşmesi neredeyse bir şaka gibiydi. Ama kimse bütün bu durum hakkında çok altüst olmuş ya da somurtkan değil. Tim bile bu konuda şakalar yapıyor.

"O kadar çok kız yaptırıyor ki, bunun için de bir Camden yarım günlük öğrenci işi organize edilebilir," gü-lüyor.

"Elli kafaya ciddén yapardım," diyor Tony.

Getch bir taslak-çıkarcı ile oynuyor ve "İğrenç adam. Bu son derece iğrenç," diyor.

"Yemekten mi, yoksa kürtaj şakalarından mı bahsediyorsun?" diye soruyorum.

Tony açıklıyor: "İçindeki suyu basınçla fıskırtıp dişleri temizleyen Water Pik'in içine tuzruhu koy tamam işte."

Getch, "Harika, çok iyi bir konuda şakalar yapıyoruz," diyor.

"Yapma be," diyorum Getch'e. "Neşelen biraz."

"Neden hiç üzgün değilsin, sen oğlum?" Getch Tim'e soruyor, ancak bir sosyal bilimler öğrencisinin yapabileceği bir şekilde ona bakarak.

"Dinle," diyor Tim. "Bu bok daha önce o kadar çok başıma geldi ki, beni rahatsız bile etmiyor."

Getch başını sallıyor, ama aslında anlamıyormuş gibi görünüyor, ama susuyor ve yeniden taslak-çıkarcıya dönüyor.

"Senden olduğunu nereden biliyorsun peki?" diye Tony soruyor, bir öğrenci konuşmasını toplantısından yeni döndü, taş gibiydi.

"Biliyorum," diyor Tim, o kadar emin oluşundan gurur duyuyormuş gibi.

"Ama nereden *biliyorsun*? Orospu seni üçkâğıda geti-
niyordur belki," diyor Tony, büyük bir yardım.

"*Anlayabilirsin*," diyor Tim. "Ona bakıp hemen yalan
söylemediğini görebilirsin."

Kimse bir şey söylemiyor.

"*Hissedebilirsin*," tekrarlıyor.

"Bu, imm, gerçekten mistik," diyor Tony.

"Peki fetusu ne zaman içinden çektirip çıkarttırıyor?"
Norris soruyor.

Bütün masa hep birlikte inliyor. Tim'in gülüşü suçlu,
ama çaresiz ve benim içim kalkıyor. Kız sonunda bir Co-
ca-Cola alıyor ve ana yemek salonunun dışına yürüyor,
kendinden emin bir şekilde şehvetli görünüyor.

"Çarşamba koçum." Tim bir sigara ödünç alıyor ve
kibritin sönme olasılığı olmamasına rağmen avuçlarını bi-
tiştiriyor. Önlemler sanırım. "Salı olacaktı, ama salı günü
bu ilkel dans gösterisi var, böylece zorunlu olarak çarşam-
baya kalıyor."

"Gösteri devam etmeli," gaddar, ama gevşek bir şekil-
de gülümsüyorum.

"Evet," diyor Tim, biraz endişeli. "Doğru. Ve sonra
Avrupa'ya gidiyor, bu müthiş *rahatlatıcı* bir şey."

Masa, Tim de dahil, şimdiden bu zaten eskimiş (dün
geceden beri, geç gelenler için öğle yemeğinden beri bilini-
yor) dedikodu kırıntısına karşı ilgisini kaybetti ve ardın-
dan başka önemli konular hakkında başka sohbetler geli-
yor. Norris'e, kalktığında bana biraz kahve alabilir mi, di-
ye soruyorum.

"İçine krema istiyor musun?" diye soruyor.

"Evet. İçine krema koy," diyorum. Eski şaka.

"Hey Sean... çok komiksin."

"Evet, ben çok komik bir herifim."

"Bu gece nereden Ecstasy bulabileceğimizi bilen var
mı?" Tim soruyor.

"Bu gece parti nerede?" Getch soruyor.

Oda arkadaşımı fark ediyorum, New York'tan döndü.

"Ça va," diyor geçerken.

"Ça va," diyorum, sonra "Ribbet."

"Dünyanın Sonu'nda ve belki Mezarlık'ta," Tony Getch'e anlatıyor. Tony Eğlence Komitesinin de başkanı. "Alkol için bütün bağışlar çok takdir edilecektir."

"Dışarıda olmak için çok soğuk değil mi?" Getch soruyor.

"Sıkı giyin, folluk." Tony tabağını iterek uzaklaştırıyor ve salatasına başlıyor; Tony'yi sevmeme rağmen o Avrupa salatası zımbırtısı beni gıcık ediyor.

"Folluk? Kim folluk dedi?" Tim soruyor. "O terimi ortaokul üçten beri duymadım."

"Siktir git," diyor Tony. Kızgın, çünkü tiyatro bölümünün sahneye koyduğu saçma sapan bir oyunda rol alamadı, heykeltıraş öğrencisi olmasına, iyi bir herif olmasına ve her şeye rağmen, o kadar sıradan bir şey için surat asması beni gıcık ediyor. Sara'yı yine yapmak istiyorum. İnanılmaz derecede iyi saksofon çalıyor, hatırlıyorum. Yoksa o başka biri miydi? Spiralinde az daha penisimi kestiğim mi Sara'ydı yoksa? Şu andaki durum düşünülürse dölyatağı aleti bulunduran muhtemelen o değildi, ama o bile olsa, eğer teklif edilirse şansımı bir kere daha deneyebilirim.

"Bu gece hangi film oynuyor bilen var mı?" Getch soruyor.

"Çakmam," diyor Tony.

Norris kahveyle dönüyor ve fısıldıyor, "İçi kremalandı."

Yudumlayıp gülümsüyorum. "Nefis."

"Bilmiyorum. *Night of the Dead Baby* mi? Bilmiyorum," diyor Tony.

"Gagalarımızı kısıabilir miyiz?" Tim soruyor..

"Roxanne'den 'Atlıkarınca kapanıyor,' diye duydum," diye masaya sunuyorum.

"İmkânsız. Gerçekten mi?" Norris soruyor.

"Evet," diyorum. "En azından Roxanne öyle diyor."

"Neden?" Getch soruyor.

"Birinci ve ikinci sınıf öğrencileri artık içmiyor," diyor Tony. "Berbat, değil mi?"

"Bence de berbat," diyor Getch. Her nedense Getch bana hep kalitesiz görünür. Açıklayamıyorum. Taslak-çizi çalkalıyor.

"Rock'n'roll," diyorum.

Tim gülüyor, "Bravo, bravo."

Tony, "Buranın gitgide boklaştığının başka bir örneği bu, o kadar," diyor.

"İcabına bak," diyorum ona.

Tony'nin sabrı taşıyor, tamamen politikleşiyor. "Dinle, lanet olası bir vücut geliştirme salonumuz olduğunun farkında mısın? Neden? Anlıyor musun? Açıklayabilir misin? Ben açıklayamıyorum. Biraz önce birinci sınıf temsilcilerinin kampusta kardeşlik topluluğu¹ kurulmasını istediği bir öğrenci konseyi toplantısından çıktığının farkında mısın? Bunu anlıyor musun? *Bunun icabına bakmak* ister misin?"

Siniyorum. "Hepsi aptalca."

"Neden?" Tim soruyor. "'Vücut geliştirme salonu iyi bir fikir,' diye düşünüyorum."

"Çünkü," açıklıyorum, Tony'nin öfkesini yatıştırma-
yı umarak, "Buraya süper salak atletlerden ve kardeşlik topluluğu götlerinden uzaklaşmak için geldim."

"Dinle," diyor Tim çirkin bir şehvet bakışıyla. "Kızlar o zamkinosta iç uyluk kaslarını geliştirmek için çalışıyorlar be." Bacağımdan yakalayıp gülüyor.

"Evet, şey," aniden kafam karışıyor. "Yine de, bir vücut geliştirme saşonu." Umurumda bile değil.

Tony bana bakıyor. "Sen kimsin ki konuşuyorsun Sean? Hangi konuda uzmanlaşıyorsun? Bilgisayarlar mı?"

¹ Erkek öğrencilerin katıldığı, çoğunlukla sosyal aktiviteler gösteren ve Yunan harflerinden oluşan bir isim taşıyan gizli topluluk.

"Reagan'ın seksenli yılları. Birinci ve ikinci sınıf öğrencileri üzerindeki zararlı etki," diyor Tim başını sallayarak.

Bu beni gerçekten istediği kadar kızdırmıyor. "Bilgisayarlar," onu taklit ediyorum.

"Hangi konuda uzmanlaşıyorsun?" Bana meydan okuyor, büyük pislik bebek, salatayı bitir, göt.

"Rock'n'roll," omuzlarımı silkiyorum.

Tiksinmiş bir halde kalkıyor. "Nesin sen, papağan mı?"

"N'oluyor bunun kışına?" biri soruyor.

"Shepard oyunundaki o rolü alamadı," diyor Getch.

Hiç yoktan Deidre beliriyor, günü kurtarmak için mi? Pek sayılmaz.

"Peter?"

Masa bakışlarını yukarı kaldırıyor ve sessizleşiyor.

"Kanımca adım Brian'dı," diyorum ona bakmadan.

Gülüyor, muhtemelen uçuyor. Ellerini görebiliyorum, tırnakları siyah boyalı değil artık. Çimento rengi gibi görünüyor. "Oh şey, evet. Nasılsın?" diye soruyor.

"Yemek yiyorum." Tabagi gösteriyorum. Bütün herifler ona bakıyor. Bu oldukça rahatsız edici bir durum.

"Bu akşam partiye gidiyor musun?" diye soruyor.

"Evet. Bu akşam partiye gidiyorum. Bu akşam partiye gidiyor musun?" Anlamsız.

"Evet." Sinirli görünüyor. Herifler onu ürkütüyor. Aslında dün gece iyiydi, yalnızca çok sarhoştı. Muhtemelen yatakta iyi. Tim'e bir göz atıyorum, kızı inceliyor. "Evet, gidiyorum."

"Pekâlâ orada görüşürüz herhalde." Norris'e bakıyorum ve gözlerimi yukarı yuvarlıyorum."

"Tamam," diyor kız, oyalanıyor, etrafa bakıyor.

"Tamam, orada görüşürüz, hoşça kal," mırıldanıyorum. "Tanrım."

"Tamam, peki," öksürüyor. "Görüşürüz."

"Uzaklaş," diyorum fısıldayarak.

Başka bir masaya gidiyor. Herifler hiçbir şey söylemiyorlar. Utanıyorum, çünkü kız o kadar harika değil ve hıpsı onu dün gece düzdüğü-mü biliyor, tehdit eden ülserime daha fazla kahve temin etmek için kalkıyorum. Rock'n'roll.

"İki kişilik bir yatağa ihtiyacım var," diyor Tim. "İki kişilik yatağı olan var mı?"

"Ot içme," diyor başka biri.

"Yaba daba du," diyor Getch.

Duygu ne buz gibi ne de sıcak. Yine de ikisinin arası yok. Yalnızca günün her anında vücudumdaki bu tedirgin edici yumuşak çarpıntı. Her gün onun kutusuna notlar koymaya karar verdim. Onu bu notları bir yere, belki odasındaki, içinde yaşamayı dilediğim odasındaki, beyaz bir duvara iliştirirken hayal ediyorum. Bu imajlar yeterli mi? Bu notları kutusuna, cep yatağına bıraktıktan sonra hasta, aşağılanmış, korkudan sinmiş bir halde kendi kendine soruyorum. Dilediğim acil durum haykıran bir ambulans. Ama sık sık onu unutmaya çalışıyorum (onunla tanışmadım, bir süre daha tanışmayacağım, şimdiye kadar onunla yüz yüze gelmek için ağzımı açmaya cesaret edemedim, bazen çılgılık atmak istiyorum, bazen 'Ölüyorum,' diye düşünüyorum) ve kalbimden gelen bu atışı unutmaya çalışıyorum, ama yapamıyorum ve hasta oluyorum. İzlediğim boşluk siyah ve kırıç. Saplantım (böyle bile düşünülüp düşünülemediğini bilmiyorum, bu kelime tam olarak doğru görünmüyor) size abes ya da gülünç gelse de gizemini hiçbir şeyden almıyor. Bu basit. Onu seyredirim. O kendini koyu dış hatlarla açığa vurur. Onun, diyelim ki yemek yiyişine ya da kalabalık bir odanın sınırlarını geçişine tanık olduğum zaman inanmadığım her şey uçar gider. Bir kamçı hissederim. Adı ince soluk mavi bir kâğıda yazılı, çizdiğim dökülmüş kavaklar harfleri çevreliyor. Her şey bana

onun varlığını hatırlatıyor, koridorda karşı tarafımda yaşayan bir köpek var. Sahibi onu kedi olarak kaydettirdi (burada köpek türü hayvanlar yasak) ve onun, tüyleri kabarık bir fotoğrafını çekti, köpek küçük beyaz-mor renkte, cin kulakları var. Ona bir kere bonbon şekerleri verdim. O kişinin hareketlerini bir ima olarak kabul ediyorum ve bu yüzden kimseyle konuşmuyorum. O güzel, ama siz öyle düşünmeyebilirsiniz. Onunla ilgili dairesel bir şey var, berrak Arizona gecesinde kanatlarını çırpıp güveler gibi. Ve biliyorum tanışacağız. Kolay ve yakında olacak. Ve içerlemem –dehşet dolu, boş içerlemem– uçup gidecek. Akşam yemeğinden sonra bir not daha yazıyorum. Benim olduğumu bilmeli. İçtiği sigaranın markasını biliyorum. Bir keresinde onu kasabada bir Richard and Linda Thompson kaseti alırken gördüm. Ayaktaydım, umurumda olmayan bir kaset bölmesini karıştırıyordum ve o beni fark etmedi. Onları lisede dinlerdim. Linda ve Richard hâlâ birlikteyken. Ayrıldılar, John ve Exene gibi, Tina ve Ike, Sid ve Nancy, Chrissie ve Ray gibi. Bu benim başıma gelmeyecek. Onun adı bir sayfanın başındaki bir kelime ve bu başlamış, ilan edilmiş bir şiiri simgeliyor, başlamış, ama bitmemiş, çünkü daktilo yazmayacak artık. Elimi öpüyorum, kokluyorum ve onu kokluyorum, oh onun kokusuymuş gibi yapıyorum. Onun. Onun. Onun evine gitmeye ya da odasının yanından geçmeye cesaret edemiyorum. Yanından geçerim ve bakmam bile. Yemek salonunda, onun yanından, beni bile şok eden bir soğukkanlılıkla geçerim.

PAUL Bu gece, Dünyanın Sonu'ndaki partide Mitchell'la konuşmaya çalıştım. Fıçının yanında plastik bir bardak dolduruyordu. Ben şimdiden bir bira almıştım ve Mezarlık'ın başladığı yerde yalnız başıma dikiliyordum. Birayı döküp fıçının başına yürüdüm. "Selam Mitch," dedim. Soğuktan, nefesim buharlaşıyordu. "Ne var ne yok?"

"Merhaba Paul. Ne olsun?" İki bardak dolduruyordu. .
Beceriksiz orospu kendi lanet olası birasını alamadı mı?
"Sende ne var ne yok?"

"Hiçbir şey. Konuşabilir miyiz?" Bira musluğunu on-
dan devraldım.

İki birayı tutarak orada duruyordu.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu o
ünlü boş bakışıyla.

"Yalnızca olanlar hakkında," dedim, dikkatimi mus-
luktan akan bira ve köpükte yoğunlaştırarak. Bir kız geldi,
bekliyordu. Ona bir baktım, ama o bana bakmıyordu, yal-
nızca sabırsızca ellerime bakıyordu.

"Seni uyardım Paul. Hatırla," dedi Mitchell.

"Evet, biliyorum," dedim ve çabucak güldüm. Barda-
ğımın yarısı bile dolmamıştı, ama yine de musluğu kıza
verdim. "Bekle, beni hangi konuda uyardın?" diye sor-
dum. Dünyanın Sonu'nun kenarında ayakta duran Candi-
ce'i görebiliyordum, onun arkasında, aşağıda ise Camden
Vadisi ve kasabanın ışıkları. *Bunu* nasıl tercih edebiliyordu
anlamıyordum, çünkü Mitchell, açıkça onun için fazla iyi
görünümlüydü. Bu kavrama yeteneğimin ötesindeydi. Bi-
radan ağız dolusu bir yudum aldım.

"Seni *uyardım*." Yürümeye başladı.

"Bekle." Peşinden gittim. Hoparlörlerden birinin ya-
nında durdu. Onlardan yüksek sesle The Pretenders, geli-
yordu. Küçük bir insan grubu dans ediyordu. Duyamadı-
ğım bir şey söyledi. Ne söyleyeceğini biliyordum, ama
söyleyecek cesaretinin olduğunu sanmıyordum. Uyarılmış
mıydım? Belki, ama herhangi sözlü bir şekilde değil. İn-
sanların içinde ya da o boşaldıktan sonra ona dokunursam
irkilmesi şeklinde. Ya da pubda ona bir bira alırsam deliye
dönüp bana onun parasını ödeyeceğini söylemesi ve masa-
nın üzerinden bir dolar itmesi şeklinde. Konuştuğu her şe-
yin Avrupa'ya gitmek, okulu bir dönem dondurmak hak-
kında oluşu sonra da hep '*Yalnız*,' diye eklemesi, vurgula-
ması şeklinde. *Uyarılmıştım* ve bunu kendi kendime itiraf

etmekten nefret ediyordum. Ama yine de onu Candice'in olduğu yere kadar izledim. Ona birayı verdi. Çok paçoz görünüyordu ya da belki güzel görünüyordu ve ben bunu kabul etmekte zorlanıyordum. Mitchell bir tişört (benimkilerden biri miydi? Belki.) ve bir Eddie Bauer süveteri giymişti ve sinirli bir şekilde boynunu kaşıdı.

"Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, merhaba," kız gülümsedi ve bir sigara yakarken Mitchell birasını tuttu.

"Merhaba," gülümsedim, her zamanki gibi sempatik bir şekilde. Sonra bakmıyorken kıza sert bir bakış fırlattım, Mitchell'in bunu yakalamasını dileyerek, ama görmedi.

İçümüz orada, Dünyanın Sonu'nda ayakta duruyorduk, bizden sonra aşağı doğru vadiye ve oradan da Candice'in ortasına yönelen bayır geliyordu. Şarp değildi, ama kıızı diz yüksekliğindeki taş korkuluğun üzerinden, diyelim ki kazara, göze çarpmadan itmiş olsaydım hafif hasardan fazlasına yol açardı. The Pretenders, Simple Minds'a dönüştü ve ben çok hoşnuttum, çünkü müzik olmasaydı orada duramazdım. Partiler, kendi başlarına, yüzleşmek için mükemmel zeminler, ama şu andaki değil. Bunu kaybetmişim. Muhtemelen uzun bir süre önce, belki New York'taki o son gece bile olabilir. Biri yukarıya loş sarı ışıklar germiştir ve bunlar Mitchell'in yüzünü aydınlatıyordu, onu uçuk ve bitkin gösteriyordu. Mitchell tükenmişti. Orada ayakta duruşumuzun manzarası fazla gerçek ve fazla anlamsızdı. Gezinerek uzaklaştım.

SEAN KIZIN adı Candice. Getch'e çok bira içmenin etkileri üzerine uzun bir nutuk çekmekte olan Tony ile birlikte fiçinin yanındayız, ben kıızı seyrediyorum ve Mitch Allen'ı görüş alanımdan çıkarıyorum. Kız bir cuma geçesi partisi için fazla iyi giyinmiş ve burada, yemekhane

çimenliğinde sosyetik, gerçekten hoş görünüyor, belki o Japon türü tarzıyla çok tutucu ve gergin, ama aynı zamanda güzel ve seksi, yani ona bakıyorsunuz ve yatakta vahşi olacağını biliyorsunuz gibi ya da öyle bir şey. Anlayabildiğim kadarıyla o kadar yakışıklı olmayan Mitch için her bakımdan fazla iyi. Mitch bana hep aşırı çaba harcayan lişeli bir antikayı andırıyor. Kızın, onu düzmekten gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. 'Sonra belki de hiç düzüşmüyorlardır,' diye düşünüyorum. Belki hemen oraya gidip kızla konuşmaya başlayabilirim, belki teklifimi kabul eder ve Mitch'e 'Sonra görüşürüz,' der. Bütün bunları düşünmek beni öldürüyor neredeyse. Bir bira daha deviriyorum ve fıçının başına başka bir Japon, Roxanne gelip yanımda duruyor. Sonra o kız Mitch'in ardından yürüyerek Dünyanın Sonu'ndan uzaklaşıyor. 'Gidiyor olmazlar,' diye düşünüyorum, çok erken. Ama gitmiyorlar, yalnızca birinden uzaklaşıyorlar. Ne için çok erken? Kendi kendime düşünüyorum. Sonunda herifin odasına dönecekler (kızın muhtemelen bir oda arkadaşı var) ve kız onun kendisini düzmesine izin verecek. Öyle abazayım ki uyanmış bile değilim, tamamen halsizim. Roxanne'e bakıyorum, ona bir sürü borcum var. Çok fazla mücevher takmış ve fena görünmüyor. 'Beni bu gece düzer mi?' diye merak ediyorum. En ufak bir olasılık bile var mı? Bir joint içiyor ve onu bana uzatıyor. "Ne var ne yok?" diye soruyor.

"Bira içiyorum," diye açıklıyorum.

"İyi mi? İyi bir bira mı içiyorsun?" diye soruyor.

"Dinle," diyorum, konuya gelerek, "odama gelmek ister misin?"

Gülüyor, birasını içiyor, kalın bir şekilde rimellenmiş kirpiklerini kırıyor, "Neden?" diye soruyor.

"Eski günler?" omuzlarımı silkiyorum. Jointı geri veriyorum.

"Eski günler mi?" Daha da şiddetli gülüyor.

"O kadar eğlenceli olan ne? Tanrım!"

"Hayır, istemiyorum Sean," diyor. "Zaten Rupert'ı almam gerekiyor." Hâlâ gülümsüyor.

Orospu. Birasının içinde böcek var, bir güve. Onu görmüyor. Bir şey söylemiyorum.

"Birkaç kafa borç ver," diyor ona.

"Çantam yanımda değil," diyor.

"Peki öyleyse," diyorum.

"Oh, Sean. Hâlâ aynısın," diyor kabalaşmadan, ama ona vurmak istiyorum (hayır, becermek, sonra vurmak).

"Bu iyi mi, kötü mü bilmiyorum."

O böceği içmesini istiyorum. Candice nereye gitti, kahretsin! Tekrar Roxanne'e bakıyorum, yüzünde hâlâ o lanet olası gülümseme var, kendi kendine düşünüyor, ona teklif ettiğim için mutlu, 'Hayır,' deme gücüne sahip olduğu için daha da mutlu. Ona bakıyorum ve gerçek bir şekilde bozguna uğramış durumdayım.

"Hiç morfinin var mı?" diye soruyorum.

"Neden?" diye soruyor, böceği fark edip birayı çime-ne dökerken.

"Biraz lazım. Kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun," diyorum, yürüyerek uzaklaşırken.

"Bende alman için bir şey var sevgilim," duyduğum son duyulabilir şey.

Tarzım ne çabuk ne de etkili ve o kızı bir süredir gerçekten gördüğüme inanamıyorum. Zayıflamak için kok işine başladığı zamandı. İşe yaramıştı, bir dereceye kadar. Bence hâlâ tıknaz görünüyor ve kıcı büyük, çok kuru siyah saçları var, berbat şiirler yazıyor ve beni reddetme pozisyonuna girmesine izin verdiğim için kızgınım. Odama dönüyorum, kapıyı bir-iki kez çarpıyorum. Oda arkadaşım yok, radyoyu açıyorum. Geziniyorum. Yerel istasyonda 'Wild Horses' çıkıyor. Bir fıskeyle kanal değiştiriyorum. Sonraki istasyonda 'Let It Be' var. Sonrakinde 'Ashes to Ashes', sonra bir Springsteen ağıdı, ardından 'Every Breath You Take'i mırıldanan Sting, sonra tekrar yerel istasyona çevirdiğimde piç kurusu diskcokey Pink Floyd'un

'The Wall'unun dört yüzünün tümünü çalacağını anons ediyor. Bana ne olduğunu bilmiyorum, ama radyoyu kapıyorum ve dolabın kapısına fırlatıyorum, ama kırılmıyor ve ucuz bir steryo da olsa buna seviniyorum. Onu tekme liyorum, sonra bir kutu kaseti kapıyorum, sevmediğim birinin bandını çözüyorum ve botumun topuğuyla onu parçalıyorum. Sonra 45'liklerimle dolu sandığı alıyorum ve kasetlerde de olduklarından emin olduktan sonra hepsini ikiye, ardından mümkünse dörde bölüyorum. Oda arkadaşımın tarafındaki duvarları tekmeliyorum, dolabın kapı tokmağını kırıyorum. Sonra partiye dönüyorum.

LAUREN Ben ve Judy. Tuval geriyoruz. Stüdyom. Judy tırnaklarını yeni boyadı bu yüzden pek meraklı değil. Ve bırakıyoruz. Bir cuma gecesi daha. Judy iki Beck's birası ve biraz da dem getirdi. Judy'yi severim. Anneyi sevmem. Anne aradı. Akşam yemeğinden sonra. O kadar canımı sıktı ki stüdyoya inene kadar yalnızca sersemlemiş bir halde etrafta yürüyüp sigara içebildim. Annemin bana söyleyecek bir şeyi yoktu. Annemin bana aktaracak acil haberi yoktu. Annem videoda filmler seyrediyordu. Annem kaçırmış. Ona mağazini (kendisi yönetiyor), RISD'deki kızkardeşimi, nihayet (büyük hata) babamı sordum. Beni duymadığını söyledi. Tekrar sormadım. Sonra Joana'nın (babanın yeni kız arkadaşı) yalnızca yirmi beş yaşında olduğundan bahsetti. Ve ben inleyerek bağırmadığım, kusmadığım ya da kendimi öldürmeye çalışmadığım için bana, eğer onun yaptıklarını onaylıyorsam Noel'de neden *onunla* kalmıyorum, diye sordu. O âna kadar konuşma zaten o kadar bozulmuştu ki ona geceyarısı gitmem gereken bir ders olduğunu söyledim, telefonu kapattım ve stüdyoya gittim, bütün o döküntülere, bütün dönem boyunca yaptığım baştan sona o boktan döküntülere baktım. Shepard oyunu posterlerini yapıyor olmam gerekiyordu,

ama oyunu yöneten erkeksi lezboş gerçekten canımı sıkıyor, bu yüzden belki ona bu bitmemiş süprüntülerden birini vereceğim. Çılgık atıyorum, "Hepsi döküntü! Judy buna bak..Bir *döküntü!*"

"Hayır, değil." Ama bakmıyor.

"Bakmıyorsun. Oh Tanrım!" Günün ikinci paketini açıyorum ve daha on bir bile değil. Hakkında endişelenmem gereken en son şey akciğer ya da göğüs kanseri. Tanrıya şükür doğum kontrol hapı kullanmıyorum.

"Uzmanlık konumu değiştiriyorum," diyorum. Şu yaptığım şeye bak. Jackson Pollack tarzı serbest bıraktı, hatırlıyorum, dün ileri resim sanatı dersinde biri söyledi bana. Bu boku nasıl serbestleştirebilirim? Düşünüyorum. Bitmemiş tuvalden geriye doğru çekiliyorum. Anlıyorum ki paramı sanat malzemeleri yerine uyuşturucuya harcasam daha iyi olurdu. "Uzmanlık alanımı değiştiriyorum. Dinliyor musun?"

"Yine mi?" diyor Judy, bütün dikkati sardığı diğer bir jointda yoğunlaşmış durumda. Gülüyor.

"Yine mi? Bunu söylemek zorunda mıydın?"

"Beni güldürme, yoksa bunu yapamayacağım."

"Bu saçma ve gülünç," diyorum.

"Haydi partiye gidelim." Zırıldıyor. Judy zırıldıyor.

"Neden? İhtiyacımız olan her şey var burada. Ilık bira. Müzik. Ve daha da iyisi, erkekler yok."

Kaseti değiştiriyorum. Birinci sınıftayken yaptığımız Derleme Kaset #2 çalıyordu. Kötü/İyi anılar getiriyor. Michael Jakson ("Thriller'den kaç şarkı sayabilirsin?" Victor sordu bir keresinde. Yalan söyledim ve yalnızca iki dedim. Bunun ardından beni sevdiğini söyledi... nerede olmuştu bu? Arabayla girilen Wellfleet Sinemasında mı yoksa Provincetown'daki Commercial Caddesinden aşağı yürürken mi?), Prince (bir cuma gecesi partisinde dışarıda park edilmiş kampus minibüsünde Brownlu yakışıklı çocukla seks yapma), Grandmaster Flash ("The Message' eşliğinde defalarca dans ettik ve hiç yorulmadık). Kaset beni

hüzünlendiriyor. Çıkarıyorum. Başka bir şey, Reggae Kas-
set #6'yı koyuyorum.

"Victor ne zaman dönüyor?" diye soruyor Judy.

Yemekhaneden ve Dünyanın Sonu'ndan gelen müziği duyabilirim, cezbedici. Belki gitmeliyiz. Partiye gitmeliyiz. Her zaman içinde açık dehşetli fotoğrafların bulunduğu cinsel hastalıklar kitabı vardı (bazı yakın çekimler, pembe, mavi, mor, kırmızı kabarcıklar bir tür soyut minimalist bir biçimde güzeldi) ve bu her zaman cuma gecesi partilerine karşı caydırıcı bir görev yapar. Victor da bir caydırıcı olurdu. Eğer burada olsaydı: Belki partiye giderdik ve eğlenirdik. Kitabı karıştırıyorum. Diyaframındaki plastiğe karşı alerjisi olan bir kızın yakın çekim bir fotoğrafı. Böğk! Belki eğlenirdik. Zavallı yakışıklı Victor'ı gözümün önüne getiriyorum, Roma'da ya da Paris'te, yalnız, aç, bir yerlerde, çaresizce benimle bağlantı kurmaya çalışıyor, belki ağlamak üzere, bana ulaşmaya çalışarak bozuk bir İtalyanca ya da Eskenaziceyle bayağı bir operatöre bile bağırıyordur. Derin bir nefes alıyorum, stüdyodaki desteklere yaslanıyorum, sonra kafamı geriye atıyorum. Fazla dramatik.

"Kim bilir?" dediğimi duyuyorum. "Bu zımbırtı sana neyi hatırlatıyor?" soruyorum, geriye doğru çekilerek. "Degas? Seurat? Renoit?"

Tuvale bakıyor ve "Scooby Doo," diyor.

Tamam, puba gitme zamanı. Bir sürahi Genny ve eğer çek bozdurmayı unutmamışsak, sarhoş/hasta olmak için belki birkaç sodalı meyve sulu şarap sonra pizza mı yoksa Yahudi çöreği bagel mi? Bunu Judy bilir. Bunu ben bilirim. Gidiş güçleşince, güçlü olanlar içmeye giderler.

Ve puba gidiyoruz. Biri kapıya siyah harflerle 'Doyumsal yoksun bırakılma hücresi' yazmış, bunu eğlenceli bulmuyorum. Partiden dolayı burada çok kimse yok. Bir sürahi alıyoruz ve arkaya oturuyoruz. Müzik kutusunu dinliyoruz. Victor'ı düşünüyorum. İçilmeden kalan tek joint Judy'nin çantasında. Ve her zaman partisiz cuma gece-

lerinde pubda yaptığımız konuşmanın aynısını yapıyoruz. Yalnızca son zamanlarda bıkmaya başladığım konuşmalar, şimdi son sınıftayım.

J: Bu gece hangi film oynuyor?

Ben: *Apocalypse Now*? Ya da belki *Dawn of the Dead*.

Galiba.

J: Hayır. *İkinci bir kez* asla, Tanrım.

Ben: Pekâlâ, kime âşıksın?

J: Franklin.

Ben: Onun alık, sıkıcı biri olduğunu söylemedin mi?

Neden?

J: Hoşlanacak başka biri yok.

Ben: Onun alığın biri olduğunu söyledin ama.

J: Aslında onun oda arkadaşından hoşlanıyorum.

Ben: O kim?

J: Michael.

Ben: Neden Michael'ın peşine düşmüyorsun?

J: Herhalde gey.

Ben: Nereden biliyorsun?

J: Onunla yattım. Bana erkeklerden hoşlandığını söyledi. Yürümezdi galiba. Balerin olmak istiyor.

Ben: Sevdiğin kişiyle birlikte olamıyorsan canım...

J: Onun oda arkadaşını düz o zaman.

Ben: Bir yere gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?

J: Hayır, bana kalırsa. Bu akşam değil.

Ben: Bu gece hangi film oynuyor?

PAUL Sean'la ilk tanıştığımda fıçının yanında duruyordum; Mitchell ve Candice'in gidişlerini seyrediyordum. Yürüyerek beni geçtiler, Mitchell gülümseyerek, "İyi geceler," dedi ve isteksizce el salladı. Candice de öyle yaptı, bunu iyi kalpli bir acıma jesti ya da bir zafer, neşe selamı olarak kabul edebilirdim. (Zafer? Neden? Mitchell ona kesinlikle benden bahsetmez.) Onları uzaklaşırken seyrettim ve bardağımı yeniden doldurmaya başladım. Et-

rafa bir göz gezdirdim ve Dennis Jenkins'i gördüğümü hatırlıyorum, bu bir deri bir kemik, çirkin tiyatro geyi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. (Dennis Jenkins, bir tiyatro öğrencisi olmayı küçümsememin birçok nedenlerinden biriydi.) İçimi çektim ve kendi kendime, 'Eğer bu gece onunla yatarsam sabah kendimi öldürürüm,' dedim. Bardağı doldurdum, çoğu köpüktü, çünkü fıçı bitiyordu ve kafamı kaldırdığım zaman Sean Betaman bekleyerek orada duruyordu. Sean'ı bu yerde herkesin diğer herkesi tanıdığı gibi tanıyordum, yani belki birbirimizle hiç konuşmamıştık, ama birbirimizin gruplarını biliyorduk ve ortak tanıdıklarımız vardı. Belli belirsiz, düz bir şekilde yakışıklıydı; pubda her zaman bira döküyor, video oyunları ya da pinball oynuyordu ve başlangıçta çok ilgimi çekmemişti.

"Merhaba, Sean," dedim. Yalnızca birazcık sarhoş olsaydım belki hiçbir şey söyleyemezdim; başımla selamlardım ve yürüyerek uzaklaşırdım. Makine bölümünde olduğundan oldukça emindim.

"Merhaba Paul," boşluğa bakarak gülümsemedi.

Sinirli görünüyordu ve onu bakışlarını kolejin karanlığına, sonra tekrar kampaştaki evlere dikerken izledim. Neden öyle bakışlarını boşluğa diktiğini hatırlamıyorum ya da bilmiyorum. Belki yalnızca sinirliydi ve benimle konuşmayacak kadar utangaçtı. Onun arkasında insanlar Dünyanın Sonu'nu terk edip ya eve ya da Mezarlık'a yöneliyorlardı.

"Mitchell'in yanındaki o kızını tanıyor musun?" diye sordu, bunun sönük bir konuşma girişi olduğunu düşündüm.

"Candice demek istiyorsun," dedim, dişlerimi gıcırdatarak. "Onun adı Candice."

"Evet. Doğru," dedi.

"Onunla bir derste aynı sınıftaydık, ama o dersten kaldım," dedim, özlemle hüzünlenererek.

"Ben de o dersi aldım. Ben de ondan kaldım," dedi şaşırılmış bir halde.

O anda, geçmişi düşünürken, karşılıklı sempati kurulmuştu.

"Seni o derste hiç görmedim," dedim kuşkulu bir şekilde.

"O yüzden kaldım zaten," diye doğruladı; sıkılğan bir gülümseme.

"Oh," dedim başımla onaylayarak.

"*Senin* o dersten kaldığına inanamıyorum," dedi.

Kalmamıştım. Aslında eksik olarak değerlendirilmişti ve yazın tamamladım. Aslında gülünecek derecede kolay, fazla bir şey istemeyen bir dersti (etnik oda tiyatrosu) ve birinin ondan kalabileceği düşüncesi beni şok ediyordu, derselere girsen de girmesen de. Ama Sean etkilenmiş görünüyordu ve bunu ayakta tuttum.

"Evet, başka iki dersten daha kaldım," dedim, tepkisini ölçmeye çalışarak.

"Gerçekten kaldın mı?" Ağzı açık kalmıştı, dudaklar dolgun, kırmızı ve seksiydi, belki hassastı da, ama o kadar değil.

"Evet." Başımı salladım.

"Oğlum, *senin* bir şeyde başarısız olabileceğini aklının ucundan bile geçirmezdim," bir koplman gibi söyledi.

"Şaşıırırdın," dedim. Konuşmanın ilk bariz flörtü. Cuma gecesini partilerinde bu kolay oluyor.

"Benim tuttuğum herif tipi," kendi kendini küçümseyerek güldü. Sonra bira için geldiğini hatırladı, yoksa? Musluğa uzandı, ama hiç kalmamıştı.

Onu inceleyerek orada duruyordum. Blucin, bot, beyaz bir tişört ve kürkle süslü oldukça dökük deri bir ceket giymişti: kayıtsız Amerikan çocuğu görünümü. Ve, 'Bu kişiyi yatağa atmak oldukça parlak bir başarı olurdu,' diye düşünüyordum. Sonra içimi çektim ve ne kadar aptallaşmakta olduğumu fark ettim. Parti bitiyordu, ben hüzünleniyordum ve fıçı tükürük saçıyordu, gırtlığımı temizledim ve "Pekâlâ, sonra görüşürüz," dedim.

Sonra o, dünyanın en tuhaf şeyini söyledi. Her şeyi başlatan şeyi. Yanlış anlayacak kadar sarhoş değildim ve öyle cüretli bir teklif karşısında ürkmüştüm. Davetini tekrarlamasını istemedim. Yalnızca bana sorduğunu başka bir şekilde tekrarladım: "Meksika gözlemesi quesadilla yemek ister misin?"

"Gidip bir quesadilla yemek ister misin?" diye sordum. "Yarın akşam yemeğe çıkmak ister misin? Meksika yemeği? Casa Miguel?"

Öyle utangaçtı ki, başını yere eğdi ve "Evet, galiba," dedi. Neredeyse sersemlemiş görünüyordu. O incinmişti. Ben etkilenmiştim. The Supremes çalışıyordu, 'When the Love Light Starts Shining Through His Eyes.' Ve şimdi gitmek istiyor gibi görünmesine rağmen, yarın akşam yemeye Kuzey Camden'daki Casa Miguel'de buluşmayı kararlaştırdık.

SEAN Parti bitmeye başlıyor ve bütün kahrolası zaman boyunca gözüm Candice'teydi. Ama an geliyor ve Mitch'le birlikte ayrılıyor, beklediğim kadar yıkılmıyorum, şaşırılmıyorum da. Aynı zamanda oldukça yüklüyüm ve bu yardım ediyor. Son insanlar oyalanıyorlar ve bu partilerde birlikte eve gidecek birini bulmak için bekleyerek oyalanan son insanlar beni her zaman hüznendirir. Bu bana lisede takımlara son seçilen çocukları hatırlatıyor. Bu çok kötü. Gerçekten insanın kendisine olan saygısını geliştiriyor. Ama sonunda aldırılmıyorum. Fıçının başına yürüyorum, yanında Paul Denton duruyor, her nasılsa fıçı tükendi, Tony odasında tanesi iki kafadan şişe birası satıyor, ben parayı harcamak istemiyorum ve heriften bedava sıyrılacak halde de değilim, 'Denton'da biraz para var,' diye şüpheleniyorum, bu yüzden ona, benimle gidip bir kasa bira almak isteyip istemediğini soruyorum, herif öyle sarhoş ki bana yarın onunla akşam yemeği yemek isteyip is-

temediğimi soruyor, sanırım ben de sarhoşum ve kafam kahrolası bir şekilde karışık halde, hangi lanet olası nedenle söylediğimi bilmememe rağmen "Tabii," diyorum. Yürüyerek uzaklaşıyorum ve sonunda tekrar Deidre'la yatıyorum ve bu bir tür... ne tür olduğunu bilmiyorum.

LAUREN Uyanıyorum. Cumartesi sabahı. Postmodern durum üzerine bir ders var. İnanın ya da inanmayın. Onda. Dickinson'da. şimdiden ekimdeyiz ve yalnızca bir oturum yaptık. Sınıfta başka birinin olduğundan şüphe ediyorum. Bir ay önceki toplantıda yalnızca ben vardım ve Conroy o kadar sarhoştu ki yoklama listesini kaybetti. Brunch¹ için yukarı ıkıyorum. Yemekhane imenliğini geçiyorum. Muhtemelen bütün gece ayakta kalmış insanlar ortalıktan döküntüleri temizliyorlar. Belki hâlâ partiye devam ediyorlar, hâlâ eğleniyorlar. Sonsuz Dünyanın Sonu Fıçı Partisi? Fıılar yuvarlanıp gtrlyorlar. Ses donanımı paketlenmiş. Işıklar aşağı indiriliyor. Gitmeliydim. Belki. Belki de hayır. Yemekhanede duruyorum. Kahve. Victor'dan mektup yok. Dickinson'a ıkıyorum. Ve... ne olduğunu tahmin edin. Conroy ofisindeki kanepede uyuyor. Ofis fena halde marihuana kokuyor. Marihuana piposu masanın üzerinde. İskoç şişesinin yanında. şaşırmadan, telaşsız bir halde masaya oturuyorum ve bir sigara içiyorum, Conroy'un uyuyuşunu seyrediyorum. Uyanıyor mu? Hayır, uyanmıyor. Sigarayı söndürüyorum. Ayrılıyorum. Victor bu dersi bana tavsiye etmişti.

SEAN Bir cumartesi için erken uyanıyorum, kahvaltıyı biraz geçiyor. Bir duş alıyorum ve erken kalkmama neden olan bu dersi şöyle böyle hatırlıyorum. Bir iki sigara

¹ Kahvaltıyla ğle yemeği arasında yenen ve her iki öğün yerine geçen yemek.

ıa içiyorum, Kurbağayı uyurken seyrediyorum, geziniyorum. Adı Bertrand olan bir oda arkadaşımın olduğuna inanmıyorum. Tishman'e gidiyorum, çünkü yapacak başka bir şey yok. Cumartesiler berbat zaten ve bu derse hiç katılmadım, bu yüzden o kadar sıkıcı olamaz. Tishman'e varıyorum, ama yanlış bina. Sonra Dickinson'da olabileceği aklıma geliyor, ama yanlış odaya gidiyorum, ama sonra yanlış oda gibi görünise de doğru odayı buluyorum. Öğretmenin ofisi ve hiç kimse yok burada. 'O kadar geç de kalmadım ve belki odaları değiştirdiler,' diye merak ediyorum. Eğer öyle yaptılarsa bu dersi bırakıyorum, böyle bir saçmalığa tahammül etmeyeceğim. Bununla beraber oda dem kokuyor gibi ve 'Belki biri daha fazlasıyla döner,' diye oyalanıyorum. Masaya oturuyorum, bu dersin neyle ilgili olduğuna dair izler arıyorum. Ama hiçbir iz bulamıyorum. Odama dönüyorum. Kurbağa gitmiş. Belki Bingham'daki Anonim Alkolikler toplantısına uğrayacağım, ama toplantı orada değil ve oturma odasına takılıyorum, bekliyorum, sigara içiyorum, geziniyorum, sonra odama dönüyorum. Belki bir gezintiye çıkacağım, Manchester'a gideceğim. Cumartesiler berbat.

Dün bir dersteydim (çekilebilir, senden dolayı) ve Fergus'un sırtına dikkat ettim (ama eğer bu senin sırtın olsaydı, daha erken fark ederdim) ve yanımdaki kişiye (hiç görmediğim ya da, tanık olmadığım bir kişi, beni tanımayan ve bana aldırmayan bir kişi, senin için bacaklarını ayıracak bir kişi –belki zaten yapmıştır, herkes yapmıştır, herkes yapmıştır, bana göre–) Fergus'un seksi sırtı olduğunu yazdım, o da bir şey yazdı ve şöyle diyordu: 'Evet... Ama bir de yüzüne bak.' Tam anlamıyla adi budalaca gaddarlık! Bu aptal tepki karşısında çılgılık atmak istedim ve seni düşündüm. Kutuna bir not daha bıraktım, kalbimdeki arzuların diğer bir sıcaklık uyarısı. Belki anlaşılmaz şeyler söyleyen deli bir yaratık olduğumu düşün-

nüyorsun, ama değilim. Tekrarlıyorum, değilim. Yalnızca seni istiyorum. Benden istediğin bir şey olmalı. Ah bir bilseydin. Bıraktığım bu notları yazmak zor. Onlara parfümümden –herhangi bir duygumu ele geçirmeye çalışarak: işitsel, tadımsal, kokusal, vb.– sıkılmamak için çaresizce kendimi tuttum. Bu notları kutuna bıraktıktan sonra dişlerimi sıkardım ve gözlerimi sımsıkı kapatırdım, ellerimi dehşetli pençeler gibi hissederim, ebedi dışı koltuğunda bir hasta. Ama bu cesaret istiyor. Asap bozan ve didinen bir cesaret. Dokunuşum ya da benim hayali dokunuşum, hem itici hem de tuhaf bir şekilde şehvet uyandırıcı görünüyor. Bu acı veriyor. Bu duygular acı veriyor. Gözlerim her zaman senin için hazır. Seni kucaklayıp tüy gibi yumuşak beyaz çarşaflar içine yatırmak istiyorlar, güvencede, senin kollarında, güçlü kollarında. Seni Arizona'ya götürürüm ve hatta annemle tanıştırdım. Aşk tohumları tuttu ve eğer birlikte yanmazsak ben yalnız başıma yanacağım.

PAUL Ekim ayının başlarındaki o cumartesi geci o ilk randevu için Casa Miguel'e gidemedim. Odamdaydım ve giyiniyordum, giyindiğim şeylerle öyle tatminsiz hissediyordum ki otuz dakika içinde dört kere değiştirmiştim. Durumum abesleşiyordu, saat yediye yaklaşıyordu ve arabam olmadığı için taksi çağıracaktım. Üstümü bir kez daha değiştirdim, Smiths kasetini kapattım ve ayrılmak üzereyken Raymond odama daldı. Yüzü beyazdı ve nefes nefese kalmıştı, bana, "Harry kendini öldürmeye çalıştı," dedi.

Böyle bir şeyin olacağını biliyordum. Bu gecenin gerçekleşmesini önleyecek, önemli ya da önemsiz, bir engelin çıkacağını kesinlikle hissetmiştim. Bütün gün, bu geceyi bombok edecek bir şeyin olacağı hissi vardı içimde. Ve sordum, "Ne demek Harry kendini öldürmeye çalıştı?" Soğukkanlılığımı koruyordum.

"Fels'e gelmen gerekiyor. Orada. Oh kahretsin! Tanım, Paul! Birşeyler yapmalıyız." Raymond'ı hiç o kadar heyecanlı görmemiştim. Ağlayacak gibi görünüyordu ve olaya (Bir birinci sınıf öğrencisi intiharı mı? Oh lütfen, yersiz bir duygu boyutu veriyordu.

"Güvenliği ara," önerisinde bulundum.

"Güvenlik mi?" diye haykırdı. "Güvenlik? Ne bok yapacak güvenlik?" Koluma uzanıp yakaladı.

"Onlara bir birinci sınıf öğrencisinin kendini öldürmeye çalıştığını söyle," dedim ona. "İnan bana, bir saat içinde orada olurlar."

"Ne saçmalıyorsun sen?" hâlâ beni tutarak feryat etti.

"Kes artık," dedim. "Harry düzelecek. Benim yedide bir randevum var."

"Lütfen haydi gel!" çılgılık attı ve beni odanın dışına çekti.

Onu merdivenlerden aşağı ve Fels'e doğru izlemeden önce elbise rafından atkımı kapıp kapımı kapatabildim. Harry'nin koridorunun dibine doğru yürüyorduk ve ben telaşlanmaya başladım. Sean'la (Sean Bateman – bütün gün bu adı kendi kendime fısıldamıştım, neredeyse şarkı gibi, duşta, yatağında, yastık yüzümün üzerindeyken, bacaklarımın arasındayken) olan randevum konusunda yeterince sinirliydim zaten, gecikip randevuyu mahvedeceğim için daha da sinirliydim. *Bu* bende o iddia edilen intihardan daha çok panik yaratmıştı: sersem, birinci sınıf öğrencisi Harry kendini mortlatmaya çalışıyor. Nasıl yaptı bunu, onun kapısına doğru ilerlerken, yanımda Raymond tuhaf soluma sesleri çıkarırken merak ediyordum. Sudafed ve sodalı şarapla aşırı doz mu yapmaya çalıştı? Ne tahrik etti onu? CD çaları mı bozuldu? 'Miami Vice'ı mı iptal ettiler?

Harry'nin odası karanlıktı. Masanın üzerinde, bir George Michael posterinin altında duran küçük metalik siyah güçlü bir masa lambasından ışık geliyordu. Harry, gözleri kapalı, yatağında yatıyordu, üzerinde tipik birinci sınıflı giysileri vardı. Bermuda pantolon (ekimde!), polo süveter,

basket ayakkabıları, başı ileri geri gelip gidiyordu. Donald yan tarafına oturup onu yatağın yanındaki çöp kutusunun içine kusturmaya çalıştı.

"Paul'ü getirdim," Raymond dedi, sanki bu Harry'nin hayatını kurtaracakmış gibi.

Yatağın başına yürüdü ve aşağı doğru ona baktı.

"Ne aldı?" diye sordum, kapı aralığında durarak. Saatimi kontrol ettim.

"Bilmiyoruz," dediler, ikisi de aynı anda.

Masanın başına yürüdüm ve yarı boş bir Dewar's viski şişesini elime aldım.

"Bilmiyorsunuz?" diye sordum, öfkeli bir halde. Şişeyi bir ipucuymuş gibi kokladım.

"Dinle, onu Dunham Hastanesine götürüyoruz," dedi Donald, Harry'i yukarı kaldırmaya çalışarak.

"Dunham lanet olası Keene'de!" diye bağırdı Raymond.

"Başka nerede var, göt?" diye haykırdı Donald.

"Kasabada bir hastane var," dedi Raymond, sonra, "seni beyinsiz."

"Buñları nereden bilebilirim ki?" Donald yeniden haykırdı.

"Yedide birisiyle buluşmam gerekiyor," dedim ona.

"Siktir et buluşmayı. Arabamı hazırla Raymond," diye bir nefeste bağırdı Donald, Harry'yi yukarı doğru çekerken. Raymond koşturarak beni geçti ve koridorun dibine yöneldi. Fels'in arka kapısını çarpılırken duydum.

Yatağın başına gittim ve Donald'a, Harry'yi yataktan kaldırırken yardım ettim, şaşırtıcı derecede hafifti. Donald, Harry'nin kolunu kaldırdı ve her nedense onun giydiği kaşmir yeleği çıkardı, köşeye fırlattı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"O benim yeleğim. Mahvolmasını istemiyorum," dedi.

"Ne yapıyoruz?" dedi Harry öksürerek.

"Bak, yaşıyor," dedim suçlayıcı bir şekilde.

"Oh Tanrım!" dedi Donald, bana bir bakış atarak. "Düzelecek Harry," diye fısıldadı.

"Bence iyi görünüyor. Belki sarhoş," dedim.

"Paul," dedi Donald o çıldırtıcı konferans tonuyla, köpürüyordu yine de dudaklar güç bela kımıldıyordu, "Akşam yemeğinden önce beni aradı ve kendini öldüreceğini söyledi. Yemekten sonra buraya geldim ve ona bir bak. Kesinlikle bir şey içti."

"Ne içtin Harry?" diye sordum, onu serbest elimle hafifçe tokatlayarak.

"Haydi Harry. Paul'e ne içtiğini söyle," Donald dil döktü.

Harry bir şey söylemedi, yalnızca öksürdü.

Onu koridorun dibine doğru sürükledik, fena halde Dewar's kokuyordu. Kendinden geçmişti ve başı yumuşak bir şekilde aşağı doğru sarkıyordu. Tam Raymond Saab'ını Fels'in arka kapısına çekerken onu dışarı çıkardık.

"Neden yaptı bunu?" birlikte onu arabaya yerleştirmeye çalışırken sordum.

"Donald, sen kullan," dedi Raymond, Saab'dan çıkıp bize Harry'yi arka koltuğa yatırmada yardım ederken. Motor çalışıyordu. Başım ağrımaya başlıyordu.

"Ben bir sopa bile kullanamam," dedi Donald.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Raymond. "O zaman sen arkaya otur."

Ön koltuğa oturdum ve kapımı kapatmadan Raymond hareket etmeye başladı.

"Neden yaptı?" diye sordum yeniden, güvenlik kapısını geçmiştik ve kolej yolunun yarısına gelmiştik. Onlardan beni Kuzey Camden'da bırakmalarını istemeyi düşünüyordum; ama beni asla affetmeyeceklerini biliyordum, bu yüzden istemedim.

"Bugün evlat edinilmiş olduğunu öğrendi," dedi Donald arka koltuktan.

Harry'nin başı onun kucağındaydı ve yeniden öksürmeye başladı.

"Oh," dedim.

Kapıları geçtik. Dışarısı karanlık ve soğuktu. Kuzey Camden'in tersi yönünde gidiyorduk. Saatimi yeniden kontrol ettim. Yediyi çeyrek geçiyordu. Sean'ı Casa Miguel'deki sakin barda yalnız başına otururken gözlerimin önüne getirdim, tekila ve limon suyundan yapılan buzlu bir margaritayı okşuyor (hayır, bunu kesinlikle içmez, onun yerine bir Meksika birası düşündüm), hayal kırıklığına uğramış ve yalnız başına arabasıyla dönüyor (dur, belki arabası yoktu, belki yürüyerek gitti oraya, oh Tanrım!). Şimdi dışarıda çok az araba vardı. I & II Sinemalarının önünde kuyruk vardı, kasabalılar yeni Chuck Norris filmi için bekliyorlardı. Alışveriş arabalarını iterek Price Chopper'dan çıkan ev kadınları ve profesörlerin karıları. Anacaddedeki Woolworth's'ta alışveriş yapan insanlar, park alanına dökülen kocaman floresan ışığı okları. Teypte The Jam vardı ve müziği dinlerken, birden-bu kasabanın aslında ne kadar küçük olduğunu, hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Daha önce hiç gitmediğim hastaneyi uzaktan görebiliyordum. Neredeyse oradaydık, kasabanın sonuna doğru engin, boş bir park alanının yanına oturmuş ufakça tuğladan bir yapı. Onun ötesinde, ağaçlar, millerce uzanan bir orman. Hiç kimse bir şey söylemiyordu. Bir içki dükkânını geçtik.

"Durur musun? Sigaraya ihtiyacım var," dedim, ceplerimi kontrol ederek.

"Sana arka koltukta aşırı doz almış birinin olduğunu hatırlatabilir miyim?" dedi Donald.

Raymond direksiyonun üzerine eğilmişti, endişeli görünüyordu, bir sigara içebilirmiş ve bunu ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi.

Donald'a aldırmadım ve "Yalnızca bir dakika sürer," dedim.

"Hayır," dedi Raymond, kararsız görünmesine rağmen.

"O aşırı doz almadı," dedim neredeyse öfkeli bir şekilde, Kuzey Camden'da boş bir barı düşünerek. "O daha birinci sınıfta. Birinci sınıf öğrencileri aşırı doz yapmaz."

"Becereyim seni!" dedi Donald. "Oh kahretsin, kusuyor. Kusacak."

Saab'ın karanlığında öğürme seslerini duyabiliyorduk ve daha iyi bakabilmek için döndüm. Herry, hâlâ öksürüyordu ve terli görünüyordu.

"Camı aç," Raymond bağırdı. "Kahrolası camı aç!"

"Siz ikiniz gerçekten sakinleşmelisiniz. O kusmuyor," dedim kızgın, ama kederli bir şekilde.

"Kusacak. Kesinlikle biliyorum," Donald bağıırıyordu.

"Bu seslere ne dersin?" Raymond bana bağıırarak öğürmeyi sorguladı.

"Kuru böğürme?" dedim ben de bağıırarak.

Harry kendi kendine mırıldanmaya, sonra yeniden öğürmeye başladı.

"Oh, hayır," dedi Donald, Harry'nin kafasını cama kadar kaldırmaya çalışarak. "Yine kusacak!"

"Güzel," Raymond bağıırarak cevapladı. "Kusma iyi. Bırak kusun."

"Siz ikinize inanamıyorum," dedim. "Bu kaseti değiştirebilir miyim?"

Raymond, acil girişine kadar sürdü ve arabayı gıcirtiy-la durdurdu. Hepimiz dışarı çıktık, Harry'yi arka koltuktan çekerek çıkardık ve ayakları sürüklenir halde onu ön masaya taşıdık. Ortalık boştu. Tavandaki görünmez hoparlörlerden hafif müzik geliyordu. Genç şişman bir hemşire bize baktı ve yılışık yılışık sırttı, herhalde 'Oh Tanrım, Camden Kolejinden bir eşek şakası daha,' diye düşünüyordu. "Evet?" diye sordu, Harry'ye bakmadan.

"Bu herif aşırı doz aldı," dedi Raymond, Harry'yi Donald'ın kontrolüne bırakıp masanın başına yürüyerek.

"Aşırı doz mu aldı?" diye sordu hemşire, ayağa kalkarak.

Sonra görevli doktor geldi. Jack Elam'a benziyordu, keñdi kendine geveleyen kalın gözlüklü yaşlı şişman bir herifti. Donald, Harry'yi yere yatırdı. "Tanrıya şükür," diye mırıldandı Raymond, bütün bu vaka kendisinin değil başkasının ellerinde olduğu için rahatlamış gibi. Doktor hayati belirtilerini kontrol etmek için Harry'nin üzerine eğildi. Hiçbirimize bir şey sormadığı için herifin şarlatan olduğunu anlamıştım. Hiçbirimiz bir kelime bile söylemedik. Öfkeliydim, Raymond ve Donald yalnızca bu çok önemli buluşmayı kaçırmama neden olmamış aynı zamanda benim giyindiğim uzun yün ceketin aynısından giymişlerdi. Kasabadaki Salvation Army mağazasından otuz dolara ilk önce ben almıştım. Loden yünlü kumaşındandı. Sonra erteşi gün ikisi birden aşağı, kasabaya koşup kalan ikisini aldılar, muhtemelen Kaliforniya ya da öyle bir yerde öğretmenlik yapmak için batıya giden fakülteden biri tarafından başışlanmışlardı. Doktor hırladı ve Harry'nin gözkapaklarını kaldırdı. Harry biraz güldü, sonra silkindi ve durgun bir şekilde yattı.

"Onu acil durum odasına alır mısınız?" Raymond'ın yüzü kırmızıydı. "Acele edin. Başka kimse yok mu burada?" Tecrübe edilmiş bir şekilde, çıldırmış bir halde etrafına baktı. Palladium'a ya da öyle bir yere girmekten endişelenen, ama aslında tam öyle olmayan biri gibi.

Doktor ona aldırmadı. Kabarık gri-beyaz saçları sertti ve başarısız bir şekilde geriye doğru jölelenmişti, hırıldaıyıp duruyordu. Harry'nin nabzını kontrol etti, bir şey bulamadı, sonra Harry'nin gömleğinin düğmelerini çözdü ve stetoskobu onun bronz, kemikli göğsüne koydu. Hepimiz orada, boş hastanede ayakta duruyorduk. Doktor nabzı yeniden kontrol etti ve homurdadı. Harry'nin orası burası birazcık kıpırdıyordu ve genç birinci sınıf öğrencisi yüzünde bir sarhoş gülümsemesi vardı. Doktor bir kalp vuruşu, herhangi bir belirti bulmak için kontrol etti. Stetoskobu yine kullandı. Doktor sonunda üçümüze baktı ve "Hiçbir nabız atışı göremiyorum," dedi.

Donald bir elini ağzının üzerine attı ve arkasındaki duvara doğru kayd.

"Ölmüş mü yani?" diye sordu Raymond inanmıyarak. "Bu bir şaka mı?"

"Kahretsin, onun kıpırdadığını görebiliyorum," dedim, göğsünün kalkış ve inişini göstererek. "O ölü değil. Nefes alıp verişini görebiliyorum."

"O öldü Paul. Kapa çeneni! Biliyordum, biliyordum!" dedi Donald.

"Bunun için üzgünüm çocuklar," dedi doktor kafasını sallayarak. "Nasıl oldu bu?"

"Oh Tanrım," Donald figan etti.

"Seni tokatlamadan kapat çeneni!" dedim ona. "Bak. O ölü değil."

"Çocuklar, bir kalp atışı ya da nabız göremiyorum. Gözbebekleri büyümüş bence." Doktor ayağa kalkmanın verdiği zorlamanın etkisiyle hırıltıyla soludu ve Harry'yi işaret etti, "Bu çocuk ölmüş."

Hiçbirimiz bir şey demedik, Raymond'a bir göz attım, artık çok endişeli görünmüyordu ve bana yönelen kısaca bakışı

'Bu-şarlatan-kafa-ütüleyen-bir-kaçık-haydi-bu-kahrolası-yerden-hemen-çıkalım,' diyordu. Donald hâlâ yıkık bir haldeydi, sırtı bize dönüktü. Hemşire ilgisiz bir şekilde masanın üzerine bakıyordu.

"Size ne diyeceğimi bilemiyorum çocuklar," dedi doktor. "Ama arkadaşınız ölü. Tek kelimeyle yaşamıyor."

Harry gözlerini açtı ve sordu, "Ben ölü değilim, öyle değil mi?"

Donald çılgın attı.

"Evet, ölüsün," dedi Raymond. "Kapa çeneni."

Doktor Harry'nin durumuyla fazla sarsılmış görünmüyordu ve yanına diz çöküp onun nabzına yeniden baktıkten homurdandı. "Söyledim size, nabız yok. Bu çocuk ölü." Harry'nin gözlerinin açık ve kıpırdıyor olmasına rağmen

men doktor bunu söylüyordu. Stetoskobunu bir kez daha kullandı. "Hiçbir şey alamıyorum."

"Durun bir dakika," dedim. "Imm, bakın. Doktor. Saniyem arkadaşımızı eve götüreceğiz, tamam mı?" Ona ihtiyatla yaklaştım. Hastane cehenneminde ya da benzeri bir yerde olduğumuzun farkındaydım. "Bunun yanı sıra sizin için bir sakıncası yok di' mi?"

"Ben ölü müyüm?" diye sordu Harry, aniden daha iyi görünmeye başlamıştı, gülmekten kırılıyordu.

"Ona çenesini kapamasını söyle!" diye bağırdı Donald.

"Arkadaşınızın ölü olduğundan oldukça eminim," diye hırıldadı doktor, birazcık şaşkındı. "Belki birkaç test uygulamamı istersiniz."

"Hayır!" dedik Raymond ve ben aynı anda. Orada ayakta sözde ölü birinci sınıf öğrencisi Harry'yi gülerken seyrediyorduk. Bir şey söylemedik. Dr. Phibes durmadan 'arkadaşınızın cesedi' üzerinde bazı testler yürütmek istediğini ısrarla belirtse de, sonunda birinci sınıf öğrencisini eve götürdük, ama Donald arka koltukta onunla oturmadı. Kampusa döndüğümüzde neredeyse sekiz buçuktu. Kaybetmiştim.

SEAN Bugün, oyalanıyorum, motosikletimle kasabaya gidiyorum, etrafta dolaşıyorum, bir iki kaset alıyorum, sonra Booth'a dönüyorum ve Getch'in videosunda *Planet of the Apes*'i seyrediyorum. Bir maymun mermisinin Charlton Heston'ı dilsizleştirdiği sahneye bayılıyorum. Firar eder, maymunlar şehrinde çılgınca koşar, ağ başının üzerinde kapanırken, goriller zafer kazanmışçasına onu kaldırırlar ve o sesine tekrar kavuşup bağıırır, "Pis ellerinizi çekin üstümden kahrolası iğrenç maymunlar!" O sahne hep hoşuma gider. İlkokul yıllarında gördüğüm karabasanları ya da ona benzer şeyleri hatırlatıyor bana. Son-

ra bir duş almak üzereyken, Hastalık Dükünü ('78 ya da '79'un bayağı mezunu) banyomda iğrenç çamaşırlarını yıkarırken buluyorum. Ve burada okula bile gitmiyor. Yalnızca eski bir öğretim görevlisini ziyaret ediyor. Alçağın peşinden bir lizol spreyiyle koşturmak zorunda kalıyorum. Bu akşam yemekten sonra kutumda başka bir not daha buluyorum. Aslında 'Seni seviyorum,' ya da 'Seksisin,' gibi şeyler dışında pek bir şey yazmıyor bu notlarda. Tony ya da Getch'in kutuma şaka olsun diye koyduğu şeyler olduğunu düşünmüştüm, ama bunların sayısı şaka olarak kabul edilemeyecek kadar çok oldu. Birisi *ciddi* bir şekilde bana ilgi duyuyor. *Kesinlikle* içimde bir merak uyandı.

Akşam yemeğinden sonra yine Booth'tayım, Getch'in odasında televizyon seyrediyorum ve geçen dönem boyunca Candice'i beceren profesyonel-kolej-öğrencisi-tipi haline gelen Dan adında uzun boylu, yağlı saçlı bir hippie orada Tony ile konuşuyor. Her neyse, saat sekiz buçuk civarında, oda soğuk ve ben ateşli hissediyorum. Tony ve bu herif politika ya da benzeri bir konuda hararetli bir tartışmaya giriyorlar. Korkutucu. Tony, sarhoşluk öncesi bir halde, temel düşüncesi kaybolduğu için kızgın ve Dan yirmi yıl yıkanmamış bir hasır gibi kokarak sürekli solcu yazarlara başvuruyor ve New York polis gücünü 'Naziler' diye adlandırıyor. Ona bir keresinde kent polisi tarafından dövüldüğümü anlatıyorum. Gülümsüyor ve "İşte isabetli bir vaka," diyor. Şaka yapıyordum. Tuhaf hissediyorum, vücudum ağrıyor. Naziler hakkında tartışan insanları seyrediyorum. Bu hoşuma gidiyor. Cumartesiler berbat.

Şimdi partideyim ve Candice'i bulamıyorum, bu yüzden fiçinin yanında başıboş oyalanarak zaman geçiriyorum, diskçokeyle konuşuyorum. Banyoya gidiyorum, ama alçağın biri her yere kusmuş, ayrılmak üzereyken koridorun dibine doğru yürüyen Paul Denton'la karşılaşıyorum, belli belirsiz dün akşam onunla konuştuğumu hatırlıyorum, kusak kaplı tuvaletten uzaklaşırken onu başımla se-

lamlıyorum, ama o yanıma kadar geliyor ve "Oh, bu gece için çok üzgünüm," diyor.

"Evet," diyorum. "Ben de üzgünüm."

"Bekledin mi?" diye soruyor.

"Beklemek mi? Evet," diyorum. Her ne olursa. "Bekledim."

"Tanrım, gerçekten üzgünüm," diyor.

"Bak, önemli değil. Gerçekten," diyorum ona.

"Bunu telafi etmeliyim," diyor.

"Tamam. Tabii," diyorum. "İşemem gerekiyor, tamam mı?"

"Oh elbette. Bekliyorum," gülümsüyor.

Tuvalet oturağındaki kusuğa işedikten sonra yeniden koridorun dibine doğru yöneliyorum ve Denton elinde benim için aldığı taze bir birayla hâlâ orada duruyor. Ona teşekkür ediyorum, başka ne yapabilirim ve bu aşağılık Dartmouthlu kardeşlik topluluğu heriflerinin davetsiz olarak partiye katıldıkları oturma odasına dönüyoruz. Hangi lanet olası yolla kampusa girdikleri konusunda bir fikrim yok. Güvenlik onları şaka olsun diye içeri almış olmalı. Ve ben Denton'ı bir bira daha alması için beklerken hepsi Brooks kardeşlerden giyinmiş bu aptal zengin kardeşlik topluluğu heriflerinin yanıma kadar geliyorlar ve biri bana soruyor, "Ne var ne yok?"

"Hiçbir şey," diyorum ona. Bu doğru.

"Şu Düzülmek İçin Süslenmişler Partisi nerede?" diye soruyor biri.

"Ona daha çok var," diyorum.

"Bu gece mi?" aynı herif soruyor.

"Gelecek dönem," yalan söylüyorum.

"Allah kahretsin be. Düzülmek İçin Süslenmişler Partisi *bu* sanıyorduk," dediler, gerçekten hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"Bana sorarsan bu bir Hortlaklar Gecesi Partisine benziyor," diyor onlardan biri.

"Hilkat garibeleri," diyor birisi, etrafa bakıp başını sallayarak. "Hilkat garibeleri."

"Üzgünüm çocuklar," diyorum.

Denton bir birayla dönüyor, bana veriyor ve hepimiz konuşuyoruz. Diskcokey eski bir Sam Cooke döndürdüğünde gerçekten heyecanlanıyorlar; biri, hiç-fena-görünmeyen bir birinci sınıf öğrencisi kız kapıyor ve 'Twisting the Night Away' başladığında onunla dans ediyor. Bu mi-demi bulandırıyor. Geri kalan Dartmouth ayları küçük bir kardeşlik tokalaşması yapıyorlar. Her nedense hepsi yeşil giyinmiş. Denton onları yakından izliyor ve soruyor, "Hepiniz biraz uzaklardan gelmiyor musunuz?"

"O kadar uzak bir yolculuk sayılmaz," diyor biri.

Sonra Denton soruyor, "Öyleyse dışarı nasıl?"

Denton'ın bu ayları adam yerine koyması bile oldukça kötü, ama bir şey demiyorum.

"Mükemmel," diyor biri, çirkin bir kızı süzerek. Kız, öğrenci birliği başkanımız.

"Siz herifler gerçekten uygarlıktan uzaksınız," diyor en alıcı olanlardan biri.

Denton gülüyor ve "Onun gibi bir şey," diyor.

"Hanover gerçekten dağınık bir metropolis," diye homurdanıyorum yüksek sesle.

"Yemin ederim bu boktan bir Hortlaklar Gecesi Partisine benziyor," diyor onlardan biri tekrar ve beni kızdırıyorlar, tamam, belki gerçekten Hortlaklar Gecesi Partisine benziyor, ama bu o piçkurularına herhangi bir hak vermez, bu yüzden onlara söylemem gerekiyor, "Hayır, Hortlaklar Gecesi Partisi değil. Düzülme partisi bu."

"Oh, gerçekten mi?" Hepsi gözlerini yukarı kaldırıyor ve birbirlerini dürtüklüyorlar. "Biz hazırız."

"Evet. Eğil ve düzül öyleyse," derken buluyorum kendimi.

Delirmişim gibi bana bakıyorlar ve ne kadar 'sapkın' olduğumu söyleyerek yürüyüp uzaklaşıyorlar. Neden sanki bunu söylemek zahmetine katlandım bilmiyorum. Den-

ton'ı yokluyorum, gülüyor, ama benim gülmediğimi görünce kesiyor. Vakit geç oluyor, Candice ortalıkta yok ve fıçı tükeniyor. Denton neden kendi odasına gitmediğimizi, çünkü odasında bira olduğunu söylüyor. Ben birazcık matizim ve "Neden olmasın?" diyorum. Bu öğleden sonra erken saatlerde Roxanne'in yerinde McCullough'daki birkaç birinci sınıf öğrencisi kız için skor ederken aldığım demi getirdiğimden emin oluyorum. Partiden ayrılıp Welling'e yöneliyoruz.

PAUL Hastaneye yaptığımız küçük yolculuktan döndükten sonra, odama gittim ve ne yapmam gerektiği üzerinde düşündüm. Önce Casa Miguel'i aradım ve Sean'ı anons ettirdim. Orada değildi. Şimdiden ayrılmıştı. Yatağımın üzerine oturdum ve birkaç sigara içtim. Sonra Pub'a gittim, başlangıçta ihtiyatlı bir şekilde. Bara kadar ilerleyene dek odanın sağına soluna bakmadım. Harry şimdiden oradaydı, düzelmişti, David Van Pelt'le birlikte müzik kutusunun yanında daha da zom olmakla meşguldü. Bir bira aldım, ama içmedim, sonra Sean'la karşılaşmak için birkaç kişiyi izleyerek Booth'a (artık Dünyanın Sonu'ndaki partiler için hava fazla soğuktu) gittim. Her şeye rağmen bu bir partiydi.

Oraya vardığımda parti en hareketli anlarını yaşıyordu. Raymond ortalıkta geziniyordu, ama onunla konuşmak istemedim. Ama o yanıma geldi ve bir içki isteyip istemediğimi sordu.

"Evet." Dans zeminine bakmak için boynumu uzattım.

"Ne istiyorsun? Barmeni tanıyorum."

"Rom ve herhangi bir şey."

Yürüyüp gitti ve sonra Sean'ı fark ettim. Booth'un karartılmış oturma odasında bulunduğum yerden koridorun dibindeki banyodan gelen ışıktaki onu görebiliyordum.

Kapının girişinde ayakta duruyordu, bir elinde birasını diğ-
erinde sigarasını tutuyordu ve tekmeleyerek botundan
bir şey kovmaya çalışıyordu. Bir an için beni gördü, sonra
utangaç bir şekilde başka tarafa döndü. Dün geceki görüş-
memiz konusunda suçlu hissediyordum, ona geçen dönem
üç dersten kaldığımı söyledim için. Bunu yalnızca onun
çok yakışıklı olduğunu düşündüğüm ve onunla yatmak is-
tediğim için söylemişim. Geçen dönem hiçbir dersten kal-
mamışım. (Sean daha sonra bana dört dersinin tümünden
kaldığını itiraf etti. Aslında, Camden’da yalnızca dört ders-
ten kalan birini değil, bir dersten kalan birini bile düşün-
mezdim. Sanırım bu düşünce bana o kadar akıldışı geldi ki
aksi bir biçimde onu daha da çekici buluyordum.) Önceki
gece beni ayartmaya çalışmıştı, buna şüphe yoktu ve ger-
çekten önemli olan tek şey buydu. Durduğum yerden bi-
razcık farkında olmadan videoya yakalanmış bir rock yıl-
dızı gibi görünüyordu. Belki biraz Bryan Adams gibi (ak-
ne izleri olmaksızın, gerçi bazen, itiraf etmeli ki, bunlar
seksi olabilir). Yanına kadar gittim ve ona ne kadar üzgün
olduğumu söyledim.

"Evet," dedi, hâlâ botlarından bir şey kovmaya çalışı-
rak çekingen bir şekilde yere bakıyordu. Aniden onun Ka-
tolik olup olmadığını merak etmeye başladım. İçim çoş-
kuyla doldu: Katolik çocuklar genellikle her şeyi yaparlar.
"Ben de üzgünüm."

"Orada bekledin mi?" diye sordum ona.

"Orada beklemek mi? Evet, galiba," diye kabul etti,
sıkılmıştı, şaşkındı. "Bekledim."

"Ben gerçekten çok üzgünüm," dedim.

"Oh, canını sıkma. Önemli değil. Başka bir zaman,"
dedi.

Randevusunu mahvettiğim için kendimi o kadar kötü
hissediyordum ki içimden bir sempati seli (ya da şehvet se-
li: ikisi bir aradaydı) aktı ve "Bunu telafi edeceğim," de-
dim.

"Etmek zorunda değilsin," dedi, ama bunu söylemek istemediğini anlayabilirdiniz.

"Biliyorum, ama yapmak istiyorum. Gerçekten ısrar ediyorum."

Yere baktı, tuvaleti kullanması gerektiğini söyledi, ben de bekleyeceğimi söyledim.

Bu gece birlikte uyuyup uyumayacağımızı merak ediyordum, ama sonra bu düşünceyi kafamdan atmaya ve bütün bu durum karşısında mantıklıymışım gibi görünmeye çalıştım. Bu arada, partiye dört göz kamaştırıcı Dartmouthlu herif geldi. Sean'a bir bira daha almak için fiçinin başına döndüğümde (Başka bir şey olmasa bile onu sarhoş etmeyi başaracaktım) hepsi onun yanına gittiler ve konuşmaya başladılar. Kıskaçlıkla geri koşturdum. Neredeyse korurcasına ona birayı verdiğimde, en iyi görümlü olanı öğrenci birliği başkanıyla ("Bayan Vajina," Raymond her zaman onu böyle çağırıyor gibiydi) dans etmeye gitti. Dartmouthlu çocuklar bunun yıllık Düzülmek İçin Süslenmişler Partisi olduğunu sanıyorlardı ve Hanover'dan bütün o yolu yalnızca Camden İlk Hortlaklar Gecesi Balosuna gelmek için tepmiş olmaları onları oldukça hayal kırıklığına uğratmıştı. Bunu alaycı bir şekilde söylediler ve biraz bayağular diye düşünüyordum. Ama flört edercesine onlara sordum, "Hepiniz biraz uzaklardan gelmiyor musunuz?"

"Aslında o kadar uzak değil, galiba," dedi sarışın.

"Öyleyse, gerçek dünyada neler oluyor?" diye sordum gülerek.

"Kıyak şeyler," dedi hafif çifte gerdanlı olan.

"Aynı zımbırtılar," dedi başka birisi.

"Sizler birazcık uygarlıktan uzak gibisiniz, öyle değil mi?" sarışın sordu. Hepsi kafalarını sallayarak dans pistine bakıyorlardı.

"Gibi," dedim.

Sonra Sean duyamadığım kaba bir yorum yaptı. Bu heriflerle konuşarak Sean'ı kıskandırdığımı fark ettim, bu

yüzden hemen onlarla konuşmayı kestim. Ama çok geçti. O kadar kıskanıyordu ki sonunda onları azarladi. Onlara bunun düzülme partisi olduğunu ve çömelip düzölmeleri gerektiğini söyledi. Elde etmek için ilgisizi oynamada aşırıya kaçmadığımı umuyordum, ama onun bunu söylediğini duymak biraz erotikti, yine de duygumu açığa vurmادم. Dartmouthlu heriflerin onu (aslında, beni) döveceklerinden korkuyordum, ama onlar yalnızca yürüyüp uzaklaştılar, bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkına dönmüşlerdi, bu yerle ilgili kuşkularımı Sean'ın küstah hareketleri doğrulamıştı. Bir süre sonra, geceyarısı yaklaşırken ona odama gelmek isteyip istemediğini sordum. Hastaneden dönerken Raymond'dan Price Chopper'da durmasını istemiş ve özellikle bu amaç için altılı bir bira paketi alabilmişim. Ama onları içmeye kadar gelip gelmeyeceğimizden bile emin değildim, çünkü o şimdiden oldukça sarhoştu zaten. İlk olarak ona kendii odasına gitmek isteyip istemediğini sorarak ilgilendiğinden emin oldum.

"Gidebiliriz," dedi. "Oda arkadaşım çoğu zaman yok. Kız arkadaşım kampus dışında kalıyor, bu yüzden oda arkadaşım çoğunlukla orada." Kelimeleri ağzında geveliyordu. Birinin içkisine tosladı, farkına varmadı.

"Hiç alkolün var mı?" diye sordum, gülerek.

"Alkolüm var mı?" kendine sordu. "Alkolüm?"

"Var mı?" sordum.

"Hiç... yok," dedi, kendisi de gülmeye başlayarak.

"Benim odama gidelim," dedim. "Bende bira var."

Booth'un dışına çıktık, Dartmouth heriflerini geçtik. Biri onların arkasına üzerinde 'Piçkurusu' yazan kâğıt parçaları yapıştırmıştı. Welling'e doğru yürümeye başladık.

"Katolik misin?" diye sordum.

Sonunda cevap verene kadar kısa bir süre yürüdük. "Hatırlamıyorum."

LAUREN Franklin'le neden yatıyorum bilmiyorum. Belki Judy ondan hoşlandığı için ya da yalnızca arada sırada onunla yattığı için. Belki Franklin uzun boylu, kahverengi saçlı olduğu ve bana Victor'ı hatırlattığı için. Belki bir pazar gecesi partisinde olduğumuz için, ortalık karanlık olduğu için ve sıkıldığım için, ama yine de Booth'ta n'apıyorum ben? Daha iyi bilmeliyim. Belki Judy Manchester'daki filmleri görmeye gittiği için. Belki şiir dersinden sonra L.A.'lı çocuktan bu akşam yemeğinde benimle içecekler bölümü olan Beverage Center'da buluşmasını istediğim halde ortaya çıkmadığı ve daha sonra onu Booth'ta gördüğümde benim 'Beverly Center,' demek istediğimi sandığını söylediği için. Bilmiyorum. Belki Franklin... hemen orada olduğu için. Ama tek olasılık Franklin değil. Yanıma gelip bana âşık olduğunu söyleyen sevimli Fransız herif var. Ama o aynı zamanda bana belki Avrupa'ya gidip Victor'ı hemen bulup geri getirmem gerektiğini hatırlatıyor. Ama sonra ne işe yarardı bu? Konuşuyoruz, Franklin ve ben. Ama çok değil. Harika görünümlü, ama son derece yavan birkaç Dartmouth herifi davetsiz olarak partiye katılıyor ("Dartmouthlu anlıyorsun," diye soruyor Franklin. "Yeşil giyiyorlar," diye açıklıyorum. Franklin etkilenmiş bir şekilde başını sallıyor ve bizim okul rengimizin ne olduğunu merak ediyor. Kolay, galiba. Siyah.) Umarım (aslında pek değil) Judy döner ve ben de sonunda bunu yapmam. Birkaç eski şarkıyla dans ediyoruz. Bana getirdiği içkilerin parasını o ödüyor. Terlediği zaman gerçekten yakışıklı. Neyden bahsediyorum ben? Bu Judy'nin sersemi. Ama sonra ona deli oluyorum: ne aylık Judy'ye böyle kazık atmak. Ama sarhoş oluyorum ve tartışamayacak kadar yorgun düşünüyorum, onun kollarına bürülüyorum ve o benimle ne yapacağını tam olarak bilmiyor. Her şeyi ona bırakmaya karar veriyorum. Onun odasına gidiyoruz. Bütün bu şey ne kadar kolay. Judy'nin bundan hiç haberi olacak mı? Umurunda olacak mı? Aslında onun oda arkadaşından hoşlanmıyor mu? Michael?

Doğru. Odanın Michael'a ait tarafını inceliyorum: tüylü bir bitki, Hockney baskısı, Mikhail Baryshnikov poŖteri. Kesinlikle sana göre değil, Judy. Unut gitsin. Bana geçen dönem, geçen yazın bir bölümünde, aŖık olduğum bir çocuğu hatırlatıyor. V...: Victor'dan önce olan zaman. Ve belki Judy'nin sevgilisiyle yatmamın nedeni bu. Ama Judy onu durdurmak için burada olmalıydı. Ve belki Franklin boynuma öyle dokunmamalıydı, gaddar, ama bildiğ bir duyum. İime girmeden önce bile onunla bir daha kesinlikle yatmayacağımı biliyorum. Ve belki Franklin bana o kayıp erkek arkadaŖı hatırlatıyor, bu iyi, ama belki de kötü ve Ŗimdi yatağın içindeyiz, aslında yatağın üzerinde. "Peki Judy?" diye soruyorum, arkaya uzanıp omuzlarında ki düğümleri ve kürek kemiklerini hissederek.

"O Manchester'da." Kuvvetli parmakları var.

Bu yeterli bir cevap gibi görünüyor.

PAUL len en iyi arkadaŖ hikâyesini kullandım. Bu, ikisi de aŖırı duygusal görünen kanserli kız arkadaŖ ya da çok sevilen amca ölünce intihar eden sevgili yenge hikâyesini kullanmaktan daha iyi grnmŖt. Ona 'Concord yakınında bir yolda' bir 'otomobil kazasında' len 'Tim'den bahsettim. 'SarhoŖ bir petrol istasyonu bakıcısı' tarafından ldrlmŖt. Ona bunu ilk biraları imemizden sonra, yeteri kadar sarhoŖ olduğumda anlattım.

"Ya, zldm," dedi.

Heyecandan kıpır kıpır bir halde baŖımı yere eğik tutuyordum. "Bu çok korkunç bir Ŗey," dedim.

Onayladı, tuvalete gitmek için bir dakika izin istedi.

Yerimden fırladım ve aynada kendimi kontrol ettim, sonra onun masamın üstünde duran sigarasından bir tne aldım, Parliament. Sonra yine yatağın üstüne uygun, geliŖigzel bir pzisyonda oturdum ve radyoyu açtım. İyi bir Ŗey yoktu, bir kaset koydum. Geri döndüğünde bana ken-

disiyle birlikte biraz afyon içmek isteyip istemediğimi sor-
du. Hayır, ama kendisi istiyorsa içebileceğini söyledim.
Yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Ben yatağın kenar-
ında oturuyordum. Dizlerimiz birbirine dokundu.

"Yaz tatilini nerede geçirdin?" diye sordum.

"Oh, geçen yaz mı?" dedi, zar zor yanan bir çakmakla
küçük pipoyu yakarak.

"Evet."

"Berlin."

"Gerçekten mi?" Etkilenmişim. Avrupa'ya gitmişti.

"Evet. İyiydi," dedi, başka bir çakmak arayarak.

"Orada klüpler nasıl" sordum, cebime uzanarak. Ona
bir kibrit uzattım.

"İyi, galiba," güldü ve pipodan içine çekti. "Klüpler
mi?"

"Evet Almanca konuşuyor musun?" diye sordum.

"Almanca mı? Hayır," dedi, gülererek. Gözleri kıpkır-
mızıydı. Ceketini çıkardı.

"Konuşmuyorsun?"

"Hayır. Neden?"

"Şey, ben yalnızca sandım ki yazı Berlin'de geçirdiğin
için..." sesim sürüklenerek kesildi ve gülümsedim.

"Hayır. Berlin, New Hampshire." Pipoyu tetkik edi-
yordu; onu kokladı, sonra biraz daha afyonla doldurdu.
'Kötü kokuyor,' diye düşündüm.

"Burada da mı bir Berlin var?" diye sordum.

"Tabii var," dedi.

Onu pipoyu yeniden doldururken, içine çekerken,
sonra bana uzatırken seyrettim. Başımı salladım ve elimde-
ki Beck's'i gösterdim. Gülümsedi, kolunu kaşdı ve koyu
bir duman dalgası bıraktı. Yalnızca masa lambam yanıyord-
du, bu yüzden oda karanlıktı ve puslanmaya, bir rüya âle-
mine dönmeye, dumanlanmaya başlıyordu. Pipoyu yeni-
den doldururken artan gerginliğini seyrettim, parmakla-
rıyla bana kurumuş yosun gibi gelen şeye incelikle doku-
nuyordu. (Onun 'birinci kalite ot' olduğu konusunda bana

güvence verdi.) Ve o zaman dank etti, Sean'dan hoşlanıyordum, çünkü o, şey, sürtük görünüyordu. Görmüş geçirmiş bir çocuktur. Katolik olup olmadığını hatırlayamayan bir çocuk. Bu içimdeki temel bir şeye sesleniyordu, ama ne olduğunu bilmiyordum.

Bir Parliament daha aldım ve ondan yatağın üzerine oturmasını istedim.

"Önce tuvalete gitmem gerekiyor," diye utangaç bir şekilde gülümsedi ve ayrıldı.

Ceketimi çıkardım, teybe başka bir kaset koydum. Sonra ayakkabılarımı çıkarmaya karar verdim. Aynada kendimi bir kere daha kontrol ettim ve bir elimi saçımın içinden geçirdim. İhtiyacım olmadığı halde bir bira daha açtım. Beş dakika sonra döndü. Orada ne yapıyordu, merak ettim.

"Seni bu kadar meşgul eden neydi?" diye sordum.

Orada durdu ve kapıyı kapattı, sonra dengeyi sağlamak için kapıya yaslandı.

"Bir telefon konuşması yapmak zorunda kaldım." Gülmeye başladı.

"Kiminle?" diye sordum, gülümseyerek.

"Jerry ile," dedi.

"Jerry ne?" sordum.

"Jerry Garcia," dedi, hâlâ gülümseyerek.

"Jerry Garcia kim?" diye sordum. Oda arkadaşı mı? "Booth'ta mı kalıyor?"

Bir şey demedi ve gülümsemeyi kesti. O bir sevgili miydi? Neydi? "Yalnızca senin aklını çeliyorum," dedi, fıslıladı aslında.

Uzun bir sessizlik oldu. Birayı içtim. Müzik dinledik. Titremeye başladım. Sonunda "Senin geleceğini beklemiyordum," dedim.

"Ben de," dedi, şaşkın bir şekilde omuzlarını silkerek.

"Buraya gel." Elimle ona işaret ettim.

Başını aşağı eğdi. Ensesine dokundu.

"Buraya gel," dedim, elimle hafifçe yatağa yurarak.

"Imm, birazcık konuşalım. Koleje girerken eğitsel yetenek belirleme testlerinden ne aldın?" Gergindi, utangaçtı ve kıskırtıcı benmişim gibi hissetmek hoşuma gitmemişti.

"Buraya gel," ısrar ettim.

Yatağa yaklaşmaya başladı, yavaşça.

"Imm," sinirli bir şekilde başladı. "Nükleer silahlar hakkında... ne düşünüyorsun nükleer savaş hakkında?" "Buraya." Yer açmak için kaydım, ama çok değil.

Teypte romantik bir şey çalıyordu. Tam olarak ne olduğunu unuttum, belki Echo and the Bunnymen'di ya da 'Save a Prayer'di, ama cafcıflı, slow ve uygun bir şeydi. Yanıma oturdu. Ona baktım, "Sen farklı değilsin. Aynen benim gibisin, tamam mı?" dedim. Hâlâ titriyordum. O da. Sesim titriyordu. O bir şey demedi. "Sen farklı değilsin," dedim yeniden. Bu artık bir soru değildi. Eğilerek daha da yaklaştım. Dem ve bira kokuyordu, gözleri sulu ve kanlıydı. Botuna baktı, bana döndü, sonra yeniden yere baktı. Yüzlerimiz neredeyse dokunuyordu, sonra ağzının kenarını öptüm ve geri çekilip bir reaksiyon bekledim. Hâlâ botlarına bakıyordu. Bacağına dokundum. Şiddetli soluyordu. Gözlerimiz beş saniye gibi bir süre için buluştu. Sanki müziğin sesi artıyor gibiydi. Yüzüm sıcak ve kırmızıydı. Elimi yukarı kaydurdım. Hafifçe bacaklarını ayırdı ve cesaret ederek bana baktı. Onu yeniden öptüm. Gözleri kapandı.

"Bunu yapmıyormuşuz gibi davranma," dedim ona. Elimi blucinin üzerinden yukarı doğru kaydurdım; dizinde miydi, uyluğunda mıydı, yoksa kasığına mı yakındı emin değildim. Yavaşça üzerine eğildim. "Buraya gel," dedim. Onu yeniden öpmeye çalıştım. Geriye doğru kaydı. Daha da yaklaştım. Gözler yerde, başını birazcık bana doğru kaydırıldı. Ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi. Durdu, nefes aldı ve bu kez daha sert öptü. Sonra ikimiz de arkaya doğru yaslandık, o hafifçe üzerimde, yatağın üzerine uzandık. Öpüşmeye devam ettik. Bir tuvalette çekilen sifonu, sonra da koridorun dibinde yürüyen adımları duyabiliyor-

olum. Dikkatle bacaklarımdan birini kaldırdım, sonra aşağı
uzandım ve kotunun düğmesini çözdüm, ardından elimi
gömleğinin altına soktum. Vücudu ince ve sıkıydı, üstüm-
de oynuyordu. Pantolonu ve iç çamaşırları yarıya kadar
inik, benimki de öyle, birbirimize sürtünüyorduk, elleri-
miz, yaladığımız ya da tükürüklediğimiz eller bunu arada
sırada durduruyordu. Vücutlarımız karanlıkta birlikte ha-
reket ederken yataktaki yaylar ritmik bir şekilde gıcırdı-
yordu. Onun saçlarını, kafasının üstünü öptüm. Teyp ça-
tırdayıp kapandıktan sonra odadaki tek ses yaylar ve derin
nefes alıp verme şeklindeki solumalarımızdı. Bir araya gel-
dik ya da birbirimize yeteri kadar yaklaştık ve uzun bir sü-
re, neredeyse kıpırdamadan öyle yattık.

SEAN Denton'ın odasına gidiyoruz. Soğuk bira ve
biraz afyon içiyoruz, konuşuyoruz, ama arkadaşının ölüm
hikâyesine, Duran Duran müziğine ve onun acayip bakış-
larına tahammül edemiyorum, bir süre daha konuşuyoruz
ve ben zom oluyorum. Sonra ayrılıyorum ve kampusta ge-
ziniyorum. Stokes'ta bir fıçı var, çünkü Booth'taki parti
öldü. Tuvalette benim hakkımda yazılmış bir graffiti görü-
yorum ve bunun doğru olup olmadığını hatırlamaya çalışı-
yorum. L.A.'lı herif koridorda duruyor, üzerinde şort, gü-
neş gözlüğü ve bir Polo gömleği var. Yanından geçtiğimde
gülümsemiyor, yalnızca "Hey moruk," diyor. Bir lav lam-
baya yaslanmış olan, önceden kendileri için skor ettiğim
kızlardan biri beni yanına çağırıyor, kısa saçları kirpi gibi,
bolca siyah göz sürmesi sürmüş ve kucağında Brian Eno
adındaki pet yılanı var, yılan konusunda konuşuyoruz.
Arkadaşları bize katılıyor, hepsi Ecstasy'nin etkisinde,
ama ellerinde başka kalmamış. Şikâyet edemeyecek kadar
matiz durumdayım. Getch radikal bir şekilde kafa yapmış
olarak orada duruyor ve bana karyola ölümünden ölen ço-
cukların parlak zekâlı olanlar olduğunu söylüyor, çünkü

onlar yaşamın ne kadar dehşetli olduğunu sezerler ve bu yolu seçerler. Ona bu bilgiyi kimin verdiğini soruyorum. Müzik gerçekten yüksek sesli ve bana, 'Freud' mu, yoksa 'Tony' mi diyor emin değilim. Ayrılıyorum, kampusta dolaşıyorum, sigara arıyorum ve Deidre'ı, Candice'i, hatta Susan'ı arıyorum. Sonra Marc'ın odasındayım, ama gitmiş, yok, tarih olmuş, buharlaşmış.

LAUREN Yatakta yatıyorum. Franklin'in odası. Uyuyor. İyi bir fikir değil. Judy her an içeri girebilir. Franklin'in eşcinsel oda arkadaşı gelmeden ayrılmalıyım ve Victor seni düşünmekten vazgeçemiyorum. Sevgili, sevgili Victor, bu gece başka birinin kollarındayım. Geçen dönemin bir gecesini hatırlıyorum. Bir çarşamba günüydü ve sen oradaydın, odanda oturuyordun, aptal bir ders için aptal bir rapor yazıyordun ve ben makelen için bir gecikme nedeni olduğum için üzgündüm. Oh Victor, yaşam tuhaf. Odanda daktilo yazıyordum ve bir sürü kelimeyi yanlış heceliyordum, ama seni alıkoyup bunları birbiri üzerine düzeltme işiyle canını sıkmak istemedim. Oh Tanrım. Bu bir enginlik sanki! Yaşam bir baskı hatası gibi: sürekli birbiri üstüne birşeyler yazıyoruz ve tekrar yazıyoruz. Burada da Avrupa'da olduğun zamanki gibi misin? Merak ediyorum. Geçen yaz aynı olurdu diye anlatmıştın. Öyle değilsen bu beni fena halde üzer; ben seninle orada olsam ve sen uzaklarda bir yerde başka bir gezegendeymiş gibi olsan. Bu iyi olmazdı. Pizza almak ve o gece Welling'deki Islak Çarşamba Partisine gitmemek istiyordun, çünkü "Hanedan"ı ve Letterman talk-show'unu seyretmek istiyordun. O geceyi çok iyi hatırlıyorum. Gözlerim sürekli senin Primadonna posterine dikiliydi. Kesinlikle yarı yolda yarı sarhoş olmamalıydım. Bu berbat bir durumdu. Çalan şarkıyı gerçekten sevmiştim. Senin için yaptığım o Parisli gruplardan oluşan kaseti tamamen yalnız başınayken

dinlemen gerçekten harikaydı, ama o şarkıyı hatırlamak beni kederlendiriyor, özellikle Booth'ta bir yerlerde bana âşık olan bir Fransız olduğu için. Oh Victor, seni özlüyorum. Geçen dönem o gece partiye gitmek istemediğimde ben istiyordum, çünkü orada âşık olduğum bir çocuk vardı ve hâlâ onu görüyordum, sen, onun için, 'İbne olduğundan sayılmaz,' demiştin ve yarı yarıya haklıydın, ama umurumda değildi. Partiye gitmek yerine sigara içtim.

"Kibritin var mı?" diye sordum sana.

Çok hoş bir deri ceketi karıştırdın. "Evet." Kibriti bana attın. "Teşekkürler," dedim ve sana görünüşe göre anlamsız bir not yazmak için tekrar daktiloya döndüm. Sana. Dışarıda fırtına bile kopsa her zaman insanın gözlerini yansıtan güneş gözlüğü takan Zenci bir adama alakasız şeyler karalamakla meşgul olan sana. Ne dersiydi o? Elektronik caz mıydı? Hımmmm, 'Masanın üzerindeki o ters yüz kâğıtlar ne?' diye düşündüm. Ama senin kişisel gizliliğine saygı duyduğum için onlara dokunmadım ve sana onlarla ilgili bir şey sormadım. Zaten onların varlığından haberimin olmasını istemiyordun, bundan eminim. Masanda bir rulo tuvalet kâğıdı, mükemmel Hawaii demiyle dolu bir torbacık ve Rock Listeleri Kitabı'nın bir nüshası vardı. Bütün bunların ne anlama geldiğini merak etmiştim. Kâğıdım bitiyordu. Belki sana işinin çabuk bitip bitmeyeceğini sormalıydım, ama bunun yerine yalnızca sana bakıyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordun, ben seni dikizleyip ne kadar ilerlediğini kontrol ederken. "Kâğıt," dedim, düşünce akışını durdurmak istemeyerek.

"İşte," bana bir kompozisyon kâğıdı fırlattın.

"Bitirmek üzere misin?" diye sordum.

"Saat kaç?" diye sordun, bana saat ona kadar bitireceğini söylediğini hatırlayarak.

"Bir dakikan kaldı," dedim sana.

"Kahretsin," dedin.

Günlerimiz öyle geçti, Victor. Her zaman yalnızca bir dakika kalmış gibiydi, her zaman... Bu anlamsız, özellikle sık sık yapmadığımız için, şey, sanırım bu yanlış olabilir ve yani... (Oh Tanrım, ben ve Franklin, peki ya Judy? Bu iyi değil.)

Yani... belki değer yağğıları koymamalıyım. Bir kere sinde yağğıyı (görüyor musun?) yazmadığım için Paul bana çok kızmıştı. Kahretsin. Yarğı. Bu da yanlış. Aslında, şimdi onun neden sinirlendiğini anlıyorum. Jaime mektubu okuyordu ve senin ona âşık olduğunu, bana olmadığını (ama yaz geldiğinde olacaktın) ve benim ibneyle çıkıp çıkmadığının umurunda olmadığını biliyordum. Jaime mektubun kimin için olduğunu sordu. Senin için olduğunu söyledim. Jaime bir sürtüktü. Bu benim düşüncem. O bir... şey, unut gitsin. Değmez. Çok yorgunum. Evet öyleyim. Her şeyden bıktım. Her neyse, sevgili Victor bu kadar yeter. Seni düşünmeyi bırakacağım. O mektubu hiç imzalamadım. Sana da hiç vermedim. İçinde ne yazdığını bile hatırlamıyorum. Yalnızca kim olduğumu hatırlamanı ümit ediyorum. Beni unutma...

'Ne kadar gerilimli görünüyorum,' diye düşünüyorum. Franklin'e bir göz atıyorum.

Hareketsiz, kıpırdamıyor, gecenin geri kalan kısmını onunla yatakta geçiriyorum.

Ama onunla kahvaltıya gitmiyorum.

BERTRAND O akşam sana yaklaşmaktan kendimi alamıyordum. Çok tekila içtim, çok da tütün içmişimdir belki, ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez. Bu arada, sana da haber verdikten sonra, dünyanın öbür ucuna kadar yürüdüm ve kustum. Dün Beba'yla, sevgilimle, birbirimizden ayrıldık. Bu ayrılışın nedenlerinden biri de sendin (Beba'nın seni arzuladığımdan haberi yok), ama yalnızca biri. Çünkü uzun süreden beri başımı döndürüyor-

sun. Deli falan değilim, ne var ki ilgimi çekiyorsun; ayrıca, sana sezdirmeden birkaç fotoğrafını aşırıdım. Benim de senin ilgini çekmediğime inandıramazsın beni. Dün akşam benimle gelseydin, seni mutlu ederdim. Çok mutlu ederdim. Dün akşam birlikte gittiğin erkekten daha fazla mutlu ederdim. İşler sarpa sararsa, Paris'e dönüp babamla birlikte yaşayabilirim. Amerika her halükârda bombok bir yer. Seninle babamın Cannes'daki villasında şeviştiğimizi düşün. *Camden Courier*'deki redaktörlük görevimi bıraktırdım. Yazılarımı belki de görmüşsündür. 'Herpes'i nasıl uyarmalı?' ve 'Kendinden geçmenin olumlu etkileri' başlıklı yazılarımı. Sana karşı bir saplantım yok. Burada arzuladığım herkesi elde edebilirim (ettim desem yalan olmaz), ne var ki senin bacakların kusursuz, tüm öteki kızların bacaklarından daha güzel ve saçların öyle sarı, öyle yumuşak ki, onlar da öteki kızlarınkilerden daha güzel, ayrıca yüzün de kusursuz güzellikte. Estetik ameliyat geçirip geçirmediğini bilmiyorum, ama burnun kusursuz. Tepeden tırnağa kadar gerçekten kusursuzsun. Belki şansımı bir daha denerim. Ama gelecek defa beni bırakıp gitme. Seni çok mutlu edebileceğimi anımsa. Sevişmeyi çok iyi beceririm, ayrıca platin American Express kartım var. Sanırım aynı karttan sende de var. Bacakların muhteşem, öteki kızların bacaklarından daha güzel. Gözlerin ne renk? Aşırıdığım fotoğrafların hepsi siyah beyaz. Seninle aynı dersleri izlemek isterdim, ama ben fotoğrafçılık eğitimi yapıyorum, ya sen... ne yapıyorsun? Güzel sanatlar mı? Çok seksisin. Birinin seni benim kadar sevdiğini, senin de ona aynı duygularla bağlı olduğunu bilseydim çekip giderdim. Vatanıma dönerdim. Hiç kuşkusuz.¹

PAUL Günler o kadar çabuk geçti ki zaman durmuş gibiydi. Sonraki haftalar boyunca yalnızca onunlandım.

¹ Yukarıdaki metin kitapta Fransızca olarak geçmektedir.

Oyunculuk II, doğaçlama grup çalışması, dekor kurma ve genetik derslerine gitmeyi bıraktım. Hiçbirisi bir Şey değiştirmiyordu zaten. En azından Sean'ın değiştirdiği Şekilde. Rüyamsı bir trans halindeydim, ama gerilim dolu ve tatmin ediciydi. Sürekli gülümsüyordum, bira gbeğim çıksın istemediğim için her zaman tkettiğim kadar bira içmeyi bıraktığım halde sürekli sarhoş gibi görünüyordum. Bira yerine votka içiyordum.

İkimiz ne yapıyorduk? Ben çoğunlukla onunla takılıyordum, başka hiç kimseyle takılmıyordum. Onu Raymond, Donald ya da Harry'yle tanıştırmadım, o da beni arkadaşlarıyla tanıştırmadı. Bana Quarters oynamayı öğretti, o parayı öyle bir ustalık ve el çabukluğuyla fıçı birası dolu o plastik bardaklara sokmasını öğrendim ki, Tony'yle ya da yalnızca yalnız başımıza oynadığımız zaman, sonunda zom olan Sean olurdu ve ben birazcık ayık bir halde orada oturur, ılık Absolut yudumlar, uzun uzun onu seyrederdim. Ve o bu kadar çabuk kaptığım için Şoke olurdu, benimle başedebilmek için yalnız başına denemeler yapardı.

Eski sevgilileri partilerde fark edip kıvrınmadığım bir zamandı, çünkü bu yeni aşk macerasıyla çok güvenli hissediyordum. Yemekhanede, bir partide, Sean ve ben kasabayken ya da Dünyanın Sonu'nun kenarında oturup gzn kışa dnşşn seyrederken, onlardan birinin yanından gesem kızarmaz ya da bakışlarımı evirmezdim. Başımı eğerek selam verir, gülümser ve rkmeden her ne yapıyorsam ona dönerdim. Partilerde fıçıları içeri yuvarlayarak ve hoparlörleri kurarak eğlence komitesine yardım ettiğim zaman (bunu yalnızca Sean'dan dlayı yapıyorum) flört etmezdim, hatta başka birine bakmak bile istemezdim. Birlikte yattığım insanları fark etmediğim için değil. Hayır, daha çok bile göze çarpıyor gibiydiler ve onlarla değil Sean'la birlikte olduğum için içim rahatlıyordu.

Oda arkadaşı Bertrand ("Burnu havada bir kurbağa," derdi Sean) ya hafta sonları New York'ta alışveriş yapıyor-

du ya da kız arkadaşının kampus dışındaki yerindeydi, bu nedenle oda bize kalıyordu, bu hem iyi hem de kötüydü. İyiydi, çünkü oda haftanın herhangi bir gecesi çoğunlukla bir partinin, herhangi bir partinin olduğu bir binadaydı, bu yüzden Booth'ta oturma odasında ya da eğer kar, yağmur yağmıyorsa, soğuk değilse, dışarıda ön verandanın yanında sarhoş olmak, sonra da merdivenlerden çıkıp koridorun sonundaki o odaya yürümek güzeldi. Kötüydü, çünkü Sean insanların bizi duyacağından korkuyordu, bu yüzden paranoyaya tutulur ve herhangi bir tür sevişme öncesi uyarımın bile başlatılabilmesinden önce çok daha fazla içmek zorunda kalırdı.

Seksten sonra (seks sırasında delirirdi, vahşi bir hayvan olurdu, bu neredeyse korkutucuydu) ikimiz de açlıktan ölüyor olurduk ve onun motosikletiyle Price Chopper'a giderdik. Her zaman fazladan bir kaskı vardı. Kollarımı sıkı ince beline sarardım ve motoru Kolej Yolundan aşağı hızla markete doğru sürerdi. Oraya varınca o, ön kapının yanındaki video oyunu makinelerinde birkaç kez atlı mızrak dövüşü oynardı, ben ise dilimlenmiş peyniri, onun çok sevdiği kötü salamı, onun için çavdar ekmeğini, kendim için kepekli buğday ekmeğini ve eğer ikiden önceyse kaçınılmaz olarak altılık pakette Genny ya da Bud'ı alırdım. Ben Beck's seviyordum, ama o çok pahalı olduğunu ve yeteri kadar parası olmadığını söylerdi. Çoğu zaman dükkân hırsızlığı yapmak isterdi. Bunu yapmayı o kadar çok severdi ki onu sakinleştirmek zorunda kalırdım. Yalnızca geceyarısı yapardık, orada kimse olmaz, ödeme kuyruklarından yalnızca birisi açık olur ve gece vardiyasında çalışan çocuklar arkada tenekelenmiş malları açarlar, gün boyunca hafif müzik çalan hoparlörlerden Rush yayılır. Ben kasabadaki Salvation Army'den aldığım uzun Loden yünü paltomu giymiş olurdum, o ise dökük kürk süslemeli, şaşırtıcı miktarda cep hacmi olan deri ceketini giymiş olurdu ve herhangi bir güçlük olmadan ödeme kuyruğundan geçerdik, benim paltom ve onun ceketini sigara, şarap şi-

şeleri, Haagen Dazs dondurması, şampuvan yüküyle çökerdi ve o durur, sırf cesaret olsun diye, bir tane Bazooka sakızı alırdı. Bir gece çok zayıf, kafasında azıcık saç kalmış yaşlı bir kadın gördüm, kuponlarını düzenliyordu ve neredeyse bademli İsviçre çikolatası Haagen Dazs'ı ve Ben & Jerry ktır çubuk çikolatasını çalmaktan vazgeçecektim, ama Sean o kadar fena istiyordu ki 'Hayır,' diyemedim, çünkü küstah, sıkı blucininin içinde seksi ve kararlı bir halde, saçları parlak, ama sevişmemizden dolayı terle çitişmiş ve gelişi güzel karışmış olarak orada duruyordu. Nasıl hayır diyebilirdim?

Kendisi hakkında bana çok şey anlatmıyordu, ama zaten onun arka plandaki yaşamına özellikle ilgi duymuyordum. Ya kampustaki Pub'da sarhoş olurduk (bazen akşam yemeğinden sonra giderdik ve Pub kapanana kadar orada kalırdık) ya da motosikletle 9. Cadde'deki Atlıkarınca'ya gider, oturur ve barda yalnız başımıza içerdik, yalnızca böyle zamanlarda birşeyler söylerdi. Bana güneyde büyümesiyle ilgili her şeyi anlattı, anne ve babasının çiftçi olduğunu, erkek kardeşleri olmadığını, iki kızkardeşi olduğunu, parasal yardım aldığını ve edebiyat öğrenimi gördüğünü; bu tuhaftı, çünkü odasında kitap yoktu. Güneyli oluşu da tuhaftı, çünkü herhangi bir aksan belirtisi yoktu. Ama onda sevdiğim şeyler bunlar değildi. Vücudu Mitchell'inki kadar hoş değildi, Mitchell'inki sistematik bir şekilde geliştirilmişti ve o geçen yaz New York'ta bir bronzlaşma salonuna gitmişti, bu yüzden deri rengi, iç çamaşırının ultraviyole ışınları tuttuğu yerdeki tiksindirici beyazlık hariç, bir pembe kahverengi bileşimiydi. Sean'ın vücudu farklıydı. İyi, katı bir durumdaydı (belki çocukken çiftlikte çalışmasından dolayı), neredeyse tamamen kılsızdı (göğsünde biraz vardı) ve iyi zurnalıydı (koca zurnalı. Bu sözü kullanmasını hiç beceremedim zaten). Yana ayrılmış kahverengimsi dalgalı saçları vardı, biraz jöle iyi gelirdi, ama zorlamadım.

Onu motosikletinden dolayı da seviyordum. Chicago'da büyümeme rağmen daha önce bir motosiklete binmemiştim ve ilk olarak onununkine bindiğimde kahkahalarla gülmüş, heyecandan sersemlemiştim, tehlikesi beni eğlendiriyordu. Üstüne biniş biçimimiz de hoşuma gidiyordu, bazen ellerim uyluklarında, çoğunlukla da alttaydı, bir şey demezdi, yalnızca daha hızlı sürerdi. Zaten deli gibi kullanıyordu, ışıklardan, dur işaretlerinden geçer, yağmurda köşelerden saatte yüz yirmi gibi görünen bir hızla dönerdi. Umursamıyordum. Yalnızca daha sıkı sarılırdım. Ondan sonra, rüzgârlı New England gecesinde Atlıklarınca'da içmemizden sonra Sean sarhoş olarak kampusa sürerken, motosikleti güvenlik kapısına çeker nöbetçilerin bizi içeri almasını beklerdi. Mümkün olduğu kadar ayık davranmaya çalışırdı, bu aslında önemli değildi, çünkü bütün güvenlik görevlilerini tanıyordu zaten (Parasal yardım alanların genellikle tanıdığını keşfettim). Onun odasına ya da eğer Kurbağa içerdeyse benim odama giderdik, Sean yatağına yıkılır, botlarını tekmeleyerek çıkarır ve bana ne istiyorsam yapabileceğimi söylerdi. Umurunda değildi.

STUART Bir gece bir şişe şarap ya da biraz demle birlikte onu ziyaret edip "Haydi bir ilişkiye girelim," desem ne yapardı? Welling Evi'ne taşındım, Paul Denton'ın odasının karşısına.

Aslında beni taşınmaya zorlayan Dennis'ti, son sınıfta olduğum halde geçen dönem döneceğimi söylemeyi unutmuş olmam yüzünden başıma sarılan felaket birinci sınıflı yuppie oda arkadaşımın dayanamadığı için. Şansım varmış ki tek kişilik oda için bekleme listesinde birinci sıradaydım ve Sara Déan 'idrar yolları enfeksiyonundan' ya da 'öpüşme hastalığından' (kime sorduğunuza bağlı olarak, çünkü dünyadaki herkes onun çocuk aldırıldığını ve kafayı yediğini biliyordu) dolayı ayrıldığı zaman hemen taşın-

dım. Ne yazık ki, Dennis de öyle yaptı, k ampus dışında kalıyordu, ama partilerden ve Pub'daki uzun gecelerden sonra eve yürümek (araba kullanmak olasılık dıŐıydı zaten) için fazla alkolikti, bu yüzden odamda uyumasına izin verirdim, neden onunla uyumadığım konusunda uzun kavgalar ederdik. Ortaya çıkıp yine bana dönerdi, pazar geceleri bir kasa Dewar's ve bir grup aktör arkadaşıyla birlikte odaya gelirdi ve Beckett'i (her zaman beyaza boyalı yüzlerle) ya da Pinter'i (tuhaf bir nedenle o da beyaza boyalı yüzlerle) prova ederek uzun saatler harcarlardı. Hepsi yüklenerek kendinden geçerdi ve bu benim alt kattaki oturma odasına taŐınmam ya da koridorlarda gezinmem demekti, benim için sorun değildi,  unk  hep Paul Denton'la karŐılaŐmayı umuyordum.

Paul'e ilk rastlayıŐım bir oyunculuk dersinde olmuştu, birlikte bir doğaçlama sahnesi oynamamız gerekiyordu ve yakıŐıklılıĐıyla öyle donakalmıŐtım ki sahneyi berbat ettim ve sanırım o da bunun farkındaydı. Öyle utanmıştım ki dersi d Őurd m ve ondan uzak durmak için her Şeyi yaptım. Herhalde onun karşısına taŐınmıŐ olmamı hiç sevmeyecek ve beni görmezlikten gelecek, ama en azından aynı banyoyu paylaŐmamız gerekecek.

SEAN Sınıfta oturuyorum, sıraya bakıyorum, birisi  zerine 'Hippi aşkına her ne olduysa' kazımıŐ. Galiba Camden'da oldukça hoşlandığım ilk kız birinci sınıfta tanıştığım bu hippie kızı. Çok aptal bir kızı, ama öyle göz kamaştırıcı ve yatakta öyle doymak bilmezdi ki kendime engel olamadım. Onu d zmeden önce bir kere g rmuŐt m, ilk dönemimde k ampus dışındaki bir partide. Hippi biraz afyon teklif etmişti ve ben sarhoştum, bu yüzden içtim. Gerçekten  yle sarhoştum ve afyon öyle kötüydü ki arka bahçede kustum, beni getiren bir kızın arabasında kendimden geçtim. Arabayı kullanan kız kızzındı,  unk 

kampusa dönerken yolda yine kaçırarak Alfa Romeo'sunun arka koltuğunun her yerini batırdım, aynı zamanda kısıkanıyordu, çünkü bütün gece hippikle benim gözle flört ettiğimizi anlamıştı, hatta ben çıkıp arkada kusmadan önce hippinin beni öptüğünü bile görmüştü, utanmıştım, ama bütün bunlara rağmen o kadar da değil.

Onunla tam olarak sonraki dönem tanışabildim, Camden'a ilk geldiğimde tanıdığım başka bir kişi (hippildi, ama bıraktı) bir partide benim ısrarım üzerine ikimizi tanıştırdığı zaman. Şok bir şekilde ilk dönem hippinin şiir grup çalışmasına giriş dersine benim de girmiş olduğumu fark ettiğim zaman utançla ürktüm. Bu kız dersin ilk gününde öyle uçuyordu ki başı yayların üstünde gibiydi, kutu içindeki uyuşturucu verilmiş yaylı bir oyuncak gibi, elini kaldırdı ve yavaşça şöyle dedi, "Bu ders tümüyle bir beyin yıkama." Altüst olmuş bir halde dersi düşürdüm, ama hâlâ hippiyi yapmak istiyordum.

'Seksenli yıllardayız,' diye düşünüyordum hep. Nasıl hâlâ hippiler olabiliyordu? New York'ta büyürken hiç hippie tanımadım. Ama işte bir hippie, Pennsylvania'nın küçük bir kasabasından, inanılmaz. Çok uzun boylu olmayan bir hippie, saçları uzun ve sarışın, bir hippinin yüzünün yumuşak olacağı beklentisinin tersine sert yüzlü, ama aynı zamanda uzaklarda olan bir hippie. Ve cildi kahverengi mermer kadar düz ve temiz. Kız her zaman temiz görünüyordu; gerçekten anormal derecede sağlıklı görünüyordu. "Seni ırgalamaz," ya da yemek üzerine yorum yaparak "Bu chili¹ aslında hiç acı değil," gibi şeyler söyleyen bir hippie. Her yemeğe kendi Çin yemek çubuklarını getiren bir hippie. Tahin adında kedisi olan bir hippie.

Kapısında büyük mor harflerle 'Jimi yaşıyor' yazıyordu. Kesintisiz bir şekilde taş gibiydi. 'Uçuyor musun?' en sevdiği soruydu. Dügümlenerek boyanmış gömlekler giyerdi. Çok hoş ufakça sıkı memeleri vardı. Çok geniş pa-

¹ Et, soğan, kuru fasulye, kırmızı biber ve diğer baharatlarla yapılan son derece baharatlı bir Meksika yemeği.

çalı pantolon giyerdi ve sitar çalmasını öğrenmeye çalışıyordu, ama her zaman fazla taş gibiydi. Bir gece beni giydirmeye çalıştı: geniş paçalı pantolon, düğümlenerek boyanmış gömlek, saç bandı. Olmadı. Son derece sıkıntı vericiydi. Durmadan 'Harika' diyordu. Hiçbir hedefi yoktu. Yazdığı şiirleri okudum ve yalan söyleyerek onları sevdiğimi söyledim. Bir BMW 2002'si vardı. Kendi yaptığı düğümlenerek boyanmış el çantasında bir afyon nargilesi taşıyordu.

Bütün zengin hippiler gibi (çünkü bu hippisi son derece varlıklıydı; babası VISA ya da öyle bir şeyin sahibiydi) o da The Grateful Dead'in peşine takılıp onları izleyerek çok zaman harcıyordu. Diğer zengin hippilerle okulu tam bir haftalığına asardı ve hep birlikte delicesine kafa yapmış bir halde, Holiday Inns, Howard Johnsons ve Ramada Inns'te oda ve daire rezervasyonları yaparak her zaman ellerinde yeteri kadar Mavi Ejderha, MDA, MDMA ya da Ecstasy bulundurduklarından emin olarak New England dolaylarında onları izlerlerdi. Bu yolculuklardan kendinden geçmiş olarak dönerdi ve aslında Jerry'nin uzun zaman önce kaybolmuş çocuklarından biri olduğunu ileri sürerdi; annesi VISA herifiyle evlenmeden önce bir tür hata yapmıştı, kendisi gerçekte 'Jerry'nin çocuklarından' biriydi. Galiba Jerry'nin çocuklarından biriydi, ama hangi tür olduğundan emin değildim.

Sorunlar vardı.

Hippi sürekli bana çok soğuk, çok gergin olduğumu söylüyordu. Bu yüzden hippikle ben dönem sonundan önce ayrıldık. (Gerçek neden bu mu bilmiyorum, ama geriye dönüp baktığımda bunu dert bile etmiş olmamız saçma görünüyor, çünkü seks çok iyiydi.) Bir gece ona "Sanırım yürümüyor," dedim ve sona erdi. Taş gibiydi. Dewey Evi'nde üst katta, odasında birbirimizi öpüp okşadıktan sonra onu partide bırakıp ayrıldım. Eve onun en iyi arkadaşıyla gittim. Bunu ne öğrendi ne de fark etti.

Hippi sürekli trip halindeydi, bu da canımı sıkıyordu. Hippi sürekli beni kendisiyle trip yapmaya ikna etmeye çalışıyordu. Onunla bir kere gerçekten trip yaptım ve şeytani gördüğümü hatırlıyorum: bu annemdi. Her şeyden önce benden hoşlandığı için de biraz hayret içindeydim. Çok Hemingway okuyup okumadığını sordum. (Ona neden Hemingway'ı sorduğumu bilmiyorum, çünkü hiç o kadar çok okumazdım.) Bana Allen Ginsberg, Gertrude Stein ve Joan Baez'den bahsedirdi. Ona Howl'ı okuyup okumadığını sordum (bunu yalnızca şiir ve ellili yıllar adında acayip bir derste duymuştum, o dersten kaldım) ve o "Hayır. Sert bir şey galiba," dedi.

Hippiyi en son gördüğümde kaldığım bir ders için Yeni Sol adında aptal bir magazinde postmodern durum üzerine bir makale okuyordum (bu, edebiyatta uzmanlık öğrencisi olduğum zamandı, ondan önce seramikte, ondan önce sosyal bilimlerde uzmanlık öğrencisiydim) ve o sigara içilebilir bölümde yerde oturuyordu, taş gibiydi, başka bir kızla birlikte Hair filminin romanlaştırılmış kitabındaki resimlere bakıyordu. Başını kaldırıp bana baktı, kıkırdadı sonra yavaşça el salladı. Bir sayfa çevirip gülümseyerek "Harika," dedi.

"Evet. Harika," dedim.

"Çakozlayabiliyorum," dedi hippie, onun haikusunun bir bölümünü okuyup anlamadığımı söyledikten sonra. Hippi bana Genji'nin Hikâyesi'ni (onun bütün arkadaşları bunu okumuştum) okumamı söyledi, ama "Kafa yaptıktan sonra okumalısın," diye uyardı. Hippi Avrupa'ya da gitmişti. Fransa 'kıyaktı', Hindistan 'cezbediciydi', ama İtalya kıyak değildi. İtalya neden kıyak değildi sormadım, ama Hindistan'ın neden 'cezbedici' olduğu merakımı uyandırmıştı.

"İnsanlar güzel," dedi.

"Fiziksel olarak mı?" diye sordum.

"Evet."

"Manevi olarak?.." diye sordum.

"Hı-hı."

"Manevi olarak nasıl?"

"Cezbediciydiler."

'Cezbedici' kelimesini ve 'vay' kelimesini sevmeye başlamıştım. Vay. Alçak sesle, ünlemsiz, gözler yarı kapalı söylendiğinde, lanet olsun, hippie nasıl söylüyordu.

Reagan kazandığında hippie ağladı (onu ikinci bir kez ağlarken okul, yoga derslerini kaldırıp yerine aerobik dersleri koyduğu zaman görmüştüm), seçimin sonucunun ne olacağını haftalar öncesinden sabırla, özenle ona açıklamış olmama rağmen. Yatağımın üstündeydik ve kasabadan bir hafta önce almış olduğum bir Bob Dylan plağını dinliyoruz, o yalnızca, kederli bir şekilde, "Beni yap," dedi ve hippiyi yaptım.

Bir gün hippieye sordum neden benden hoşlanıyordu, çünkü ondan çok farklıydım. Pita ekmeği ile soya filizlerinden yiyordu ve mor bir kalemle bir peçeteye yemek salonundaki yorum panosu için bir rica yazıyordu: 'Daha çok tofu¹ lütfen.' "Çünkü sen güzelsin," dedi.

Hippiden gına geldi ve odanın öbür tarafında duran şişman bir kız işaret ettim, bu kız çamaşırhane odasının duvarına benimle ilgili iğrenç bir şey yazmıştı; bir cuma gecesi partisinde yanıma gelmiş ve bana "On santim daha uzun olsaydın harikulade olurdu," demişti.

"Peki şu kız güzel mi?" diye sordum.

Başını kaldırıp baktı, alt dudağına soya filizi yapışmıştı, yandan baktı ve "Evet," dedi.

"Şuradaki o orospu" diye sordum, dehşete düşmüş bir halde işaret ederek.

"Oh şu kız. Ben de şuradaki ablayı söylüyorsun sandım," dedi.

Etrafa baktım. "Abla mı? Ne ablası? Hayır, şu kız," çileden çıkmış bir halde, kız işaret ettim; bayağı görünüşlü, şişman, siyah güneş gözlüklü, bir orospu.

"Şu mu?" diye sordu hippie.

¹ Soya fasulyesi sütünden yapılan yumuşak peynirimsi kıvamda bir yiyecek.

"Evet. O."

"O da güzel," dedi, peçetedeki mesajın yanına bir papatya çizerek.

"Peki ya şu?" bir herifi işaret ettim, bu herifin aslında kız arkadaşının kendini öldürmesine neden olduğu dedi-kodusu vardı ve herkes bunu biliyordu. Hippinin, bu herifin, bu kahrolası canavarın, güzel olduğunu düşünmesine dünyada olanak yoktu.

"O mu? O güzel?"

"O güzel mi? Lanet olsun, bu herif kız arkadaşını öldürdü. Onu ezdi," dedim.

"Bu imkânsız," diye sırttı hippie.

"Evet! Doğru. Bir arabayla dosdoğru üzerinden geçti," dedim, heyecanlı bir şekilde.

Yalnızca o sevimli, boş kafasını salladı. "Yapma ya!"

"Hiç ayrım yapamaz mısınız?" diye sordum ona. "Yani, seksimiz harika, ama nasıl her şey, herkes güzel olabilir? Bunun hiç kimsenin güzel olmadığı anlamına geldiğini anlamıyor musun?"

"Hey dinle," dedi hippie. "Neye getirmeye çalışıyorsunuz?"

Bana baktı, gülümsemedi. Hippie hiddetli olabiliyordu. Neye getirmeye çalışıyordum?

Bilmiyordum. Tek bildiğim seksimizin korkunç güzel olduğuydu.

Ve hippinin sevimli olduğu. Turşuya bayılırdı. Willie adını severdi. Hatta Apocalypse Now filmi bile seviyordu. Vejetaryen değildi. Bunların hepsi pozitif taraftaydı. Ama, o zamanlar bir kereşinde, onu arkadaşlarımla tanıştırdım; hepsi kendini beğenmiş, aşağılık edebiyat uzmanlık öğrencileriydi, onunla alay ettiler, o da neler döndüğünü anladı ve çoğunlukla mavi, çok mavi, boş gözleri kederlenmişti. Ve ben onu korudum. Onu onlardan uzaklaştırdım. (Gülmekten katılarak ondan bir Amerikan yazarı olan Thomas Pynchon'un soyadını hecelemesini istediler.) O da beni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Ve sonunda onun odasını

da Japon yastıkları üzerinde oturuyorduk, hepimiz biraz dem içtik ve başında çelenk olan bu küçük hippî kız, ben onu kucaklayıp "Dünya beni dehşete düşürüyor," derken bana baktı. Ve biliyor musunuz, ne olursa olsun onu yaptım.

PAUL Beni sevdi. Frankie Valli'nin 'Can't Take My Eyes Off of You' şarkısını söylerdi. Bu şarkı Kuzey Camden'daki Atlıklarınca'nın müzik kutusunda vardı ve sık sık onu çalmamı isterdi. Kasabalılar bizi şüpheyle izlerlerdi, Sean bilardo vuruşları yapar, bira içerdi, ben ayaklarımı sürüyerek müzik kutusunun oraya gider, içine 25 sentlikler atar, F17'ye çakardım, ilk notalar gelmeye başlayınca tekrar ayaklarımı sürüyerek şimdi barın kenarında oturan Sean'ın yanına dönerdim, motosiklet kaskları içkilerimizin yanında birbirine dayalıydılar ve Sean dudaklarıyla şarkıya eşlik ederdi. Şarkının 45'liğini bile buldu ve ben sarhoşluk sonrası bir halde yataktayken benim için yaptığı bir kasete çekti. Bana getirdiği bir çantadaydı, çantanın içinde portakal suyu, bira ve McDonald's'tan aldığı hâlâ sıcak patates kızartmasıyla bir duble burger de vardı.

Derse gitmek istemediği, benim de gitmemi istemediğinde ve derse hiç gitmeden yalnızca sağda solda oturmayı çok sıkıcı bulduğunda, onu izleyerek revire giderdim ve oraya varınca sahte krizlere yakalanırdı; oldukça iyi planlanmış ve oynanmış nöbetler, hayali inmeler. Sonra ilaç alırdı ve ikimiz o gün için derslerden muaf olarak oradan ayrılırdık (ben de migrenlerimin azdığından şikâyet ederdim) ve kasabaya, Hayal Makinesi adında bir video oyunu salonuna giderdik ve onun bayıldığı, 'Bentley Ayısı' ya da 'Kristal Ayı' ya da öyle bir adı olan bu tamamen kabız edici video oyununu oynardık. Sonra kasabada birlikte yürürdük. Ben iki kişilik bir yatak arardım, o ise uçmak için içinde kodein bulunan öksürük şurubu arardı (bu bütün

afyonu içişinden sonraydı; ne h d kl k, biliyorum, biliyorum). Öksürük Őurubunu bulur, gerçekten onunla taş gibi olurdu ("Ben halüsinasyon görüyorum," diye anons ederdirdi) ve ilerleyen ögle saatlerinde hava kararırken motosikletiyle kampusa dönerdik. O saate kadar dersler bitmiŐ olurdu. Ve tekrar onun odasına giderdik, odası çoğunlukla karmakarışık olurdu (en azından onun tarafı) ve ben orada burada oturur, kasetler çalar, onu uçuk bir halde etrafta sendeleyerek gezerken, dönerken seyrederdirdim. Benim yanımda her zaman çok neşeli ve hayat doluydu, ama diğer insanların önünde çok çekingen ve ciddi idi. Yatakta da, aşırı duygusal bir Şekilde gürültülü sonra da zorlu suskun bir tipin paradisi arasında deĐiŐip dururdu: ya yumuşak bir Şekilde homurdanır ya da tuhaf sessiz gülüŐler saçar, sonra aniden gürültülü ve ritmik bir Şekilde 'Ye ye ye...' diye bağırır ya da boğuk sesle açık saçık sözler söylerdi, ya o benim üzerimde olur ya da ben onun üzerinde  lurum; ikimiz de sarhoşluk sonrası bir halde, her yerde bira ve sigaranın bayat kokusu, zeminin her yerine dağılmış dibine çeyreklik bozuk paralar yapıŐık boş bardaklar ve hiç yok olmayan, koyu bir Şekilde havada asılı duran afyonun dumanının kokusu... bunlar oldukça tuhaf bir Şekilde bana Mitchell'ı hatırlatıyordu, ama o Şimdiden silinmeye başlamıştı, yüzünü hatırlamak bile g  t .

Sean 'Rock'n'roll' demesini çok seviyordu. Örneğin ben "Şey, o oldukça iyi bir film di," derdim, o "Rock'n'roll," derdi. Ya da ben, "Fassbinder'in ilk çalışmaları hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorardım, o "Rock'n'roll," diye cevaplardı. 'İcabına bak,' lafını da seviyordu. Mesela, ben "Ama, ben yapmanı istiyorum," derim, o "İcabına bak," der. Ya da, "Ama yapmadan önce neden taş gibi olmak zorundasın?" derim ve o bana bile bakmadan, "İcabına bak," der. Kahvesini de çok kadınsı severdi tonlarca krema, bir sürü Şeker. O dönem gösterdikleri filmlere onu sürükleme zorunda kalırdım ve o önce kafa yapmalıydı. O Taxi Driver, Blade Runner, The Harder

They Come ve Apocalypse Now filmlerini severdi. Ben Rebel Without a Cause, Close Encounters of the Third Kind ve The Seventh Seal'ı seviyordum. ("Lanet olsun; alt yazılar," diye sızlanırdı.) İkimiz de Everything You Always Wanted to Know About Sex'i sevmedik.

Tabii, birinin onun kutusuna bıraktığı notları bulmaya başladım. Dokunaklı, kızlara özgü özelemler. Her kimse, 'kendini' 'ona' sunuyordu. Ve gerçekte Sean'ın bu kuş beyinliye reaksiyon gösterip göstermediğinden emin olmasam da bu notları kutusundan alırdım ya atardım ya da saklar, inceler tekrar geri koyardım. Pub'da bizimle flört eden kızları seyrederdim ve onun yanında oturanları, ceplerinde kibritleri olsa bile ateş isteyenleri gözlerdim. Tabii ki etrafta çok kız olurdu, çünkü o çok yakışıklıydı. Ve onlardan nefret etmeme rağmen, bu oyunda gücün bende olduğunun farkına vardım, çünkü ben de yakışıklıydım ve bende biraz kişilik görünümü vardı, bu Sean'da kesinlikle olmayan bir şeydi. Ben onları güldürebilirdim. Ben yalan söyleyebilir, onların yaşam hakkındaki aptal gözlemlerine katılabılırdım, böylece ona olan ani ilgileri kaybolurdu. Sean bir seyahat acentesi sekreteri kadar yüzeysel, o tek kaşın oluşturduğu sıırım buruşmuş ve şaşkın bir halde orada otururdu. Ama bu kof bir zaferdı, kızlara bakıp notları kimin bırakıyor olduğunu merak ederdim. O kişi bizim birbirimizi düzdüğümüzü anlamıyor muydu? Bunun artık kimse için bir anlamı yok muydu? Belli ki hayır. Bir kız vardı, onun olduğunu düşünüyordum. Onu Sean'ın kutusuna bir şey koyarken görmüştüm galiba. Onun kim olduğunu biliyordum. Kutusunun nerede olduğunu buldum ve kimse bakmıyorken içinde bir iki sigara söndürdüm. Benim uyarım. Sean bundan hiç bahsetmedi. Ama sonra fark ettim ki belki notları bırakan bir kız değildi. Belki Jerry'iydi.

LAUREN Salon 1'de Amerikan karikatür sergisinde rastladığım Conroy bana neden geçen cumartesi derse gelmediğimi soruyor. Tartışmanın yararı yok. "New York'taydım," diyorum ona. Umurunda değil. Şimdi Franklin'leyim. Judy'nin umurunda değil. Birinci sınıf öğrencisiyle, Steve'le buluşuyor. Steve'in umurunda değil. Judy onu Williamstown'a gittiği akşam düzdü. Umurumda değil. Hepsı çok sıkıcı. Umurunda olmayan Conroy bana sınıftaki diğer kişiye cumartesi günü gelmesini söylememi istiyor. Bir son sınıf öğrencisi. Bu herifin kutusuna bir hatırlatma bırakıyorum sonra, Franklin'le Pub'a gidiyoruz ve biraz sarhoş oluyoruz, Franklin bana Cujo'daki sembolizmin ne anlama geldiğini anlatıyor, sonra odama gidiyoruz. Victor'dan hiç mektup almadım. Aklımdan Victor'ın ölüp gitmiş olabileceği düşüncesi geçiyor. Geçen gün öğle yemeğinde kulak misafiri olduğum konuşma.

Çocuk: Bence buna son vermeliyiz.

Kız: Neye son vermeliyiz? Buna mı?

Çocuk: Belki.

Kız: Son vermek ha! Evet.

Çocuk: Belki. Bilmiyorum.

Kız: Nedeni Avrupa mıydı?

Çocuk: Hayır. Neden bilmiyorum.

Kız: Sigarayı bırakmalısın.

Çocuk: Sen neden... şeyi bırakmıyorsun?..

Kız: Haklısın. Olmuyor.

Çocuk: Bilmiyorum. Sen gerçekten... Sen güzelsin.

Kız: Sen de.

Çocuk: Uysallar dünyayı miras alacaklar.

Kız: Uysallar onu istemiyor.

Çocuk: Yeni Eurythmics şarkısını seviyorum.

Kız: Uyuşturucular, di'mi?

Çocuk: Odama gitmek ister misin?

Kız: Hangi Eurythmics şarkısı?

Çocuk: Birlikte yattığım kişi yüzünden miydi?

Kız: Hayır. Evet. Hayır.

Çocuk: Uysallar onu istemiyor mu? Ne?

Bir haftadan fazladır resim yapmıyorum. Victor aramazsa uzmanlık konumu değiştireceğim.

PAUL Annem Chicago'dan aradı ve Cadillac'ının Neiman Marcus'un park alanındayken çalındığını söyledi. Cuma günü, bu ertesi gündü, Boston'a uçacağından ve hafta sonu orada olacağından bahsetti. Benim orada kendisiyle birlikte olmamı istediğinden de.

"Dur bir dakika. Bu yarın. Bütün gün dersim var," yalan söyledim.

"Sevgilim, annenle ve Jared'lerle birlikte olmak için bir ders kaçırabilirsin."

"Jared'ler de mi geliyorlar?"

"Sana söylemedim mi? Bayan Jared geliyor. Richard da öyle, Sarah Lawrence'dan gelip hafta sonu kalacak," dedi.

"Richard?.. Hımmmm, bu ilginç olmalı?" diye düşünüyordum, ama yarın Düzülmek İçin Süslenmişler Partisi vardı ve Sean'ı burada korumasız bırakmama imkân yoktu. "Matrak geçiyor olmalısın," dedim ona. "Bu bir şaka mı?"

Welling'in telefon bölmesinde duvara yaslanıyordum. Bütün gün kasabadaydım, zamanın çoğu Sean'la bir video oyunu salonunda geçmişti, Sean atlı mızrak dövüşünde en yüksek skoru yapmaya çalışıyordu ve sefil bir şekilde başarısız kalıyordu. Dem ve öğle yemeğinde üçer bira içtik, yorgundum. Telefonun yanına birinin çizdiği bir karikatür vardı: bir kafeste üzgün gözleri ve büzük, bayağı bir ağzı olan bir sosis vardı ve ince uzun kolları demirleri yakalamıştı. Sosis soruyordu 'Aaannem neerde?' ve onun altına biri şöyle yazmıştı: 'Sosisin mahkûmiyeti.'

"Şimdi, cuma günü Boston'a otobüsle mi inebilirsin, yoksa trenle mi?" diye sordu, cumanın yarın demek olduğunu lanet olası iyi bilerek. "Kaça mal olur Çamden'dan Boston'a?"

"Param var. Bu sorun değil. Ama bu hafta sonu?" diye sordum.

"Sevgilim," ciddi gibi görünmeyi başardı, uzak mesafede bile, "Konuşmak istiyorum."

"Babamdan n'aber?"

Bir bekleme oldu, sonra, "Babandan ne haber mi?"

"O da geliyor mu?" diye sordum, sonra ekledim, "Bir aydır onunla konuşmadım."

"Onun gelmesini istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Bilmiyorum."

"Merak etme. Cuma günü Ritz-Carlton'da görüşürüz. Tamam mı, canım?" aceleyle sordu.

"Anne," dedim.

"Evet?"

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" yumuşuyordum. Birdenbire beni o kadar kötü kasvetlendirdi ki hiçbir şekilde 'Hayır,' demem mümkün değildi.

"Sevgilim, evet. Şimdi canını sıkma. Cuma günü görüşürüz, tamam mı?" Durdu, sonra, "Konuşmak istiyorum. Konuşmamız gereken şeyler var," dedi.

Ne gibi? "Pekâlâ," içimi çektim.

"Herhangi bir sorun olursa beni ara."

"Tamam."

"Hoşça kal. Aşkım," dedi.

"Evet, sen de," dedim.

Önce o kapattı, orada bir dakika durdum, sonra yumruğumu duvara vurdum ve bölmeden hiddetten köpürerek ayrıldım. Annemin zamanlaması hiç bundan daha kötü olmamıştı.

Bildiğini hareket edişinden anlayabiliyorum. Bir şekilde anladı ve ben olan ulak hakkında artık habersiz değilim. Bilmediğini biliyorum. Bir odayı, yemek salonunu gözden geçiriş biçimi, yemekhanenin yanından geçiş şekli. Onunla ilgili her şey. Ve kanımca, kesinlikle benim olduğumu biliyor galiba. Onu yüzüme bakarken gördüm; o tutkulu kara gözler içinde olduğu odaları tetkik eder ve benim üzerime gelirler. Bana gelip neler hissettiğini söyleyemeyecek kadar korkuyor mu? 'Be My Baby'yi dinliyorum, kederli danslar yapıyorum ve şarkıyı dinleyip kendimi kucaklarken onun adını söylüyorum. Benden hoşlandığını biliyorum. Bunu biliyorum. Ve yarın akşam baloda tamamlanacak. Son cevap...

(Bugün annemi aradım... iyi hissetmiyordu... öfkeyle bakan bir öğretmenden bir övgü aldım...)

Bir öğretmen bugün sınıfta bize, "Bir insan kalp kırıklığından ölebilir mi?" diye sordu. Ciddiydi. O aynı zamanda bir şeytan. Bana göre cehennem, senden uzakta bir odaya kilitlenmek, ama seni görebilmek ve seni koklayabilmek. 'Kapa çeneni, kapa çeneni,' diyorum kendi kendime tekrar tekrar. Bir sınıfın öğretmeni olsaydım sana, 'Sınıfı geçmek için benimle yatman ve beni sevmen gerekiyor,' derdim. Ona notlarımı daha temiz yazmasını öğrenmem gerekiyor. Onu düşünerek o kadar sakin oturuyorum ki. Nefes almaktan korkuyorum. Bazen çılgın atacağımı sanıyorum. 'Mary,' diyorum kendi kendime, 'beklediğin gece yarın. Ne düşünüyorsun? Kimi düşünüyorsun? Beni mi? Yalnızca beni mi? Kim seni çıplak gördü?' diye düşünüyorum kendi kendime. Birlikte yattığın ve sevdiğin kişi kim, bir diğeri. Kaç tane sigara içtin, de açığa çıkarıyor. Bugün iki tane mi? Bu doğru mu? Şrucub-lubrukrudrurebitfrufu. Zavallı Mary için şarkı. Hiç kimse beni sevmiyor. Herkes benden nefret ediyor. Sanırım gidip solucan yiyeceğim. Oh! Ellerini! Üzerime! Koy!

Şimdi bir dersteyim ve bitmesine yalnızca kırk dakika kaldı. Sanırım kusacağım. Seni görmek zorundayım. 'Tatminsiz ve bezginim,' diyorum kendi kendime sakin bir şekilde, çünkü seninle inlemek ve kıvrılmak istiyorum, senin ya-

nına gidip senin ağzını öpmek istiyorum ve soyunurken, seks başlarken seni kendime çekip 'Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,' demek istiyorum. Pub'da senin etrafında oturan çirkin kızları öldürmek istiyorum, ama yapamıyorum. Bir Bread şarkısı duyuyorum ve aniden sen belirliyorsun. Birisi yanıma geldi, "Karmayı boz, karmayı boz," dedi ve ben seni düşündüm. Sanırım, ayrılıp bir yere gidebilirim. Bir tatil yapabilirim... Nerede? Yoğunlaşmak... Neyin üstüne? Pennsylvania İstasyonu? Masturbasyon? Bu çifti etrafta gezerken gördüm, çok mutsuz görünüyorlar, sana dokunmak istiyorum. Onlara dokunmak istiyorum. O sıkıcı bön nazlı kurnaz kızlardan hoşlanıyor musun? Geçen gün kapı aralığında gizlice içine baktığım bir odada gördüğüm poster: İki çingiraklı yılan dövüştüğü zaman, bu sıkı kurallara göre olur. Hiçbiri zehirli dişlerini kullanmazlar, hedef yalnızca rakibin kafasını iterek yere indirmek, orada birkaç saniye tutmak ve böylece üstünlük sağlamak. Sonra birbirini sıkıca yakalamış olan yılanlar çözülürler ve kaybeden bırakılarak gitmesine izin verilir. Kim gülüşüyle bütün dünyayı tabrik edebilir? Kim hiçbir şeysiz bir gün geçirebilir ve bir anda bunun tümüyle işe yarar görünmesini sağlayabilir? Pekâlâ, bu sensin kızım ve bunu bilmelisin, her küçük bakışında ve her hareketinde bunu gösteriyorsun. Aşk her yerde, uydurmaya gerek yok, hepsine sahip olabilirsiniz, neden olmuyorsun?.. Bazen ondan nefret ediyorum. Yarın gece.

PAUL Benim yatağında yatıyorduk çünkü Kurbağa dönmüştü. Sean doğrudu, duvara yaslandı ve yerde duran sigarayı ona vermemi istedi. Kendim için bir tane yakıtım sonra paketi Sean'a verdim.

"Neyin var?" diye sordu. "Hayır. Dur tahmin edeyim. Paul gergin, doğru mu?"

"Sean'a on puan."

İğrenmiş bir halde kalktı ve boksör şortunu giydi.

"Neden boksör şortu giyiyorsun?" diye sordum.

Beni duymazlıktan geldi ve sigara dudağında sallanırken giyinmeye devam etti.

"Hayır, yani, gerçekten daha önce bu hiç dikkatimi çekmedi, ama boksör şortu giyiyorsun."

Üstüne bir tişört çekti, sonra üzerine boya sıçramış botlarını sıktı. Neden onlara boya sıçramıştı? Parmakla desen çalışması ya da öyle bir şey mi yaptı? "Onları farklı renklerde mi giyiyorsun? Diyelim ki, leylak? Ya da belki mandalina rengi?"

Giyinmeyi bitirdi sonra yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

"Yoksa yalnızca o... asfalt grisi renkte mi üretiliyorlar?"

O yalnızca bana bakıyordu. Aptalca davrandığımı biliyordu.

"Orta üçüncü sınıfta Tony Delana adında boksör şortu giyen bir herif tanımıştım."

"Bu gerçekten acı bir söz, Denton," dedi.

"Öyle mi?"

"Öyleyse yarın Boston'a gitmek istemiyorsun, bu mu?" diye sordu. "Şimdi, yirmi puanın var." Sigaramı gece sehpasının üzerinde duran boş bir bira şişesine attım ve şişeyi çalkaladım.

Sean yalnızca bana bakıyordu ve şöyle dedi, "Seni o kadar sevmiyorum. Neden buradayım bilmiyorum."

"Bunun için üzgünüm," diyorum, kalkıp bir robdöşambr giyerek. Robdöşambrı kokladım. "Çamaşırlarımı yıkamam lazım."

İçecek bir şey için odayı gözden geçirdim, ama geç olmuştu ve bütün birayı bitirmiştik. Onun üzerinden uzanıp bir şişeyi kaldırarak ışığa tuttum, içinde hiç kalmış mı görmek için. Yoktu.

"Düzülmek İçin Süslenmişler Partisini kaçıracaksın," Sesi düşüktü ve kötü kehanet bildiriyordu.

"Biliyorum." Panik olmamaya çalıştım. "Gidiyor mu-
sun?" diye sonunda sordum.

"Elbette," omuzlarını silktilti, hâlâ sandalyede oturur-
ken aynaya doğru kayd.

"Ne giyeceksin?" diye sordum.

"Her zaman ne giyiyorsam onları," dedi, uzun uzun
kendisine bakarak. Seni narsist orospu çocuğu.

"Doğru mu bu?" Etrafa baktım. Ne aradığımı bilmi-
yordum. Bir içki istiyordum. Steryonun yanına gidip ar-
kasına baktım. Hoparlörün yanında yarı dolu bir Beck's
vardı. Tekrar yatağa oturdum.

Sean ayağa kalktı. "Ben gidiyorum."

"Nereye?" diye sordum. Gelişigüzel bir şekilde şişenin
tadına baktım. Ilık ve tadı kaçmıştı, surat ekşittim ama yi-
ne de içtim.

"Çalışma odasına, bütün gece oradayım," dedi. Nar-
sist yalancı küçük orospu çocuğu.

Kapıya yürüdü ve sonunda yumurtluyorum, "Hafta
sonu için Boston'a gitmek istemiyorum. Annemi görmek
istemiyorum. Jared'leri görmek istemiyorum (belki Ric-
hard'ı gerçekten görmek istesem de) ve Sarah Lawren-
ce'dan Richard'ı görmek istemiyorum (onu kıskandırmayı
umarak) ve..." Durdum.

Bir şey demeden orada dikiliyordu.

"Ve seni burada bırakmak istediğimi sanmıyorum..."
'Çünkü sana güvenmiyorum,' söylemedim.

"Ben gidiyorum," dedi. Kapıyı açtı, dönüp baktı. "Se-
ni yarın otobüs terminaline bırakırım. Ne zaman kalkı-
yor?"

"Sanırım on bir buçuk." Biradan bir yudum daha al-
dım, sonra öksürdüm. Tadı felaketti.

"Tamam, on birde motosikletimin orada buluşalım,"
dedi, dışarıya yönelerek.

"On bir," dedim.

"İyi geceler." Kapıyı kapattı ve koridorun dibinde
yankılanan adımlarını duyabiliyordum.

"Teşekkürler, Sean."

Richard'ın şimdi nasıl görüldüğünü merak edip, onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışarak toplanmaya başladım.

SEAN Birisi Pub'a giriyor, birine bakıyor, onları bulamıyor ve ayrılıyor, kapı arkalarından kapanıyor. Lauren Hynde değildi, kutuma notlar bırakan o son derece güzel kız, bu gece Pub'da olmamın tek nedeni, onunla yüz yüze gelmek için bekliyorum. Geçen cumartesi, ben yukarıda yemekhanedeyken onu bir tane bırakırken gördüm. Buna inanmadım. Gerçekte iyi görünümlü biri oluşu beni öyle şoke etmişti ki geçen haftayı bir tür afallama içinde geçirdim. Şimdi dört, beş ya da altı kişiyle bir masada oturuyorum, kızı arayarak belli belirsiz tatmin etmeyen bir konuşmayı dinliyorum. Hepsi heykel stüdyosunda neler olup bittiği, heykel öğretmenleri, heykel partileri ve neyi anlattığı konusunda en küçük bir fikirleri olmadığı halde Tony'nin en son heykeli hakkında konuşuyorlar. Tony onun çelik bir vajinayı anlattığını söyledi, ama bu geri zekâlıların hiçbiri bunu çıkaramaz.

"Çok rahatsız edici, güçlü duygularla dolu," ciddi bir problemi olan bu kız diyor.

"Çok etkili. Tanımlanamaz," Duke'dan ziyarete gelmiş aşırıdan da çok MDA almış gibi görünen lezbiyen arkadaşısı destekliyor.

"Nimoy. Sırf Nimoy," diyor Getch.

Dikkatim sürükleniyor. Başka biri giriyor içeri, doğru hatırlıyorsam geçen cuma gecesi partisinde beni tamamen kışkırtmasız bir şekilde dudaklarımdan öpen biri. Müzik kutusunda hâlâ Peter Gabriel çalıyor.

"Ama inanç ve özden tamamen yoksun bir Diane Arbus bu," diyor kızlardan biri ve ciddi.

Denton masanın öbür ucundan bana çeliksi bir bakış atıyor. Muhtemelen buna katılıyordu.

"Ama ondaki revizyonist teori hiç harekete geçmemiş görünüyor," başka biri neşeyle yanıtlıyor. Bir sessizlik var, sonra biri soruyor, "Peki Wee Gee? Wee Gee hakkında ne düşünüyorsunuz, Tanrı aşkına?"

Belli belirsiz abaza bir halde bir sürahi daha ve bende hazımsızlık yapan barbekü patates cipsinden bir paket ısmarlıyorum. Peter Gabriel, daha çok Peter Gabriel'a dönüştürüyor. Geçen cuma beni dudaktan öpen kız bir paket sigara aldıktan sonra ayrılıyor ve ben anormal bir şekilde hayal kırıklığına uğruyorum. O kadar güzel değil (hafiften Asyalı, dansta mı uzmanlık yapıyor?), ama yine de herhalde düzardım. Konuşmaya dönüyorum.

"Spielberg bunda çok ileri gitti," masaya katılan kızgın, melez bereli entelektüel öfkeyle uğulduyor, spor, ama son moda neobitnik bir görünümü var.

O herif nereye gitti? Yalnızca Canfield dairesinde postu serip, manyak gibi içip, anne ve babalar hafta sonunda vınlayıp her dönem yatılı okuldan ziyaretine gelen koca bir grup arkadaşını mı kabul ediyor? Yaşamı için ne bok yapıyor bu herif? Sürekli onunla sırlarını paylaşan küçük birinci sınıftaki kızlarla birlikte olup akşam yemeğinden sonra öğrenci evlerinin çevresinde uzun yürüyüşler mi yapıyor?

"Tek kelimeyle çok ileri," Denton katılıyor. Ciddi, şaka yapmıyor.

"Tek kelimeyle çok ileri," diyorum, başımla onaylayarak.

Arkamızdaki masada, üçüncü sınıf öğrencileri Vietnam hakkında tartışıyorlar, kafasını kaşıyan bir herif, şaka yapıyor, ama aslında pek değil, "Kahretsin, bu ne zaman olmuştu?" diyor, başka biri "Kimin umurunda!" diyor ve bu kararlı, ciddi görünümlü şişman kız neredeyse ağlamak üzere, böğürüyor "Benim umurumda!" Sosyabilim-

ler-öğrencilerinin-çöküşü. Masamıza, sanat piçlerine dönüyorum, çünkü onlar daha az sıkıcı görünüyorlar.

Duke'lü lezbiyen soruyor, "Ama onun tüm laik hümanizminin adamakıllı modernist bir görüş açısından değil, altmışlı yılların sapkın pop kültüründen geldiğini düşünmüyor musunuz?" Yine diğer masaya dönüyorum, ama dağılmışlar. Kız soruyu gergin melez için başka bir biçimde tekrar soruyor. Hangi Tanrının cezasına soruyor? Kime? Bana mı? Denton, kız inanılmaz derecede derin bir şey söylüyormuş gibi yalnızca durmadan kafasını sallıyor.

'Bu kız kim? Neden yaşıyor? Hemen şimdi ayrılırsam mı?' diye düşünüyorum. Kalk ve 'İyi geceler hilkat garibeleri, bu katıksız bir sansasyondur ve umarım hiçbirinizi bir daha görmem,' de ve ayrıl, ama bunu yaparsam sonunda benim hakkımda konuşacaklar ve bu daha kötü görünüyor, ciddi bir şekilde sarhoşum. Gözlerimi açık tutmam zor. Masamızdaki tek güzel kız kalkıyor, gülümsüyor ve ayrılıyor. Biri yüksek sesle fısıldıyor, "Bu kız kimi becerdi biliyor musunuz?.. Hazır mısınız?" Masa içeri doğru eğiliyor, ben bile. "Lauren'ı!"

Bütün masanın nefesi kesiliyor. Laurent kim? Sawtell'de kalan o Fransız herif mi? Yoksa kütüphanede çalışan Wisconsinli alkolik kız mı? Benim Lauren'im olamaz o olamaz. Onun lezbiyen olmasına imkân yok. Olsa bile, bu beni biraz tahrik ediyor. Ama... belki de notları hep yanlış kutuya bıraktı. Belki onları Jane Gorfinkle'in kutusuna, benimkinin üstündeki kutuya koymak istiyordu. Bilmek istememe rağmen hangi Lauren'ı kastettiklerini sormak istemiyorum. Bara bakıyorum, kafamı bundan almaya çalışıyorum, ama orada birlikte yattığım en az dört kız duruyor. Hiçbiri bana bakmıyor. Sistemli ve ciddi, sıcaklık ve sempatiden yoksun, bira yudumluyorlar, sigara içiyorlar. Oh, şatarım anasını! Sonunda fırlıyorum, çıkıyorum oradan, ayrılıyorum. Bu kadar basit. Kapının dışındayım. Fels yakında. Orada kalan bazı arkadaşlarım var, değil mi? Ama bunu düşünmek beni lanet olası bir şekilde sı-

kıyor, bu yüzden Fels'in etrafında yalnızca bir süre yürüyorum, sonra tüyüyorum. Ardından Sawtell mi geliyor? Yo. Ama o kız, beni öpen o kız... sanırım Noyes'ta kalıyor, tek kişilik odada, oda dokuz. Kapısına gidiyorum ve kalıyorum.

Galiba bir gülüş duyuyorum, sonra tiz bir ses. Kimin? Kendimi bir aptal gibi hissediyorum, ama sarhoşum, bu yüzden her şey kıyak. Kapı açılıyor ve bu, masadan ayrılan kız, beni öpen kız değil, bir robdöşambr giyinmiş ve onun arkasından yataktaki kıllı, soluk bir herifi görebiliyorum, bir Japon yorganı futonun üstünde büyük mor bir afyon nargilesini yakıyor. "Tanrım, bu gerçekten iğrenç," diye düşünüyorum.

"İmm, burada Susan kalmıyor mu?" kırmızıya dönüp sakın kalmaya çalışarak soruyorum. Kız dönüp yataktaki herife bakıyor. "Susan burada bir yerde mi kalıyor, Loren?"

Herif nargileden içine çekiyor. "Hayır," diyor nargileyi bana teklif ederek. "Leigh 9."

Çabucak ayrılıyorum. Çabucak dışarı yürüyorum. Dışarıdayım, hava soğuk. Ne yapacağım? Düşünüyorum. Ben bir şey yapmadıkça bu gece ne işe yarar ki? Yalnızca hiçbir şey mi olacak? Diğer boktan geceler gibi... Kafamdan bir şey geçiyor. Leigh 9'a, Susan'ın kaldığı yere gitmeye karar veriyorum. Kapıyı çalıyorum. Springsteen'in 'Nebraska' albümünden başka fazla bir şey duymuyorum. 'Eşliğinde düzüşmek için harika müzik,' diye düşünüyorum. Biraz zaman alıyor, ama Susan kapıyı açıyor, nihayet bir yanıt.

"Ne var ne yok, Susan? Merhaba. Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Bana tuhaf bir şekilde bakıyor, sonra gülümsüyor ve "Sorun değil, içeri gir," diyor.

Ellerim ceketimin ceplerinde içeri yürüyorum. Duvarda, bilgisayarın ve Stoli şişesinin üstünde Vermont'un iki fotokopi haritası var... aslında New Hampshire'ın ya

da belki Maryland'in. Sendeleyerek içeri girip derin bir nefes alırken bunu yapmak için fazla sarhoş olduğumu fark ediyorum. Susan kapıyı kapatıyor, "Uğramana sevindim," diyor ve kapıyı kilitliyor, onun kapıyı kilitlemesi canımı çok sıkıyor; bu onun da düzüşmek istediğini ve benden beklenenin bu olduğunu anlamamı sağlıyor, bu benim kendi hatam, aslında Lauren Hynde'i istiyorum ve galiba kendimden geçeceğim, Susan gerçekten can atıyor, gerçekten genç görünüyor.

"Neredeydin?" diye soruyor.

"Filmde. Vahşi İtalyan filmi. Ama tümüyle İtalyanca, bu yüzden taş gibi seyredilmiyor," diyorum, kaba olmaya, isteğini yok etmeye çalışarak. "Altyazılar, bilirsin ya."

"Evet," hâlâ bana âşık bir şekilde nazikçe gülümsüyor.

"Demek istediğim, yani, imm, neden o haritalar, imm... Evet, yani o haritalar n'apıyorlar orada?" diye soruyorum. Ne aptal.

"Maryland mükemmel bir yer," diyor Susan.

"Seninle yatmak istiyorum, Susan," diyorum.

"Ne?" Beni duymazlıktan geliyor.

"Beni duymadın mı?"

"Evet. Duydum," diyor. "Geçen gece öyle hissetmiyordun."

"Peki, sen nasıl hissediyorsun bu konuda?" yorumunu başımın üzerinden uçup gitmeye bırakarak soruyorum.

"Sanırım bu biraz abes," diyor.

"Nasıl? Yani, neden öyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bir erkek arkadaşım var," diyor. "Hatırlıyor musun?" Aslında, hatırlamıyorum, ama düşünmeden devam ediyorum, "Bu önemli değil. Ondan dolayı düzüşmemen gerekmiyor."

"Gerçekten mi?" inanmayarak, ama gülümseyerek soruyor. "Açıkla."

"Pekâlâ, şimdi bak, şöyle." Yatağa oturuyorum. "Şöyle..."

"Sen sarhoşsun," diyor Susan. Tanrım, Susan adı çok çirkin. Bana sinüs kelimesini hatırlatıyor. Susan bana meydan okuyor. Neredeyse ne kadar ıslak olduğunu koklayabiliyorum. İstiyor.

"Bütün hayatım boyunca neredeydin?" diye soruyorum.

"Bir Holiday Inn'de doğduğumu biliyor muydun?" diyor galiba.

Gerçekten şaşkın, gerçekten bombok bir halde ona bakıyorum. Şimdi yanımda yatağın üzerinde. Bakmaya devam ediyorum. Sonunda şöyle diyorum, "Yalnızca soyun ve yatağa yat ya da ayakta dur, umurumda değil ve yani bir Holiday Inn'de doğmuş olsan da fark etmez. Dediğimi anlıyor musun?"

"Mükemmel bir şekilde," diyor. "Şans eseri hâlâ uzmanlığını sanatta mı yapıyorsun?"

"Ne?" diye soruyorum. Gözlerim yaşlanıyor. Işıkları loşlaştırıyor ve her şey gerçekten oluyor, erkek arkadaş var ya da yok. Sarhoşum, ama 'Hayır,' diyecek kadar sarhoş değilim. Bugün yemekhane tuvaletinde biri tuvaletin üst tarafına on beş defa kadar "Robert McGlenn'in penisi ve testisleri yok" yazmıştı.

Bana dönüyor, vücudu bilgisayar ekranındaki kelimelerin ışığında yeşil ışıyor ve bir şey söylemiyor. Sırt üstü uzanıyorum, amigomu emmeye başlıyor ve kıcıma bir parmak sokmaya çalışıyor. Bu harika, kız gerçekten çok istekli ve 'Böyle durumlarda nelerden konuşursunuz?' diye düşünüyorum. Katolik misin? Beatles hiç hoşuna gitti mi? Yoksa kızlara sorduğun şey Aerosmith miydi? Steven Tyler'in evlendiği gün rastladığın siyah pazıbentler takmış liseli kızlar. Lise çekilmezdi. Kız hâlâ emiyor, dudakları ıslak, ama sert. Gömleğinin altına uzanıyorum, memelerini okşuyorum. Koltuğunun altındaki kıllar birazcık uzamış ve bu isteğimi hiç yok etmiyor. Beni o kadar tahrik de etmiyor, ama isteğimi yok etmiyor.

"Bekle.... bekle..." İç çamaşırlarımı, sonra kotu tamamen çekip çıkarmaya çalışıyorum, ama yataktayım, beni emiyor, bacaklarımı daha çok ayırmaya çalışıyor ve bütün bunlar beni biraz hasta etse bile, şikâyet edemeyecek kadar iyi hissediyorum. Başını kaldırıyor. "Hastalıklar?" diye soruyor. "Yok," diyorum, aslında 'Evet kasık bitleri,' deyip buna bir son vermeliyim. Üzerime uzanıyor ve derin, şiddetli bir şekilde öpüşmeye başlıyoruz. Gömleğini başının üstünden yukarı çekiyorum, o başını kaldırırken yeşil salya çizgisi dudaklarımıza ilişiyor. Yüzünün kenarına dokunuyorum, sonra gömleğimin düğmelerini çözüyorum, pantolonumu tekmeleyerek çıkarıyorum. "Bekle, ışığı kapat," diyorum ona.

Sırıttırıyor. "Ben açıkken seviyorum." Ellerini göğsüme koyuyor.

"Şey, yani, siktir et. Ben kapalı istiyorum. İcabına bak."

"Kapatacağım." Kapatıyor. "İyi mi?"

Yeniden öpüşmeye başlıyoruz. Şimdi ne olacak, merak ediyorum. Ürkütücü düzüşmeyi kim başlatacak. Anne ve babası burada yaptığı tek şeyin bu olduğunu bilselerdi ne derlerdi? Apple'ında haiku yaz, kafayı yemiş alkolik bir balık gibi votka iç, durmadan düzüş. Onu ret mi ederlerdi? Ona daha çok para mı verirlerdi ne. "Oh bebek," inliyor.

"Böyle hoşuna gitti mi?" fısıldıyorum.

"Hayır," yeniden inliyor. "Işıkları açık istiyorum. Seni görmek istiyorum."

"Ne! Buna inanamıyorum."

"Ne bok yaptığımı bilmek istiyorum," diyor.

"Kafanı bu kadar karıştıran şey ne anlamıyorum?" diyor ona. "Neona düşkünüm," diyor, ama onu tekrar açmıyor. Kafasını aşağı itiyorum.

Yeniden babafingomu emmeye başlıyor. Elimle ondan kurtarmaya başlıyorum. Mükemmel saksofon çalıyor. "Bekle boşalacağım..." Başını kaldırıyor. Yalayarak üzerinde yavaşça aşağı doğru ilerliyorum, memelerini öpüyorum

(biraz çok büyük gibiler), sonra midelerini geçip vajinasına geliyorum, ayrık, şişik, içine üç parmak rahatlıkla sığıyor. Bruce, Johnny 69 ya da öyle biri hakkında bir şarkı söylüyor, sonra düzüşüyoruz. Ve ben kötü şiir gibi fışkırma halinde geliyorum, peki ya sonra... seksin bu yanından nefret ediyorum. Her zaman isteyen biri ve veren biri var, ama veren ve isteyen birbiriyle uğraşması zor. İyi gitse bile uğraşmaları zor. O gelmedi, bu yüzden tekrar onun üzerinde aşağı doğru kayıyorum ve tat belli belirsiz nahış, sonra... Bir kere geldikten sonra nereye gidiyorsun? Yanılsamadan kurtuluş çarpıyor. Bunu yapmaya dayanamıyorum ve hâlâ sertim, yeniden ona girmeye başlıyorum. Şimdi yüksek sesle inliyor, yukarı, aşağı, tekrar yukarı doğru kıvrılıyor ve elimi ağzının üzerine koyuyorum. Avuç içimi yalayarak şiddetle soluyarak boşalıyor. Bitti.

"Susan?"

"Evet!"

"Kâğıt mendiller nerede?" diye soruyorum. "Bir havlu ya da öyle bir şeyin var mı?"

"Şimdiden geldin mi?" diye soruyor, şaşkın, karanlıkta yatarak.

Hâlâ onun içindeyim ve "Oh evet, şey, geleceğim. Aslında şimdi geliyorum," diyorum. Biraz inliyorum, inandırıcı bir şekilde homurdanıyorum ve sonra dışarı çekiyorum. Beni tutmaya çalışıyor, ama ben yalnızca kâğıt mendil istiyorum.

Susan, "Hiç kâğıt mendilim yok," diyor, sonra ses çatlıyor, ağlamaya başlıyor.

"Ne? Neyin var?" diye soruyorum, alarm halinde. "Dur. Sana geldiğimi söyledim."

LAUREN Victor aramadı. Uzmanlık bölümümü değiştirdim. Şiir. Franklin ve ben ne yapıyoruz? Evet, partilere gidiyoruz: Islak Çarşamba'ya, Susuz Perşembe'ye,

Mezarlık'taki, Dünyanın Sonu'ndaki partilere, cuma gecesi partilerine, cumartesi gecesi partisi öncesi partilerine, pazar öğleden sonrası partilerine.

Sigarayı bırakmaya çalışıyorum. Bilgisayar dersinde Victor'a hiç göndermediğim mektuplar yazıyorum. Franklin her zaman beş parasız görünüyor. Biraz nakit elde etmek için kan satmak, belki biraz uyuşturucu almak, belki biraz uyuşturucu satmak istiyor. Ben yemekhanede bir öğleden sonra bazı giyecekler ve eski plaklar satıyorum. Odamda çok zaman geçiriyoruz, çünkü yatağım iki kişilik. Resim yapmayı tamamen bıraktım. Sara ayrıldığından beri (çocuk aldırma yokluğunu haklı çıkarmak için kendi dediğine göre yeteri kadar sarsıcı olmasa bile) kedisine, Seymour'a bakıyorum. Franklin kediden nefret ediyor. Ben de, ama ona sevdiğimi söylüyorum. Duyumsal Yoksun Bırakılma Hücresi'ne takılıyoruz. Bazen Judy –birinci sınıftaki– ben ve Franklin kasabadaki filmlere gidiyoruz ve kimsenin umurunda değil. Neler oluyor? Kendi kendime soruyorum. Çok bira içiyoruz. Hâlâ şort giyen, güneş gözlüğü takan ve üzerinde başka bir şey olmayan L.A.'lı çocuk geçen hafta partilerin birinde beni ayartmaya çalıştı. Neredeyse eve onunla gidiyordum, ama Franklin araya girdi. Franklin bir gerzek, gerçekten farkında olmadan gürültülü ve neşeli. Bu sonuca bilimkurgu, 'astrolojiden oldukça fazla etkilenmiş' berbat yazılarını okuyarak değil, anlamadığım bir şey aracılığıyla vardım. Ona hikâyelerini sevdiğimi söylüyorum, burcumu söylüyorum ve hikâyelerin önemini tartışıyoruz ama... o lanet olası tütsüsünden nefret ediyorum ve bunu neden kendime yapıyorum, neden bu kadar mazoşistleşiyorum bilmiyorum. Aslında tabii ki Avrupa'da kaybolmuş yakışıklı bir Horace Mann mezunu yüzünden. Sigarayı bırakmaya çalışıyorum.

(...Victor'dan mektup yok...)

Ama Franklin'in vücudunu seviyorum ve o yatakta iyi, onunla orgazm olmak kolay. Ama zevk almıyorum ve

Victor'la ilgili fantaziler kurmaya çalıştığım zaman kuramıyorum.

Bilgisayar dersine gidiyorum. Bundan nefret ediyorum, ama krediye ihtiyacım var.

"İrlanda'da çıplak arandığımı sana anlattım mı?" öğle yemeğinde bahsediyor Franklin.

Böyle şeyler söylediği zaman dosdoğru ileri bakarım ve göz temasından kaçınırım. Onu duymazlıktan gelirim. Bazen tıraş olmaz ve sakalı bende pişik yapar. Ona âşık değilim, akşam yemeğinde o, hepsi siyah giyinmiş, ince, ama iğneleyici nükte sergileyen diğer yaltakçı edebiyat öğrencileriyle karşımda otururken fısıldayarak şarkı söylerim ve onun ne kadar sönük karakter özelliklerine sahip olduğunu beni dehşete düşürür. Ama gerçekten Victor'ın tipini hatırlayabiliyor musun? Hayır, hatırlayamıyorsun, hatırlayabiliyor musun? Kapıma, 'Annem ararsa burada değilim. Mesaj da almamaya çalışın. Teşekkürler' notunu bırakmam onu fena halde çıldırttı. Sigarayı bırakmaya çalışıyorum. Kediye beslemeyi unutuyorum.

"Babam ölmeden onunla seyahat etmek istiyorum," dedi Franklin bu öğleden sonra yemekte.

Çok uzun bir süre bir şey demedim, sonra o "Uçuyor musun?" diye sordu, "Uçuyorum" dedim ve bir sigara daha yaktım.

SEAN Herifi hayatta otobüs garajına götürmem. Benden bunu istediğine bile inanamıyorum. Berbat bir şekilde sarhoşluk sonrası haldeyim, kan kusacak gibi hissediyorum ve birinin odasında yerde uyandım, hava soğuk, moralim bozuk ve Rupert'a beş yüz kafa borcum var. Sözüm ona kızgın ve beni öldürmekle tehdit etti. Bu kadar erken uyandığımı inanamıyorum. Snack bardan soğanlı bir bagel alıyorum, soğuk, ama yine de kurt gibi mideye indiriyorum. Şimdiden çantası, güneş gözlüğü ve uzun pal-

tosuyla dikilmiş orada duruyor, bir kitap okuyor. Bir günaydın geveliyorum.

"Yeni mi kalktın?" yılışık yılışık sırtarak soruyor.

"Evet. Gitar dersimi kaçırdım. Kahretsin." Motora atıyorum ve çalıştırmayı deniyorum. Soğanlı bageli ona veriyorum. Konağı çeviriyorum. Yalnızca uydurmaya karar veriyorum; motor çalışmıyormuş gibi yapacağım. Farkına varamaz.

"Tıraş olmuşsun," diyerek konuşmaya çalışıyorum; dikkatini motordan uzaklaştırmak için.

"Evet. Biraz hırpanilemiştim," diyor.

"Annen için mi yaptın? Gerçekten hoş olmuş," diyorum.

"Hı-hı," diyor.

"Güzel," diyorum.

"Bagelinden ısırabilir miyim?" diye soruyor.

Hayatta olmaz. Bagelinden ona ısırtmak istemiyorum. "Tabii," diyorum.

Motora çalıştırıyorum, anahtarları hafifçe sarsıyorum ve motorun tekrar ölmesini sağlıyorum. Ayağımı gaz pedalına koyuyorum; bir bilek fiskeyle motora durduruyorum. Sonra tekrar çalıştırıyorum. Motor yumuşak patlama sesleri çıkarıyor, sonra ölüyor.

"Lanet olsun," diyorum.

Bir daha deniyormuş gibi yapıyorum. Motor tabii ki çalışmıyor.

"Kahretsin." Motordan iniyorum ve aşağı eğiliyorum. Beni yakından izliyor.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden, "Başka bir aküden uzatmayla çalıştırmam gerekiyor." Kendi kendime gülümsüyorum.

"Başka bir aküden mi Tanrım," mırıldanıyor saatini kontrol ederek.

Motora tekrar biniyorum ve hileyi tekrar uyguluyorum. Motorun çalışmasına imkân yok.

"Çalışmayacak," diyorum ona.

"Ben ne yapacağım?" diye soruyor.

Oraya oturuyorum, Yemekhanenin olduğu tarafa bakıyorum, soğuk bageli bitiriyorum, esniyorum. "Saat kaç?"

"On bir," diyor.

Yalancı. Saat yalnızca on-kırk-beş. Buna uyuyorum. "Otobüsün on bir buçukta kalkıyor, doğru mu?"

"Doğru," diyor.

"Aküsünü kullanabileceğim birini bulmaya yetecek kadar zaman var." Tekrar esniyorum.

Saatine bakıyor. "Bilmiyorum."

"Birisini bulacağım. Getch yapar."

"Getch'in özürülüler için müziği var şu anda," diyor bana.

Bunu biliyordum. "Öyle mi?" diye soruyorum.

"Evet."

"Bunu bilmiyordum," diyorum. "Getch'in bu dersi aldığı bilmiyordum."

"Ben taksi tutuyorum," diyor.

Şükürler olsun. "Peki," diyorum.

"Merak etme," diyor.

"Üzgünüm," diyorum.

"Önemli değil." Öfkeli. Motordan iniyor ve okuduğu kitabı spor çantasının içine tıkıyor, güneş gözlüğünü düzeltiyor.

"Pazar günü görüşürüz, tamam mı?" diyor, soruyor.

"Tamam. Hoşçakal," diyorum.

Odama dönüyorum ve uyumak için biraz Nyquil içiyorum. Eroin ya da methadone bulamadıkları zaman keşlerin bu zımbırtıyı kullandıklarını duymuştum. İş görüyor. Tek sorun rüyamda Lauren'ı görmem ve onun masmavi olması.

PAUL Bir cuma sabahıydı ve öğrencilere ait park alanında Sean'ın motorunun yanında bekliyordum. Saat yalnızca on buçuktu ve kasabadaki otobüs garajı kampustan motorla belki beş dakikaydı, ama oraya erken varmak istiyordum. On altı yaşındayken anne ve babamla Meksika'da buluşmam gerekiyordu. Onlar bir hafta önceden güneye uçmuşlardı ve bana gelmek istersem bir bilet alıp onlarla güneyde Las Cruces'te buluşabileceğimi söylemişlerdi. Meksiko uçağını yakalamak için O'Hare'ye vardığımda uçağı kaçırdığımı öğrendim. Arabama döndüğümde ön camda bir yanlış park etme cezası notu buldum. Evde kaldım, bir parti düzenledim, Sloane's'tan alınan kanepeyi mahvettim, on bir film seyrettim ve okulu o hafta tümüyle ektim. Belki de bir yolculuğa çıkmadan önce bu kadar paranoyaklaşmamın nedeni bu. Ondan sonra, havaalanlarına, tren istasyonlarına ve otobüs garajlarına hep gerektiğinden çok daha önce giderim. Saat on kırk olmasına ve muhtemelen Boston otobüsünü yakalayabileceğimi bilme rağmen, yine de okumakta olduğum The Fountainhead kitabına ya da başka bir şeye konsantre olamıyordum. Geçen yaz Mitchell kara cahil olduğumu ve daha çok okumam gerektiğini söylemişti. Bu yüzden bana The Fountainhead'i verdi ve oldukça isteksiz bir şekilde onu okumaya başladım. Bir gün bir kafede Mitchell'a Howard Roark'u sevmediğimi söylediğimde, tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi ve hiç geri dönmedi. Hesabı ben ödedim. Anne ve babamın bana bir doldurma iguana aldıklarını ve onu benim için gümrükten kaçırarak içeri soktuklarını hatırlıyorum. Neden?

Sean geldi ve bir piç gibi flört edip tıraş olduğumu fark etti. Motoru çalışmıyordu, bu yüzden otobüs garajına taksiyle gitmeye karar verdim. Sean iyi davrandı ve motoru çalışmadığı için ona üzüldüm, gerçekten beni özleyecekmiş gibi görünüyordu, Boston'a vardığımda onu aramaya karar verdim. Sonra Düzülmek İçin Süslenmişler Partisini hatırladım ve Sean'ın düzüleceğini biliyordum;

herkesin düzüleceğini. Taksî beni otobüs garajına getirdiğinde zincirleme sigara içiyordum ve The Fountainhead kitabımı öyle şiddetli sıkıyordum ki kalıcı olarak katlı kaldı. Ama otobüs on bir kırk beşte geldiğinde zaten gecikmişti, bu yüzden onu yakalama konusunda endişelenecek bir şeyim yoktu. Camden'dan yalnızca ben, mavi ceketinin arkasında zar resmi olan genç şişman bir bayan, onun sarışın kirli yüzlü küçük oğlu ve iyi giyimli gözleri görmeyen bir adam bindik. Otobüste başka kimse olmadığı için arkaya yakın, sigara içilen bölümdeki bir koltuğa oturdum. Şişman kadın oğluyla bindi ve öne oturdular. Görmeyen adamın binmesi biraz zaman aldı ve sürücü yardım ederek onu yavaşça bir koltuğa götürdü. Yanıma oturmasını ümit ediyordum. Oturmadı. Rahatlamıştım.

Otobüs Camden'dan ayrıldı ve 9. Yol'a girdi. Bugün otobüste Boston'a gidecek başka biri olmadığı için memnundum. Hoş, sakın bir yolculuk olacaktı. Kitabı açarak pencereden dışarı baktım ve Boston'da bu hafta sonunun belki çok korkunç olmayacağı hissine kapıldım. Her şeye rağmen Richard orada olacaktı. Annemin benimle hangi konuda konuşmak istediği bile biraz ilgimi çekiyordu. Çalınan Cadillac'ı mı? Zaten herhalde bir şirket arabasıdır. Yerine koyması kolay, endişelenecek bir şey yok. Yine de bu, Massachusetts'e bir ziyareti kesinlikle hak etmiyordu. Hava kapalı olduğu için güneş gözlüğümü çıkardım, taze bir sigara yaktım ve okumaya çalıştım. Ama pencerenin gerisindeki ekim ortası kırılışı kaçırılmayacak kadar güzeldi, hâlâ her yerde sonbahar izleri vardı. Kırmızılar, koyu yeşiller, portakal renkler ve sarılar hepsi geçiyordu. Biraz daha kitap okudum, birkaç sigara daha içtim, keşke walkman'imi getirseydim diye düşündüm.

Bir saat kadar sonra otobüs bir kasabaya girdi ve küçük bir istasyonda durdu, yaşlı bir çift bindi ve öne yakın bir yere oturdular. Otobüs istasyondan ayrıldı, tekrar ana yola girdi, bir iki kilometre kadar devam etti, sonra koca bir grup insanın önünde durdu, yakındaki kolejin çocukla-

rı, iki yeşil bankın önünde duruyorlardı. Sinirlerim gerildi ve otobüs yavaşlayıp kaldırımı yaklaştıkça bu öğrencilerin aslında otobüse bineceklerini anladım. Bir an için paniğe kapıldım ve çabucak koridor koltuğuna kaydım.

Kolejli çocuklar bindiği zaman, güneş gözlüğümü çıkardım, sonra tekrar taktım ve Camdenlı bir öğrenci olduğumu fark etmemelerini ümit ederek başımı eğip kitaba baktım. Otobüse elli ya da altmış çocuk dolmuştu, dayanılmaz bir gürültü vardı. Çoğu pembeler, maviler, Esprit ve Benetton eşofmanları giymiş kızlardı, şekersiz çiklet patlatıyorlar, walkman'ler dinliyorlar, ellerinde kafeinsiz diyet Coca-Cola kutuları tutuyorlardı, Vogue ve Glamour dergilerini sıkıca kavramışlardı, bir Starburst reklamından çıkıp gelmişler gibi görünüyorlardı. Erkekler, sekiz ya da dokuz taneydiler, çoğunlukla iyi görünümüydüler ve arkada, bana yakın, sigara içilen bölümde oturuyorlardı. Biri büyük bir Sony teyp taşıyordu, ondan yeni Talking Heads gümbürdüyordu, Rolling Stone ve Business Week sayıları arkadan öne, önden arkaya geçiriliyordu. Bütün bu Pepsi atıkları bindikten sonra bile hâlâ yanımda oturan biri yoktu. İyice sinirli, sıkılğan hissetmeye başladım ve düşündüm: Tanrım, arkada oturup zincirleme sigara içerken taktığım Wayfarers, giydiğim omzu yırtık siyah tüvit palto ve kucağımdaki solmuş The Fountainhead kitabıyla gösterişçi görünüyor olmalıyım. 'Camden!' diye bağırmalıyım. Ama yine de yanımda biri oturmadığı için hoşnuttum.

Ama tam otobüs kalkarken çocuğu fark ettim, tıpa tıp Sean'a benziyordu, çok uygunsuz görünüyordu, otobüsün önüne yakın bir yerdeydi, arkaya doğru yol almaya çalışıyordu. Karmakarışık uzun saçları ve bir haftalık sakallı vardı. Bir Billy Squier tişörtü (aman Tanrım) giymişti ve şişkin, yastık yüzünden bir torba tutuyordu. Benzerliğin üstesinden gelemedim ve kalbim durdu, sonra eski ritmine gelmeden önce biraz sekti. Etrafıma baktım ve elinde buruşuk bir Motor Trend dergisi olan (Bu herif Hampshire'a mı gitti?) bu Sean tıpa tıpının, bunun da yağlı elleri vardı,

yanıma oturmak zorunda kalacağı dehşet verici hissine kapıldım. Çocuk yanında oturduğum boş koltuğu geçti ve otobüsün arkasına bakındı. Members Only ceketini giymiş ve Sports Illustrated'in bir sayısını karıştıran, basket ayakkabılı ayaklarını önündeki koltuğa atmış kolejli çocuklardan biri walkman'ini birinci sınıf ekonomi dersinde nasıl kaybettiğini anlatıyordu, sustu ve bütün herifler Sean çocuğunu incelemeye başladılar, gözlerini yuvarlayarak alay edercesine güldüler. 'Ne olur yanıma oturma,' diye düşünüyordum... Sean'a ne kadar çok benziyordu.

Kolejli çocukların kendisiyle alay ettiğini biliyordu ve bana doğru kaydı.

"O koltuk dolu mu?" diye sordu.

Ve bir an için, 'Evet,' demek istedim, ama tabii ki bu gülünç olurdu, bu yüzden başımı salladım, zor bir şekilde yutkundum ve çocuğun oturması için ayağa kalktım. Koltuklar bitişikti ve ikimizin sığması için kendiminkinin ucuna doğru kaymak zorunda kaldım. Başında aynı renk saç, kollarında aynı renk kıllar vardı ve o da tek kaşlı, yırtık sıkı blucinliydi. Kabullenmek zordu.

Otobüs, herkes oturmadan kaldırımından uzaklaştı ve hızla fırlayarak tekrar anayola girdi. Kitabı okumaya çalıştım, ama yapamadım. Yağmur yağmaya başladı, parıldayan teypten Talking Heads geliyordu, kızlar önden arkaya, arkadan öne diyet Pepsi ve Meksikalıların çiçekten yapılan cipslerinden uzatıyorlar, benimle flört etmeye çalışıyorlardı. Arkadaki kolej çocuklarının dırdırı hiç kesilmiyordu, karanfil sigarası, nadiren bir joint içiyorlar, Ursula adında bir sürtüğün Phil adında bir herif tarafından Mark adında birinin Toyota Nissan'ının arka koltuğunda nasıl becerildiği ve Ursula'nın Phil'e nasıl yalan söyleyerek beğenin onun olmadığını söylediği, ama Phil'in yine de çocuk aldırma masrafını karşıladığı konusunda konuşuyorlardı ve bütün bunlar o kadar sinir bozucuydu ki hiçbir şeye dikkatimi toplayamıyordum. Ve Boston'a yaklaşırken benden gelmemi istediği için anneme o kadar kızgındım ki

yalnızca gözlerimi dikip sürekli Sean çocuğunu inceliyordum, o da motor yağlı elleriyle biletindeki kırışıklıkları düzelterek pencereden dışarı bakıyordu, Swatch'ı yüksek sesle tikliyordu.

SEAN Bugün kutumda Lauren Hynde'den bir not daha var. 'Seni bu gece göreceğim, güneş battıktan sonra k-a-ş artık böyle hecelenmeyecek...' diyor. Partiye kadar, 'güneş batana' kadar bekleyemeyeceğim, bu yüzden Lauren'la öğle yemeğinde konuşmaya çalışıyorum. Tatlıların yanında Judy Holleran'la (onu geçen dönem düzdüm ve arasıra onun için skor ediyorum; aynı zamanda gerçekten kafayı yemiş, bildim bileli psikolojik telkine gidiyor) birlikte ayakta duruyor, sigara içiyor, yavaşça onların arkasına kadar gidiyorum ve birden Lauren'a dokunmak istiyorum, boynuna hafifçe dokunmak üzereyim, ama günlerdir görmediğim oda arkadaşım Kurbağa özür dileyip bir ayçöreğine ya da öyle bir şeye uzanıyor ve oyalanıyor. Beni fark ediyor, "Ça va," diyor. "Ça va," diyorum. Lauren ona "Merhaba," diyor, kızarıyor, Judy'ye bakıyor ve Judy de gülümsüyor. Kurbağa Lauren'a bakmaya devam ediyor, sonra uzaklaşıyor. Lauren Judy'ye kimliğini nasıl kaybettiğini anlatıyor.

"Ne var ne yok?" Judy'ye soruyorum, bir tabak kavun alarak.

"Merhaba Sean. Hiçbir şey," diyor.

Lauren çörekleri gözden geçiriyor, elde etmek için ilgisizi oynuyor. Sıkılıyor olduğum çok bariz.

"Bu gece partiye gidiyor musunuz?" diye soruyorum. "Güneş battıktan sonra."

"Gitmek için çıldırıyorum," diyor Judy, lanet olası ironik bir şekilde.

Lauren aynı fikirdeymiş gibi gülüyor. 'Olmadığına bahse girerim,' diye düşünüyorum.

L.A.'lı alık meyve tepsisinden bir portakal kapıyor ve Lauren aşağı doğru bakıyor, neye? Onun bacaklarına mı? Bacakları gerçekten iyi bronzlaşmış ve onu hiç güneş gözlüğü takılı değilken görmedim, aman ne büyük şey. Tanıyarak kaşlarını kaldırıyor. Aynısını yapıyorum. Tekrar Lauren'a bakıyorum ve ne kadar harika olduğuyla çarpılıyorum. Ve burada ayakta, bir milisaniye gibi bir şey için de olsa bu kızın ne kadar mükemmel olduğu beni aşırı yüklüyor. Bacaklarının beni etkileyişle şaşkına dönüyorum, göğüsler sutyensiz, 'We Are the World' tişörtünün altında, uyluklar. Bana ağır çekimmiş gibi görünen bir şekilde bakıyor. Mavi gözlü dik bakışını tekrar yakalayamıyorum. Çok muhteşem. Mükemmel, dolgun dudakları bu seksi umursamaz gülümsemeyle birbirine kenetli. Bu kız kusursuz. Benim uzun uzun baktığımı fark edince gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. 'Bu kıızı tanımak istiyorum,' diye düşünüyorum.

"Sanırım bu bir toga partisi olarak da düşünülüyor," diyorum.

"Toga mı? Tanrım," diyor. "Bu yer kendini ne sanıyor? Williams Üniversitesi falan mı?"

"Parti nerede?" diye soruyor Judy.

"Wooley," diyorum. Kahretsin, bana bakamıyor bile.

"Ben de zaten böyle bir parti olmuştu diye düşünüyordum," diyor ve bir çöreği inceliyor. Parmakları uzun ve narin. Tırnaklarında berrak cila var. Küçük ve temiz eli mükemmel, küçük burnunu kaşırken diğer el sarışın, kısa saçının içinde gezinip tekrar boynuna gidiyor. Onu koklamaya çalışıyorum.

"Evet oldu," diyorum.

"Bir toga partisi," diyor. "Dalga geçiyor olmalısın. Kim eğlence komitesinde ki?"

"Ben," diyorum, dosdoğru ona bakarak.

Judy bir yulaf ezmesi çöreği cepliyor ve onun, Lauren'ın, sigarasından bir fırt çekiyor.

"Şey, Getch ve Tony birkaç yatak örtüsü yürütecekler. Bir fıçı var. Bilmiyorum," diyorum, biraz gülerek. "Gerçekten bir toga partisi sayılmaz."

"Ya, gerçekten ilginç olacak gibi görünüyor," diyor.

Bir çörek alarak aniden ayrılıyor ve Judy'ye soruyor, "Fasulye Kafayla kasabaya gidiyorum, geliyor musun?"

Judy, "Plath ödevi var. Gelemem," diyor.

Lauren bana bir şey demeden ayrılıyor. Belli ki varlığımla utanmıştı, sinirli bir heyecana kapılmıştı.

'Bu gece,' diye düşünüyorum. Masaya dönüyorum.

"Body salonu bugün açıldı," diyor Tony.

"Rock'n'roll," diyorum.

"Sen bir geri zekâlısın," diyor.

'Güneş battıktan sonra,' diye düşünüyorum.

PAUL Otobüsten diğer üniversite öğrencileri, görmeyen adam ve sarışın çocuklu şişman kadınla birlikte indim ve Boston'da büyük terminalde ayaktakımı arasında kayboldum. Sonra dışarıdaydım, kalabalık bir saatti, hava kapalıydı ve bir taksi bulmak için etrafa bakınıyordum. Omzumda ani bir dokunuş oldu ve döndüğümde Sean'a benzeyen çocukla yüz yüze geldim.

"Evet," güneş gözlüğümü alçalttım. Bir adrenalin hücumu yaşıyordum.

"Şey, acaba beş kafa ödünç alabilir miyim diye merak ediyordum," diye sordu.

Başım dönüyordu ve 'Hayır,' demek istedim, ama Sean'a o kadar çok benziyordu ki elimle beceriksizce cüzdanımı aradım, beşlik bulamadım ve sonunda ona bir onluk verdim.

"Teşekkürler be abi," diyor, yastık yüzünü omzuna fırlatıp, kendi kendine başını eğerek selamlayıp yürüyerek uzaklaşırken. Ben de eğilerek selamladım, kontrolüm dışında bir reaksiyon ve başım ağrımaya başlıyordu. Kendi

kendime "Annemi öldüreceğim," diye fısıldadım nihayet el sallayıp bir taksi durdururken.

"Nereye?" diye sordu sürücü.

"Ritz-Carlton. Arlington üzerinde," dedim koltukta tükenmiş bir halde arkama yaslanırken.

Sürücü hiçbir şey demeden boynunu çevirdi ve bana baktı.

"Ritz-Carlton," diyorum yeniden, huzursuzlanarak.

Hâlâ bakıyor.

"Arlington... üzerinde..."

"Seni duyuyorum," yaşlı bir herif olan taksi sürücüsü başını sağa sola sallayarak benden çevirirken homurdandı.

O zaman hangi cehennemin dibine bakıyorsun? Bağırarak istedim.

Gözlerimi ovdum. Ellerim berbat kokuyordu, Camden'da otobüs garajında aldığım bir şeker paketini açtım. Bir tane yedim. Taksi trafiğin içinde yavaşça ilerliyordu. Yağmur yağmaya başladı. Taksi sürücüsü kafasını sallayıp duyamadığım şeyler geveleyerek dikiz aynasından bana bakıp duruyordu. Şekeri çiğnemeyi bıraktım. Taksi bir blok ancak ilerlemişti, sonra döndü ve kaldırıma çekti. Paniğe kapıldım ve düşündüm, 'Aman Tanrım, n'oldü şimdi? Kahrolası bir şeker yediğim için beni dışarı mı atacaktı?' Şekerleri bir tarafa koyuyorum.

"Neden durduk?" diye sordum.

"Çünkü geldik," sürücü içini çekti.

"Geldik mi?" Camdan dışarı baktım. "Oh."

"Evet, bir dolar kırk sent tutuyor," diye homurdandı. Haklıydı.

"Sanırım unutmuşum... bu kadar, ımm, yakın olduğunu..." dedim.

"Hı-hı," diyor sürücü. "Her neyse."

"Ayağımı incittim. Pardon," ona iki teklik uzattım ve taksiden inerek yağmurda seğirttim, Sean'ın kesinlikle bu akşam partide birini düzeceğini biliyorum, şimdi sırlılık-

lam bir halde girişeyim ve bu ziyaret kesinlikle iyi geçmek zorunda.

Bunu bilmiyor, ama onu yazın görmüştüm. Geçen yaz. Yaz tatilimi Hamptons, Long Island'da zavallı sarhoş babamla geçirdim. Southampton, Easthampton, Hampton Bays-Gucci'den giyinmiş diğer göçebelerle adayı geziyordum. Bir gece erkek kardeşimle kaldım, Shelter Island'da kısa bir süre önce dul kalan bir teyzemi ziyaret ettim ve tonlarca motelde kaldım, pembe, gri, yeşil ve Hamptons'ın ışığında parlayan motellerde. Bu korunma sığınaklarında kaldım, çünkü artık babamın yeni kız arkadaşlarını görmeye dayanamıyordum. Ama o başka bir hikâye.

Onu ilk önce güney kıyısında Sahil Izgarası'nda gördüm, sonra şirin adını şu anda hatırlayamadığım bu son moda mangal yerinde. Az pişmiş piliç yiyordu ve hapşurmamaya çalışıyordu. Anorexic nervosa'ya yakalanmışa benzeyen bir kadınlardı (bir fabiçe, kesinlikle). Onların etrafında sıkılmış görünen ibne barmenler duruyorlardı ve canlarını sıkıp onları kızdırmak için yavaş rahat düzmeler sipariş ederdim. Peltek peltek "Bu romla mı yapılıyor" derlerdi, ben de, "Eves," diye cevaplardım, çünkü 'Evet'i peltek bir şekilde söyleyemezsiniz. Ağızdan soluyan garson kızlar seni ayartmaya çalıştılar, bir Tanrı, bir GQ¹ adamı gibi bronzlaşmış olan seni; arkaya taranmış ıslak saçların parlıyordu. Senin adın çağrılırken duydum, telefon. Bateman. Yanlış telaffuz ediyorlardı, Dateman. Ben uzun cilalı barda karanlıkta gizlenmiş oturdum ve daha yeni geçen dönem dört dersin üçünden kaldığımı son derece gizli ve ince bir şekilde öğrenmiştim. Ne yazık ki Arizona'ya gitmek için ayrılıp Hamptons'a varmadan önce önkoşul 'bazı ödev yazılarını' vermeyi, hatta tamamlamayı bile unuttuğum. Ve sen orada oturuyordun. Se-

¹ Gentlemen's Quarterly: Bir erkek moda, magazini.

ni en son bir Geceyarısı Kabvaltısı'nda görmüştüm; bir tiyat-ro öğrencileri masasına top haline getirilmiş bir çörek fırlat-tın. Şimdi bir sigara yaktın. Fabißeninkini yakma zahmetine katlanmadın. Telefon bölmesine giderken seşi izledim.

"Hey koçum, yani, öğrenci sorunları uzmanıyla konuşup yani, ihh, onlara ne kadar hapy yutmuş olduğumu söylemedin mi?"

Onu, senin psikiyatristin varsaydım.

Sen esnedin ve "Endişe ediyorum," dedin.

Belirsiz bir ara oldu, sonra sen, "Yalnızca Librium¹ reçe-tesini yeniden doldur," dedin.

Bir ara daha. Etrafına baktın, beni okuldan tanımadın. Ben, güneşten yanmış ve tutulmuş bir haldeyim ve içmeye ça-lışıyorum, ama son derece ayığım. "Ben hazırım," dedin.

Kapattın. Seni soğukkanlılıkla paraları masaya fırlatıp yürüyerek fabişeden önce restorandan çıkarken seyrettim. Ka-pı fabişenin yüzüne kapandı, ama yine de seni izledi. İkiniz parlak kırmızı bir Alfa Romeo'yla hızla uzaklaştınız, ben sarhoş oldum ve bu geceyi bekledim.

Bu gece. Bütün öğleden sonrasını hazırlanarak, temizle-nerek, sabunlanarak, tıraş olarak kendimi senin için yağlaya-rak güzel kokulu suyla dolu banyo küvetinde geçirdim. İki gündür bir şey yemedim. Bekliyorum. Bunda iyiyim. Eski, ça-buk unutulur şarkılar dinliyorum bu geceyi ve seni bekliyo-rum. O son anı bekliyorum. Öyle beklenti ve özlemle dolu bir an ki neredeyse meydana gelişine tanık olmak istemiyo-rum. Ama hazırım. 'Günün birinde beni kızın olarak isteye-ceksin,' diye ağlıyor radyom. Bu doğru. Bu gece.

PAUL Kayıt masasına yürüyorum ve orada duruyo-rum, yağmurda, yalnızca iki blok ilerideki terminale yürü, hemen otobüse atla ve Sean'ı Düzülmek İçin Süslenmişler Partisinde durdur; bırakıp tüymek, Camden'a geri dön-

¹ Yatıştırıcı olarak kullanılan bir ilaç.

mek dürtüsü beni sarıyor ve boş gözlerimi sıranın arkasındaki snop, iyi giyimli adamlara dikerek yalnızca orada ayakta duruyorum; biri kayarak yaklaşır "Evet, efendim?" diyene kadar. Ayrılmak çekiyor, vınla git.

"Evet, efendim?" diye soruyor yeniden.

Kendime geliyorum. Ona baktım. İş işten geçmişti. Her şey çok geçti.

"Sanırım annem hafta sonu için rezervasyon yaptırmıştı. İsim Denton."

"Denton, çok güzel," dedi görevli, kayıtları kontrol etmeden beni şüpheyile inceleyerek. Kafam karışık bir halde başımı indirip kendime, sonra tekrar görevliye baktım.

"Evet, Denton. Üç gün. İki oda, değil mi?" diye sordu görevli.

"Galiba."

"Bunu imzalar mısınız lütfen," Görevli bana bir şey verdi.

Camden adresini yazdım, ama neden bilmiyordum. Ellerim hâlâ ıslaktı. Kart lekелendi.

"Anneniz nakit mi ödeyecek yoksa VISA'yla mı, Bay Denton?" diye sordu görevli.

American Express kartımla ödeyebilirdim, ama ne diye bunu yapmalıydım ki? Bu saçma olurdu; bütün bu durum saçmaydı. "VISA, galiba."

"Güzel, Bay Denton."

"Galiba diğerleri sonra gelecekler." Ve bana Bay Denton demeyin. Benim adım Paul, aptallar, Paul!

"Güzel, Bay Denton. Bütün bagajınız o mu?"

Orada ıslak ıslak ayakta duruyordum, hayatım mahvolmuştu. Sean'la bitmişti. Biri daha nalları dikiyor.

"Efendim?" diye üsteledi görevli.

"Ne?" gözlerimi kırparak kendime geliyorum.

"Onu hemen birisiyle gönderiyorum," dedi.

Onu duymadım bile, yalnızca "Teşekkürler," ve paltomun düğmelerini açtım, biri bana bir anahtar verdi, afallamış bir halde açık bir asansörün içine yürüyorum, doku-zuncu kat için bir düğmeye bastım, hayır, başka biri be-

nim için bastı ve bir kişi beni bir koridorun dibine doğru götürdü, iki odayı bulmamda yardım etti.

Kalkmaya karar vermeden önce yatakta uzun bir süre yattım. Daireleri birleştiren kapıları açıyorum ve hangisinin daha iyi olduğunu tartıyorum. Diğer odadaki iki kişilik yatakların birine uzandım ve ilk odanın daha rahat olduğuna karar veriyorum. Richard'ın uyuyacağı diğer iki kişilik yatağa bakıyorum. 'Acaba oynasır mıydık?' diye merak ettim, çünkü lisede yapmıştık, Chicago'dayken. Az daha onun yüzünden Sarah Lawrence'a gidiyordum. O da az daha Camden'a geliyordu, ama sonra vazgeçti ve bana "New Hampshire'da lanet olası hapis yatmaya hiç niyetim yok," dedi ve ben de ona "Bronxville'e gitmektense Las Vegas'ta üniversiteye giderim," dedim. Richard kesinlikle çok yakışıklıydı, ama bir araya gelmek kötü bir fikirdi ve Sean'ı bırakmak dışında, Boston'la ilgili tek önemli endişemdi. Televizyonu açtım ve yeniden uzandım, sonra bir duş aldım, telefon çalıp durdu, kapatıp durdum, giyindim, yine televizyon seyrettim, daha çok sigara içtim, bekledim.

LAUREN Rüyamda Victor'ı görüyorum. Camden'ın taşınması rüyası. Okuldan insanlar bir plajda sersemce bir salata barının etrafında dönüyorlar. Judy denizin yanında duruyor. Onun arkasındaki deniz bazen beyaz, bazen kırmızı, bazen siyah. Ona, "Victor nerede?" diye sorduğumda, "Öldü," diyor. Uyanıyorum. Karabasana gördüğüm ve unutulduğunu umduğum noktalar arasındaki uzun, acılı an boyunca Victor'ı düşünerek orada uzanıyorum. Çok alışılmış bir sabah.

Odayı gözden geçiriyorum. Franklin gitmiş. Etrafındaki şeyler beni karamsarlaştırıyorlar, acınacak haldeki varlığını anlatıyor gibiler, her şey son derece sıkıcı: daktilom, yazı şeridi yok; şövale, tuval yok; kitaplığım, kitap

yok; babamdan bir çek; birinin kutuma tıka basa soktuğu St. Tropez'e uçak bileti; anneler ve babalar hafta sonunun iptal edildiğini bildiren bir not; yatağın yanında buruşuk halde yazdığım yeni şiirler; 'Satürn'ün Gözleri Var' adında Franklin'in bana bıraktığı yeni hikâye; dün gece içtiğimiz yarı dolu kırmızı şarap şişesi (Franklin aldı; Ürdün, çok tatlı); kül tablaları; kül tablalarındaki sigaralar; bandı çözükle Bob Marley kaseti... hepsi beni sonsuz bir şekilde karamsarlaştırıyor. Karabasana dönmeye çalışıyorum. Yapamıyorum. Yerde duran şarap şişelerini, boş Gauloises paketini (Franklin içiyor; ne gösterişçi) gözden geçiriyorum. Şaraba mı, sigaraya mı uzanayım yoksa radyoyu mu açayım karar veremiyorum. Kafam son derece karışık bir halde sendeleyerek koridora çıkıyorum, alt kattaki oturma odasından tamp tamp Reggae müziği geliyor. Dışarının aydınlık olması gerekiyor, ama sonra saatın öğleden sonra dört buçuk olduğunu fark ediyorum.

Franklin'i bırakıyorum. Dün gece, yatmadan önce ona anlattım.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Yapmıyorum," dedim.

"Uçuyor musun?" diye sordu.

"Konu dışı," dedim. Sonra seks yaptık.

PAUL Odaya girmeye çalışan birini duyduğumda bir duş daha almayı, saçlarımı stile sokmayı, Sean'ı aramayı ya da otuzbir çekmeyi ya da bir sürü şey yapmayı düşünüyordum. Kapının yanında durdum ve bir şeyle ilgili anlaşılmaz şeyler geveleyen annemle Bayan Jared'i duydum.

"Oh Mimi, bana bu lanet kilidi açmamda yardım et." Yakınan annemdi.

"Tanrım, Eve," Bayan Jared'in cevap veren sızlamaklı sesini duydum. "Hizmetçi çocuk nerede?"

Yatağa koştum ve kendimi üzerine fırlattım, doğal görünmeye çalışarak kafamın üstüne bir yastık koydum. Günlüğü görünüyordum, kararsız bir halde ayağa kalktım.

"Aksi şeytan, Mimi, bu anahtar yanlış. Diğer odayı dene," boğuk bir şikâyet duydum.

Annem kapıyı çalarak sordu, "Paul, Paul! İçeride misin?"

Bir şey söylemeli miyim bilmiyordum, sonra zorunda olduğumu fark ettim ve "Evet. Kim o, lütfen?" dedim.

"Senin annen, Allah Allah," dedi, çileden çıkmış gibiydi. "Kim olduğunu sanıyorsun?"

"Oh," dedim. "Merhaba."

"Bu kapıyı açmama yardım eder misin lütfen!" diye yalvardı.

Kapının yanına yürüdüm, tokmağı çevirerek çekip açmaya çalıştım, ama her nasılsa annem bombok etmiş, onu dışarıdan kilitlemişti.

"Anne!" Sabırlı ol, sabırlı.

"Evet, Paul?"

"Bunu kilitlemişsin."

Ara.

"Ben mi?" "Sen."

"Oh, olur şey değil."

"Neden kilidi açmıyorsun?" diye öneride bulundum.

"Oh." Bir sessizlik oldu. "Mimi, buraya gel. Oğlum bana kapının kilidini açmamı söylüyor."

"Merhaba, Paul canım," dedi. Bayan Jared kapının diğer tarafından.

"Selam, Bayan Jared," bağırarak cevapladım.

"Öyle görünüyor ki bu kapı kilitli," yorumunu yaptı. Bir daha çektim, ama kapı açılmıyordu.

"Anne."

"Evet, canım."

"Anahtar kilitte mi?" "Evet. Neden?"

"Neden onu, diyelim ki... sola çevirmiyorsun? Tamam mı?" "Sola." "Oh, neden olmasın."

"Dene bakalım Eve," Bayan Jared sıkıştırdı.

Kapıyı çekmeyi bıraktım. Bir tıkırtı oldu. Kapı açıldı.

"Sevgilim," annem heyecandan çıldırmış gibi çığlık attı, kollarını açmış bana doğru geliyordu. Oldukça güzel görünüyordu aslında. Belki makyajı fazlaydı, ama daha zayıftı, tepeden tırnağa eksiksiz giyinmişti, mücevherleri her yerinde şingirdiyordu, ama tamamen zarif bir biçimde, bayağı değil. Hatırladığımdan daha koyu esmer saçları şık bir şekilde kesilmişti ve bu ona çok daha genç bir görünüm kazandırmıştı. Ya da belki bana bu izlenimi veren, geçen yaz Avrupa'ya gitmemizden önce göz torbalarını ya da gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları aldırma operasyonuydu.

"Anne," dedim, kımıldamadan.

Beni kucakladı ve "Oh, çok zaman geçti," dedi.

"Beş hafta."

"Oh, bu uzun bir süre, canım," dedi.

"Pek sayılmaz."

"Bayan Jared'e merhaba de," dedi.

"Oh Paul, ne kadar sevimli görünüyorsun," dedi Bayan Jared ve o da beni kucakladı.

"Bayan Jared," dedim.

"Kocamansın ve uzaklarda kolejdesin. Seninle çok gurur duyuyoruz."

"Ne kadar yakışıklı," dedi annem, pencerenin yanına gidip camı açarak, eliyle sigara dumanının kokusunu kovarak.

"Ve uzun boylu," dedi Bayan Jared. 'Evet ve senin oğlunu becerdim,' diye düşünüyordum.

Yatağın üstüne oturdum, bir sigara yakmamak için kendimi tuttum ve bacak bacak üstüne attım.

Annem tuvalete seğirtti ve hemen saçlarını fırçalamaya başladı. Bayan Jared ayakkabılarını çıkardı, karşıma oturdu ve sordu "Söyle bana Paul, neden o kadar çok siyah giyiyorsun?"

STUART Akşam yemeğinden ve bir duştan sonra birkaç arkadaşım odama şarap içmeye geldiler ve hep birlikte bir saç boyama partisi düzenledik. Onlar banyoyu tekkellerine alıp saçlarını lavabolarda yıkarlarken ben koridorun karşı tarafına Paul Denton'ın odasına gittim. Orada uzun bir süre bekledim, kapıyı çalamayacak kadar sinirliydim. İnsanların kapısına bıraktığı notları okudum, üzerinde elimi gezdirdim. Onu odama davet edecektim ve bunu yapacak cesareti toplayabilmek için yeteri kadar taş gibiydim. Önce yumuşak bir şekilde vurdum, cevap gelmeyince daha kuvvetli vurdum. Kimse kapıyı açmayınca sersemlemiş ve rahatlamış bir halde uzaklaştım. Kendi kendime 'Onunla bu gece partide konuşurum,' dedim; hamlemi o zaman yapacaktım. Odama döndüm, Dennis yatağında oturuyordu. Saçları ıslaktı, taze bir şekilde kırmızıya boyanmıştı, yeni Voice'u gözden geçiriyordu ve Bryan Ferry kasetimi çalıyordu. Dün geceyi onunla geçirdim. Bir şey söylemiyorum. O bana "Paul Denton asla ve asla seninle yatmayacak," diyor. Bir şey söylemiyorum. Yalnızca daha çok sarhoş oluyorum, müziğin sesini yükseltiyorum ve düzölmek için süsleniyorum.

PAUL "Uçuş nasıldı?" diye sordum onlara.

"Oh iğrenç, iğrenç," dedi Bayan Jared. "Annen Brown'daki anne ve babalar hafta sonuna giden, birinci sınıf bölümde uçan, kuzey sahilinden bu tek kelimeyle harikulade doktorla tanıştı ve annenin ne yaptığını biliyor musun?" Şimdi Bayan Jared gülümsüyordu, küçük yaramaz bir kız gibi.

"Hayır." Oh, bekleyemiyordum.

"Oh Mimi," annem inledi, tuvaletten çıkarak.

"Doktora bekâr olduğunu söyledi," aniden çığlık attı Bayan Jared, kalktı, tuvalette annemin yerini aldı ve kapıyı kapattı.

Bir sessizlik olmamalı, bu yüzden annem sordu, "Sana arabadan bahsetmiş miydim?"

"Evet." Bayan Jared'i idrarını yaparken duyabiliyordum. Utanarak daha sesli konuştum, "Evet. Evet, bahsettin. Sanırım bana arabadan bahsettin."

"Tıpık. Olay tümüyle çok tıpık. Doktor Vanderpool'la görüşüyordum ve ikimiz 95. Cadde'de öğle yemeğine gidiyorduk ve..."

"Dur. Doktor Vanderpool psikiyatrin mi?" diye sordum.

Yeniden saçlarını fırçalamaya başladı ve sordu, "Psikiyatrim mi?"

"Üzgünüm," dedim. "Doktorun."

"Evet. Doktorum." Annem bana tuhaf bir şekilde baktı.

"Öğle yemeğine çıkıyordunuz" diye ona hatırlattım.

"Evet," dedi. Onu altüst etmişim. Orada zor bir durumda ayakta duruyordu.

"Bu Neiman's'ta oldu sanıyordum," dedim gülümseyerek ama, oh kahretsin, kimin umurunda sanki.

"Hayır. Neden?" diye sordu, hâlâ saçlarını fırçalayarak.

"Boş ver." Artık böyle şeylere gülümsemem gerektiğini unutmuşum. Yani, yalnızca, ne kadar, üç yıldır uzaktayım, öyle değil mi? Tuvaletin sifonu çekildi ve ben ürküp Bayan Jared hiç işlememiş gibi davranarak yeniden televizyona baktım.

"Şey..." Annem bana çok tuhaf bir tıpmışım gibi bakıyordu. Gerçek bir kaçıkmişim gibi.

"Devam et," diye teşvik ettim. "Devam et."

"Şey," devam etti. "Doktorun ofisinden çıktım ve araba yoktu. Tamamen yok olmuştu. İnanabiliyor musun?" bana soruyordu.

"Tipik," dedim. Yalnızca kaçık değilmiş ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum.

"Evet." Saçlarını fırçalamayı bıraktı, ama gözlerini dikip aynada kendine bakmaya devam etti.

Oda hizmetçisi çocuklar çantaları yukarı çıkardılar hepsi sekiz taneydi. Doğru. Tabii, Boston'da bir hafta sonu, iki kişi için sekiz çanta, elbette. Sekiz parça bagaj vardı: dört parça Louis Vuitton, anneminkiler ve dört parça Gucci, Bayan Jared'inkiler.

"Okul nasıl?" annem hizmetçi çocuklara (Bayan Jared'in seksi olduklarına dair imalarının tersine seksi değil-lerdi) bahşış verdikten sonra sordu.

"İyi," dedim.

"Dersler," diye kendine hatırlattı. "Derslerin nasıl?"

"İyi gidiyor."

"Ne alıyorsun?" diye sordu.

Bunu ona en az beş kere anlatmış, telefonda listesini vermişimdir. "Dersler. Dersler işte. Oyunculuk. Doğa-çla-ma. Sahne tasarımı. Dersler. Tiyatro."

"O sevimli arkadaşın nasıl? Michael mıydı? Monty miydi, neydi?" diye sordu, çantalardan birinin fermuarını açıp içine bakarak.

Böyle saçma sapan konuştuğuna inanamıyordum. Onun lanet olası adını bal gibi biliyordu, ama öfkelenemedim bile, arkama yaslandım, içimi çekerek onun adını söyledim. "Mitchell. Adı Mitchell'di."

"Evet. Mitchell. Tamam."

"Nasıl mı?" diye sordum.

"Evet."

"İyi." Yine Sean hakkında endişelenmeye başladım. Sean partide. Sean birini düzerken. Kimi? Kutusuna notlar bırakan kızı mı? Ya da daha kötüsü... Raymond, Harry ya da Donald'la eve giderse... Ben n'apıyorum burada?

"Richard ne zaman geliyor?" konuyu değiştirerek sordum.

"Bilmiyorum," annem fısıldadı, aniden ilgilenerek. "Mimi."

"Bence altı gibi," dedi Bayan Jared. "Ona, dokuzda aşağıda yemek rezervasyonumuzun olduğunu söyledim, yani ne zaman buradâ olması gerektiğini biliyor."

Ben ne yapıyorum burada? Annem benimle hiçbir konuda konuşmak istemiyor. Bu yalnızca beni buraya getirtip giyinişim, yemek yiyişim, sigara içişim, yaşayışım ve Tanrı bilir başka neyim hakkında şikâyet etmesi için bir oyun. Annem ve Bayan Jared diğer odaya geçiyorlar. "Bu odayı siz çocuklara bırakıyoruz, konuşmanız ve her ne istiyorsanız yapmanız için..." Sesi uğursuz ve kuşkulu ve ben ne yapıyorum burada? Televizyonun üzerindeki The Fountainhead kitabına bakıyorum; Michael'ı, Monty'yi hatırlatan bir şey. Bir çizgi film seyrediyorum. Annem ve Bayan Jared bir Seconal ya da her neyse onu paylaşıp içiyorlar ve bu akşam ne giyecekleri konusunda endişelenmeye başlıyorlar. Başka çizgi filmler seyrediyorum, Sean'a lanetler yağdırıyorum ve oda servisi istiyorum. Erken sarhoş olmaya karar veriyorum.

SEAN Bu öğleden sonra sarhoş oldum, ardından akşam yemeğinde Lauren'ı aradım. Orada değildi. Getch, Tony, Tim ve ben Wooley'yi düzene soktuk, sonra onu aradım. Onu togamı giydikten sonra aradım. (Eğlence komitesinde olduğum için toga giymem gerekiyor; ama stil görünsün diye üzerine deri ceketimi giydim.) Karanlıkta kampusta oradan oraya yürüyerek, hangi evde yaşadığını hatırlamaya çalışarak odasını bile aradım. Ama aramak için hava çok soğuktu, bu yüzden bıraktım, bunun yerine yemekhanede televizyon seyrettim ve biraz bira içtim. Bulduktan sonra ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Yalnızca onu görmek istiyordum. Ve onu öyle düşünerek, her yerde arayarak odama döndüm ve onu hayal ederek otuz-

bir çektim. Bu tamamen kendiliğinden olan bir şeydi, yapmaktan kendimi alamadığım bir şey. Bu, sokakta güzel bir kızın yanından geçmek gibiydi, kendinize engel olamayıp baktığınız biri, kendisine ıslık çalmayı bastıramadığınız biri, sizi o kadar heyecanlandıran, o kadar şehvetlendiren biri. Lauren hakkında böyle hissediyordum, karanlıkta ateşli bir şekilde kendime dokunurken togam üstümde yükseldi. 'Nelerden hoşlanıyor?' diye düşünüyordum. Sorular kafamda yarışıyorlardı: Seks sırasında vahşileşiyor muydu? Kolayca orgazma ulaşıyor muydu? Oral sekse çıldırıyor muydu? Ağzına boşalan bir herife karşı çıkar mıydı? Sonra bunu yapmayan bir kızla yatmayacağımı fark ettim. Orgazm olamayan ya da olmayan bir kızla da yatmam, çünkü o zaman anlamı ne, eğer bir kızın boşalmasını sağlayamıyorsan neden canını sıkıyorsun ki sanki. Bu bana bir mektuba sorular yazmak gibi gelmiştir her zaman.

PAUL Sean'ı arıyorum. Booth telefonunu biri cevaplıyor.

"Evet!" Bu kişi açıkça kafa yapmış.

"Sean Bateman'le konuşabilir miyim? Sanırım üst katta kalıyor," diye soruyorum.

"Evet." Gerçekten uzun bir ara. "Uyuyorsa uyandırırım mı?" "Evet. Lütfen." Angut uyuyor herhalde.

Aynada kendime bakıyorum ve bakışlarımı çeviriyorum. Yan tarafta ya annem ya da Bayan Jared duş alıyor. Televizyon hâlâ açık. Uzanıyorum ve sesini kısıyorum.

"Evet. Alo," diyor Sean.

"Sean."

"Evet. Kimsin? Patrick?"

Patrick, Patrick de hangi Tanrının cezası? "Hayır. Paul." "Paul."

"Evet. Beni hatırladın mı?"

"Hayır. İyi bir nedenin olmalı, diyor.

"Yalnızca ne var ne yok öğrenmek istedim," diyor. "Patrick kim?"

"Hayır, Paul. Arama nedenin bu değil. Ne istiyordun?"

"Uyuyor muydun?"

"Hayır, tabii ki uyumuyordum."

"N'apıyorsun?"

"Tam partiye gitmek üzereydim," diyor.

"Kiminle?" diye soruyorum. "Patrick'le mi?"

"Ne?" "Kiminle?" diye soruyorum yeniden. "Bana kalırsa bunu sordun," diyor.

"Pekâlâ."

"Kutuma notlar bırakan kişiyle," diyor yüksek sesle, gülerek.

"Öyle mi?" soruyorum, dik oturarak.

"Hayır, onunla değil. Tanrım, beni partiye kiminle gittiğimi soruşturmak için mi arıyorsun?" telefona bağıırıyor. "Sen hastasın!" "Senin çok parlak... bir imajına sahip olduğumu... düşünmüştüm."

"Sen aynı zamanda kötü bir karakter yorumcususun," diyor sakinleşerek.

"Üzgünüm," diyorum. "Özür dilerim."

"Önemli değil." Esnediğini duyabiliyorum.

"Peki... kiminle gidiyorsun?" diye soruyorum, bir süre sonra.

"Kimseyle, seni geri zekâlî!" diye haykırıyor.

"Yalnızca şaka yapıyordum. Sakinleş. Şakadan anlamaz mısın sen?" diye soruyorum. "Güneyli insanların espri anlayışı yok mu?"

Uzun bir ara var, sonra "Eğlenceli insanlarla birlikte olduğumuz zaman," diyor.

"Çok acı verici, Sean. Çok acı verici."

"Rock'n'roll. İcabına bak," diye mırıldanıyor.

"Evet." Gülmeye çalışıyorum. "İcabına bak."

"Dinle, ben partiye gidiyorum, tamam mı?" diyor, sonunda.

"Şey..."

"Gelecek hafta görüşürüz," diyor.

"Ama ben pazar günü dönüyorum," diyorum.

"Pekâlâ. Pazar günü," diyor.

"Aradığım için üzgünüm," diyorum.

"Pazar günü. Bay." Kapatıyor.

Ben de kapatıyorum, sonra yüzüme dokunuyorum ve bir bira daha içiyorum; Richard neden gecikti? Merak ediyorum.

LAUREN Judy'nin odası. Judy ve ben Düzülmek İçin Şüslenmişler Partisine toga giyerek gitmeye karar veriyoruz. O kadar çok istediğimiz için değil, yalnızca togaların içinde daha iyi göründüğümüz için. En azından, ben togayla diğer türlü giymeyi düşündüğüm elbiseyle olduğumdan daha iyi görünüyorum. Judy her şeyin içinde iyi görünüyor. Ayrıca elbiseyi almak için odama gitmek istemiyorum, çünkü Franklin orada olabilir, aslında olmaya bilir de, çünkü ona Yeryüzünün Kaderi'nin bana şimdiye kadar okuttuğu en sıkıcı kitap olduğunu düşündüğümü söyledim (Uçan Ejderha'dan daha kötü) ve bu şiddetli krizi geçirdi (büyük K: sarsıldı, kızardı), köpürerek dışarı fırladı. Artı annemin tekrar arayıp aramadığını görmek istemiyorum. Bugün daha önce aradı ve ısrarla neden üç haftadan uzun bir süredir onu aramadığımı öğrenmek istedi. Ona telefon kredi kartımın numarasını unuttuğumu söyledim. Ama yine de ruh halim iyi, daha çok Vittorio, yeni şiir öğretmenim çok ümit vaat ettiğimi söylediği için ve bu yüzden daha çok sayıda şiir üzerinde çalışıyorum, bazıları oldukça iyi; artı Judy ve ben bu gece biraz Ecstasy alabiliriz, bu iyi bir fikir gibi görünüyor ve bugün cuma, onun aynasının önündeyiz, makyaj deniyoruz, radyoda 'Revolution' çalıyor ve ben iyi hissediyorum.

Judy geçen gün birinin onun kutusunda sigara söndürdüğünü söylüyor.

"Muhtemelen birinci sınıf öğrencisi Sam'dir," diyorum.

"Onun adı Steve," diyor. "O sigara içmiyor. Birinci sınıftakilerin hiçbiri içmez."

Ayağa kalkıyorum, togaya bakıyorum. "Nasıl görünüyorum? Gerili biri gibi görünüyor muyum?"

Judy dudaklarını, sonra çenesini kontrol ediyor. "Hayır."

"Şişman."

"Yoo." Masadan uzaklaşıyor ve yatağın başına gidiyor, orada 'Revolution' eşliğinde şarkı söyleyerek bir joint sarıyor. Pazartesi günü Hap'ı kestiğini, şimdiden kilo verdiğini söylüyor ve galiba daha zayıf görünüyor. Diyaframı sağlık servisi verdi.

"Sağlık servisi iğrenç," diyor Judy. "O doktor öyle abaza ki kulak ağrısı için içeri girdiğimde bana rahim kanseri testi yaptı."

"Ecstasy'yi alıyor muyuz, almıyor muyuz?" diye soruyorum.

"Eğer American Express kabul ederse," diyor. "Bugün çek bozdurmayı unuttum."

"Herhalde ediyor," diye mırıldanıyorum.

Aynanın önünde duruyorum, iyi görünüyorum ve buna şaşırمام beni hüzünlendiriyor; Victor ayrıldığından beri gerçekten tahrik olmamış ya da bir partiye gitmek için süslenip giyinmemiş olmam... bu ne zaman olmuştu? Eylülün başında mı? Sörf Klübü'ndeki partide mi? Ve neden bilmiyorum, ama radyodaki 'Revolution' bana onu hatırlatıyor, hâlâ onun Avrupa'da çeşitli yerlerde bulunurken kafamın bir yerlerinde, en tuhaf anlarda yüzeye çıkan görüntüleri var: öğle yemeğinde servisi yapılan belli bir çorba, GQ'nun sayfalarını karıştırmak ya da televizyonda bir kot reklamı görmek gibi. Bir defasında da, geçen pazar

yatağımın altında bulduğum New York'taki Morgan's şirketinin uygun çiftler kitabı.

Judy jointı yakmaya hazır, ama kibrit bulamıyor, bu yüzden yan kapıya L.A.'lı çocuğun odasına gidiyorum. Biri kapısına büyük kırmızı harflerle 'Huzur içinde yat aradı' yazmış. İçerde çalan The Eagles'ı duyabiliyorum, ama kapıyı çaldığımda kimse açmıyor. Banyoda bir kutu Maxim's kibriti bulup Judy'ye getiriyorum. 'Revolution' bitiyor, başka bir Thompson Twins şarkısı başlıyor. Ve Judy'le dem içiyoruz, uçuyoruz, Bloody Mary'ler hazırlıyoruz, Camden'da birlikte yattığımız bütün heriflerin listesini yapmaya çalışıyoruz, ama sisli hafıza, dem ve bir cuma gecesinin getirdiği sinirli beklentilerden dolayı liste berbat oluyor, çoğunlukla yalnızca 'Jack'in arkadaşı' ya da 'Limelightlı herif' yazıyoruz ve bütün bu durum canımı sıkıyor, Wooley'ye doğru gitmeyi öneriyorum. Belki, Judy'nin her zaman dediği gibi, o Fransız herifle yatmalıyım. 'Ama başka seçenekler var,' diyorum sürekli kendi kendime. Ne? Kendime soruyorum. Bu gece Booth'ta olacak çılgın eğlence mi? Ama Judy'nin yerinden ayrılırken uçuyorum ve iyi hissediyorum, Judy'nin koridorunun üst katında bizi yemekhanenin öbür tarafından çağırarı, çığlıklar ve boğuk bağırışların eşlik ettiği müziği duyabiliyoruz.

Ama sonra Judy'nin evinden dışarı çıkıp sonbaharın soğuşunu taşıyan gecede ikimiz de togalarımızın içinde titreyerek Wooley'deki müziğe yöneldiğimizde Judy bunu mahvetmek zorunda.

"Victor'dan haber aldın mı?" diye soruyor.

Bunu söylemekten nefret ediyordum, ama yine de söyledim. "Kimden?"

PAUL Richard sekiz civarında geliyor. 'Çocukların' odasında pelüş bir koltukta oturuyorum, şimdiden Bigsby and Kruthers'ten aldığım bu gri kostümü giyinip kırmızı

ipek kravatı taktım, MTV'yi seyrediyorum, sigara içiyorum, Sean'ı düşünüyorum. Annem ve Bayan Jared diğer odadalar, yemek için giyiniyorlar. Richard kapıyı açıyor, üzerinde bir smokin ve güneş gözlüğü var, saçlar yağlanarak arkaya taranmış, içeri giriyor, kapının çarpılmasına izin veriyor ve bağırıyor, "Selam, Paul!"

Richard'a yalnızca birazcık şoke olmuş olarak bakıyorum. Uzun sarışın saçları şimdi kısa, kırpılmış ve parlak platin sarışın bir renge boyanmış, yağmur ve saç kreminden dolayı koyu görünüyor. Yırtık beyaz smokin gömlek, bir siyah çorap, bir beyaz çorap, siyah Converse basketbol ayakkabısı ve arkasına Siouxsie and the Banshees çıkartması yapıştırılmış uzun bir palto giyinmiş. Sol kulakta minik elmas bir küpe var, hâlâ takılı Wayfarers siyah ve ışıltıyor. Yalnızca üstünde Dead Kennedys ve Bronski Beat çıkartmaları olan küçük siyah bir çanta taşıyor, diğer elinde çok büyük bir teyp ve neredeyse boş bir Jack Daniel's şişesi var. Sendeleyerek içeri giriyor, sonra dengesini sağlayarak kapı eşiğine yaslanıyor.

"Richard," diyorum. Bütün dünyanın Vanity Fair magazininin bir sayısına dönüşmeye başladığını hissetmeye başlıyorum.

"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye soruyor.

"Richard! Sen misin?" annesi sesleniyor diğer odadan.

"Evet. Benim," diyor. "Ve benim adım Richard değil."

İkisi de giyinmelerini tamamlamamış olan annem ve Bayan Jared odaya giriyorlar ve gözlerini tam bir Sarah Lawrence piçine benzeyen ama, belki, seksi Richard'a diyorlar.

"Dick," diyor uçarı bir şekilde ve sonra, "Yani, yemek ne zaman?" Jack Daniel's şişesinden derin bir yudum alıyor, sonra dışarı püskürtüyor.

SEAN Rupert'la gergin sahne.

Rupert kafasını usturaya vurdu. Bir iki birinci sınıf beyinsizine skor etmek için partiden önce Roxanne'in yerine uğramak zorunda kaldım ve hıyarağa kafasını usturaya vurmuş. Ben içeri girdiğimde oturma odasında yerde kok yapıp aynada kendine bakıyordu, gümbür gümbür Hüsker Dü punk grubu çalıyordu ve Brezilyalı bir herif kanepede oturmuş taşınabilir bir Casio makinesiyle oynuyordu.

"Ne var ne yok?" diye müziğin üzerine bağurdım. Steryonun yanına gidip sesini kısıtım.

"O motorunu satmak zorunda kalacaksın," diye hırladı Rupert, aynayı parmağıyla silip sonra onu emerek.

"Öyle mi?" sinirli bir şekilde güldüm. "Ne var ne yok?"

"Para nerede, odun kafalı herif?" diye sordu.

"American Express alıyor musun?" diye şaka yaptım.

Rupert büyük beyaz kel kafasını bir yana fırlattı, kuruyup siyahlaşmış bir iki jilet kesigi kafasını daha da ürpertici yapıyordu ve çok uzun bir süre güldü. Rupert'ın kafasını Brezilyalı mı tıraş etmişti merak ettim. Bu düşünce midemi bulandırdı. "Oh, Bateman, komik değilsin."

"Komik herif," dedim.

"Ve komik olmadığın için, sana biraz zaman vereceğim." Ayağa kalktı. Büyük ve neredeyse tehdit edici görünüyordu, ama mızımız bir şekilde ve yanıma geldi.

"Sana ne kadar borcum var?" diye sordum, biraz geri çekilerek.

"Sana hatırlatmayacağım, Bateman," dedi, elini ısıldayan kafasında gezdirerek. Hangilerinin dolu olduğunu düşünerek silah panosunda göz gezdirdi, ama bana bir şey yapamayacak kadar çok kokainlenmişti.

"Bu gece Booth'ta çılgın eğlence var," dedim, umurumda olmasa da. Ben nasılsa Bayan Hynde ile birlikte olacaktım ve onu öpme düşüncesi beni bir an için tahrik etti, aynı zamanda da sakinleştirdi ve bütün söylediğim

"Birkaç birinci sınıf öğrencisi için skor etmem gerekiyor," oldu.

"Paramı istiyorum," dedi Rupert, kızgındı, ama sesinin tonuna bakılırsa herhalde durumu kendi haline bırakacaktı. Silah panosunun yanındaki masaya gitti ve bir çekmeceyi açtı.

"Biliyorsun yolsuzum," dedim. "Fakir çocukları ezmeyi bırak."

"Peki ya motor?" Rupert gülümsedi, steryonun yanına gidip sesini açtı, ama önceki kadar çok değil.

"Peki ya motor mu?" diye sordum.

"Sen zontanın tekisin," diye içini çekti.

Ayrılmadan ona sordum, "Roxanne nerede?"

"Brezilyalıyı düzüyor," Rupert omuzlarını silkti, işaret etti. Bana bir paket uzattı.

Brezilyalı el salladı. "Ne kadar son moda!" dedim.

"Evet, çılgınca yaşa," dedi Rupert, kafasını benden çevirerek. Zımbırtıyı kaptım, ayrıldım, motoruma atladım ve saat onda tekrar okuldaydım.

LAUREN Aptalca, ama Victor'ı aradım. Düzülmek için Süslenmişler Partisinden. Bende New York'ta olabileceğini söylediği bir numara kalmıştı, ağlıyordum, üzerimde o korkunç görünümlü toga vardı, partinin başlamasını seyredip Victor'ın cevap vermesini bekleyerek Wooley'de alt kattaki telefon bölmesinde bir kuş beyinli gibi dikiliyordum. İki kere aramak zorunda kaldım, çünkü aslında telefon kartı numaramı unutmuştum, sonunda doğru olarak hatırladığımda ve telefon belirsiz bir şekilde, çok uzaklarda çalmaya başladığında, ter bastı. Victor'ın mutlu, şaşırılmış sesini bekleyerek titremeye başladım, kalbim deli gibi çarpıyordu. Sekiz haftadan daha uzun bir süredir duymadığım bir ses. Sonra sinirli olmamam gerektiğini ve bunun yalnızca gerçekten üzücü bir manzara olduğunu anla-

dım. Bu numarayı aramayı planlamamıştım. Telefon kulübesine Victor'ı aramak amacıyla gitmemiştim, Reggie Sedgewick tamamen çıplak bir halde yanıma gelip benden bir şey istediği için, "Senden..."

Çirkin ve acıklı görünüyordu, tavanda gösterilen porno filmini seyrediyordu, ben barı arıyordum ve "Evet?" dedim.

Şöyle dedi, "Senden... kuşumu emmeni istiyorum."

Bense başımı eğip oraya sonra tekrar ona baktım, "Sen aklını kaçırmış olmalısın," dedim.

Ve o "Hayır bebeğim. Kuşumu emmeni istiyorum, gerçekten."

Ve Victor'ı düşündüm, telefon bölmesine doğru yürümeye başladım. "Kendin em," dedim, ağlamak üzere, gözüm karamış bir şekilde kulübenin kapısına yürüyerek.

"Yapabilseydim sana sorar mıydım sanıyorsun?" ona işaret ederek seslendi, deli gibi sarhoş ya da daha kötüsü belki ayıktı.

Öyle canım sıkılmıştı ki yalnızca "Siktir git!" diye bağırdım, neredeyse kulübenin kapısını çarparak kapattım ve konuşmayı yaptım, numarayı ezbere bildiğim için birazcık utanmış bir haldeydim. Operatöre nihayet doğru telefon kartı numaramı verdiğimde ve izleyen sessizlik boyunca her şeyin bittiğini biliyordum. O telefon bölmesinde durup bu tuhaf, soğuk numaradan Victor'ın cevap vermesini beklerken bunu biliyordum. O gece, daha sonra Sean Bateman'le tanışmadan önce bile bittiğini biliyordum. Hattan ilk çalma sesi geldiğinde, 'Ne kadar uzun bir süredir kendimi tamamen aldatmışım,' diye düşünüyordum. Kendimden utanıyordum, bir sigaraya ihtiyacım vardı ve telefon çalmaya devam ediyordu, Reggie Sedgewick hüngür hüngür ağlayıp özür dileyerek kapıya vurmaya başladı ve biri telefonu cevapladı, bu Jaime'ydi, kapattım ve Reggie'yi yolumdan iterek partiye döndüm. Bu gece biraz eğlenmek için kararlıydım.

Bu yüzden sarhoş oldum, sonra Sean'la tanıştım, sonra Stuart Jackson'ı eski bir Billy Idol şarkısı eşliğinde dans ederken seyrettim, sonra Gina'nın dairesinde uçtum. Sırası böyle.

PAUL Dördümüz; ben, Richard, Bayan Jared ve annem Ritz-Carlton'da yemek salonunun ortasında oturuyoruz. Uzman bir piyanist tarafından klasik müzik çalınıyor. Yeni pahalı smokinler giyinmiş garsonlar çabuk bir şekilde, incelikle masadan masaya yürüyorlar. Aşırı makyajlı, tembelce, sarhoş bir şekilde kırmızı kadife költüklere gömülmüş yaşlı kadınlar bakıp gülümsüyorlar. Bayan Jared'in 'yaşlı, çok yaşlı para' diye adlandırmaktan hoşlandığı şeylerle çevriliyiz, sanki Jared'in parası yeni, çok yeniymiş gibi. ('Evet, o bankalar yalnızca yüz elli yıldır ailede,' dememek için kendimi tutuyorum.) Bütün bu durum gerçekten yalnızca cesaret kırıcı, özellikle, duş ve yeni bir kostümden sonra bile, saçları hâlâ jöleli ve arkaya taranmış, güneş gözlükleri hâlâ takılı olan Richard henüz ayılmadığı için. Ne yazık ki, oldukça etkileyici görünüyor. Annelerin görmemesi için duâ ettiğim uçarı jestler yaparak karşımda oturuyor. Ayağı şimdi kasığımda, ama şertleşemeyecek kadar telaşlıyım. Şampanya Kirleri içiyor, dört tane kadar devirdi, hepsini dikkatli bir şekilde ve bana öyle geliyor ki belirli bir amaç anlayışıyla. Değişmeli olarak ya bardağına bakıyor ya da kaşlarını imalı bir biçimde bana kaldırıyor, sonra ayakkabısız ayağını kasığıma dürtüyor, ben kıvranıp yüzümü gözümü buruşturuyorum, annem iyi miyim diye soruyor ben ise yalnızca öksürüyorum, "Ehem." Richard gözlerini tavana dikeyiyor, sonra kendi kendine dudakları kapalı olarak bir U2 şarkısı mırıldanmaya başlıyor. Bu şık, abartılı büyük mağara o kadar sessiz ki insanların bize, bize değilse bile en azından Richard'a bakmalarından korkuyorum ve muhtemelen öyle

yapıyorlar, bu yüzden daha da sarhoş olmaktan başka yapacak bir şey yok.

Bayan Jared, Richard'dan on altıncı kez güneş gözlüğünü çıkarmasını istedikten ve Richard reddettikten sonra, sonunda ters psikoloji numarasını kullanıyor ve "Evet Richard, bize okuldan bahset," diyor.

Richard ona bakıyor, cebine uzanıp bir Marlboro çekip çıkarıyor ve masanın ortasındaki kandili kaparak onu yakıyor.

"Oh, sigara içme," diyor Bayan Jared onaylamayarak, Richard kandili tekrar yerine koyarken.

Bütün akşam boyunca sigara içmemek için kendimi tuttum, şiddetli bir nikotin krizinden ciddi bir şekilde ölüyorum ve Richard'ın sigarasını aç bir şekilde süzüyorum. Peçetemi yırtarak ikiye bölmeye çalışıyorum.

"Benim adım Richard değil," Richard ona sessizce hatırlatıyor.

Bayan Jared anneme, sonra Richard'a bakıyor ve soruyor, "Peki, ne o zaman?"

"Dick," bunu hayal edilebilecek en iğrenç isim gibi söylüyor.

"Ne?" Bayan Jared soruyor.

"Dick. Beni duydun." Richard Marlboro'dan uzun bir nefes alıyor ve masanın diğer tarafından bana üflüyor. Öksürüyorum, içkimi yudumluyorum.

"Hayır. Senin adın Richard," Bayan Jared düzeltiyor.

"Üzgünüm," Richard başını sallıyor. "Dick."

Bayan Jared duruyor. Kaçıyor. Çok yemedi, yemekten önce bile sürekli içti ve şimdi sakın bir şekilde soruyor, "Zekâ, Dick... okul nasıl?"

"Sap emiyor," Richard diyor.

Bunu söylediğinde şampanya yudumluyorum ve patlayarak gülüp tabağıma püskürtüyorum. İkiye bölmeye çalıştığım peçeteyi çabucak ağzımın üstüne koyuyorum, yutkunmaya yelteniyorum, ama onun yerine öksürmeye başlıyorum, sonra öksürüklere boğuluyorum. Gözlerim sulanıyor, zar zor bir nefes alıyorum.

"Ne alıyorsun... Dick?" diye soruyor Bayan Jared bana bakıp, sükûnetini korumaya çalışarak, yüzüne yerleşmiş bir azarlama bakışı var. Ağzımı siliyorum ve omuzlarımı silkiyorum.

"Bilmiyorum. Orji yapma 111 ve sigaralık kok arıtma," Richard gülerek, ayağını kasiğima daha sert bastırarak omuzlarını silkiyor. Tekrar öksürüyorum ve masanın altında ayağımı yakalıyorum. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Başka?" Bayan Jared açıkça şaşırmamış gibi görünmeye çalışıyor, ama kalan içkisini bitirirken eli titriyor.

"Oral seks grup çalışması," diyor Richard.

"Tanrım," annem fısıldıyor, bütün gece bir kelime bile söylemedi.

"Nasıl bir şey o?" Bayan Jared soruyor, hâlâ sakin. Ters psikoloji işlemiyor.

"Bir fıkram var," diyor Richard, hâlâ ayağıyla bana sürtünüp sigaradan püfleyerek. "Hepiniz dinlemek istiyor musunuz?"

"Hayır," diyorlar annem ve Bayan Jared aynı anda.

"Paul istiyor," diyor. "Evet, Julio Iglesias ve Diana Ross bir partide tanışırlar, birlikte Julio'nun yerine giderler ve düzüşürler..."

"Ben bunu dinlemek istemiyorum," diyor Bayan Jared, geçen bir garsonu boş bardağına işaret ettikten sonra göndererek.

"Ben de," annem konuşuyor yeniden.

"Her neyse, düzüşürler," Richard devam ediyor, "ve ardından, elli defa kadar gelmiş olan ve Julio'nun sapını yine isteyen Diana Ross, şöyle der..."

"Ben de bunu duymak istemiyorum," annem tekrarlıyor.

"Diana şöyle der," Richard sesini yükselterek devam ediyor, "Julio pamuşumu tekrar yapman gerekiyor, çok hoşuma gitti,' Julio ise şöyle der, 'Tamam yavrum, ama birazcık uyumam gerekiyor'."

"Ne oldu sana?" Bayan Jared soruyor.

"Ama, bir elini sapıma bir elini de çoğunuma koyacaksın' der Julio, 've otuz dakika sonra tekrar düzüzürüz, tamam mı?'" Richard neşeleniyor, ben peçeteyi yırtta yırtta ölmek üzereyim.

"Aman Tanrım," diyor annem, iğrenmiş bir şekilde.

"Diana da şöyle der," şimdi Richard gerçekten kötü bir Diana Ross taklidi yapıyor, "Neden bir elimi sapına bir elimi de çoğununa koymam gerekiyor, Julio?"

"Ne oldu sana?" Bayan Jared tekrar araya girerek soruyor.

Richard, Bayan Jared'in araya girmesine kızıyor ve sesi daha da yükseliyor, ben yalnızca koltuğa daha çok gömülüyorum, peçeteyi bırakıyorum ve bir sigara yakıyorum. Neden olmasın?

"Ve Julio der ki, 'Neden bir elini sapımda, bir elini de çoğunumda tutman gerekiyor biliyor musun?..' "Bunu yüzünde öfkeli şeytanca bir arzuyla söylüyor.

"Ne oldu sana?" Bayan Jared kafasını sallıyor, ona acıyorum, bu yemek salonunda oturuyor, oğlu tarafından kendisine hakaret ediliyor ve üzerinde muhtemelen Loehmann's'tan aldığı o çirkin giysiler var.

Bayan Jared fıkrasını kestiği için Richard daha da kızıyor, ben neler olacağını biliyorum ve şu anda Sean'ın bu gece kimi düzduğu bile umurumda değil. Yalnızca sonuç cümlesinin söylenip bitmesini istiyorum ve Richard, piçkurusu, annesine bakarak nutuk çeker gibi yüksek sesle anlatıyor: "Çünkü son kez bir Zenci düzerken Zenci cüzdanımı çaldı." Sonra bitkin, ama rahatlamış olarak arkasına yaslanıyor. Masa suskunlaşıyor. Etrafa bakıyorum, bizimkinin öbür tarafında bulunan masada oturan yaşlı bayanlardan birine gülümseyip başımla selam veriyorum. Onaylayarak başını eğiyor ve gülümseyerek karşılık veriyor.

"Ne oldu sana?" Bayan Jared dördüncü kez soruyor. "Ne demek, ne oldu bana, sen ne düşünüyorsun?" diye soruyor Richard, bunu ters bir aşağılama horultusu izliyor.

"O okulun sana ne yaptığını görebiliyorum," diyor Bayan Jared.

'Harika,' diye düşünüyorum. Bunu fark etmek üç yılını mı aldı? Aslında Richard her zaman kaba bir ayıydı. Şimdi büyük sürpriz nedir anlamıyorum. Ayak kaybolurken aşağı, kucağıma bakıyorum. İçkimi bitiriyorum ve sigarayı içmeden kül tablasında yanmaya bırakarak bir buz parçasını emiyorum.

"Bu gerçekten çok kötü, haa?" Richard dudak büküyor.

"Açıkça görebiliyorum ki seni oraya hiç göndermemeliydik," diyor Bayan Jared, Richard ne kadar aşağılıksa o da o kadar orospu.

"Açıkça," diyor Richard, onu taklit ederek.

"Masayı terk etmek istiyor musun?" Bayan Jared ona soruyor.

"Neden?" Richard soruyor, sesi yükselerek, daha çok savunmaya çekilerek.

"Lütfen masayı terk eder misin?" diyor Bayan Jared.

"Hayır," diyor Richard, isterikleşerek. "Masayı terk etmeyeceğim."

"Senden hemen masayı terk etmeni istiyorum," diyor Bayan Jared, sesi alçalıyor, ama daha da güçleniyor.

Annem bu alışverişi sessiz bir dehşet içinde seyrediyor.

"Hayır, hayır, hayır," diyor Richard, kafasını sallayarak. "Masayı terk etmeyeceğim."

"Masayı terk et." Bayan Jared hiddetten koyu kırmızıya dönüyor.

"Koyayım sana!" diye bağıyor Richard.

Piyanist çalmayı bırakıyor ve yemek salonunda ne kadar yumuşak konuşma gürültüsü varsa hepsi susuyor. Richard duruyor, sonra Marlboro'sundan son bir nefes alıyor,

Kir'ini bitiriyor, kalkıyor, başını eğerek selamlıyor ve ayaklarından biri ayakkabısız olarak yavaşça yemek salonunun dışına yürüyor. Metrdotel ve başgarson masamıza üşüşüp bir sorun olup olmadığını; hesabı isteyip istemediğimizi soruyorlar.

"Şimdi her şey iyi," diyor Bayan Jared ve aslında soluk bir gülümseme devşiriyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Emin misiniz?" Metrdotel, Richard'ın ikiziymişim gibi kuşkulu bir şekilde beni inceliyor.

"Kesinlikle," diyor Bayan Jared. "Oğlum iyi hissetmiyor. Çok stresli... bilirsiniz, yaklaşmakta... yaklaşmakta olan sınavlardan dolayı."

Sarah Lawrence'daki sınavlar mı? Anneme bakıyorum, gözleri boşlukta.

Garson ve metrdotel bir an ne yapacaklarından pek emin değillermiş gibi birbirlerine bakıyorlar ve tekrar Bayan Jared'e baktıklarında, o "Ben bir votka Collins daha istiyorum. Eve, sen bir şey istiyor musun?" diyor.

"Evet," diyor annem başını yavaşça sallayarak şaşkına dönmüş bir halde, hâlâ Richard'ın ayrılışının dehşeti içinde. "Richard'la bu gece yatacak mıyım?" merak ediyorum. "Yani... hayır," diyor. "Şey... evet." Annem hâlâ şaşkın ve bana bakıyor. Ne için? Yardım mı istiyor?

"Ona bir tane daha getirin." Omuzlarımı silkiyorum.

Metrdotel başıyla onaylıyor ve garsonla fikir alışverişini yaparak uzaklaşıyor. Piyanist yavaşça, emin olmadan kaldığı yerden devam ediyor. Bakışları bizde olan bazı insanlar sonunda bakışlarını bizden çeviriyorlar. Aşağıya, kucağıma baktığımda neredeyse peçetemi yırtarak ikiye bölme-yi başardığımı fark ediyorum.

Bir süre sonra annem, "Sanırım bundan sonraki arabayı mavi istiyorum. Koyu mavi," diyor.

İçkiler gelene kadar kimse bir şey demiyor.

"Sen ne diyorsun, Paul?" diye soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve "Mavi," diyorum.

SEAN Lauren Hynde arkadaşlarıyla birlikte merdivenlerde ayakta duruyordu. Servisini bir çöp tenekesinden bu neredeyse çıplak şişman kızın yaptığı hububat alkolü puncuyla dolu bir bardak tutuyordu. Lauren da toga giymişti (herhalde bu öğleden sonra bahsettiğim için.) Toga dekolte kesimdi, Lauren'ın omuzları kahverengiydi, pürüzsüzdü ve o kadar ten görmekten beni ani bir kabarma sardı, sersemledim. Birdenbire, 'Lezbiyen mi?' diye merak ettim. Orada Tony'yle birlikte ayakta durup onu, sırtını, bacaklarını, yüzünü, saçlarını seyrediyordum, bazı kızlarla konuşuyordu onunla karşılaştırıldığında çirkin, ayrıcalıklı olmayan kızlarla. Tony bana yeni heykelinden bahsedip duruyordu ve benim bu kızı dikizlediğimin farkında bile değildi. Tony yalnızca iç çamaşırı giymişti ve sırtında kemerle tutturulmuş bir yatak vardı. Yukarı doğru Lauren'a bakmaya devam ettim ve o farkındaydı, karşılık vermiyordu, hemen onun aşağısında, merdivenin alt ucunda olma- ma rağmen. Duvarlara her yere porno magazinlerinden posterler yapıştırılmıştı ve oturma odasında dans zemininin üstündeki tavanda bir film gösteriliyordu, ama filmdeki kızlar şişmandı ve çok solgundu, film seksi falan değildi.

Sonunda banyoda bir araya geldik. Getch lavaboya yaslanmış orada duruyordu, Ecstasy ile tütsülüydü, galiba Lauren da öyleydi ve Getch ikimizi takdim etti, zaten tanıştığımızı söyledik, ama yalnızca, "Şöyle böyle," diye ekledi Lauren. Onu banyoda Getch'le yalnız bırakmaktan nefret etmeme rağmen gidip onun için biraz daha pañç aldım ('Ama belki Getch eşcinseldir,' diye düşünüyordum) ve döndüm, Getch gitmişti, Lauren aynada kendine bakıyordu, ben de baktım, dönüp bana gülümseyene kadar. Konuştuk ve onun geçen dönem Galerî 1'de (tahmin ediyordum) gördüğüm tablolarını sevdiğimi söyledim, o da "Bu güzel," dedi (aslında tabloları gerçekten görmemiştim,

ama anasını satayım düzölmek istiyordum) sonra oturma odasına gittik ve o dans etmek istedi, ama ben çok iyi dans edemiyordum, bu yüzden onu 'Love of the Common People' adında bir şarkıyla dans ederken seyrettim, ama sonra, 'İçeri adım atmazsam bir kazma onunla dans etmeye başlar,' diye telaşlandım ve Joy Division'ın 'Love Will Tear Us Apart'ı başladığında içeri kaydım. Ama bu Joy Division versiyonu değildi, başka biriydi, poplaştırılmış ve mahvedilmişti, ama yine de dans ettim, çünkü deliler gibi flört ediyorduk ve öyle çıldırılmışçasına güzeldi ki neden onu daha önce düzmemiştim anlayamıyordum. Partide kalamayacak kadar çok uyarılmaya başlamıştım ve dışarı kaymak için bir yol düşünemiyordum. Ama kusursuz bir zamanlamayla bir tiyatro ibnesi çıldırmaya başladı ve 'Dancing with Myself' başladığında üzerinde iç çamaşırıyla, bütün dans zeminini ele geçirek bu vahşi solo dansı yaptı. Lauren'ı onu seyrederken seyrettim alkışlıyordu, sarhoştı, terliyordu ve Tim'le Tony bana bir Heineken şişesine işediklerini ve içmesi için onu son derece sarhoş Deidre'a vermek istediklerini söylediklerinde Lauren'a bir sigara verdim. Şişeyi yüzümün önünde salladılar sonra onları başımdan savdım. Lauren onları duymuş muydu ayırt edemiyordum, çünkü hâlâ odanın orasında burasında zıplayıp duran kemikleri çıkmış küçük alığı seyredip şarkıya dudaklarıyla eşlik ediyordu; kenarlardaki bütün parti çığlık atıyor, alkışlıyor ve dans ediyordu, hatta birisi dans eden alığa bir muz bile fırlattı, işte o zaman Lauren'ın kolunu kaptım ve kapının dışına yönelip partiyi geride bırakarak serin karanlık çimenlerin üzerine koştum.

EVE Mimi iki votka Collins daha içti ve üçümüz yemek salonunundan ayrılıp yukarı çıkmak için asansöre binerken Mimi asansör bakıcısının üzerine düştü ve neredeyse kendinden geçiyordu. Onu odaya ben yürüttüm, bir

Valium içip uyudu. Paul diğer odaya gitti. Ona anlatmaya karar vermeden önce yatakta oturup oldukça uzun bir süre Eve'i uyurken seyrettim. Paul'n odasına gittim. Şimdi- den giysilerini çıkarmıştı ve yataktaydı, okuyordu. Richard orada değildi. Televizyon açıktı. Kapıyı açtığımda başını kaldırıp baktı. Kızgın mıydı? Boston'a gelmek istememiŐ miydi? Gelip beni görmek istememiŐ miydi? O anda çok yaşlı hissettim ve kendime acidim. Ona anlatmam gereken Şey bir otel odasında söylenemezdi ve sonunda konuştum, "Neden giyinmiyorsun?" "Neden?" diye sordu.

"Belki aşağıya birşeyler içmeye giderdik diye düşündüm," diye önerdim, geliŐięzel bir Şekilde.

"Ne için?" diye sordu.

"Seninle bir konuda konuşmak istiyorum," dedim ona.

Paniğe kapılmıŐ gibiydi ve sordu, "Burada neden konuşmuyorsun?"

"AŞağı gidelim," dedim ona ve çantamı almaya gittim.

Kot, gri bir svter ve tanımadığım, ona almadığım yırtık siyah tüvit bir palt giymişti. Benimle koridorda buluştu.

Alt kata bara indik, otel bakıcısı yanımıza geldi, Paul' inceledi. "Evet, iki kiŐiyiz," dedim.

"Korkarım burada giyim kuralı var," bakıcı glmsemi- di.

"Evet..." diye bekledim.

"Bu geń adam giyim kuralına uymuyor," dedi bakıcı, gülümseme- ye devam ederek.

"Giyim kuralı olduğu nerede yazıyor?" diye sordum.

Bakıcı hâlâ gülümseyerek dik dik baktı, sonra beyaz bir panonun yanına gidip parlak mavi yazıyı işaret etti, önce 'blucin yasaktır'ı sonra, 'kravat takılmalıdır'ı. Başım ağrı- mayaya başlıyordu ve çok yorgun hissediyordum.

"Boşver, Anne," dedi Paul. "Başka bir yere gideriz."

"Biz bu otelde misafiriz," dedim.

"Evet, bunu anlıyorum," diye açıkladı bakıcı, 'İşgüzarlık ediyor,' diye düşündüm. "Ama bu herkes için geçerli."

Çantamı açtım.

"Daha sonrası için rezervasyon yapmamı ister miydiniz?" bakıcı sordu.

"Oğlumun giyimi iyi," dedim, bakıcıya bir yirmi dolarlık vererek. "Bizi arkada bir yere oturtun," dedim bezgin bir şekilde.

Bakıcı parayı çabucak aldı ve "Evet, köşede, karanlıkta boş bir masa olabilir,"

"Köşede, karanlıkta," dedim.

Bizi arkada büyük kalabalık bardan uzak, korkunç derecede küçük ve loş bir şekilde aydınlatılmış bir masaya oturttu, ama şikâyet edemeyecek kadar yorgundum ve yalnızca iki şampanya Kir'i söyledim. Paul göze çarpmayacak şekilde bir sigara yakmaya çalıştı ve bir anda orada otururken, ışık oynayarak simasında yansırken saçları sarı, kalın ve arkaya taranmış, yüzü yağsız, burnu krala yakışır ve ince, o kadar yakışıklı görünüyordu ki onu kucaklamak, herhangi bir şekilde ona dokunmak istedim, ama bütün söyleyebildiğim "Canım, içmemeni dilerdim" oldu.

"Anne, üzgünüm," dedi. "Ama bir sigaraya ihtiyacım var. Fena halde."

Aldırmıyorum ve garson Kir'leri getirdi. Bütün dikkatimi garsonun çabucak, çevik bir şekilde her bir küçük Taittinger şişesini açışında ve onları uzun ince bardaklara boşaltışında topladım. Ve şampanya her bir bardağın dibindeki kırmızımı mor frenküzümünü yavaşça eritirken ne kadar güzel görünüyordu. Paul bacak bacak üstüne attı ve garson artık gittikten sonra bana bakmaya çalıştı.

"Biliyor musun, baban ve ben buraya ilk defa on yedi yıl önce beşinci evlilik yıldönümümüz için gelmiştik. Aralıktı, kar yağıyordu ve bunlardan isterdik," dedim ona sesizce, bardağı alıp tadına bakarak.

İçkisini yudumladı, rahatlamış görünüyordu.

Uzun bir süre bir şey diyemedim. Bardakta ne varsa bitirdim ve küçük yeşil Taittinger şişesinde kalan şampanyayı içine boşalttım. Daha da içtim, sonra Richard'ı sordum.

"Bu akşam Richard'a ne oldu merak ediyorum," dedim, konuşmak için zorlanarak.

"Sınavlar," dedi Paul alay edercesine, sonra, "Bilmiyorum."

"Bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Yürüyordur," içini çekti. "Bilmiyorum."

"Annesi yeni bir kız arkadaşı olduğunu söylüyor," diye bahsettim.

Paul çok ani bir şekilde çok saldırganlaştı ve gözlerini yukarı yuvarladı. "Anne, Richard iki..."

"İki ne?" diye sordum.

"İki," dedi, sanki bu durumu açıklamak için ellerini kaldırarak. "Bilirsin. İki..."

"İki dilli?" diye sordum, şaşkın bir halde. Yorgundum ve uykuya ihtiyacım vardı.

"İkieşeyli," dedi ve bardağına baktı.

"Oh," dedim.

Oğlumu çok seviyordum. Birlikte bir bardaydık ve nazik olmaya çalışıyordu, elini tutmak istedim, ama nefesimi çektim ve bıraktım. Oturduğumuz yer çok karanlıktı. Saçıma dokundum sonra Paul'e baktım. Ve orada çok kısa bir an için sanki bu çocuğu hiç tanımamışım gibi geldi. Yüzü uysal, ifadesiz orada oturuyordu. Oğlum bir şifre. Nasıl bu hale geldi, merak ediyordum.

"Baban ve ben boşanıyoruz," dedim.

"Neden?" diye sordu Paul, bir süre sonra.

"Çünkü..." durdum. Sonra, "Artık birbirimizi sevmiyoruz," dedim.

Paul bir şey demedi.

"Baban ve ben, sen okul için ayrıldığından beri ayrı yaşıyoruz," dedim ona.

"O nerede yaşıyor şimdi?" diye sordu.

"Şehirde."

"Oh," dedi Paul.

"Üzgün müsün?" diye sordum. Ağlayacağımı sandım, ama geçti.

Paul bir yudum daha aldı, bacağına bacağından indirdi. "Üzgün mü?" diye sordu. "Hayır. Bunun er geç olacağını biliyordum." Güzel, komik bir şey hatırlamış gibi gülümsedi ve bu beni kederlendirdi, bütün söyleyebildiğim "Kâğıtları gelecek çarşamba öğleden sonra imzalıyoruz," oldu. Sonra ona bunu neden söyledim, neden bu ayrıntıyı, bu bir parça bilgiyi verdim merak ettim. Önümüzdeki çarşamba öğleden sonra Paul'ün nerede olacağını merak ettim. O arkadaşıyla, Michael'la öğle yemeğinde ve okulda ne yapıyordu? Fena halde bilmek istiyordum. Popüler miydi, partilere gidiyor muydu, kiminle yattığını bile. Hâlâ Kahireli o kızı görüyor muydu merak ediyordum, öyle miydi yoksa Connecticutlı mıydı? Yılın başında onunla ilgili bir şeyden bahsetmişti. Onu hafta sonu için Boston'a getirdiğime ve o akşam yemeğinde oturduğuma üzüliyordum. Sonra ona bunu otel odasında da anlatabilirdim. Burada olmanın bir önemi yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum oğluma.

"Fark eder mi?" dedi.

"Hayır," dedim. "Pek sayılmaz."

"Benimle konuşmak istediğin şey bu muydu?"

"Evet." Şampanyayı bitirdim. Yapacak bir şey kalmamıştı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Başka bir şey mi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Galiba yok."

"Pekâlâ." Sigarayı söndürdü ve başka bir tane yakmadı.

STUART Bana ne oluyor bilmiyorum, ama vücudumun iyi göründüğünü, Paul Denton'ın dikkatini çekmek istediğimi düşünerek Düzülmek İçin Süslenmişler Partisine yalnızca iç çamaşırlarımla gidiyorum. Jenkins'le biraz kök yapıyorum, o tiksindirici derecede tatlı, yapışkan alkol püncünü içerek tamamen kafayı yiyorum ve Billy Idol çalmaya başladığı zaman kesinlikle çıldırıyorum ve bu harika numarayı yapıyorum. Tüm parti buna bayılıyor, herkes bir çember halinde ve ben ortadayım, onun beni seyrettiğini umarak dönüyorum, daireler, helezonlar çiziyorum, zıplıyorum. Danstan sonra tahrik olmuş bir halde onu aradım, başım dönüyor, şiddetli dans etmekten biraz midem bulanıyor, sarhoşum, taş gibiyim, dans öğrencileri beni ayartmaya çalışıyorlar ve oldukça iyi hissediyorum. Ama, tabii ki, onu bulamadım. Hiçbir yerde yoktu. Herhalde böyle şeylere gelmenin çok dandiklik olduğunu düşünüyordur zaten. Ama Düzülmek İçin Süslenmişler Partisine kim gitmez ki, o acayip Yunan ve Roma klasikleri grubu dışında (herhalde çiftçileri kurban ederek putperest ayinler düzenleyip taşrayı geziyorlardır). Sonunda eve yalnız gittim. Aslında pek sayılmaz, bir süre Dennis'le oynadım, ama cuma geceleri çoğunlukla yaptığım gibi uykuya dalıyorum: düzülmeden.

Parti zamanı ve o hazır. Parti girdap gibi dönüyor, hari-kulade görünüyor ve o kadar dikkatli giyindi ki oturma odasından ve dans pistinden kaçınmaya çalışıyor, çünkü üstü bozulursa seni hiç görmeyeceğini ya da senin onu hiç görmeyeceğini düşünüyor. İşte bu yüzden partiyi dolaşıp seni ararken çok dikkatli. Bu evin, bu yok oluş mezarının oturma odasına giriyor, sevdiği şarkılar eşliğinde odanın içeriğinin terle sirlsıklam esirleri dans ediyorlar. Kaç kişinin beyaz çarşaflara sarınıp gelmeye karar verdiğini görmek onu şok ediyor, mutsuz yapıyor. Öyle mi yapmalıydı? Öyle çok karanlık ki yalnızca

giysisiz vücutların solukluğunu, bir kamerayı, bir köşedeki bir video tayfasını fark edebiliyor, bu gecenin görüntülerini, üzerlerinde duvarların üst kısımlarında, tavanın altında titreşen, daha az grafiksel diğer görüntüleri, o aynı terden sırlıklam tutsakların oluşturduğu çemberin içinde şevkle dans eden sıksa bir çocuk vücudunu çekiyorlar, her yer neredeyse çıplak insanlarla dolu gibi, ama bu, oldukça tuhaf bir şekilde, erotik değil ya da. belki oldukça tuhaf bir şekilde erotik ve onların yanından yürüyor, oturma mezarlığından silindirik gri bir kaptan kepçeyle pembe içeceğin dağıtıldığı bir yere geçiyor, içeceği dağıtan kız öyle etli ki bu onu kıkır kıkır güldürüyor ve hâlâ seni görmüyor. Holleri ve tuvaletleri arıyor, çimenlerin üzerinde ekimin ay ışığı altında düzüşen çiftler buluyor, üst kat tuvaletlerini, üst kat yatak odalarını arıyor, hollü geziyor, mutfağı bile; Tanrı aşkına, ama seni şimdi aydınlatılmış oturma odasının öldürücü mavi ışıkları altına dönene kadar görmüyor. Kaderden ki onun da tanıdığı güzel bir kızla dans ediyorsun, ileri geri sallanıyorsun, ama o kızdan hoşlandığını sanmıyor, ama müzik gerçekten bir şey hissetmek için çok gürültülü, şu hariç ki kendini ona vereceksin. Müziğin boşaldığı, kendisinden daha büyük siyah bir kutunun yanında duruyor, pembe bir içecek tutuyor ve senin hareket eden, ritmi korumaya çalışan başının arkaya atılışına bayılıyor (iyi bir dansçı değilsin), şarkı bitiyor, bitmeden başka biri başlıyor ve hiçbir anlamı yok. Odanın çıkışına doğru senin peşinden geliyor, sen dönüp kıza bakıyorsun ve kızın kolundan tutmaya karar veriyorsun, mavi ışık çıkarmakta olduğun ceketin altındaki beyaz çarşafın ışımmasını sağlıyor, seni kapıdaki ışığa doğru takip ediyor ve... "Merhaba," diyor ve hiç ikinci bir kez o kadar acı bir şekilde incinmedi, fitik olmadı ve başlanmadı, çünkü müzik çok gürültülü, duyamıyorsun, fark etmiyorsun bile, onunkinin yerine kızın elini tutuyorsun ve ikiniz birlikte ayrılıyorsunuz. 'Ona gülümsedin,' diye düşünüyor. Ama o sırada odanın köşesinde, yuvarlanıp toplanmış halinin üzerinde durarak saklanıyordu, oda şarkılarla hareket eden siyah-mavi bir yığın, aşkı hâlâ suskun ve

ilan edilmemiş ve bir karar verme zamanıydı. Ne yapabilir? Sen onu çlgün bir aşk manyağı olarak düşünmeden sana gidip birşeyler anlatabilir mi? Hayır. Belki bu bile değil, bitti artık. Ve seninle olmayacak. Basit.

Ama gülümseyişin aslında hâlâ yankılanıyor ve çok geç. Köşede bekleyerek, müziği, ona hiçbir şey anlatmayan, ne yapması gerektiğine dair bir ipucu bile vermeyen, yalnızca yüksek sesle çalan müziği dinleyerek ayakta duruyor, onu tuzağa düşüren, kımlumatmayan aynı ıstırap verici aptal ritim ve bu yerden yalnız başına çıkarken kafasını usturaya vermiş birine rastlıyor, bu herif ona dilini çıkarıp sallıyor, "Booth'ta cümbüş, Booth'ta cümbüş," diye bağıyor, ama o dinlemiyor, hâlâ sıcak, ama reddedilmeyle hissizleşmiş yüzü eğik, yere bakıyor bitti. Zamanı geldi. Kel çocuk ona gülüyor. O yürüyerek uzaklaşıyor, Dünyanın Sonu'nun kenarında, aşağıya kasabanın ışıklarına bakıyor. Artık notlar olmayacak. Bu son çağrı.

LAUREN Bir ampul. Sean'ın başının üzerindeki ampule bakıyorum. Fels'te Lila ile Gina'nın dairesindeyiz. Yeni katıldığım şiir grup çalışmasından iki lezbiyen. Aslında, Gina çok gizli bir şekilde bana, 'her ihtimale karşı' hap kullanıyor olduğunu söyledi. Bu, teknik olarak mı lezbiyen olduğu anlamına geliyor? Diğer taraftan, Lila bana sırrını açarak Gina'nın kendisiyle bu dönem kadınlarla yatmak "in" olduğu için yattığını ve kendisini terk edeceğinden korktuğunu söylüyor. Böyle bir durumda olsaydınız ne yapardınız? Peki önümüzdeki dönem? Aslında, peki önümüzdeki dönem Sean'ı da seyrediyorsun, onun joint sarışını seyrediyorsun, bunda oldukça iyi ve bu onunla yatma isteğimi azaltıyor, ama oh kimin umurunda, telefona Jaime cevap verdi, tamam mı ve bugün bir cuma, ya o ya da o Fransız herif olacaktı. Elleri güzel: temiz, büyük, afyonu son derece incelikle tutuyor ve aniden göğüslerime

dokunmasını istiyorum. Bunu neden düşündüğümü bilmiyorum, ama düşünüyorum. Tam olarak yakışıklı değil, ama geçirilebilir bir görünümüne sahip: arkaya taranmış açık renkli saçlar, küçükçe bir sima (belki birazcık bir sıçan gibi), belki çok kısa, belki çok ince. Hayır, yakışıklı değil, yalnızca belli belirsiz Long Island'ımsı. Ama Vittorio'nun son partisinde rastladığın Kir yudumlayan, sana ikinci Madonna olacağını söyleyen o İranlı editöre göre büyük bir gelişme. Ona şair olduğumu söyledikten sonra, bana Marianne Moore demek istediğini söyledi.

"Pekâlâ, kim body salonunu bombalamamıza yardım edecek" Gina soruyor. Gina Camden'in 'muhafazakârlardan' ve body salonuyla bir aerobik hocasının gelişi onun kanını beynine sıçrattı (aerobik hocasıyla bana göre o kadar güzel bir vücudu bile yok yatmak istemesine rağmen). "Lila harap bir halde," diyor bana. Lila başıyla doğruluyor ve elini karıştırmakta olduğu Kathy Acker kitabının üzerine koyuyor.

"Ke-lek," iç çekerek heceliyorum. Feminist tiyatrocusu ve yazar Susan Sontag'ın lavabonun üst tarafına raptedilmiş, eşcinsel fotoğraf sanatçısı Mapplethorpe tarafından çekilmiş fotoğrafına bakıyorum ve kendimi tutamayıp hafifçe gülüyorum.

Parlak bir şey söylemişim gibi Sean gülüyor ve jointlardan başını kaldırıp bakıyor, gülünç değil, ama o güldüğü için ben de gülüyorum.

"Tim body salonuna bayılıyor," diyor.

"Onu öldürelim ve adını sanat koyalım," diyor Lila. Lila Tim'i nereden tanıyor, merak ediyorum. Tim, lezbiyenlerle mi yatıyor? Sarhoşum.

Elimde hâlâ bir bardak pembe panç, öyle sarhoşum ki kalkamadığımı fark ediyorum. Lila'ya yalnızca "Canını sıkma," diyorum sonra Gina'ya utanamayacak kadar sarhoş bir halde "Hiç kokainin var mı?" "Can sıkıntısı bazılarına yakışır," diyor Lila.

"Hayır," Gina.

"Biraz ister misin?" Sean soruyor.

"Hayır."

Can sıkıntısı bazılarına yakışır. Bunu tartışmam bu yüzden ilk jointı yakıyoruz. Keşke seks yapsaydık da onunla işimiz bitseydi ve kuş tüyü yastıkların, yorganın olduğu odama gidip biraz asaletle kendimden geçseydim. Lila ayağa kalkıyor. Bir Kate Bush plağı koyuyor ve odanın içinde dans ediyor.

"Burası gerçekten değişti." Birisi jointı bana veriyor. Uzun, sert bir fırt çekiyorum, daireyi gözden geçiriyorum ve bunu her kim söylediye ona katılıyorum. Ben ikinci sınıftayken burada Stephanie Myers, Susan Goldman ve Amanda Taylor kalıyorlardı. Gerçekten farklı.

"Yetmişli yıllar hiç bitmedi." Filozof Sean Bateman bu defa. 'Söylemesi ne aptalca bir şey,' diye düşünüyorum. Söylemesi ne acayip ve mükemmel derecede aptalca bir şey. Bana gülümsüyor ve söylediğinin çok derin olduğunu düşünüyor. Midem bulanıyor. Onlardan müziğin sesini kısımlarını istiyorum.

"Herkes kolejde bu kadar azap çekiyor mu acaba?" Lila koltuğumun yanında dans ederek, rüyadaymış gibi gözlerini bana dikerek düşünüyor. Bir kızla yatmak istiyor müyum? Hayır.

"Endişelenme sevgilim," diyor Gina. "Williams'ta değiliz."

Williams'ta değiliz. Hayır, bu kesin. Hint samanı içmeye devam. Her nedense Sean Gina'ya bakmıyor. Lila oturuyor, içini çekiyor ve Acker kitabındaki çizimlere bakmaya devam ediyor. 'Beğenmiyorsan Avrupa'ya git,' diye düşünüyorum. Victor, düşünüyorum.

"Sözüm ona Louis Farrakhan ziyaret edecekti, ama öğrenci konseyindeki birinci ve ikinci sınıf öğrencileri buna karşı oy kullandılar," diyor Sean. "Buna inanabiliyor musunuz?" Böylece politik olarak da bilinçli. Daha da kötü. Gina'yla ikimizin toplamından daha çok dem içiyor, birisi bir bong bile çıkardı. Onu Victor'ın tuttuğu gibi tu-

tuyor. Tiksinmiş bir şekilde ona bakıyorum, na ava çok dumanlı, Kate Bush çok tiz ve o bunun farkına v mıyor. "Birin in okul amblemini yeniden tasarlamasını bile istiyorlar," ekliyor.

"Neden?" kendimi sorarken buluyorum.

"Yeterince seksenli yılların stili değil," Lila öne sürüyor.

"Muhtemelen içinde yanıp sönen neon istiyorlardır," Gina.

"Keith Haring ya da Kenny Scharf'ı getirelim," Lila surat buruşturuyor.

"Ya da Schnabel'i," Gina iğrenerek ürküyor.

"Çok bayat," Lila söyleniyor.

"Sürüyle kırık tabak ve 'imalı' lekelemeler," bunu Sean mı dedi?

"Ya da broşürü yapması için Fischel'i getirelim. Kampus dışında kalan, çıplak, köpek ve balıklarla etrafta gezen, şık, jet sosyete, nihilist bir grup Avrupalı ayaktakımı. Camden Üniversitesi'ne hoş geldiniz. Hiç sıkılmayacaksınız." Gina gülmeye başlıyor.

"Ben tasarlayacağım," diyor Lila. "Parayı kazan. Bir gram satın al."

Ne parası? Düşünüyorum. Bir şey mi kaçırdım? Dışında mı kaldım?

Hint samanı iyi, ama uyanık kalmak için bir sigara yakmak zorundayım ve plaktaki bir ara sırasında hepimiz, yan odadaki partiden birinin, "İşte bu penise tapınma imajı! Ye! ye! ye!" diye haykırışını duyabiliyoruz, hepimiz matiz bir halde birbirimize bakıyoruz, gülmekten yerlere yatıyoruz ve üst katta partide bir kapı eşiğinde, tuvalette, Judy'yi ağlarken görüşümü hatırlıyorum, Franklin onu yatıştırmaya çalışıyordu; Franklin, ben Sean'la giderken bana yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Ve şimdi kaçınılmaz olan.

Oñun odasında yız ve bana bir şarkı çalıyor. Gitarıyla. Bana serenat söylüyor ve bu neredeyse beni ayıltacak ka-

dar utandırıcı. ‘You’re Too Good To Be True’ ve ben ağlamaya başlıyorum, yalnızca elimde olmadan Victor’ı düşündüğüm için, yarıda kesip beni öpüyor, sonunda yatıyoruz. Ve şimdi ‘Odama gitseydim ne olurdu,’ diye düşünüyorum; kapıda Victor’ın aradığını söyleyen bir not olsaydı ne olurdu? Yalnızca tek bir not olsaydı ne olurdu? Arayıp aramadığı önemli değil. Yalnızca bir not görsem, yalnızca belki bir V, geri kalan harfleri siktir et. Yalnızca bir iz olsaydı. Bu beni bir hafta coşkuyla doldururdu, hayır, bir gün. Diyaframımı Gina ve Lila’nın dairesinde yerleştirdim bu yüzden kendi tarafımdan sarhoşluk unutkanlığı yok, ön uyarımın ortasında tuvalete koşmak yok.

Sean beni düzüyor. O kadar kötü değil. Bitti. Kolay nefes alıyorum.

SEAN Hâlâ devam eden partiyi, yemekhaneyi geçerek, Booth’un üst katına çıkarak yavaşça yatak odama yürüdük (beni bunun olacağını biliyormuş gibi izledi, konuşamayacak kadar istekli ve şaşkın). Öyle tahrik olmuştum ki titrememe engel olamıyordum ve kapıyı açmaya çalışırken anahtarı düşürdüm. Yatağa oturdu ve gözleri kapalı olarak duvara yaslandı. Fender’in fişini taktım ve ona kendi yazdığım bir şarkıyı çaldım, ardından ‘You’re Too Good To Be True’ya geçtim, sessizce çaldım, lirikleri yavaş ve yumuşak bir şekilde söyledim ve o öyle etkilenmişti ki ağlamaya başladı, çalmayı bıraktım, yatağın önünde diz çöktüm ve boynuna dokundum, ama bana bakamıyordu; belki body salonunu uçurmak isteyen lezbiyenlerde içtiğimiz ottandı, ya da belki oldukça eminim etkisinde olduğu Ecstasy’dendi; belki de beni sevdiğinden. Yüzünü yukarı kaldırdığımda gözleri öyle hoşnuttu ki... onu çabucak dudaklarından öpmek zorundaydı ve... kız da öpmeye başlayınca, neredeyse anında sertleşti, kız hâlâ ağlıyordu, yüzü pürüzsüz ve ıslaktı, kızın togasını çekerek çıkarmaya baş-

ladı, ama acayip bir şekilde hoşnut kaldığı bir kesinti oldu. Tim kapıyı çalmadan içeri girdi ve ona bir tıraş bıçağının olup olmadığını sordu, Tim'e bir tane verdi, öylesine koklanmıştı ki Tim kesinti için özür dilemedi, o gittikten sonra kapıyı kilitlediğine emin oldu. Ama tuhaf bir şekilde hâlâ tahrik olmamıştı. Kıza döndü, ampülü kapattı, sonra yatağın üzerindeydi.

Kız şimdiden togasını çıkarmaya başlamıştı ve altında külotundan başka bir şey yoktu. Çok daha genç bir kızın vücuduna sahipti. Göğüsleri küçüktü, ama dolgundu, ama meme uçları sert değildi, onlara dokunduktan sonra bile, sonra onları öptü ve yaladı. Kıza külotunu çıkarmada yardımcı etti, vajinasının ne kadar küçük olduğunu da gördü, kasık kılları ince ve seyrek, ama onu önce sert sonra yumuşak bir şekilde sıktığında, içine bir parmak kaydırıldığında bile bir şey hissetmedi. Kız, yumuşak küçük inlemeler çıkarmasına rağmen ıslanmıyordu. O ise yarı-sertti, ama hâlâ tahrik olmamıştı. Bir şey eksikti... Bir yerde bir sorun vardı, bir hata. Ne olduğunu bilmiyordu. Şaşkın bir halde, kızı yapmaya başladı ve gelmeden önce, kafasına dank etti: en son ne zaman ayık olarak seks yaptığını hatırlamıyordu...

PAUL Odamda, televizyonun önünde, bir koltukta yalnız başıma oturuyorum, oda servisinden istediğim birayı içiyorum, cuma gecesinin video kliplerini seyrediyorum. Huey Lewis and the News'un video klibi ekrana geliyor. Huey Lewis kafası karışık bir görünümde bir partiye girer. Huey Lewis bana Sean'ı hatırlatıyor. Huey Lewis bana orta üçüncü sınıftaki jimnastik hocamı da hatırlatıyor. Sean bana orta üçteki jimnastik hocamı hatırlatmıyor. Richard kapıyı açıyor, üzerinde hâlâ yemekte giydiği

smokin var ve yataklardan birinin üzerine oturuyor, bütün söylediği, "Güneş gözlüğümü kaybettim."

Huey Lewis'i seyretmeye devam ediyorum, partiden çıkış yolunu bulamıyor. Hoppa aptal bir sarışının elini tutuyor ve çıkış yolunu bulamıyorlar. Durmadan kapılar açıyorlar ve hiçbirinde bir çıkış yok. Birinde yanlarından hızla geçen bir tren, diğerinin arkasında saklı bir vampir var, ama hiçbiri bir çıkış yolu sunmuyor. Ne kadar sembolik.

"Hiç kokun var mı?" Richard soruyor:

Bir öfke dalgası bana Heineken şişesini daha sıkı bir şekilde siktiriyor. Bir şey söylemiyorum.

"Sarah Lawrence'da çok kok var," diyor.

Video klip bitiyor, başka biri başlıyor, ama bu bir video klip değil, bir sabun reklamı ve Richard'a bakıyorum.

"Ne var ne yok?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ne var ne yok?"

"Bende mi?" soruyor.

"Galiba," diyorum. "Başka kim olabilir, gerzek."

"Bilmiyorum," diyor Richard. "Dışarı çıktım."

"Dışarı çıktın," tekrarlıyorum.

"Bir bara gittim," içini çekiyor.

"Şanslı mıydın?" diye soruyorum.

"Olsaydım burada seninle olur müydüm?" diyor.

Gerçek bir... ne acı söz ortaya atmış olsaydı bu ham devirme çabasından, eğer bu bir devirme idiye, daha az sibirlerirdim. "Sarhoş musun?" diye soruyorum, belli belirsiz olduğunu ümit ederek.

"Keşke," inliyor.

"Keşke mi?" soruyorum.

"Evet. Keşke olsaydım," yine inliyor, yatağa sırtüstü uzanarak.

"Yemekte oldukça küçük bir olay çıkardın," değiniyorum.

Başka bir video klip seyrediyoruz ya da belki bir reklam, ayıramıyorum, sonra o, "Siktir git. Umurumda de-

ğil," diyor. Bir anlık düşünceli sessizlikten sonra odaları birbirinden ayıran duvara bakarak soruyor, "İkisi de uyuyor mu?"

"Evet." Başımınla onaylıyorum.

"Bir filme gittim," itiraf ediyor.

"Umurumda değil," diyorum.

"Rezaletti," diyor.

Kalkıyor, teybin yanına yürüyor, bir kaset koyuyor; teypten hard punk müzik gümbürdüyor, son derece irkilererek yerimden sıçırıyorum, yüz ekşitip sesi kısıyor, sonra haylazca kıkırdamaya başlıyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Ne seyrediyorsun?" diye soruyor. Her nasılsa sihirli bir şekilde tekrar ortaya çıkan J.D. şişesini tutuyor ve kapağını açarken bana teklif ediyor. "Video klipler," diyorum.

Bana bakıyor, sonra kalkıyor ve pencereden dışarıyı gözetliyor; üzerinde o düzüşme öncesi huzursuz hali var; beklenti içinde olan gergin enerji. "Döndüm, çünkü yağmur yağmaya başladı." Bir sigara yakışını duyabiliyorum, dumanı koklamaya başlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, koltuğa yaslanıyorum ve Sean'la birlikte yemekhanede oturduğumuz yağmurlu bir öğle sonrasını hatırlıyorum, ikimiz de sarhoşluk sonrası bir haldeydik, snack bardan aldığımız bir tabak patates kızartmasını paylaşıyorduk, çünkü öğle yemeğini kaçırmıştık. Öğle yemeğini hep kaçıırıyorduk. Hep yağmur yağıyordu.

"Saugatuck ve Mackinac Adasındaki o hafta sonlarını hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, hatırlamıyorum. Yalnızca Winnebago Gölündeki cehennem hafta sonlarını hatırlıyorum. Aslında Mackinaw Adasına hiç gitmedim," diyorum sakince.

"Mackinac," diyor.

"Naw," diyorum.

"Huysuzlaşıyorsun, Paul," diyor şeker bir şekilde.

"Vur beni."

"Pekâlâ, her neyse, hatırlıyor musun? Thomas'lar da her zaman gelirlerdi" soruyor. "Brad Thomas'ı hatırlıyor musun? Yakışıklı, ama mega alık."

"Mega alık mı?" diye soruyorum. "Brad, Latin Amerikalı Brad"

"Hayır, Fenwickli Brad," diyor.

"Brad Thomas'ı hatırlamıyorum," diyorum, Brad ve Richard'la birlikte Fenwick'e gitmiş olmama rağmen. Aslında Brad'a tutkundum. Yoksa Bill miydi o?

"Babamın seni, Kirk'ü ve beni kayıpta kör kütük sarhoş ettiği ve annemin nöbete yakalandığı o 4 Temmuz hatırlıyor musun? Biz radyoda Top 100 geriye sayımını dinliyorduk ve birisi kayıktan düştü, tamam mı?" diyor. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Dört Temmuz? Bir kayıpta" soruyorum. Birden babamın bu akşam nerede olduğunu merak ediyorum ve bunun beni üzmemesine hafifçe şaşırıyorum, çünkü gerçekten şöyle böyle babamın kayığını hatırlıyorum ve Brad'i fena halde çıplak görmek istediğimi hatırlıyorum, ama birinin kayıktan düşüp düşmediğini hatırlayamıyorum ve Richard'a doğru kaymak için bile çok yorgunum bu yüzden tekrar koltuğa gömülüyorum ve ona "Hatırlıyorum. Devam et. Sonuç ne?" diyorum.

"O günleri özlüyorum," yalın bir şekilde diyor Richard.

"Sen bir kazmasın," diyorum.

"Ne oldu?" soruyor, pencereden dönerek.

"Pekâlâ, bakalım, baban anneni başka bir kadın için terk etti, Bay Thomas doğru hatırlıyorsam polo oynarken kalp krizinden öldü, sen bir uyuşturucu tiryakisi oldun ve koleje gittin, ben de kısa bir süre için öyleydim ve Camden'a gittim, orada artık, karşılaştırılırsa tiryaki değildim ve yani ne duymak istiyorsun, Richard bir şey söylemek zorunda olduğum için bunların yerine yalnızca "Sen bir kazmasın," diyorum tekrar.

"Sanırım büyüdük," diyor üzgün bir şekilde.

"Büyüdük," diyorum. "Deryasın."

Yanımdaki diğer koltuğa oturuyor yeniden. "Kolejden nefret ediyorum."

"Şikâyet etmek için biraz geç değil mi?" diye soruyorum.

Bana aldırılmıyor. "Nefret ediyorum."

"Evet, ilk bir iki yıl kötüdür," diyorum.

"Peki ya gerisi" ciddi bir şekilde cevabımı bekleyerek bana bakıyor.

"Alışyorsun," diyorum, bir süre sonra.

Televizyona bakıyoruz. Yine video kliplere benzeyen reklamlar. Yine video klipler.

"Billy Idol'ı düzmek istiyorum," diyor dalgın bir şekilde.

"Öyle mi?" esniyorum.

"Seni de düzmek istiyorum," diyor aynı dalgın sesle.

"Kanımca iyi bir arkadaşım var." Onun yorumları Jack Daniel's şişesinden bir yudum almak istememe yol açıyor. Alıyorum. Tadı güzel. Şişeyi ona geri veriyorum.

"Flört etmeyi bırak," diyor, gülerek. "Kötü bir flörtçüsün."

"Hayır, değilim," diyorum, onu ayartmaya çalıştığımı düşünmesine bozularak.

Şakadan bileğimi yakalıyor ve "Her zaman öyleydin," diyor.

"Richard, neyden bahsediyorsun bilmiyorum," diyorum, bileğimi elinden çekip sorgulayan ve alaylı bir şekilde ona bakarak, sonra tekrar televizyona dönüyorum.

Bir video klip daha reklama dönüşüyor, sonra şiddetli bir gök gürlemesi bizi susturuyor.

"Gerçekten şiddetli yağıyor," diyor.

"Evet, şiddetli yağıyor," diyorum.

"Orada biriyle görüşüyor musun?" soruyor. "Yani, okulda."

"Motosiklet kullanan güneyli bir ikinci sınıf öğrencisiyle. Açıklayamam," diyorum, sonra bunun Sean'ın ol-

dukça doğru bir tanımlaması olduğunu anlıyorum ve bu onu bir zamanlar olduğundan daha az cazip kılıyor. Çünkü, onun hakkında söylenecek başka ne var ki? İşte bir dakikadır onun adını hatırlayamıyorum, simasını, bir yüz, herhangi bir tür şekil bile canlandıramıyorum. "Peki ya sen?" cevaptan çok korkarak öksürüklere boğuluyorum.

"Peki ya ben mi?" diye soruyor. Ne kadar iyi bilenmiş bir mizah anlayışı.

"Biriyle 'tanıştın' mı?" soruyu başka bir şekilde soruyorum.

"Biriyle tanışmak mı?" nazlı bir şekilde soruyor.

"Kimi düzüyorsun? Bu iyi mi? Yani, aslında bilmek istemiyorum. Yalnızca konuşmak için."

"Oh Tanrım," içini çekiyor. "Brown Koleji'nden bir herif. Semiotics öğrenimi görüyor. Sanırım çamaşırhane bilimi ya da öyle bir şey. Her neyse, kayık yarışları takımında. Onu hafta sonları görüyorum, biliyor musun?"

"Başka?" soruyorum. "Okulda kim var?"

"Oh California'dan Encino'lu bu herif, Jaime adında. Los Angeles Kaliforniya Üniversitesi'nden transfer. Sarışın, Yahudi. O da kayık yarışları takımında."

"Bu koca bir yalan," yumurtlamak zorundayım.

"Ne?" Utanıyor, şok olmuş görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hep 'kayık yarışları' takımından biriyle görüştüğünü söylüyorsun. Ama hiç görüşmüyorsun. 'Kayık yarışları' takımı ne?" Soruyorum ve konuşmayı başından beri fııldayarak yaptığımızın farkına varıyorum. "Sarah Lawrence'da kayık yarışları takımı yok, seni kuşbeyinli. Bana yalanlarını yutturacağını mi sanıyorsun?"

"Oh kapa çenenini, sen tamamen delirmişsin," diyor, benden öğrenmiş bir halde elini sallayarak.

Biraz daha televizyon seyrediyoruz, aynı zamanda teypten gelen müziği dinliyoruz ve J.D.'yi bitiriyoruz. Odadaki bütün sigaraları içiyoruz, sonra sonunda soruyor, "Seninki nasıl gidiyor?"

• "Çitmiyor," diyorum.

Eğiliyor ve pencereden dışarı bakıyor. Richard'ın gerçekten çok hoş bir vücudu var.

Şişeyi alıyorum, son damlaları yutarken öksürüyorum.

Richard diyor, "Biliyor musun geceleyin yağmuru görebiliyorsan bu kötü."

Bir dakika sessiz, bana bakıyor ve ona gülmeye başlıyorum.

"O kadar komik olan ne?" diye soruyor, gülümseyerek.

"Biliyor musun, gece yağmuru görebiliyorsan bu kötü? Ne bu? Bektan bir Bonnie Tyler şarkısı mı?"

İçki iyi hissetmemi sağlamıştı ve o da gülerek, uzanarak yaklaşıyor, nefesindeki sıcak viski kokusunu duyabiliyorum, beni önce çok sert öpüyor, onu biraz geri itiyorum, tıraşla dudagın birleştiği çizgiyi hissedebiliyorum, sanırım bir yerde bir kapının açılıp kapandığını duyuyorum; bu Bayan Jared mi yoksa boşanmadan dolayı sarhoş, Seconal'ın etkisiyle uykuda, üzerinde bir Marshall Fields geceliği olan annem mi umurumda değil ve istemememe rağmen, birbirimizi soyuyoruz, Richard'la yatıyorum. Sonra, sabah erken bir saatte, şafak sökmeden, kimseye ve da etmeden, sessizce toparlanıyorum, yağmurda otobüs istasyonuna yürüyorum ve Camden'a dönen ilk otobüse binıyorum.

Sawtell'de, bir banyo küvetinde, sıcak suda yatıyorum. Bunu yapıyorum, çünkü onu hiçbir zaman elde edemeyeceğimi biliyorum. Suyun dibindeki sıcak derinin üzerinde jileti sıkıca sürüklüyorum, et çabucak yerini alıp soyuluyor, kolumun dibinden dışarı kan fışkırıyor, kelimenin tek anlamıyla fışkırıyor. Jileti diğer bileğimin üzerinde eğri büğrü, yukarı aşağı sürüklüyorum ve su pembeye dönüşüyor. Kolumu yukarı, su üstüne çıkardığım zaman, kan güçlü bir şekilde yükseğe

fıskırıyor ve üzerime sıçramaması için onu tekrar suyun altına sokmalıyım. Dik oturuyorum, yalnızca bir ayak bileğimi kesiyorum, çünkü kuvvetsizlik beni sıvıslam ediyor ve arkama yaslanıyorum, su dayanılmaz derecede kırmızılaşıyor, sonra hayal etmeye başlıyorum, hayal etmeye devam ediyorum ve işte o zaman yapılması gereken şeyin gerçekten bu olup olmadığından artık emin değilim. Bir yerdeki başka bir evden gelen müziği duyabiliyorum ve belki şarkıya eşlik etmeye çalışıyorum, ama her zamanki gibi, gerçekten meydana gelişinden önce sona varmaya çalışırken buluyorum kendimi. Belki başka bir yol denemeliydim. Phoenix'te benzin istasyonundaki o küçük adamın tavsiye ettiği yolu ya da şöyle diyeyim, beni ısrarla teşvik ettiği yolu ya da ohh ne, tahmin edin. Zaman yok. Tanrım, Hazreti İsa kurtarıcımız, kurtarıcım asla.

LAUREN Ve şimdi sessiz, bitti. Sean'ın penceresinin yanında ayaktayım. Neredeyse sabah, ama hâlâ karanlık. Bu, tuhaf ve belki benim kuruntum, ama bir yerden gelen La Wally aryasını duyabildiğimden şüphem yok, çimenliğin diğer tarafından değil çünkü parti bitti, ama belki bu evde bir yerden olabilir. Üstümde sarındığım togam var ve ara sıra göz atıp onu dijital alarm saatinin mavi ışıl-tısında uyurken seyrediyorum. Artık yorgun değilim. Bir sigara içiyorum. Bu evin karşısındaki başka bir evde, başka bir pencerede bir silüet hareket ediyor. Bir yerde bir şişe kırılıyor. Arya yoğunlaşarak devam ediyor, ardından bağrışmalar ve belli belirsiz bir pencere kırılması. Sonra yine sessizlik. Ama çok geçmeden yan odadaki gülüşle bozuluyor, Sean'ın uyuşturucu alan arkadaşları. Ayıklıkla zil zurna sarhoşluk arasındaki tuhaf zindanda şaşırtıcı derecede sakinim, huzurluyum. Bu gece tepedeki dolunayın aydınlattığı, kampusu kaplayan bir sis var. Silüet hâlâ pencere-

nin yanında ayakta duruyor: Başka biri daha katılıyor. İlki ayrılıyor. Sonra Paul'un odasını görüyorum, yani hâlâ Leigh'da kalıyorsa. Oda karanlık ve bu gece kiminle acaba diye merak ediyorum. Göğsüme dokunuyorum, sonra utanarak, yanarak elimi çekiyorum. Onda ters giden neydi, merak ediyorum. En son birlikte olduğumuzda ne olmuştu? Hatırlayamıyorum bile. Geçen dönem bir gündü. Ama hayır... eylüldeki o geceydi. Bu dönemin başında. Geçen dönem bittiğini biliyordun ama. Mitchell'la birlikte üç günlüğüne Mitchell'ın anne ve babasının Cape Cod'daki yerlerine gitti, ama sana New York'taki anne ve babasını görmek için olduğunu söyledi, ama o zaman, bunu kim söyledi sana? Roxanne'di, çünkü o Mitchell'la görüşmüyor muydu? Belki başka birinin yalanıydı. Ama hâlâ onun mutlu dönüşünün özlemiyle ölüyordum; ne piçkurusuydu o. Belki yanıyorum. Belki o şefkatliydi, belki sen aç gözlüydün. Sigarayı pencerenin eşiğinde söndürüyorum ve şimdi yerinde dönen, rüya gören Sean'a bakıyorum tekrar. Örtüleri başının üstüne çekti.

PAUL Ona olan güvensizliğim beni hayrete düşürüyor, ama elimde değil: Sean'ı sevmiyorum. Boston'dan ayrılırken otobüste başka kimse yok ve yol boyunca çeşitli duraklardan fazla kimse binmiyor. Yolun büyük bir bölümü boyunca yalnızca ben ve öndeki yaşlı bir çift. Aylakça annemin bu ani ayrılış için ne diyeceğini merak ediyorum. Bir Seconal mı patlatacak? Ağlayacak mı? Otelde kalacak mı? Oda hizmetçisi çocuklarla flört mü edecek? Richard herhalde rahatlayacak, ama cumartesi gecesi yine bir flört arar. Bayan Jared aldırmayacak, ne düşündüğü, neden umurumda ki sanki? Otobüs hantal hantal adsız bir rotada (?? 9? 89? 119?) Camden'a doğru giderken uyumaya çalışıyorum. Lawrence yakınlarında bir yerde yağmur kesiliyor ve Bellows'ta güneş çıkıyor, dolgun ve yükseliyor. Uyuya-

mıyorum. Dosdoğru Sean'ın odasına koşturacağım. ve ne bulacağım? Hiç dikkat etmediğim ya da kendisiyle konuşmadığım, ama anında tanıyacağım bir kızla yatakta ya da belki yorgun olacak, ama gülümseyerek uyanacak, birbirimize bakacağız, dokunacağız, el sıkışacağız, el sıkışırken beni aşağı, yatağının üzerine çekecek ve ondan sonra motorla kasabanın çıkışındaki o Fransız kafesine gideceğiz; imkânsız, Sean kesinlikle orada yemez. Muhtemelen hiç iyi bir restorana gitmemiştir; yalnızca duble burgerlerden, dondurulmuş tatlı Tastee Freeze'lerden oluşan bir hayat. Güneyde bunlar bile yoktur belki. Walkmansiz, sigarasız, magazinsiz olarak otobüste olmak dayanılmaz olabiliyor. Geçen gecenin fena olmayan seksinden hâlâ abazayım, çıldırıyorum ve otobüsün tuvaletinde mastürbasyon yapmayı deniyorum ama, altımda süprüntü dökülürken, elim amigoma sarılı tuvalette otururken ne yaptığımı fark edip gülmeye başladığım zaman, gülüşüm yüksek perdeden, manyakça, korku verici. Newport'ta bazı insanlar biniyor. Wolcott'ta bazı insanlar iniyor ve Winchester'da yine bazı insanlar biniyor. Aç, tükenmiş, nefesim tiksindirici bir halde, nihayet Camden'da istasyonda iniyorum ve kampa gitmek için bir taksi tutuyorum, oraya vardığımda, saat neredeyse on iki. Bu bir hayal olmalı.

ROXANNE Kızı ertesi sabah kalktığımda buldum... Geceyi Tim'le geçirmiştim, Rupert Booth cümbüşüne gitmişti... Geceyi Norris'le geçirdim. Hâlâ Ecstasy'den sarhoştum, trip halindeydim ve banyoya gittiğim zaman... Bir duş almak istiyordum bu yüzden... Bölme kapısını açtığımda kapıyı tekrar kapatmak zorunda... Kız (tanımlaması zor) masmaviydi... Bir su hiç o kadar kırmızı olamazdı, çünkü o kadar koyuydu ki... Tabii ki kendimi kaybetmeye başladım, çığlık atmaya ve... çekmeye... Evlerin bazılarında yangın alarmlarını çektiğimi hatırlamıyorum, ama

galiba... Tim, bana güvenliğin sonradan o şekilde geldiğini söyledi... Etrafta koşmaya başladım. Rupert bana daha çok Xanax verene kadar çıldırmaya devam ettim... Norris bütün olay boyunca uyudu...

PAUL Sonra kendimi Kolej Yolundan aşağı doğru gezinerek Wooley Evi'ne, Düzelmek İçin Süslenmişler Partisinin olduğu yere yaklaşırken buluyorum. Neredeyse on iki olmasına rağmen kampus ölü, uykuda, bu hepsinin brunch'ı kaçıracakları anlamına geliyor ve onların bu lüksten yoksun kalmış olduğunu bilmenin verdiği tatminle gü-lümsüyorum. Wooley'de neredeyse bütün pencereler parçalanmış, yırtık çarşaf lar oturma odasının kırık pencerele-rinin önündeki yeşil çimenliğin her tarafında toplar halin-de duruyorlar ya da patlamış hayalet balonları gibi ağaçlar-dan sarkıyorlar. Devrilmiş, serin sonbahar güneşinde ku-rumakta olan üç yapışkan çöp tenekesinin etrafında sinek-ler vızıldıyor. Uykuda ya da ölmüş üç kişi var; ikisi, oturma odasında, dik oturuyor, biri çıplak, yüzükoyun. Ku-suk, bira, Arap, sigara dumanı, pañç, marihuana, hatta seks, meni, ter, kadın kokusu odaya nüfuz etmiş; sis gibi havada asılı. Burada ne yaptığımı bile bilmiyorum, çünkü Sean'ın odası, kaldığı ev, dosdoğru yemekhane çimenliği-nin öbür tarafında (korkuyorsun, değil mi?). Çantamı hâlâ taşıyorum, attığım her adımda çatırdama sesleri çıkaran zemine düşürmemek için dikkatliyim. Her yerde gölcük-ler halinde bira ve pañç var ya da belki kusuk bu, damarlar halinde üzerinde büyük sıva topaklarının eksik olduğu du-varlara serpilmiş. Köşede yarısı ezilmiş kırık bir film pro-jektörü duruyor, etrafında çözülmüş film makaraları. Siga-ra izmaritleri, ezilmiş büyük beyaz böcekler gibi zemini kaplamış. Koridorda iki kişi, ölü gibi, birbirlerinin üzerle-rinde uyuyorlar. Evin kendisi de bir cumartesi sabahı için bile inanılmaz derecede sessiz. Ama sonra çığlık başlıyor,

bir kız çığılığı, Stokes ve Windham'daki yangın alarmları ötüyor ve ben ayaklarım çatırtıyla kırık cam ezerken sayısız plastik bardağa basarken, birbirine yapışıp kalmış çiftin üzerinden geçerek dışarı çıkıyorum, kızın çığılıkları daha da yaklaşıyor. Bu, kampus dışında Rupert Guest'le (itiraf etmekten nefret ediyorum ki gerçekten çekici ve sevimli bir herif) kalan o şirret lezbiyen, bu kız kaçırmış, durmadan "Oh kahretsin!" diye bağıyor. İnsanlar onun çığılıklarıyla uyanarak yemekhane çimenliğine bakan açık pencerelelerden kafalarını çıkarmaya başlıyorlar. Kız başka bir eve dalıp gözden kayboluyor, sonra Booth'taki yangın alarmını ötmeye başlıyor. Booth Evi'ne ve trip halinde yarı uçarak, yarı koşarak evden çıkan, çığılıklar atan delirmiş kıza bakıyorum, nereye gideceği belirsiz, aslında yalnızca daireler çizerek koşuyor. Evin üst köşesinde, Sean'ın penceresi açılıyor ve pencereyi çekerek açan, dışarı

bakan bir kız, bir an için göğüsleri görünüyor bu Lauren'dan başkası değil. Sonra Sean'ın kafası dışarıyı dikizliyor. Üstsüz ve gözlerini eliyle gölgeleyerek etrafa bakıyor. Beni görüyor, el sallıyor, "Selam, Dent!" diye sesleniyor ve ben orada dikiliyorum, gülmek ve el sallamamak için fazla afallamış bir halde. Birçok yangın alarmını hâlâ öterken, geçen gece birbirlerini becermiş, sarhoşluk sonrası bir şaşkınlık içinde dikilmiş, anlaşılmaz şeyler söyleyen, çığılık atan, yüzünü gözünü yolan, üzerinde yalnızca mavi bir erkek boksör şortu ve bir Pee Wee Herman tişörtü olan kıızı dikizleyen çiftleri geride bırakarak odama yöneliyorum. Ve tekrar odamdayım, kapımda annemin aradığını söyleyen bir not ve Genç Cumhuriyetçiler Komitesi'nden bir el ilanı daha. Yatağıma bakarak, 'Ayrılmadan önce onu yapan ben miydim?' diye merak ederek orada oturuyorum. Biraz şaşkınlık içindeyim, ama olmam gerektiği kadar ya da muhtemelen olmam gerektiği kadar, şok değilim. Lauren. Öyle.

SEAN Cumartesi günü oyalandık, Manchester'a gittik. Ben, Lauren, Judy ve Judy'nin birlikte yattığı Frank adında bir herif, Frank'ın Saab'ıyla Manchester'a gittik. Plakçı dükkânına gittik, etrafta yürüdük, kızlara dondurma aldık, biraz Ecstasy satın alma konusunda konuştuk, çünkü o hafta sonu Kanada'dan ziyarete gelen bir herif kampusa bir miktar getirmişti. Bir içecek dükkânında durduk ve daha sonra gidecek bir parti bulamazsak ya da filmleri kaçırsak içmek için bir çift altılı paket bira ve bir şişe şarap aldık. Bu oldukça iyi İtalyan restoranında akşam yemeği yedik, hesabı American Express kartıyla Frank ödedi. Frank kıyak görünüyordu ve ona ısınıyordum, ona ne yapmak istediğini sorduktan sonra bana bütün içtenliğiyle "Rock eleştirmenliği," demesinden sonra bile. Lauren onunla yatmış mıydı? Yattığına dair söylentiler, anlamsız dedikodular duymuştum, ama zaten duyduğum saçmalıkların yarısına inanamazsın, bu yüzden bunu aklımdan çıkardım. 'Belki yatmıştır,' diye düşündüğüm zamanlar herif gözümünden düşüyordu ve 'Amerika'yla uğraşmadığı' için gelecek dönem Paris öğrenci değişim programına katılmak istemek gibi anlattığı saçmalıklar onun bir alık gibi, yatmak şöyle dursun Lauren'ın asla hoşlanamayacağı biri gibi görünmesine neden oluyordu. Frank bunu söylediğinde İtalyan restoranındaydık ve Lauren kıkırdamasını bastırıp çabucak kırmızı şarabından içti. Masanın altından uzanıp budunu sıktım, o güzel, uzun, pürüzsüz bacağına, o etli, ama sıkı (ipek gibi demek istiyorum, ama pek değil) budunu. Manchester'daki o İtalyan restoranında ve arabayla Camden'a dönüşte yalnızca dün gece beni öpüş şeklini düşünmekten sertleşerek ona bakarken bu kıza öyle deli oluyordum ve nezih görünümlü belki kalıcı bir kız arkadaşım olduğu için öyle rahatlamıştım ki kafama dank etti, geçen dönemden zamanı gelmiş dört kadar ödev vardı, bunlara hiç başlamayacaktım ve bunun hiçbir önemi yoktu, çünkü Lauren'la beraberdim. Uzmanlık bölümünün şiir olması bile beni çok endişelendirmedi, çünkü şiir öğrencisi kızlar-

la uğraşmak çoğunlukla imkânsız. Bana uzmanlık bölümümü sordu, ben de, yalnızca onu etkilemek için, "Bilgisayar," dedim (bu sonunda doğru olabilir) ve galiba etkilendi, çünkü gülümsedi, o derin mavi uzun kirpikli gözlerini yukarı kaldırdı ve "Gerçekten mi?" dedi, dudakları o gizli, ama fark edilir kirli gülümsemeyle kıvrılmıştı. Manchester'da hiç parti bulamadığımız için arabayla kampusa döndük ve postu Lauren'in odasına serdik. Yanımda pipom ve biraz iyi afyon vardı, kafa yaptık. Daha önce skor ettiğim kokaini çıkaracaktım, ama hepsinin usanıp benim aslında belki bir tıp hazırlık öğrencisi olduğumu düşüneceklerinden korktum. Canfield'da Lauren'in odasında zeminin büyük bir bölümünü kaplayan geniş iki kişilik şiltenin yarı üzerinde yarı zeminde uzanmış yatıyorduk, sevmediğimiz insanlar, gitmediğimiz dersler, birinci sınıf öğrencilerinin ne kadar sıradan olduğu, bayrağın neden yarıda olduğu konusunda konuşuyorduk. Lauren, dün gece bir kızın kendisini öldürdüğünü söyledi. Frank ve ben gülüp "Herhalde düzülmediği için yapmıştır," dedik. Judy ve Lauren kızdılar (ama o kadar değil, dem bizi yatıştırmış, olabilecek herhangi bir gerginliği gömmüştü) ve "Belki de düzeldiği için yapmıştı," dediler. Radyoda Talking Heads, REM, New Order, eski Iggy Pop çalıyordu. Lauren'a daha çok yaklaşıyorum. Kandilleri yakmaya başladı. Beni sevdiğini biliyordum ve yalnızca notlardan değil, onları açığa vurmamak istemedim (neden onu utandırayım), o şimdiye kadar rastladığım beni incelemeyen tek insan olduğu için, bana ilk baktığında anlamıştım, kesinlikle hissetmiştim. O gerçekten bana bakan ve bakışına son veren ilk insandı. Bu, kendime açıklamam için, üstesinden gelmem için ağır bir şeydi, ama önemli değildi. En önemli tarafı bu değildi. En önemli tarafı onun güzelliğiydi. Her şeyiyle bir Amerikan güzelliğiydi, yalnızca Amerikan kızlarında olan sarı saçlar ve göğüslerle yalnızca Amerikan kızlarında bulunabilen türden güzellik. O zayıf, ama anorexic olmayan güzelce oranlanmış vücut, teni, kötü bir kızmış gibi her zaman bi-

ızcık kirli görünen, beni daha da tahrik eden yüz ifadele-
tinin tam tersine, kaymak gibi beyaz Protestan Amerikalı
teninden ve narin bir şekilde saf. Bütün yapmak istediğim
mucizevi, mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görü-
nen yüzüne ve daha iyi olmasa bile aynı güzellikte oluşturu-
lmuş vücuduna bakmaktı, bu yüzden tam anlamıyla Yu-
karı Doğu Yakası Park Bulvarı saçmalığı olan çevresi umu-
rumda değildi, ama Park Bulvarından olan kızların kaçınıl-
maz bir şekilde olduğu gibi bu konuda şirret, paranoyak
ve savunucu değildi. Ve bütün bunları, o gece, dördümüz
karanlıkta onun şiltesinin üzerinde uzanmış yatarken ona
anlattım, kandiller birer birer tükenip sönüyordu, taş gi-
biydik, radyoda klasik şarkılar dinliyorduk, Judy ve Frank
sarhoş, kendinden geçmiş, matiz bir haldeydiler ve bekle-
yemedim; odama dönmeyi bekleyemedim, çabucak, sessiz-
ce onun üstüne kaydım, bacaklarını benimkilerin etrafına
sardı ve sıktı. O gece, dudaklarımı çiğnerken, tatlı bir şe-
kilde gözyaşı döktü, elleri blucinimin altına kayd, sonra
sırtımda yukarı doğru ilerledi, beni içine daha derin bir şe-
kilde itiyordu, aynı anda geldiğimiz sırada bile ikimiz de
yavaş hareket ediyorduk; hâlâ sessiz bir şekilde yüzünü
boynuma gömdü; yüksek sesle nefes nefese soluyorduk;
ben hâlâ serttim. Dışarı çekmedim ve onun kulağına bir
şey fısıldadım, saçının birazı sıcak ve terleyen yüzüme do-
laştı. O da kulağıma bir şey fısıldadı ve işte o zaman beni
sevdiğini biliyordum. Bu, aynı zamanda Judy'nin de ka-
ranlıkta yüksek sesle konuşup, "Umarım siz ikiniz de bi-
zim kadar tadını çıkardınız," dediği andı, sonra Frank'in
güldüğünü duydum ve utanamayacak kadar yorgun bir
halde biz de gülmekten yattık, ben hâlâ dışarı çıkmak iste-
meden onun içindeydim, onun elleri hâlâ sırtımda duru-
yordu. Pazar günü, kasabanın çıkışındaki Brasserie'de
uzun bir öğle yemeğinden sonra, günün geri kalan kısmını
birlikte yatakta geçirdik.

CLAY On ikiden sonra insanlar yürüyerek kampustan geçmekten korkuyorlar. Bir pazar sabahı gün ağarıken asit almış biri ağlayarak bunu bana, kulağımın içine fısıldıyor, haftanın büyük bir bölümünde kristal metamfetamin almıştım, uçuyordum ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu kişiyle bilgisayar dersinde (şimdi benim uzmanlık bölümüm) aynı sınıftayız, onu body salonunda ve bazen kasabada, anacadde üzerindeki belediye havuzunda görüyorum. Orada bazı insanların haddinden fazla uzun buldukları bir zaman harcarım. (Yan tarafta iyi bir bronzlaşma salonları da var.) Walkman'imi bu dönem çok takıyorum, dağılmış grupları dinliyorum: The Eagles, The Doors, The Go-Go's, The Plimsouls, çünkü Kuzey Ashton'da kasabalıların Ashton Doğrayıcısı diye adlandırdıkları bir şeyle doğranmış olarak bulunan kızla ilgili (tam anlamıyla ikiye bölünmüş) ya da Düzülmek İçin Süslenmişler Partisinin olduğu gece Swan Evi'nin alt kat banyo küvetinde boğazını kesen ve kanayarak ölen kızla ilgili bir şey duymak ya da Price Chopper'da budalaca dolaşan, kasabanın akrabayla seks kurbanlarının seslerini duymak istemiyorum. Price Chopper, içinde zaman geçirmekten hoşlandığım bir yer, bana Kaliforniya'yı hatırlatan bir yer, bana Gelson's'ın dondurulmuş yiyecek bölümünü hatırlatan bir yer, bana evimi hatırlatan bir yer. New York'taki bir Elvis Costello konserine gidiyorum, ama Camden'a dönerken kayboluyorum. Odamda kablolu MTV'ye bağlanamıyorum, bu yüzden bir videoçalar alıyorum ve kasabadaki ucuz bir kiralık video kaset dükkânından videolar kiralityorum. Dönem başlamadan önce New York'ta ikinci el bir Porsche satın alıyorum, böylece bu tür şeyleri yapmak için bir arabam var. New Hampshire'da insanlar sushi¹ yemekten de korkuyorlar. Diğer şeyler: Biri Pub'a giden kapının üzerine 'Duyumsal yoksun bırakılma hücre-

¹ Garnitür olarak üzerine özellikle çiğ balık konan küçük soğuk piriñç toparından oluşan bir Japon yemeği.

si' yazmış. Aslında L.A.'dan Rip arıyor beni birkaç kere. Bir herif kapımın üstüne kırmızı ispirotolu kalemle adımı yazmış. Bu gerçekten o mu emin değilim, çünkü bana gönderdiği bir kasette Blair onun öldürüldüğünden şüphe bile etmiyordu. Kız bana Westwood'daki Haagen Dazs Pastanesinde Jim Morrison'ı gördüğünü de anlattı. Bir süre Vanden adlı bir kızla görüşüyorum, futonumun ahşap altlığını siyaha boyadı ve beni görmeyi bıraktı, çünkü banyomda 'Norman Mailer büyüklüğünde bir örümcek' gördüğünü söyledi. Ona Norman Mailer'in kim olduğunu sormadım ve ondan yine gelmesini istemedim. Sonra bu Brezilyalı herifle takılıyorum, ama esas olarak yalnızca Ecstasy elde etmek için. Sonra kendini büyücü sanan Connecticutlı bu dans öğrencisi kız. Bir bira fıçısı etrafında seans düzenledik ve Bard'a transfer olmuş bir son sınıflının ruhunu çağırma'yı denedik. İspirizma seanslarına özgü, üzerinde harfler ve işaretler bulunan Ouija panosunu çıkardık ve ona hiç kokain bulup bulamayacağımızı sorduk. "Owtq," diye cevapladı. Bunun ne anlama geldiğini bulmak için bir saat harcadık. Kız beni Justin adında bir edebiyat öğrencisi için terk etti. Bazı zengin çocuklarla, bazı daha zengin kızlarla, Kuzey Kaliforniya'dan bir çiftle, bir Fransızca öğretmeniyile, kızkardeşlerimden birini tanıyan Vassarlı bir kızla, Nyquil içmeyi bırakmayan bir kızla yaşıyorum... Ve perdemi açık bırakamıyorum, çünkü Kızılderililerin kampusun üzerinde kurulduğu arazide neden yerleşemediği hikâyesini duydum, çünkü dört rüzgâr orada yemekhane çimenliğinde buluşuyordu ve Kızılderililerin bazıları tamamen delirdi, öldürülmek zorunda kaldı, onların vücutları tanrılara sunuldu sonra yemekhane çimenliğinde gömüldü. Ve bazı kişilerin söylediğine göre sıcağın sonbahar gecelerinde on ikiden sonra onlar canlanıyorlar, yüzleri çarpık, kanlı, baltaları havada hazır bir şekilde tehditkâr bakarak, yeni sunular arayarak pencerelerden içeriyi gözetliyorlar. Ve bir tuvalette, tuvaletin yukarısına biri tarafından defalarca 'Ronald McGlinn'in küçük bir penisi var ve testisleri yok' yazılmış. L.A.'dan biri bana

bir video kaseti gönderdi, üzerinde yazı yok ve seyretmekten korkuyorum, ama herhalde seyredeceğim. Bu dönem kimliğimi üç kere kaybettim. Psikolojik danışmanlıkta gördüğüm kişiye tufanın yakın olduğunu hissettiğimi söylüyorum. Bana flüt dersimin nasıl gittiğini soruyor. Ona o dersi düşürdüğümü ve yerine ileri bir video dersi almaya başladığımı söylemiyorum. Biri bana soruyor: "Ne var ne yok?" "Bilmiyorum," diyorum. "Sence ne var ne yok?" 'Duyumsal yoksun bırakılma hücresi.' Huzur içinde yat. İnsanlar geceyarısından sonra kampusta kaynaşıp birleşmekten korkuyorlar. Bir videoda görünen, yok olan, görünen Kızılderililer. 'Ronald McGlinn'in küçük bir penisi var... Ve testisleri yok.' Mükemmel. 'Ne var ne yok?' '... L.A.'da olsaydım emniyette ve sıcak olurdu...' Kumsalı özlüyorum.

PAUL "Bitti, değil mi?" McDonald's'ın park alanında Sean'ın ödünç aldığı bir arabada otururken bunu soruyorum. "Motorla gitmek için çok soğuk," dedi odasına uğradığım zaman. (Odası karmançormandı. Yatak yapılmamıştı, bilezikler masaya saçılmış duruyorlardı, ayna duvardan indirilmiş ve bir koltuğun üzerine konulmuştu, üzerinde dağılmış halde katlanmış kâğıtlar vardı, üstünü ince beyaz bir toz tabakası kaplamıştı.) O söyledi, bense dikkatle dinliyordum, "Tuvaleti kullanamazsın." Ama ben tuvaleti kullanmak istemiyorum. "Her yeri kusuk," dedi. "Tuvaleti kullanmak istemiyorum," dedim sakın bir şekilde. Omuzlarını silkti. Akşam yemeğine, "Hayır," dedi. "Benden hoşlanmıyorsun?" dedim. "Başka biriyle görüşüyorsun." Ve o, "Bu doğru değil," dedi. Ve ben, "Yemin et," dedim. Ve o, "Ederim," dedi. Ben, "Sana inanmıyorum," dedim. O, "Tuvaleti kullanamazsın," dedi. Sonunda, onu McDonald's'a gitmeye ikna ettim ve burada arabada otururken o, camdan dışarı tükürüyor, Big Mac'inin

bir kısmını bitiriyor, kalanını dışarı fırlatıyor ve bir Parlamento yakıyor. Arabayı çalıştırmayı deniyor, ama yalnızca ekim olmasına rağmen hava buz gibi ve ödünç alınmış araba (kimin, Jerry'nin mi?) çalışmıyor. "Hayret" diyorum. Yiyemiyorum. Bir sigara bile yakamıyorum. "Evet," diyor. "Kahrolası," direksiyona vurarak bağırıyor. "Bu hıyarağa neden çalışmıyor?" "Sanırım benim gibi hissetmemen senin hatan değil," diyorum ona. "Evet. Benim hatam değil," diyor, hâlâ arabayı çalıştırmaya uğraşarak. "Ama bu benim hissettiklerimi değiştirmeyecek," diyorum ona. "Değiştirmeli." Ön camdan dışarıya bakarak mırıldanıyor bunu. Arabalar yanımızdan geçiyor, sürücüler açılmış camlardan kafalarını çıkarıyorlar, siparişlerini bağırıyorlar, onları alıyorlar, devam ediyorlar, yerlerini başka arabalar, başka siparişler alıyor. Onun bacağına dokunuyorum, "Ama değiştirmiyor," diyorum. "Şey, bu benim için de zor," diyor, elimi iþip uzaklaştırarak. "Biliyorum," diyorum. Böyle bir beyinsize nasıl abayı yaktım? Vücudunu, sonra yüzünü inceleyerek, gözlerimi kasığından uzak tutmaya çalışarak düşündüm. "Bu kimin hatası?" diye bağırıyor. Sinirli bir şekilde tekrar arabayı çalıştırmayı deniyor. "Senin. Arkadaşlığımızı seksle mahvettin," diyor, iğrenmiş bir biçimde. Arabadan çıkıyor, kapıyı çarpıyor ve etrafında birkaç defa yürüyor. Sipariş ettiğim, kucacımda yenmeden duran, soğumakta olan yiyeceğin kokusu hafifçe midemi bulandırıyor, ama kıpırdayamıyorum, onu dışarı atamıyorum. Şimdi park alanında ayaktayım. Birdenbire hava çok soğuyor. Hiçbirimiz uzun süre hareketsiz kalamıyoruz. Yukarı uzanıp deri ceketinin yakasını kaldırıyor. Uzanıyorum ve yüzündeki bir şeyi silerek yanağına dokunuyorum. Yüzünü çekerek uzaklaştırıyor ve gülümsemiyor. Allak bullak bir halde başımı çeviriyorum. Bir yerde bir araba klakson çalıyor. "Bu düzenleme hoşuma gitmiyor," diyorum. Tekrar arabadayız ve bana bakmadan "O zaman terk et," diyor. Hikâyenin kıssadan hissesi.

SEAN O ayrıldıktan sonra yastıkları koklardım. Ya-
tağımda yatmak hoşuna gitmedi; çok küçük olduğunu ve
sonuçta birlikte uyumanın çok önemli olmadığını söyledi.
Katıldım. O gittiğinde, yastıkları, ardından kollarımı, elle-
rimi, parmaklarımı kokladıktan sonra ikimizi düzüşürken
düşünürdüm ve otuzbir çekerdim, ikimizi düşünerek, sek-
si fantezileştirerek ve yeni bir şekle sokarak, gerçekte ol-
muş olabileceğinden daha yoğun ve vahşi görünmesini sağ-
layarak bir kez daha gelirdim. Onunla yatakta kendimi
zar zor kontrol edebiliyordum. Boşalabilmek için onu ça-
bucak ilk olarak düzerdim, sonra onu yiyerek, yalayıp,
durmadan amigosunu emerek şaatler harcardım; ağzımın
sürtünmesinden dilim acırdı, şişerdi, çenemi onun içine
iterdim, ağzım o kadar kururdu ki yutkunamazdım bile ve
başımı yukarı kaldırıp gerçekte nefes almak için soluk so-
luğa kalırdım. Onunla çok kısa bir sürede tahrik olurdu,
bu neredeyse hiç zaman almazdı. Onu, yalnızca külotu
üzerinde, yere düşürdüğü bir şeyi almak için eğilirken gö-
rürdüm ya da üstüne bir tişört ya da süveter çekerek giyi-
nirken, pencereden dışarı eğilirken, sigara içerken seyre-
derdim. Küçük bir mimik, bir sigara yakma hareketi bile
yeterliydi ve ben onu yakalayıp o külotu yırtarak çıkar-
ma, onu yalama, koklama ve dilimle ona değme dürtüsü-
yle boğuşmak zorunda kalıyordum. Bazen şehvet o kadar
güçlü olurdu ki bütün yapabildiğim kımıldamadan, onun
vücudunu düşünerek, bende bıraktığı bir görünümü düşü-
nerek yatakta uzanmak olurdu ve anında sertleşirdim. Be-
nimle nadiren konuşuyordu ve seks konusunda hiçbir şey-
den bahsetmiyordu, herhalde çok tatmin olduğu için ve
ben de fazla bir şey söylemediğim için. Böylece ilişkimizin
az sayıda aksaklığı, çok az sayıda anlaşmazlıkları vardı.
Örneğin onun şiiri konusunda ne düşündüğümü söylemek
zorunda değildim ki çok kötüydü, bir iki şiiri okulun ede-

lı yaygara gazetesinde ve öğretmenin editörlüğünü yaptığı bir şiir dergisinde basılmak için seçilmiş olsa bile. Eğer söylemek zorunda kalsaydım basit bir şekilde ona şiirini sevdiğimi söyledim ve betimleme üzerine yorum yaptım. Ama o göğüslerle, o götle, kalçalarımın etrafına sarılı uzun bacakların arasındaki o doymak bilmez merkezle, zevkten feryat eden o güzel yüzle karşılaştırıldığında şiir ya da başka bir şeyin ne önemi vardı ki?

LAUREN Victor'dan hâlâ mektup yok. Bir kartpostal yok. Telefon yok. Posta yok. Mesaj yok. Bütün endişelerimin bedeli olarak cehennemde çürüsün piç. "Okul gerçekten tepe taklak gidiyor," diyor Judy bana, son sınıfta olduğum ve bu yüzden gelecek yıl tekrar gelmek zorunda olmadığım için sevinmem gerektiğini söylüyor. Ve galiba ona katılmak zorundayım. Birinci sınıf öğrencilerinin müzik grubunun adı 'Anne ve Babalar' bu, insanların antenlerine bir mesaj gönderip ters birşeylerin daha da ters gittiğini anlatmak için yeterli. Judy'nin değerlendirmesi yüzünden ekim ebediyen sürececek gibi görünüyor. Mezuniyet imkânsızmışçasına uzak görünüyor. Gina okul amblemini değiştirme ödülünü kazandı ve ödül parasıyla biraz Ecstasy aldık, daha önce hiç, Victor'la birlikteyken bile, Ecstasy yapmamıştım, oldukça mükemmel bir şeydi. Ama bana kalırsa Sean'ın hoşuna gitmedi. Yalnızca çok terledi ve ileri geri sallanarak durmadan dişlerini gıcırdattı, hatta o gece her zamankinden daha abazaydı ve bu hiç de eğlenceli bir şey değildi. Çok bira içmeye başlıyorum, çünkü çocuğun yapmak istediği her şey esas olarak bu ve video oyunları oynamak. Ama zaman geçtikçe görünümü daha da güzelleşiyor ve yatakta o kadar kusursuz olmasa bile, seks yalnızca idare ediyor olsa da en azından yaratıcı. Yine de beni tahrik etmiyor. Gerçek orgazmlar olmuyorum. (Şey, belki bir iki kere.) Yalnızca o kadar lanet olası ısrarcı oldu-

ğu için. (Popüler inancın tersine, aralıksız iki saat yemek bana eğlence gibi gelmiyor.) Aynı zamanda şüpheli görünüyor. Öyle hissediyorum ki, geçen cumartesi Green-wall'da o büyük dansı düzenleyen Genç Muhafazakârlar Partisinin baş beyni o. Eğlence komitesinde olması dışında burada ne yapıyor bir fikrim yok ve sonuçta, Judy'nin dediği gibi, gerçekten bilmek istemiyorum. Yalnızca aralığın gelmesini istiyorum, yalnızca bu yerden kurtulmak istiyorum. Çünkü daha ne kadar bira içmeye ve onu, süper olduğu Pole Position'da en yüksek skoru elde ederken seyretmeye devam edebileceğimi bilmiyorum. Bir gece ona bunu sordum, yalnızca tek heceli bir cevap homurdandı. Ama kolejde bira içmek ya da bilek kesmek dışında ne yapılabilir ki? O kalkıp azametle video oyununun başına yürüyüp içine bir 25 sentlik daha atarken kendi kendime düşündüm. Şikâyet etmeyi bıraktım. Kendini öldüren kız bütün geri kalanımızın aldığı el ilanını aldı, kutusunun içinde duruyor, ona gerçekten ölmüş olduğunu ve kendisi için Tishman'de bir anma töreni yapılacağını anlatıyor. Bir gece Sean ve ben Pub'da parti öncesi biralarımızı içerken bundan bahsettim, bana baktı ve "İroni. Şuna bak," diye kişnedi, ama yalnızca kişneyip "Öyle mi?" de diyebilirdi. Şiir iyileşiyor. Sigarayı bırakmadım. Judy bana, Roxanne'in kendisine Sean'ın uyuşturucu işiyle uğraştığını anlattığını söylüyor. Ona "En azından breyk dans yapıyor," diyorum.

SEAN Bezgin bir halde yürüyorum ve Lauren, Vittorio'nun evine doğru tepeye çıkıyor. Ekimin sonları olmasına rağmen hava çok soğuk değil, ama eve dönerken soğuk olma olasılığına karşı ona bir süveter giymesini söyledim. Ona bunu söylerken üzerimde bir tişörtle kot vardı ve onun odasında giyinirken ben kısa kollu giyip daha rahat ederken neden o süveter giymek zorundaydı diye sor-

du. Ona gerçeği söyleyemedim: Vittorio'nun onun memelerine bakma düşüncesinin hoşuma gitmediğini. Bu yüzden odama dönüp eski siyah bir ceket giydim ve onu hoşnut etmek için küçük ek bir ayrıntı olarak tenis ayakkabılarımı mokasenlerle değiştirdim. Ceket şimdi belime sarılı, tepenin başına doğru yol alırken kolları uyluklarıma çarpıyor. Belki onu Vittorio'nun partisinden vazgeçirebileceğimi umarak, fikrini değiştirip benimle kampusa döneceğini ümit ederek daha yavaş yürümeye başlıyorum. Bunu yapıyor olmamın tek nedeni oraya gitmenin Lauren için çok önemli olduğunu (ama nedenini anlayamıyorum) ve bunun Vittorio'nun pazar günü İtalya'ya gitmeden önce, yerine Harvard'ın edebiyat kadrosundan atılmış bir sarhoş konmadan önce (bunu bütün öğretmen dedikodularını bilen Norris'ten öğrendim) son toplantısı olduğunu biliyor olmam. Vittorio'nun evinin kapısına çıkan bahçe kapısının önünde adımlarımı ağırlaştırıyorum. O yürümeye devam ediyor, sonra duruyor, içini çekiyor, arkaya dönmüyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyorum. "Bunu daha önce konuştuk," diyor. "Galiba ben fikrimi değiştirdim." "Geldik. Gireceğiz. Ben gireceğim." Kapıya giderken onu izliyorum. "Sana doğru bir adım atarsa eşek sudan gelinceye kadar döverim onu." Belimden ceketi söküyorum ve giyiyorum. "N'apcaksın?" diye soruyor, zili çalarak. "Bilmiyorum." Ceketini düzeltiyorum. Tahammül edememem olasılığına karşı kok getirdim, ama ona bunu söylemedim. Burada hiç kız olup olmayacağını merak ediyorum. "Benim şiir öğretmenimi kıskanıyorsun," diyor. "Buna inanmıyorum." "Seni bu kahrolası şeylere neredeyse zorla getirdiğine inanmıyorum," yüksek sesle fısıldıyorum ona. "Ve sen buna bayılıyorsun," diye ekliyorum. "Tanrım, Sean, o neredeyse yetmişinde," diyor. "Ayrıca bu şeylerin hiçbirisine katılmadın, o zaman nereden bilebilirsin?" "Ne öyleyse? Kaç yaşında olduğum umurumda değil, onu hâlâ yapıyor. Sen bana anlattın." Adımları duyabiliyorum, Vittorio'nun, ayaklarını sürüye-

rek kapıya doğru yaklaşıyor. "Bana çok şey öğretti ve buraya gelmek ona olan bir borcum." Bileğimi kaldırıp sonra bırakarak saatime bakıyor. "Geç kaldık. Her neyse gidiyor ve artık buna tahammül etmek zorunda kalmayacaksın." Bu, ilişkinin sonu. Bitiyor olduğunu biliyordum. Şimdi-den beni sıkmaya başlamıştı. Ve belki bu parti bitirmek için, suçu onun üzerine atmak için iyi bir bahane. Umurumda değil. Rock'n'roll. Ona, kapı açılmadan önceki saniyelerde, son bir kez bakıyorum ve ümitsizce başlangıçta neden bir araya geldiğimizi hatırlamaya çalışıyorum. Kapı açılıyor, torbamsı çizgili bir kadife pantolon ve eşki bir L.L. Bean süveteri giyinmiş, ince gri saç uzunca, fırçalanmamış olan Vittorio kollarını selamlama halinde kaldırıyor ve "Lauren, Lauren... oh ne kadar güzel, ne kadar güzel bir sürpriz..." diyor. Yumuşak sesi şimdi tiz ve duy-gulu. 'Vittorio bu mu? Lauren'ı aşka davet eden herif,' diye düşünüyorum. İçeri yürürken Lauren'ı kucaklıyor, Lauren bana bir göz atıyor ve gözlerini yukarı yuvarlayıp Vittorio'nun yaşlı, kamburlaşmış omzuna çeviriyor. Bu yüzümden okunuyor, ama bir şeyi değiştirmiyor. 'Neden bu herifi düzmüyor ki sanki,' diye düşünüyorum. "...güzel, çok güzel bir sürpriz..." "Ben davet edildiğimizi sanıyordum," diyorum, bıkmış bir halde. "Oh edildiniz, edildiniz," diyor Vittorio, sanki Lauren konuşmuş gibi ona bakarak. "Ama bu çok güzel... çok güzel bir sürpriz..." "Vittorio, Sean'ı hatırlıyorsun," diyor Lauren. "Vittorio'nun derslerinden birini almıştın, değil mi?" bana soruyor. Bu herife hayatımda hiç rastlamadım, yalnızca Lauren'dan şehvet düşkünlüğüyle ilgili aktivitelerini duydum, Lauren bunları açıkça ve kolay bir şekilde anlatıyordu, sanki bir şakaymış gibi. Benimle Vittorio'nun davranışları konusunda konuşurken övünüyor muydu, yoksa bilerek keyfimi kaçırmaya mı çalışıyordu, ayırt etmek zordu. Her neyse. "Evet," diyorum. "Merhaba." "Evet, evet... Sean," diyor, hâlâ gözleri Lauren'da. "Şey..." diyorum.

Şiddetli soluyor ve bunağın nefesindeki alkolü koklayabiliyorum. "Evet," diyor, dalgın bir şekilde, arkasındaki giriş kapısını kapatmayı unutarak Lauren'ı oturma odasına götürürken. Kapıyı ben kapatıyorum. İzliyorum. Sözüm ona partide yalnızca altı kişi daha var. (Lauren neden altı kişiyle bir 'parti' olmayacağını, bunun daha çok bir düzüşme 'toplantısı' gibi olduğunu fark etmiyor anlamıyorum.) Ve hepsi oturma odasında bir masanın etrafında oturuyorlar. Kafası usturaya vurulmuş, John Lennon gözlüğü takmış, üzerinde Mobil benzin istasyonu üniforması olan, Ekport A sigarası içen ve bir koltukta oturan genç soluk bir herif bizi içeri yürürken küçümseyici bir şekilde süzüyor. Kolej yakınında oturan San Franciscolu bu çift, Trav ile şehvetli karısı Mona, kanepenin yanındaki iki koltukta oturuyorlar, Trav romanını bitirirken-Mona Vittorio'dan bir şiir dersi alıyor. Kanepede Vittorio'nun editörlüğünü yaptığı edebiyat magazininden iki ürpertici kadın editörle birlikte, kırklı yaşlarının ortasında, tombul, sessiz, İtalyan dulu görünümüne sahip ve sanırım Vittorio'nun ihtiyaçlarıyla ilgilenen Marie adında bir kadın oturuyor. Lauren, magazin son sayısında daha yeni onun şiirlerinden birini yayımlayan editörlerden birini tanıyor. O şiir konusunda bütün geri kalanları için düşündüğümün aynısını düşünmüştüm. Bana göre hiçbirini bir anlam taşımıyordu. Boş odalarda oturan, eski erkek arkadaşlarını düşünen ya da mastürbasyon yapan ya da köpükten sıırıslıklam çarşafların üzerinde sigara içen, âdet kramplarından şikâyet eden karamşar kızlarla ilgili bütün bu faşarya şeyler. Bana öyle geliyordu ki Lauren sonsuz bir tek şiir yazıyordu ve bir gece odasında seks yaptıktan sonra ona dürüstçe hiçbirinin, hayır, hiçbirini değil, bunu söylememiştim, çoğunun benim için bir anlam taşımadığını söyledim. O yalnızca "Bir anlam taşımıyor," demişti ve tekrar paylaştığımız yastığa uzanmıştı, o gece daha sonra onu öpmeye çalıştığımda, ağzı ve kucaklayışı soğuk, ilgisiz, frijid gibiydi. "Bu, oldukça gelecek vaat eden genç bir şair... hamm, evet..." Vit-

torio Lauren için diyor, etli, kıllı pençesini onun omzuna koyarak. Vittorio sonra koltuktaki kel herife dönüyor ve gösterişçi alık için, "Ve bu Stump, başka bir... evet, çok gelecek vaat eden şair..." "Biz tanışıyoruz," Lauren flört edercesine gülümsüyor. "Tezinizi geçen dönem Glickman'la yaptınız, değil mi? Konusu..." Unutmuş. Büyük bir etki yapmış olmalı. "Evet," diyor Stump. "Hunter S. Thompson." "Evet doğru," diyor Lauren. "Bu Sean Bateman." "Merhaba, Stump!" Elimi uzatıyorum. "Evet. Carcass'tı, ama değiştirdim." Elimi sıkmak yerine selamlıyor. "Siz... bildik birine benziyorsunuz," diyorum, oturarak. "Şarap? Aah, votka? Cin?" Vittorio soruyor, Lauren'ın yanındaki koltuğa oturup hepimizin etrafında 'toplandığı' masayı işaret ederek. "Sen cin istersin, öyle değil mi?.. Lauren." Hangi cehennemden dibinden biliyor "Evet, cin," diyor Lauren. "Hiç tonik var mı?" "Oh, elbette, elbette... Ben yaparım," diyor Vittorio yumuşak, neredeyse ibnemi sesiyle buz kovanını almak için Lauren'ın dizlerinin üzerinden uzanarak. "Ben o biralardan birini alacağım," diyorum, ama Vittorio vermek için kıpırdamayınca kendim uzanıyorum ve Beck's'lerden birini alıyorum. Sessizlik. Herkes Vittorio'nun Lauren'ın içkisini hazırlamasını bekliyor. Ben orada oturmuş, Vittorio'nun titreyen ellerine bakıyorum, Lauren'ın bardağına koyduğu cinin çokluğuyla dehşete düşüyorum. Bardağı Lauren'a vermek için döndüğünde, şoke olmuş, irkilmiş görünüyor ve Lauren içkiyi ondan alırken "Oh bak... günışığına bak, altın saçlarındaki... baştan başa altın saçlarındaki... günışığına..." Sesi titriyor şimdi. "Günışığında..." mırıldanıyor. "Bak nasıl yanıyor?.. yanıyor günışığında..." Oh Tanrım, bu gerçekten midemi bulandırıyor. Lauren midemi bulandırıyor. Birayı sımsıkı kavırıyorum, ıslak etiketini yırtıyorum. Sonra Lauren'a bakıyorum. Güneş hâlâ gökyüzünde ve camları renkli pencereden içeri doluyor, Lauren'ın saçını gerçekten parlatıyor ve tam şu anda Lauren bana çok güzel görünüyor. Herkes kıkırdıyor ve Vittorio eğilip Lauren'ın saç-

larını koklamaya başlıyor. "Ah, nektar kadar tatlı... nektar," diyor. Bağıracağım. Bağıracağım. Hayır bağırılmayacağım. "Nektar kadar tatlı..." Vittorio yine geveliyor, sonra Lauren'in saç tellerinin tekrar yerine düşmesine izin vererek çekiliyor. "Oh, Vittorio," diyor Lauren. "Lütfen, dur." 'Buna bayılıyor,' diye düşünüyorum. Lauren buna lanet olası bayılıyor. "Nektar..." diyor Vittorio bir kere daha. Editörlerden biri, uzun bir sessizlikten sonra cesurca konuşuyor ve "Mona bize üzerinde çalıştığı bazı projelerden bahsediyordu," diyor. Mona, beyaz şeffaf bir bluz, dar soluk bir kot ve kovboy çizmeleri giymiş, oldukça seksi görünüyor, kıvrıkcık sarı saçları başının üzerinde toplanmış ve yüzü derin bir şekilde bronzlaşmış. Dedikodulara göre Dewey'in oralara takılıyor ve ikinci sınıftaki heriflere afyon teklif edip sonra onları düzüyor. Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum. Bir şey söylemeden önce sodalı beyaz şarabından büyük bir yudum alıyor. "Şey, esas olarak, kendi hesabıma çalışıyorum şu anda. MTV'den iki video-cokeyle yaptığım bir röportajı yeni bitirdim." "Hah!" Stump aniden bağırıyor. "MTV! Videocokeyler! Ne kadar göz alıcı!" "Aslında oldukça..." Mona kafasını yatırıyor. "Ferahlatıcıydı." "Ferahlatıcı," Trav başıyla onaylıyor. "Ne yönden?" Stump bilmek istiyor. "Amerika'nın tırnak aç-kapa masumlarının beyinlerini bu... bu esas olarak seksist, faşist, açıkça burjuva video filmleriyle yıkayarak, onlara kalın sopayla vuran ve onları zehirleyen bu tek parça anonim üstyapının anlamını gerçekten yakalaması bakımından. Video, radyoyu öldürdü, bu tür şeyler," diyor Trav. Mona yeniden konuşana kadar uzun bir süre kimse bir şey demiyor. "Aslında, o kadar.. saldırgan değil." İçki-sinden bir yudum alıyor ve Trav'a bakarak başını yatırıyor. "Bunlar daha çok senin kitabının içeriğiyle ilgili, Trav." "Oh evet, Travis," diyor editörlerden biri, gözlüğünü ayarlayarak. "Bize kitaptan bahset." "Üzerinde uzun bir zamandır çalışıyor," Mona cıvıltıyor. "Rizzoli's'teki işi bıraktın mı?" diğer editör soruyor. "Hı-hı. Evet," Trav

başıyla onaylıyor. "Bu kitabı bitirmem lazım. L.A.'dan, kaç..." Galiba benimle flört eden Mona'ya dönüyor. "Dokuz ay önce mi ayrıldık? İki ay New York'ta kaldık ve şimdi buradayız. Ama bu kitabı bitirmem lazım." "St. Martin's Yayınlarında gerçekten ilgilenen birini tanıyoruz," diyor Mona. "Ama Trav'ın onu bitirmesi gerekiyor." "Evet yavrum," diyor Trav. "Bitirmem gerekiyor." "Ne kadardır üzerinde çalışıyorsun?" Stump soruyor. "O kadar uzun değil," diyor Trav, "On üç yıl." Mona soruyor, "O kadar uzun değil mi?" "Yani, zaman öznelir," diyor Trav. "Nedir zaman?" editörlerden biri soruyor. "Yani, gerçekten," Vittorio'ya bakıyorum, bir bardak kırmızı şarap yudumluyor ve Lauren'ı dikizliyor. Lauren çantasından bir paket Camel alıyor, Vittorio sigarasını yakıyor. Çabucak Beck's'i bitiriyorum ve Lauren'a bakmaya devam ediyorum. Bana baktığında, bakışlarımı çeviriyorum. "Ama rock'n'roll'un şiiri tamamen öldürdüğünü düşünmüyor musunuz?" diyor Trav. Lauren, Stump, Mona hepsi gülüyorlar ve ben Lauren'a bakıyorum, gözlerini yukarı yuvarlıyor. Bana bakıyor, gülümsüyor ve ben acınacak bir şekilde rahatlıyorum. Ama Vittorio'nun yanında otururken ben ona gülümseyerek karşılık vermiyorum, veremiyorum ve Vittorio'nun yaktığı sigaradan derin bir şekilde içine çekerken onu seyrediyorum. "Elbette," Stump gerçekte bağırıyor. "Black Flag'den¹, şimdiye kadar Stevens, cummings, Yeats hatta Lowell'den bile öğrendiğimden daha çok şey öğrendim, ama Tanrım, yüce Tanrım, Black Flag şiir yahu." "Black Flag?.. Black Flag?.. Kim bu Black Flag?" Vittorio, gözleri yarı kapalı soruyor. "Şana sonra anlatırım, Vittorio," diyor Stump, eğlenmiş bir şekilde.

Trav, Stump'ın dediğini sindiriyor ve bir sigara yakarken başıyla onaylıyor. Stump bana bir Export A teklif ediyor. Kafamı sallıyorum ve ona "Sigara içmiyorum," diyorum. Stump "Ben de," diyor ve bir tane yakıyor. "Stump... haam, çok ilginç bir... şiirler serisi üzerinde çalışıyor, şöyle

¹ Bir punk grubu.

ilgili..." Vittorio duruyor. "Oh, bunu nasıl... bunu nasıl söyleyebilirim?... ham, aman..." "Hayvanlık" Stump öneri de bulunuyor. Bir Parliament paketi çekip çıkarıyorum ve bir tane yakıyorum. "Şey hayret... hayret, evet... sanırım, o...." Vittorio utanmış bir halde geveliyor. "Evet, şu kavram üzerinde çalışıyorum, insan öylesine bilgisayarlaştı ve gelişt ki, o, hayvanları düzdüğü zaman, doğayı düzüyor." Stump duruyor, cebinden çıkardığı gümüş bir mataradan bir yudum alıyor ve, "Şu anda 'dog'¹ bölümünde çalışıyorum, bu herif bir 'dog'u bağlıyor ve onunla cinsel ilişkiye giriyor, çünkü 'dog'un 'God'² olduğunu düşünüyor. D-o-g... G-o-d. God'ın tersten yazılışı. Anlıyor musunuz? Görebiliyor musunuz?" diyor. Ben hariç herkes başını sallıyor. İkinci bir bira için masayı yokluyorum. Bir Beck's kapıyorum, çabuçak açıyorum ve uzun, derin bir yudum alıyorum. Marie'ye bakıyorum, o da bu karabasanımsı olay boyunca benim gibi sessiz kaldı. "Bundan söz etmen tuhaf," diyor Lauren. "Bu sabah evin önünde sevişen iki köpek gördüm. Gerçekten tuhaftı, ama kabul etmeli ki erotik betimleme açısından şairaneydi." Nihayet bir şey söylemek zorundayım. "Lauren, köpekler sevişmezler," diyorum ona. "Düzüşürler." "Yani oral seks hakkında kesinlikle endişeleri yok," Mona gülüyor. "Köpekler sevişmez mi?" Stump inanamayarak bana soruyor. "Senin yerinde olsam o konuda düşünürdüm." "Ham, hayır... hayır... köpeklerin seviştiğine kesinlikle inanıyorum... haam, evet onlar... onlar günışığında sevişirler," diyor Vittorio özlemlerle. "Altın, altın... günışığında sevişirler." Özür dileyip kalkıyorum, banyoya oradan gidildiğini düşünerek mutfaktan geçiyorum, sonra merdivenlerden yukarı çıkıp Vittorio'nun odasından geçiyorum ve onun banyosuna gidiyorum. Ellerimi yıkıyorum, aynadaki görüntüme bakıyorum ve kendi kendime geri döneceğimi ve Lauren'a iyi hissetmediğimi, kampusa dönsek iyi olacağını söyleyeceği-

¹ İngilizcede köpek.

² İngilizcede Tanrı.

mi anlatıyorum. Ne der? Muhtemelen buraya daha yeni geldiğimizi, ben istiyorsam ayrılabileceğimi ve benimle kampa buluşacağını söyler. Gerçekten köpeklerin düzömleri konusunda bir şey dedim mi? 'Koku boşver,' diye karar veriyorum ve meraktan çok sıkıntıdan, Vittorio'nun ecza dolabını açıyorum. İmbat rüzgârı, Vitalis, Topol diştozu, Ben-Gay, Pepto Bismol, H Preparatı tüpü, Librium reçetesi. Amma son moda. Şişeyi dolaptan çıkarıyorum ve açıyorum, yeşil ve siyah kapsülleri avucuma döküyorum, kendimi sakinleştirmek için bir tane atıyorum, lavabodan bir avuç suyla aşağı indiriyorum. Sonra ağzımı ve ellerimi duş bölmesinin üzerinde asılı duran havluya siliyorum ve Lauren'ı Vittorio'yla bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için şimdiden kendime lanet ederek aşağı oturma odasına dönüyorum. Hepsi, okumadığım bir kitapla ilgili konuşuyorlar. Tekrar Lauren'ın yanındaki koltuğa oturuyorum, editörlerden birinin "Çok orijinal... çok etkili," ve başka birinin "Evet, bir dönüm noktası," dediğini duyuyorum. Bir bira daha açıyorum ve Lauren'a dönüyorum, bana sorgulayan, yalvaran bir bakış yöneltiyor. Hafifçe vurarak şişeyi masanın üzerine koyuyorum ve Mona'yı, şeffaf bluzunu inceliyorum. "Tabiat ana figürüne benzer karakteri oluşturma şekli, cüretkâr olması bir yana, şaşırtıcıydı," diyor Mona, başıyla kuvvetli bir şekilde onaylayarak. "Ama yalnızca onu karakterize ediş biçimi değildi," diyor Stump. "Beni hayran bırakan Joyce'ca imlemelerdi." "Ve Joyce ve Joyce," Mona katılıyor. "Bu kitabı okumalı mıyım?" dönüp bana bakmasını; başını Vittorio'dan çevirmesini ümit ederek Lauren'a soruyorum. "Senin hoşuna gitmez," diyor, bana bakmadan. "Neden?" soruyorum. "O kitap 'bir anlam taşımıyor'." İçkisini yudumluyor. "Yalnızca Joyce değil, bana birazcık Acker'ın çalışmalarını da anımsattı," diyor Trav. "Sırası gelmişken, Crad Kilodney'in Babafingoma Yıldırım Düştü'sünü okuyan var mı? İnanılmaz, inanılmaz bir şey." Başını sallıyor. "Ne demek bu?" Lauren'a soruyorum. "Dü-

şün," fısıldıyor. Arkama yaslanıyorum, esnememi bastırıyorum, biradan daha da içiyorum. Trav Vittorio'ya dönüyor. "Ama Vittorio, dur sana sorayım, bu bitik, Vietnam sonrası, Watergate sonrası... lanet olsun, her şey sonrası ozanlara ait, kabul edildiği gibi bohem punk kanun dışı karalamaların açgözlülüğü, her şeyden bıkmış seksüel tutumları ve akıl çelici hissizleştirici yavanlığı sömüren beş para etmez bir propagandayla kayıp bir nesli şişiren edebi kurumlaşmanın ürünü olduğunu ve bu yüzden, dağlayıcı, köreltici bir tırnak aç-kapa yeraltı yazını koleksiyonu olan yalnızca 'bir diğer piçkurusu' gibi çalışmaların bu uyumsuz, nihilist, tatminsiz, bencil... şey, lanet olsun, düşükler kabilesinin kafalarında etkili demirbaşlar haline geldiğini düşünmüyor musun, yoksa bütün bunun tümüyle..." Ve şimdi Trav duuyor, doğru kelimeyi arıyor. "...kalp olduğunu mü düşünüyorsun?" "Oh Tra-av," diyor Mona. "Hamam... kalp" Vittorio mırıldanıyor. "Ne bu bahsettiğin... kalp? Ben... kitabı okumadım... hamm..." Lauren'a dönüyor. "Kalp... immm, kitap hoşuna gitti mi?" "Oh evet," Lauren başını sallıyor. "Gerçekten iyiydi." "Ben... ben okumadım bu... bu kitabı," diyor Vittorio utangaç bir şekilde, aşağıya içkisine bakarak. Vittorio'ya bakıyorum ve birden adama sempati duyuyorum. Ona kitabı benim de okumadığımı söylemek istiyorum ve Lauren'ın da aynı şeyi hissettiğini görebiliyorum, çünkü ona dönüyor ve "Oh Vittorio, keşke kalsaydın," diyor. Vittorio kızarıyor, "Aileme... dönmek zorundayım." "Peki Marie?" Lauren, şefkatli bir şekilde, eli onun bileğinde soruyor. Marie'ye bir göz atıyorum, Trav'la kitap konusunda konuşuyor. "Oh," diyor Vittorio, Marie'ye bakıp sonra ani bir şekilde Lauren'a dönerek, "Onu çok özleyeceğim... çok." Ben de Lauren'a aynı şeyi söylemek istiyorum, ama bunun yerine esniyorum, uykulu ve biraz uçuk hissederek Beck's'ten daha da içiyorum. Bitti, kesinlikle. Ona anlatmak üzereyim, ama Stump ayağa fırlıyor ve hiç kimsenin dinleyemeyeceği bir Circle Jerks kaseti koyuyor, Mona'yla Trav Los

Lobos dinlemek istiyorlar, bu yüzden herkes uzlaşıyor ve Yaz dinliyoruz. Stump şimdi karartılmış odada Mona'yla dans etmeye başlıyor ve Trav'la iki editör de müzik eşliğinde dans etmeye çalışıyorlar. Hatta Stump Marie'yi gelip kendilerine katılmaya zorluyor, ama o yalnızca gülümsüyor ve çok yorgun olduğunu söylüyor. Vittorio müziğe gülüyor ve herkese yeni içkiler hazırlıyor. Marie kandilleri yakıyor. Vittorio eğilip Lauren'ın kulağına bir şey fısıldıyor. Lauren durmadan bana göz atıyor. Şimdi Stump'ın matarasından viski içiyorum ve uykuya dalma eşliğindeyim. İkisinin ne konuda konuştuğunu duyamıyorum ve hoşnut hissediyorum. Ilık bir Beck's'in geri kalanıyla ağzımdaki ucuz viskinin tadını yıkayıp duruyorum. Daha sonra herkes Vittorio'ya yolculuğunda iyi şanslar dileyerek, kadeh tokuşturuyor; Marie bile, bardağını kaldırıp dudaklarıyla Vittorio'ya, evli, baba, Vittorio'ya, "Mi amore," derken üzgün görünüyor. Bu, açık bir şekilde hatırlayabildiğim son şey. Kendimden geçiyorum. Uyanıyorum ve kendimi Vittorio'nun yatağında terlerken buluyorum, kalkıyorum, saatime bakıyorum, on ikiye geldiğini görüyorum. Dikkatli bir şekilde ayağa kalkıyorum, sonra sendeleyerek merdivenlerden iniyorum ve oturma odasına gidiyorum. Lauren ve Vittorio dışında herkes gitmiş, şimdi kanepeye geçmişler, konuşuyorlar, önlerindeki masanın üzerindeki kandiller hâlâ yanıyor. Kaç bira içmiştim? Ne kadar viski? Steryodan yumuşak İtalyan hafif müziği geliyor şimdi. Gerçekte dans etmeye mi çalışmıştım? Gerçekte Stump'ın matarasındaki viskiyi bitirmiş miydim? Hatırlayamıyorum. "Yeni mi kalktın?" diye soruyor Lauren. "Neler oluyor?" diyorum, otururken kendimi dengeleyerek. "İçiyoruz," diyor, bardağı kaldırarak ne bu lanet olası şey Port mu? "Bir tane ister misin?" Kanepede katı bir şekilde oturuşundan sarhoş olduğunu anlayabiliyorum, kalan dinginlik ve kontrolünü korumaya çalışıyor. Şapşal bir şekilde bir sigara yakıyor ve Vittorio şişede kalan az bir kırmızı şarabı kendine koyuyor. Ne kadar zamandır kane-

pede öyle oturuyorlar? Saati me bakıyorum. "Hayır," diyorum. Titreyen ellerle kendim için bir tonik koyuyorum ve yudumluyorum. "Ben Vittorio'nun odasına nasıl gittim?" "Çok sarhoştun," diyor. "Şimdi iyi misin?" "Hayır. Değilim." Alnımı ovalıyorum. "Çok mu sarhoştum?" "Evet. Ayrılmadan önce bir süre dinlenmene karar verdik." 'Dik?' Ne demek 'dik'? Kimlerden oluşuyor bu 'dik'? Etrafa, sonra tekrar ona bakıyorum ve ayakkabılarını çıkarmış olduğunu fark ediyorum. "Çıkardığın ayakkabıların ne yapıyorlar?" "Ne?" diye soruyor. "Kim, ben mi?" Masum küçük hanım? "Ayakkabıların. Neden onları çıkardın?" diye soruyorum, her kelimeyi ayırarak. "Dans ediyordum," diyor. "Harika." Onun Vittorio'yla slow dans ediş imajı, Vittorio'nun küt parmakları Lauren'in sırtını, kışını okşuyor, Lauren, o her zamanki yumuşak biçimiyle içini çekiyor, "Oh lütfen." "Oh lütfen Vittorio." Kafamdan bütün bunlar geçiyor ve baş ağrım daha da artıyor. Lauren'a bakıyorum. Onu tanımıyorum. O bir hiç.

"Fevkalade... fevkalade ayakların... ayakların var,"

Vittorio onun üzerine eğilerek sarhoşça mırıldanıyor. "Vittorio," diyor Lauren, uyararak. "Hayır... hayır, bırak bakayım." Vittorio onun bacaklarından birini kaldırıyor. "Vittorio," diyor Lauren, bana sorarsanız nazlı bir şekilde. Vittorio aşağı eğiliyor ve Lauren'in ayağını öpüyor. Ayağa kalkıyorum. "Pekâlâ. Gidiyoruz." "İstiyor musun?" Vittorio ayak bileğini sevmeye başlarken eli, kahretsin, dizinin üzerinde yukarı doğru kayarken Lauren başını kaldırıyor. "Evet. Şimdi," emrediyorum. "Vittorio, gitmemiz gerekiyor," diyor, ayağa kalkmayı deneyerek. "Oh hayır, hayır, hayır... hayır, hayır, hayır... gitme, gitme," diyor Vittorio alarm halinde. "Buna mecburuz, Vittorio," diyor Lauren, içkisini bitirerek. "Hayır! Hayır!" Vittorio haykırıyor, onun eline uzanmaya çalışarak. "Tanrım, Lauren, gel haydi!" diyorum ona. "Geliyorum, geliyorum," diyor, çaresizce omuzlarını silkerek. Önceden oturduğum koltuğa gidiyor ve ayakkabılarını giymeye başlıyor. "Gitmeni... gitme-

ni istemiyorum," Vittorio gözleri kapalı, kanepeden sesleniyor. "Vittorio, buna mecburuz. Geç öldü," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Onları dışarıda giy," diyorum ona. "Haydi gidelim." "Oh Sean," diyor. "Kapa çeneni." "Marie nerede?" diye soruyorum. "Bana çenemi kapamamı söyleme." "Arabayla Mona ve Trav'ı yerlerine götürdü." Masanın üzerindeki çantasına uzanıyor. Vittorio kanepeden kalkmaya başlıyor, ama dengesini koruyamıyor ve masanın üzerine sonra da yere düşüyor, inlemeye başlıyor. "Aman Tanrım," diyor Lauren, onun üzerine koşturarak. "İtalya'ya gitmek istemiyorum," Vittorio böğürüyor. Lauren yanına diz çöküyor ve onu yukarı, kanepeye doğru itmeye çalışıyor. "Gitmek istemiyorum," diyor Vittorio yeniden. "Lauren, haydi hemen bu lanet olası yerden çıkalım," haykırıyor. "Sende hiç acıma yok mu?" o da haykırıyor. "Lauren, bu adam bir sarhoş," diye bağıriyorum. "Haydi buradan çıkalım." "Lauren gitme... gitme," Vittorio gözleri kapalı, derin bir şekilde inliyor. "Buradayım Vittorio, buradayım," diyor. "Sean, bir sabun bezi getir." "Kesinlikle hayır," diye bağıriyorum ona. "Lauren," Vittorio hâlâ inleyerek, küçük bir çocuk gibi büzülmüş bir halde tekrarlıyor. "Lauren nerede? Lauren?" "Lauren," diyorum, orada ayakta, onların başında, bu sahneden tamamen usanmış bir halde. "Buradayım," diyor, "Buradayım Vittorio. Endişelenme." Elini onun alnında gezdiriyor, sonra bana bakıyor. "Eğer bir sabun bezi getirmeyeceksen ve bana yardım etmeyeceksen, şimdi çıkabilir ve dışarıda bekleyebilirsin istiyorsan. Ben kalıyorum." Bitti. Ona gideceğimi söylüyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Ön kapiya yürüyorum ve gelip gelmeyeceğini görmek için bekliyorum. Orada üç dakika ayakta duruyorum ve oturma odasından yalnızca fısıltı duyuyorum. Sonra dışarı çıkıp bahçe yolundan iniyorum ve bahçe kapısından dışarı yürüyorum. Hava soğuk şimdi, ceketini tekrar giyiyorum. Evin karşısındaki sokak kaldırımında oturuyorum. Vittorio'nun odasındaki ışıklar yanıyor ve bir dakika sonra sönüyor. Uzun bir süre

ne yapacağımı bilmeden, gözlerim eve dikili, kaldırımda bekliyorum.

Kampusu dönüyorum, Pub'da Judy'yi buluyorum, biraz dem içiyoruz sonra odama gidiyoruz, kapımda Rupert'tan tehdit edici bir not var ('Bana borcun var!') Notu buruşturuyorum ve Judy'ye veriyorum. Judy kimden olduğunu soruyor. "Frank," diyorum. Kederleniyor, ağlamaya başlıyor ve bana anlatıyor, Franklin'le bitmişti, onu hiç sevmemişti, hiç birlikte olmamalıydılar. İyi hissetmeye başlayınca, beni baştan çıkarmaya başlıyor. "Lauren'a ne diyeceğim?" öpüşme ve okşamadan sonra onu soyunurken seyrederek soruyorum. "Bilmiyorum," diyor. "Seni yaptığımı mı?" diye öneride bulunuyorum. "Hayır. Hayır," diyor, ama bu fikrin hoşuna gittiğine bahse girerim.

LAUREN Yatağında çıplak yatıyorum. Vakit geç. On iki otuz. Yan odada biri yeni Talking Heads plağını çalıyor. İçtiğim sigarayı bitiriyorum ve bir tane daha yakıyorum. Sean'a bakıyorum. Suçlu bir şekilde bakışlarını çeviriyor. Başını duvara yaslıyor. Sara'nın kedisi Seymour yatağa çıkıp kucağıma atlıyor, aç bir şekilde miyavlıyor. Kedinin başını okşuyorum ve tekrar Sean'a bakıyorum. O da bana bakıyor, sonra duvarda gözlerini diktığı boşluğa dönüyor. Gitmesini istediğimi biliyor. Yüzüne kazılı o parlak anlayış var; 'Giyin, git,' diye düşünüyorum. Esniyorum. Yan odada plak atlıyor, yeniden başlıyor. Beni çıplak görmesini istemiyorum, bu yüzden çarşafı etrafıma çekiyorum.

"Bir şey söyle," diyorum, kediyi severek.

"Ne gibi?"

Kedi ona bakıyor ve miyavlıyor.

"Neden hep benim odamdayız gibi," soruyorum.

"Çünkü bu korkunç Fransız oda arkadaşım var, bu yüzden," diyor.

"Fransız olduğu için mi korkunç?"

"Evet," başını sallıyor.

"Tanrım." Tuttuğum sigaraya bakıyorum; bilekteki altın bilezik asılı bir şekilde sallanıyor. Sean bana bakıyor. Sigarayı yalnızca dumanını ona doğru üfleyip onu kızdırmak için içtiğimi biliyor.

"Onun ne yaptığını biliyor musun?" diye soruyor.

Bileğimi, sonra parmaklarımı kokluyorum. "Ne?" "Yarın Hortlaklar Gecesi olduğu için kasabadan aldığı bir balkabağını oydu ve üzerine o Fransız şapkalarından birini giydirdi, bir kep, bilirsin, o berelerden, onu kahrolası balkabağına giydirdi ve arkasına 'Yaşasın Paris' yazdı."

Bu ondan duyduğum en uzun şey ve etkilendim, ama bir şey demiyorum. Neden Victor Jaime'le görüşüyor sanki? Ben onu Jaime'den daha çok seviyorum. Bu çok saçma. Dikkatimi Seymour'a veriyorum, mırılıyor, hoşnut.

"Oda arkadaşı olarak bir Parisliden daha kötü ne olabilir?" diye soruyor bana.

"Ne?" İlgimi zar zor toparlıyorum.

"Oda arkadaşı olarak kendi telefonu olan bir Parisli."

"Bunu bir düşünmem gerekecek."

"Oda arkadaşı olarak kendi telefonu olan bir Parisliden daha kötü ne olabilir?"

"Ne?" Çileden çıkmış bir haldeyim. "Sean"

"Oda arkadaşı olarak kendi telefonu olan ve boyun bağı takan bir Parisli," diyor.

Yan odada biri birinci yüzü tekrar çalmaya başlıyor. Yataktan çıkıyorum. "Bu şarkıyı bir kere daha duyarsam çığlık atacağım." Robdöşambrımı giyiyorum, pencerenin yanındaki koltuğa oturuyorum ve 'Keşke gitse,' diye düşünüyorum. "Price Chopper'a gidelim," teklif ediyorum.

Şimdi dik oturuyor. Gitmesini istediğimi bir gerçek olarak biliyor. Bunu fena halde, en kısa zamanda istediğimi biliyor. "Neden?" diye soruyor, kucağına tırmanıp miyavlarlarken Seymour'u seyrederek.

"Çünkü tampona ihtiyacım var," yalan söylüyorum. "Vé diş macununa, kedi mamasına, diyet Coca-Cola'ya, Maden suyuna, fıstık ezmeli çikolatalara." Çantama uzanıyorum ve oh kahretsin, "Ama galiba hiç param yok."

"Çal o zaman," diyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Alaycı olduğun zaman nefret ediyorum."

Kediyi yataktan itip giyinmeye başlıyor. Yatak çarşafalarına dolaşık iç çamaşırına uzanıyor, onları giyiyor, ona soruyorum, "Neden kediyi yataktan ittin?"

O da bana soruyor, "Çünkü çanım öyle yapmak istedi."

"Buraya gel kedicik, buraya gel Seymour," diye çağırıyorum. Ben de kediden nefret ediyorum, ama sırf onu gıcık etmek için ilgileniyormuş gibi yapıyorum. Kedi yine miyavlıyor ve kucağıma sığıyor. Seviyorum. Sean'ın giyişini seyrediyorum. Gergin sessizlik. Kot giyiyor. Sonra tekrar yatağın kenarına, benden uzağa, üstsüz bir şekilde oturuyor. Bir şey biliyorum ve bundan dolayı kızgınım, dehşet verici sezgisine kapılıyormuş gibi görünüyor. Zavallı bebek. Başını ellerine koyuyor, yüzünü ovalıyor. Ve şimdi ona soruyorum, "Boynundaki o şey ne?" Sinirleri o kadar belirgin geriliyor ki az daha gülüyorum. "Ne şeyi?" "Morarmış gibi görünüyor." Kayıtsızım.

Aynanın başına yürüyor, büyük şeymiş gibi abartarak boynuna dokunuyor, izi yokluyor. Çenesi hafiften seğirtiyor: Aynada uzun uzun kendine bakarken onu seyrediyorum; alık güzelliğine bakarken.

"Bu bir doğum lekesi," diyor. Doğru, maval. "Çok narsistsin."

Sonra şunlar geliyor: "Neden böyle şirretleşiyorsun bu gece?" Bunu sırtı bana dönükken, üstüne tişörtünü çekerken soruyor.

Seymour'un kafasını okşuyorum. "Şirretleşmiyorum."

Tekrar aynaya yürüyor ve küçük mor, sarı çürüğe bakıyor. Haberleri duymasaydım dikkat bile etmezdim. Ve şimdi söylüyor, "Neyden bahsediyorsun bilmiyorum. Bu morartı değil. Bu bir doğum lekesi."

Ve şimdi ortaya çıkıp alacağımı düşündüğüm zevki hiç almadan söylüyorum. "Judy'yi düzdün. Hepsi bu." Bunu çabucak, gerçekten hızlı ve farkında olmadan söylüyorum, bu onu harap ediyor. Ürkmemek ya da gecikmiş bir reaksiyon göstermemek için kendini zor tutuyor.

Aynadan dönüyor. "Ne?"

"Beni duydun, Sean." Seymour'u çok sıkı sıkıyorum. Artık mırlamıyor.

"Sen hastasın," diyor.

"Oh öyle miyim?" soruyorum. "Onun uyluklarının içini ısırdiğını duydum." Kedi acı bir şekilde bağıyor ve kucağımdan atlıyor; yerde sessizce kapıya yürüyor.

Gülüyor. Bana aldırılmamaya çalışıyor. Ayakkabılarını sıkarak yatakta oturuyor. Başını sallayarak gülmeye devam ediyor. "Oh, aman aman. Kim söyledi bunu sana? Susan? Roxanne? Haydi söyle, kim?" soruyor, masum gülümseme.

Dramatik ara. Seymour'a bakıyorum, o da masum, kapı eşiğinin yanında oturuyor, pençelerini yalıyor. O da cevabımı bekleyerek bana bakıyor.

"Judy," diyorum.

Şimdi gülmeyi kesiyor. Başını sallamayı bırakıyor. Suratı asılıyor. Diğer ayakkabıyı giyiyor. Mırıldanıyor, "Ben kimsenin uyluklarının içini ısırmadım. Seninkini ısırmadım, öyle değil mi?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum, kafam karışmış bir halde. "Ona bacaklarını açmasını ve bakmama izin vermesini mi söyleyeyim?" Neyden bahsediyoruz biz? O kadar umurumda bile değil. Öyle önemsiz görünüyor ki ona neden bu kadar eziyet ettiğimi anlamıyorum. Belki bu işin bitmesini istediğim için ve Judy uygun bir ayıraç.

"Oh, Tanrım," diyor, hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Buna inanmıyorum. Ciddi misin, yoksa örneğin aybaşını mı geçiriyorsun?"

"Haklısın," diyorum. "Aybaşımı geçiriyorum. Öyle bir şey olmadı."

Kuş beyinli aslında rahatlamış görünüyor ve "Bunu düşünmüştüm," diyor.

İncinmiş ve kalbim kırılmış gibi görünmeye çalışarak, yalnızca "Bunu neden yaptın, Sean?" diyorum.

"Ben gidiyorum," diyor, kapının anahtarını açarak. Koridora adım atıyor. Banyoda insanlar saçlarını kesiyorlar, gürültü yapıyorlar. Çıldırılmış görünüyor. Bir sigara yakıyorum.

"Gerçekten ciddi misin?" diye soruyor, orada durarak. "Gerçekten ona inanıyor musun?"

Gülmeye başlıyorum.

Soruyor, "O kadar komik olan ne?"

Ona bakıyorum, bunu düşünüyorum, gülmeyi kesiyorum. "Hiçbir şey."

Hâlâ kafasını sallayarak, hâlâ "Buna inanmıyorum," diye mırıldanarak kapıyı kapatıyor.

Koltuğu iterek kendimden uzaklaştırıyorum, sigarayı söndürüyorum, sonra yatağa uzanıyorum. Yan odada biri plaktan iğneyi kaldırıyor ve birinci yüzü tekrar çalmaya başlıyor. Hol buzluğunda yürütüp yemeyi planladığım Ben & Jerry dondurması var, ama onu kapının dışında dururken, dinlerken duyabiliyorum. Hareketsiz oturuyorum, güç bela soluyorum. Kedi miyavlıyor. Plak atlıyor. Adımları koridoru çınlatıyor, merdivenleri ağır ağır iniyor; alt kat kapısı çarpılıyor. Pencereye kayıyorum ve onu evine yönelirken seyrediyorum. Yemekhaneyi geçerken yolun yarısında yön değiştiriyor ve Wooley'e, Judy'nin kaldığı eve doğru hareket ediyor.

PAUL Kasımın başlarında bir öğleden sonra kasabadayken anacadde üzerindeki pizza yerinin yanından geçirdim ve hızla üşüşen kar tanelerinin, pencerenin camının ve kırmızı neon pizza yazısının içinden 'Mitchell'ı bir bölmede yalnız başına otururken görüyorum, önünde masanın üzerinde yarı bitirilmiş bir pizza (sade peynirli; Mitchell her zaman pizzaları böyle sipariş ederdi; yavan) duruyor. İçeri girdim. Yırtarak Sweet'n'Low sakarin paketleri açıyordu, onları dışarı boşaltıp pudrayı kokaine benzer uzun çizgilere bölüyordu. Yalnız olduğunu varsaydım.

"Yolunu mu şaşırdın, ne yaptın?" diye sordu ve bir sigara yaktı.

"Bir tane alabilir miyim?" diye sordum.

Verdi, ama yakmadı.

"Dün gece parti nasıldı?" diye sordu.

Orada ayakta duruyordum. Parti nasıldı? Amaçsızca eski şarkılarla dans eden, kör bir şekilde etrafta gezinen, birbirini düzen sarhoş terli abaza vücutlarla tıka basa dolu ev. Kimin umurunda? Hanna göz kulak olmam için on yedi yaşındaki erkek kardeşini bana emanet etti, Camden'a gelmek isteyip istemediğini görmek için Bensonhurst'ten ziyaret ediyordu. Herif beni cezbediyordu, ama o kadar normaldi (bazı çirkin kızlarla ilgili sorular sorardı, hepsinde uçuk olduğunu söyledim) ki ne kadar sapkın düşüncem varsa hepsini kafamdan çıkarıp attım. Oynadığı basketbol takımından söz ediyordu, tütün çiğniyordu ve ablasının Mc-Cullough'un kraliçe Lezbiyen'i olduğundan hiç haberi yoktu. Son bir bira içmek için odama gittik. Ben banyoya gittim ve yüzümü yıkadım, geri döndüğümde eşofmanını çıkartmıştı, Absolut'umda ne kadar kalmışsa boşaltmıştı ve boş şişeyi tükürük hokkası olarak kullanıyordu, bana hiç Twisted Sister plaklarım olup olmadığını sordu. Söylemeye gerek yok, harika bir vücudu vardı ve sarhoş bir şekilde oldukça ihtiraslı bir düzüşme nöbeti başlattı. "Düz beni, düz beni," inlemeleri arasında değişmeli olarak "Ab-lama söyleme, ablama söyleme," diye fısıldıyordu. Her iki

tarafı da memnün ediyordum. Parti nasıldı? "Fena değildi."

Mitchell American Express kartını çıkarmıştı, onu hafifçe masaya, iki Sweet'n'Low çizgisinin yanına şaklattı ve bana öyle bir şiddetle baktı ki kendimi onun yaşam akışında radardaki bir blip sesi, bir osuruk gibi hissettim. Geçen yaz New York'ta (benden önce, bizden önce) görüşmekte olduğu, herkesin sigarasını yakmaktan hoşlanan ve sürekli göz kırpan, tam bir zonta olan bu avukatın, Nikaragua'dan yeni döndüğünü ve kendisine oranın 'bomba' gibi olduğunu söylediğini, bu yüzden Noel'de güneye yönelip oraya gidiyor olabileceğini anlatıyor bana. Bunu beni kızdırmak için söyledi, ama ben irkilmedim. Bunun tamamen sohbeti sonlandırıcı bir şey olduğunu biliyordu.

Katrina, herkese kaldıramadığımı anlatan o sarışın birinci sınıftaki kız, onun yanına kayıp bölmeye otururken bile irkilmedim.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Mitchell.

"Hayır," dedi Katrina gülümseyip kendisini tanıtarak.

ŞEÂN Odanın diğer tarafında, Bertrand'ın bu dönemin başında astığı yeşil ve siyah çizgili paraşütün arkasında telefon çalıp beni uyandırdığında gördüğüm acılı karabasanların ortasındayım. Gececeğini umarak gözlerimi açıyorum, Bertrand'ın telesekreterinin devrede olup olmadığını merak ediyorum. Ama telefon çalmaya devam ediyor. Çıplak ve karabasandan penisim sertleşmiş olarak yataktan kalkıyorum, paraşütteki yarıktan geçiyorum ve cevaplamak için eğiliyorum. "Alo."

Arama uzun bir mesafeden yapılıyor ve çok parazit var. "Allo," bir bayan yüksek sesle konuşuyor.

"Alo," diyorum yeniden.

"Allo Bertrand!" Yine parazit.

"Bertrand odada değil." Bereli balkabağına göz atıyorum. Tanrım.

"Jean-Jacques sen misin?" Ses yüksek sesle konuşuyor. "Allo Ça va!"

"Tanrım," homurdanıyorum.

"Ça va. Ça va."

Telefonu kapatıyorum, paraşütteki yarıktan geri dönüyorum ve uzanıyorum. Sonra dank ediyor: Geçen geceyi hatırlıyorum. İnliyorum ve başımı yastıkla kapatıyorum, ama yastıkta onun kokusu var, yüzümden çekmek zorundayım. Lanet olsun! Neden Judy Lauren'a anlattı ki sanki. Lauren'a anlatırken o kızın aklından hangi kahrolası şey geçiyordu? Orospuyla dün gece konuşmak istedim, ama Wooley'de odasına uğradığımda kapıya cevap veren yoktu. Yine inliyorum, karamsar, gergin ve şehvetli bir halde yastığı duvara fırlatıyorum. Elimi sertleşmiş penisimde gezdiriyorum, kısa bir süre için deniyorum ve otuzbir çekiyorum, yatağımın altına uzanıyorum, Playboy'un ekim sayısını çekip çıkarıyorum, biraz daha ileri uzanıp Penthouse'u buluyorum.

Playboy'un ortasındaki büyük posterini açıyorum. Önce kızın yüzünü kontrol ediyorum, ama neden emin değilim, çünkü çok daha fazla göze çarpar gibi görünen yerler onun vücudu, memeleri, vajinası ve kığı. Kız iyi görünümü; aşağılık bir şekilde güzel; memeleri bronzlaşmış, büyük ve pürüzsüz; ten tuzlu görünüyor; elimi kalın, parlak kâğıdın üzerinde gezdiriyorum, bacakların arasındaki küçük kıl üçgeni dikkatle fırçalanmış ve kabarık. Bacakları çok sevmiyorum bu yüzden posterin bir bölümünü katlıyorum. Bu kız parlak zekâlı olduğunu düşünüyor. En sevdiği film Das Boot, bu tuhaf, çünkü son zamanlarda bu kızların çoğunun en sevdiği film Das Boot, ama bu kız açıkça az gelişmiş, memeleri gerçekten hoş olsa bile. Elime tükürerek, 'Kız belki biraz abaza bile görünüyor,' diye düşünüyorum ve elimi daha hızlı oynatıyorum, ama tükürük her zaman kuruyor ve odamın dağınıklığında hiç Vaseline bu-

lamıyorum bu nedenle attığım yastığı düzüyorum ve kızın ölçülerine bakıyorum: 89-56-86.

Ve sonra görüyorum: Ölçülerin yanında, boy, ağırlık (bu bilginin bizi tahrik etmesi mi gerekiyor? Belki ediyor.) ve göz renginin yanında, kızın doğum tarihi. Kafam çabuk bir çıkarma işlemi yapıyor, bu kızın on dokuz yaşında olduğunu anlıyorum ve ben, Sean, yirmi bir yaşında. Bu kız benden daha genç ve bu yetiyor ânında oluşan hüznün. Bu kadın, bu vücut her zaman daha yaşlıydı ve bu tahrik oluşun bir parçasıydı, ama şimdi, bu daha önce hiç dikkaat etmediğim şeye rastlamak beni Lauren ve Judy'nin yapmış oldukları olası konuşmayı düşünmekten daha çok altüst ediyor. Playboy'u kapatıp Penthouse'a uzanmam gerekiyor ve parmağım ile iterek Forum bölümünü açıyorum, ama çok geç, kelimelere konsantre olamıyorum, gerçekten Judy'nin uyluklarının içini ısırıp ısırmadığımı merak edip duruyorum ve eğer öyleyse o zaman neden? Bunun neden ya da nasıl meydana geldiğini hatırlamıyorum bile. Bir hafta önce miydi? Vittorio'nun kokteyl partisi gecesiydi. Lauren'dan bu yana başka birisi olmuş muydu? Gözlerimi kapatıyorum ve hatırlamaya çalışıyorum.

Penthouse'u odanın öbür tarafına fırlatıyorum, kazara steryoya çarpıp her nasılsa onu açıyor ve Keene'deki bir istasyondan Journey, sonra 'The Monster Mash' çalıyor, kalkık penisim tamamen sönmüş bir halde, yine inlemek zorundayım. Kendimi yataktan sürüklüyorum, iç çamaşırımı giyiyorum, dolaba yürüyorum, onu açıyorum, orada asılı aynada kendime bakıyorum, parmaklarımla Judy'nin (yoksa dün gece Judy'nin yerine baktıktan sonra gördüğüm Brooke ya da Susan mı yaptı?) yaptığı morartıya dokunuyorum, görüntüye kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bir tel askıya, onda asılı duran, unuttuğum bir doğum günü için Patrick'in gönderdiği kahverengi bir Ralph Lauren kravatına uzanıyorum. Gererek kuvvetle çekiyorum, fırlatıp atıyorum. Brooks Brothers'tan aldığım başka bir kravatı seçiyorum ve bu daha sağlam görünüyor. Sağlamlığını

deneyerek çekiyorum, sonrabir ilmik yaparak dikkatle düğümlüyorum. Bir kızın bana verdiği kuzgun otunu başka bir kızın duvara çaktığı büyük altın sarısı çengelden çıkarıyorum ve ölü bitkiyi yere bırakıyorum, kravatın düğümlü bölümünü çengelin ucuna geçiriyorum. Masama gidiyorum, acele ederek sandalyeyi çekiyorum, sandalyenin üzerine çıkıyorum, kafamı pembe ve gri çizgili pamuk ilmikten geçiriyorum ve kendimi asmak üzere bir Noel ayını anımsıyorum. Neden radyoda hâlâ 'The Monster Mash' çalıyor? Daha fazla tereddüt etmeden, gözlerimi kapatıyorum ve sandalyeyi tekmeliyorum...

Kravat ortasından yırtılıp ben "Kahretsin," diye çığlık atarak bir geri zekâlı gibi yere düşmeden önce orada bir saniye kadar asılı kalıyorum (bir saniye bile değil). Üzerimde cokey şortumla sırt üstü uzanırken gözlerim yukarı dikili, çengelde sallanan kopuk kravat parçasına bakıyorum. 'The Monster Mash' bitiyor. Neşeli bir diskcokey "Mutlu Hortlaklar Gecesi New Hampshire!" diyor. Yerden kalkıyorum ve giyiniyorum. Kampusta yürüyerek yemek salonuna gidiyorum. Bu işi bitir.

LAUREN Kazmayı önce posta ofisinde görüyorum, bakmadan mektupları fırlatıp atıyor. Sonra öğle yemeğinde ben Roxanne'le otururken yanıma geliyor. Sanat forumu okuyorum, güneş gözlüğüm takılı. Kendini 'Parti Domuzu' olarak adlandıran birinin bıraktığı bir şişe birayı paylaşıyoruz. Roxanne muhtemelen onunla yattı. Roxanne tişört giymiş, inciler takmış ve saçları ağır bir şekilde jellenmiş. Çay ve bir bardak diyet Coca-Cola içiyorum, aç değilim. Otururken Roxanne ona kuşku dolu bir şekilde bakıyor. Sean güneş gözlüğünü çıkarıyor. Ona bir göz gezdiriyorum. Ben bu kişiyle mi seks yaptım?

"Merhaba, Roxanne," diyor.

"Merhaba, Sean." Roxanne kalkıyor. "Seninle sonra konuşurum," diyor bana, bir kitap alıyor, ayrılıyor, bira için dönüyor. Başımla onaylıyorum, bir sayfa çeviriyorum. Sean diyet Coca-Cola'ndan bir yudum alıyor. Bir sigara yakıyorum.

"Bu sabah kendimi öldürmeye çalıştım," diyor gelişigüzel bir şekilde.

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi yaptın?" diye soruyorum, sigaradan uzun tatmin edici bir fırt çekerek.

"Evet," diyor. Sinirli, durmadan etrafına bakınıyor.

"Hı-hı. Peki," şüpheyle mırıldanıyorum.

"Yaptım. Kendimi asmaya çalıştım."

"Olur şey değil." Esniyorum. Bir sayfa çeviriyorum. "Gerçekten mi?"

Bana güneş gözlüğümü çıkarmamı istiyormuş gibi bakıyor, ama mavimsi gölge olmadan ona bakmaya tahammül edemem. Nihayet söylüyor, "Hayır."

"Eğer gerçekten denediysen," ona soruyorum, "Neden yaptın bunu? Suçluluk duygusu mu?"

"Galiba konuşmamız gerekiyor," diyor.

"Söylenecek bir şey yok," onu uyarıyorum ve oldukça şaşırtıcı olan şey gerçekten olmadığı. Hâlâ sinirli bir şekilde büyük açık odayı gözden geçiriyor, muhtemelen, itiraf edip bana anlattıktan sonra Area'daki Hortlaklar Gece-si Partisi için Franklin'le New York'a giden Judy'yi kollamada. Kafasında bir şey varmış gibi üzgün görünüyor ve neden beni yalnız bırakmasını istediğimi, kendisinin umurunda olmadığını görmüyor, anlayamıyorum. Nasıl hâlâ ondan gerçekten hoşlandığımı düşünebiliyor, şimdiye kadar biraz olsun hoşlandığımı?..

"Konuşmamız gerekiyor," diyor.

"Ama sana konuşacak bir şey olmadığını söylüyorum," gülümsüyorum ve çayı yudumluyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Neler oluyor?" diye soruyor.

"Dinle. Judy'yi düzdün. Olan bu."

Bir şey demiyor.

"Öyle mi, öyle değil mi?" soruyorum, fena halde sıkılarak.

"Hatırlamıyorum," diyor bir süre sonra.

"Hatırlamıyor musun?"

"Bak, bunu çok abartıyorsun. Kırgın ve yıkılmış olduğunı anlıyorum, ama bilmen gerekiyor ki Judy'yle olanın hiçbir önemi yoktu. Bunu yaptığım için boktan hissettiğimi kabul etmemi mi istiyorsun?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum. "İstemiyorum."

"Pekâlâ. Kabul ediyorum. Boktan hissediyorum."

"Kendimi hakarete uğramış hissediyorum," diyorum, yarı alaycı bir şekilde, ama çakamayacak kadar alık.

"Hakarete uğramış mı? Neden?" diye soruyor.

"Benim en iyi arkadaşımla yattın," diyorum, kızgın davranmaya çalışarak çay fincanımı kapıyorum, biraz dö-küyorum, açığa biraz duygu vurmaya çalışıyorum.

Sonunda "O senin en iyi arkadaşın değil," diyor.

"Evet, en iyi arkadaşım. Sean."

"Pekâlâ," diyor. "Bunu biliyordum."

"Bu önemli değil," diyorum yüksek sesle.

"Ne önemli değil?" diye soruyor.

"Hiçbir şey." Ayağa kalkıyorum. Magazine uzanırken bileğimi yakalıyor.

"Madem biliyordun, neden hâlâ benimle yattın?" diye soruyor.

"Çünkü umurumda değildi," diyorum.

"Umurunda olduğunu biliyorum, Lauren," diyor.

"Sen dokunaklı ve şaşkınsın," diyorum ona.

"Dur bir dakika," diyor. "Kaç kişiyi becerdiğim neden önemli olsun? Ya da kimi becerdiğim? Ne zamandan beri, yani, başka birisiyle seks yapmak, yani, şana sadık olmadığım anlamına geliyor?"

Bileğimi bırakana kadar bunu düşünüyorum ve gül-meye başlıyorum. Oturacak başka bir masa için yemek sa-

lonunu gözden geçiriyorum. Belki derse giderim. Buğün günlerden ne?

"Haklısın, galiba," diyorum, bir tür çıkış bulmaya çalışarak.

Hâlâ Victor'ı merak ederek (özellikle bir şeyi merak etmiyorum, yalnızca belli belirsiz merak edecek bir şey yok) ondan uzaklaşmaya başlamadan önce soruyor, "Neden beni sevmiyorsun, Lauren?"

"Defol git," diyorum ona.

SEAN Günümün geri kalan bölümü.

Ben ve Norris, Norris'in kırmızı Saab'ındayız, kasabaya gidiyoruz. Norris yorgun ve sarhoşluk sonrası bir halde (çok fazla MDA, çeşitli birinci sınıf öğrencileriyle çok fazla seks). Çok hızlı kullanıyor ve ben bu konuda bir şey demiyorum; yalnızca pencereden dışarı kırmızı, yeşil ve portakal rengi tepelerin üstünde oluşmakta olan gri bulutlara bakıyorum, radyoda yüksek sesle 'Monster Mash' ötüyor ve bu sabahı geri getiriyor.

"Lauren Judy'yi öğrendi," diyorum ona.

"Nasıl?" soruyor, pencereyi açarak. "Pipom torpido gözünde mi?"

Bakıyorum. "Hayır. Judy ona söylemiş."

"Folluk," diyor. "Matrak mı geçiyorsun, neden?"

"İnanabiliyor musun, bilmiyorum," diyorum, kafamı sallayarak.

"Kahretsin. Kızgın mı?"

Lisenin yanında goblen ve balkabağı satan seksi bir kasabalı kıızı geçiyoruz. Norris yavaşlıyor.

"Kim kızgın mı?" "Herhangi biri," diyor Norris. "Pipomun orada olduğuna yemin edebilirdim. Bir daha bak."

"Evet. Kızgın," diyorum. "Sevdiğin kız en iyi arkadaşını becerseydi sen kızmaz mıydın?" "Galiba. Üzücü."

"Evet. Onunla konuşmam gerek."

"Tabii. Tabii," diyor Norris. "Ama bu hafta sonu New York'a gitti."

"Ne? Kim? Lauren mı?" "Hayır. Judy."

Hakkında konuştuğum o değildi, ama yine de rahatladım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Orada bir erkek arkadaşı var."

"Harika."

"Avukat. Yirmi dokuz yaşında. Central Park West'te yaşıyor. Adı Jeb," diyor Norris.

"Peki ya Frank?" diye soruyorum, sonra "Jeb mi?"

"Herif Franklin'i biliyor," diyor Norris.

'Belki Lauren'la bitmedi,' diye düşünüyorum. Belki geri döner. Norris Saab'ı anacadde üzerindeki bankanın arkasına park ediyor ve pipoya kendisi bakıyor.

Drug Store'dayız. Norris reçeteyle Ritalin alırken ben ağız sağlığı bölümünün yanındaki porno magazinlerinin bulunduğu rafı gözden geçiriyorum. Hustler'ın bir sayısını açıyorum, Prens Andrew'un, Brooke Shields'in, Michael Jackson'ın yayım hakları bu magazine ait tipik çıplak fotoğrafları, hepsi taneli, hepsi siyah beyaz. Magazin sonraki ay Pat Boone ve Boy George'un çıplak fotoğrafları için söz veriyor. Hayır. Onu rafa geri koyuyorum, Chic'in ekim sayısını açıyorum. Orta kanatta cadı gibi giyinmiş bir kadının posterı var, kısa pelerini savrulmuş, bir süpürge sopasıyla mastürbasyon yapıyor. Lauren'dan daha iyi görünüyor, ama pis bir şekilde ve beni uarmıyor. Her nasılsa orta kanat çıkıyor ve kayarak açık bir şekilde yere, son derece yaşlı bir ninenin ayaklarının yanına düşüyor, nine bir Lavis şişesinin arkasını okuyor, lanet olası şeye bakmıyor, ona göz gezdirmiyor, onu okuyor. Aşağıya, postere bakıyor, ağzı açılıyor ve çabucak uzaklaşıp başka bir koridora geçiyor. Onu orada bırakıyorum, tekrar, ilacıyla birlikte ödeme kuyruğunda olan Norris'in yanına yürüyorum ve ona "Haydi buradan çıkalım," diyorum. İçimi çekip kasiyer bölümünün altındaki şekerleme raflarına bakıyorum. Bir paket fıstık ezme çikolata alıyorum,

ona suçlu bir şekilde parmaklarımla dokunuyorum ve dün geceyi hatırlıyorum, ama yalnızca belli belirsiz. Üzerine kavga ettiğimiz şey neydi? Hiç gerçek duygu var mıydı? Hiç yükseltilmiş sesler? Yoksa bu yalnızca genel bir aşağılama, ihanet ve inanmazlık duygusu muydu? Norris'ten şekerlemeyi ve bir tüp şaka kanını benim için satın almasını istiyorum. Norris parayı ödüyor ve utangaç, yüzünde akne izleri olan kasiyere Yeraltından Notlar'ı kimin yazdığını bilip bilmediğini soruyor. Kız, o kadar çirkin ki para için, hiçbir şey için onunla yatamazsınız, gülümsüyor, "Hayır," diyor ve istiyorsa en çok satan kitaplar bölümüne bakabileceğini söylüyor. Mağazadan ayrılıyoruz ve Norris biraz fazla adice dudak bükerek sırtıyor, "Kasabalılar ne kadar cahil."

Sonra plak tezgâhındayız. Norris biraz Ritalin atıyor. Gözlerimi dikip yeni Talking Heads'in kapağına bakıyorum. Dün gece konuşmamız sırasında bir yerlerde bu çalmıyor muydu? Bu beni üzmüyor, yalnızca tuhaf hissetmemi sağlıyor. Onu bırakıyorum ve Lauren'a bir plak almaya karar veriyorum. Onun sevdiği grupların kimler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, ama hiç öyle şeylerle ilgili konuşmadık. Yarasız bir şekilde eski bir Police plağı seçiyorum, ama Sting fazla yakışıklı ve içinde iyi görünümlü heriflerin olmadığı gruplara ait albümler aramaya başlıyorum. Ama sonra 'Belki yalnızca fıstık ezme çikolatalar yeterli,' diye düşünüyorum ve yürüyüp bana göz kırpan Norris'in yanına gidiyorum, eski bir Motown koleksiyonu satın alıyor, onu tezgâhın arkasında duran, yeşil kayak ceketi ve 38 Special tişörtü giyinmiş olan şişman sarışın kıza uzatıyor. Kız Norris'in zımbırtısını kasaya kaydederken Norris ona Yeraltından Notlar'ı kimin yazdığını bilip bilmediğini soruyor. Kız Norris'e aşağılayıcı bir şekilde gülüyor (bir Lauren gülüşü) ve "Dostoevsky," diyor, albümü Norris'e geri veriyor, para üstü vermiyor ve ikimiz hafif şaşkın bir halde arabayla kampusa geri dönüyoruz.

Sınıfta oturuyorum. Konu 'Kafka/Kundera: Gizli Bağlantı' adında bir şey. Bu kıızı dikizliyorum, Deborah galiba, masanın öbür tarafında oturuyor. Hiçbir şeye konsantre olamıyorum ve sınıfta görünmemin tek nedeni hiç demimin kalmamış olması. Kızın kısa sarı saçları var, arka ve üst yanlarda şık bir şekilde kesilmiş, jöleli, güneş gözlükleri hâlâ takılı, deri pantolon, yüksek topuklu polis botları ve siyah bluz giyinmiş, ağır gümüş mücevher (kesinlikle asi Darien, Connecticut zimbirtuları) takmış ve bana önemli ölçüde Lauren'ı hatırlatıyor. Öğle yemeğindeki Lauren, güneş gözlüğünü çıkarmayan Lauren. Lauren'ın kısa, askılı pantolonu, seksi ve altın rengindeki ayak bilekleri, dekolte 'V' yaka mavi siyah süveteri. Önümde duran fotokopi makaleye bakıyorum, ama okuyamıyorum. Doymak bilmez bir şekilde şehvetliyim, çünkü bu sabah otuzbir çekmeyi yarıda bıraktım. En son ne zaman yaptım? Dört gün önce. İlgileniyormuş gibi yaptığım kelimeler bir anlam taşımıyor. Tekrar kıza bakıyorum ve onunla seks yapma konusunda fanteziler kuruyorum, onunla ve Lauren'la aynı anda, yalnızca o ve Lauren çıplak bir halde, birbirlerinin üzerinde, inleyerek vajinalarını birbirine bastırırlarken. Koltukta pozisyon değiştirmek zorunda kalıyorum, sertleşmiş penisim aslında iyi hissetmiyor, sıkıca kotuma karşı gerilmiş durumda. Lezbiyenizm neden beni tahrik ediyor? İri, sıcak görünümlü bir kadın (ama düzülebilir değil) olan öğretmen soruyor, "Sean?" Bacak bacak üstüne atarak (kimse göremez, yalnızca bir refleks) dik oturuyorum, "Evet." Öğretmen soruyor, "Neden bize son paragrafın ne anlama geldiğini anlatmıyorsun?" Bütün söyleyebildiğim "Hamm." Son paragrafa bakıyorum. Öğretmen "Yalnızca bize özetle," diyor. Ben "Özet," diyorum. Öğretmen "Evet. Özetle," diyor. "Yani..." ve şimdi güneş gözlüklü bu kızın bana güldüğü, yılışık yılışık sırıttığı deşet verici hissine kapılıyorum. Çabucak ona göz atıyorum. Hayır yapmıyor. Önüme, makaleye bakıyorum. Ne son paragrafı? Lauren? Öğretmenin sabrı tükeniyor. "Sence ne

anlama geliyor?" Son paragrafı gözden geçiriyorum. Ne bu? Lise mi Tanrı aşkına! Kolejden ayrılacağımı. Yeteri kadar uzun beklersem başka birine sorar diye ümit ediyorum ve bekliyorum. İnsanların gözleri bana dikili. Baktan siyah Nehru ceketinin üzerine 'Sen delirmişsin' rozeti takmış, kırılmış kırmızı saçlı çocuk elini kaldırıyor. Bay City Rollers'ın baş şarkıcısıymış gibi görünen, masanın sonundaki angut da öyle yapıyor. IQ.'su herhalde kırklı bir şey olan L.A.'lı sarışın züppe bile bronz bir kol kaldırma-yı başarıyor. Ne rezalet bu! Kolejden ayrılacağım. Bir şey öğreniyor muydum?

"Neyden bahsediyor, Sean?" öğretmen soruyor.

"Hükümetle olan memnuniyetsizliğinden bahsediyor?.." soruyorum, tahmin ederek.

Güneş gözlüklü kız el kaldırıyor. Gittiğin her yerde diyafram takar mısın? Bağırarak istiyorum, ama kendimi tutuyorum, çünkü bu fikir beni gerçekten heyecanlandırıyor.

"Aslında, tersinden bahsediyor," diyor, muhtemelen lezbiyen olan öğretmen, parmaklarıyla uzun bir boncuk kolyeyle oynayarak. "Clay?" öğretmen soruyor.

"Evet, yani, herif son derece üzgündü, çünkü, evet, herif kafadan kontak birine dönüştü ve çıldırdı...."

Önüme bakıyorum ve haykırmak istiyorum, "Hey, bence o tam bir şaheser," ama onu okumadım bu yüzden haykıramıyorum.

Karşımda oturan o kız bana Lauren'ı hatırlatmıyor. Kimse hatırlatmıyor. Ağzına bir sakız parçası koyuyor. Artık tahrik olmuş hissetmiyorum.

Ve ders arasında geri dönmeme niyetiyle sınıfı terk etmek pek iyi bir fikir değil, çünkü ofisi, diğer türlü yönetim sokağı olarak bilinen Barn'da olan danışmanımı, Bay Masur'u, görmem gerekiyor. Ve yukarı doğru çakıl döşeli yolda yürürken Lauren'ın tam şu anda, şu saniyede ne yaptığını merak ediyorum. Canfield'daki odasında mı, yoksa arkadaşlarıyla birlikte Swan'da balkabağı oyup kafa

mı çekiyor? Yukarıda dans stüdyosunda mı? Bilgisayar odasında mı? Vittorio'yla mı? Hayır, Vittorio gitti. Stump'la mı? Belki yalnızca yemekhanenin oralara takılmış, Judy'yle, Stephanie'yle ya da hangi Tanrının cezasını tanıyorsa onunla konuşuyor, Times okuyor, cuma gününün bulmacasını deniyordur. Paltomu etrafıma daha sıkı çekiyorum. Midem bulanıyor. Daha hızlı yürüyorum. Hep şöyle böyle güzel olduğunu düşündüğüm Bingham'da kalan İsveçli kız. (aynı zamanda Mitchell'ı düzüyor), yoldan aşağı, bana doğru geliyor. Bu İsveçli kızın yanından geçmek, ona bir şey söylemek ya da gülümsemek zorunda kalacağımı anlıyorum. Bir şey söylememek çok kabalık olur. Ama o geçiyor, gülümsüyor, "Selam," diyor ve ben bir şey demiyorum. Bir nedenle İsveçli kıza şimdiye kadar hiçbir şey söylemedim ve kendimi suçlu hissediyorum, dönüyorum ve yüksek sesle "Selam!" diyorum. İsveçli kız dönüyor ve şaşkın bir halde gülümsüyor, ben kızarak, çok utanarak hararetli bir halde Barn'a doğru koşmaya başlıyorum, ana girişten içeri yürüyorum, bir fosil sergisi kurmakta olan Getch'e el sallıyorum, basamakları ikişer ikişer çıkıyorum, sonra Masur'un ofisi. Çalışıyorum, soluk soluğayım. "Girin, girin," diyor Bay Masur.

Giriyorum.

"Ah, Bay Bateman, sizi her ay görmek ne güzel. Ne kadar oldu şimdi? Bir ay mı yoksa?" diye soruyor alaycı piç.

Sırıtırıyorum ve Masur'un masasının karşısındaki koltuğa plof diye oturuyorum.

"Nerelerdeydiniz? Her hafta görüşmemiz gerekiyor," diyor Masur, arkasına yaslanarak.

"Şey . . ." Ihhh. "Çok meşguldüm."

"Oh, öyle mi?" Masur sırtarak soruyor. Piposunu yakıp onu emerken bir elini uzun gri saçının içinden geçiriyor, gerçek eski bir bohem gibi.

"Notunuzu aldım. Konu nedir?" Biliyorum kötü bir şey.

"Evet. Pekâlâ..." Kâğıtları karıştırıyor. "Bildiğimiz gibi dönem ortasındayız ve bana verilen bilgiye göre dersleminizin üç tanesinden geçemiyorsunuz. Bu doğru mu?"

Şaşırmış görünmeye çalışıyorum. Aslında dört dersten kalacağımı düşünüyordum. Hangisinden geçiyorum tahmin etmeye çalışıyorum. "Ahm, evet şey, bir iki derste sorunlarım var." Ara. "Heykeltıraşlık atölyesinden kalıyor muyum?"

"Pekâlâ, işin doğrusu, öyle," diyor Masur, kötü kehanet belirten bakışlarıyla havada tuttuğu pembe bir kâğıda göz atarak:

"Nasıl oluyor anlamıyorum?" diyorum masum bir şekilde.

"Göründüğüne göre Bay Winters, dönem projesi için senin bütün yaptığının, öğrenci evinin arkasında bulduğun üç taşı birbirine yapıştırmak ve onları maviye boyamak olduğunu söylemiş." Masur acılı görünüyör.

Bir kelime bile söylemiyorum.

"Bayan Russell da derslerde düzenli olarak görünmediğini söylüyor," diyor Masur, beni gözleyerek.

"Neyden geçiyorum?"

"Evet, Bay Schonbeck seniñ oldukça iyi olduğunu söylüyor," diyor Masur, şaşırmış olarak.

Bay Schonbeck kim? Hiç Schonbeck adında biri tarafından verilen bir derse girmedim.

"Şey, hastalandım. Hastaydım."

"Hasta mı?" Masur soruyor, daha da acılı görünerek.

"Yani, evet, hasta."

"İhimm." Bunu hoş olmayan bir sessizlik izliyor. Masur'un piposunun kokusu midemi bulandırıyor. Gitme dürtüsü fena saldırıyor. Masur'un İngiltereli olmamasına rağmen hafif Britanya aksanıyla konuşması da hasta edici.

"Söylemeye gerek yok Bay Bateman, ahmm, Sean, burada göründüğüne göre durumunuz, şöyle mi diyelim, oldukça... kararsız."

"Kararsız, evet, şey, ahm..."

"Ne yapacağız bu konuda?" diye soruyor.

"Telafi edeceğim."

"Edecek misiniz?" içini çekiyor.

"Evet. Edeceğime dair iddiaya girebilirsiniz."

"Güzel. İyi, iyi," Masur bunu söylerken kafası karışmış görünüyor, ama gülümsüyor.

"Tamam," ayağa kalkıyorum.

"Benim için hava hoş," diyor Masur.

"Pekâlâ, sonra görüşürüz?" diye soruyorum.

"Pekâlâ, benim için hava hoş," Masur gülüyor.

Ben de gülüyorum, kapıyı açıyorum, dönüp Masur'a bakıyorum, gerçekten gülmekten kırılıyor, ama sersemlemiş bir halde, sonra aşırı dozumu planlayarak kapıyı kapatıyorum.

Odamdaki Beba, Bertrand'ın kız arkadaşı. Odayla birlikte verilen duvar uzunluğundaki yazı tahtasının dibindeki şiltede oturuyor, kucagında oyulmuş balkabağı, etrafında dağılmış bir halde duran Ayrıntılar'ın eski sayıları. Beba ikinci sınıf öğrencisi ve bulimia, yani tatmin edilemeyen açlık hastası ve geçen eylülde gelişinden beri durmadan Edie'yi okuyor. Bertrand'ın telefonu boynunda kucaklanmış, omuzlarına gelen platin sarısı saçlarla örtülü. Bir sigara yakıyor ve ben paraşütteki yarıktan geçerken bana gevşek bir şekilde el sallıyor. Yatağında oturuyorum, yüzüm ellerimin içinde, oda Beba dışında sessiz. "Evet, yarın bir selofan düşünüyordum, örneğin, iki otuz civarı." Yırtık kravat hâlâ çengelde asılı, uzanıyorum, onu çekip çıkarıyorum ve duvara fırlatıyorum. Odamı altüst ederek aramaya başlıyorum. Nyquil kalmamış, Librium kalmamış, Xanax kalmamış. Bir şişe Actifed buluyorum, terli ellerime döküyorum. Yirmi tane. Bunlarla birlikte içecek bir şey arayarak odayı gözden geçiriyorum. Beba'nın telefonu kapattığını duyabiliyorum, sonra Siouxsie and the Banshees çalmaya başlıyor.

"Beba, orada Bert'in içecek bir şeyi var mı?" diye seleniyorum. "Bakayım." Bir şeyle kafa yaparak müziği kısı-

şını duyuyorum. Sonra paraşütün yarığından bana bira uzatan bir el uzanıyor.

"Teşekkürler." Birayı elden alıyorum.

"Alonzo'nun hâlâ koku var mı?" diye soruyor.

"Hayır. Alonzo bu hafta sonu kente gitti," diyorum ona.

"Oh Tanrım," inlediğini duyuyorum.

'Bir not bırakmalı mıyım?' diye merak ediyorum. Bunu niçin yaptığıma, niçin bütün Actifed'imi yuttuğuma dair bir tür neden. Telefon çalıyor. Beba cevaplıyor. Beş tane yuttuktan sonra uzanıyorum. Biraz daha bira içiyorum. Grolsch birasını piçkurusu. Beba başka bir kaset koyuyor, The Cure. Üç hap daha alıyorum. Beba "Evet, ona Jean-Jacques'ın aradığını söylerim. Tamam, ça va, evet, ça va." Gülerek uykuya dalmaya başlıyorum. Ben gerçekten Actifed'le yüksek doz mu yapıyorum? Bertrand'ın gülerek kapıyı açışını duyabiliyorum, "Ben geldim." Sürükleniyorum.

Ama Norris beni dokuzdan sonra bir saatte uyandırıyor. Ölü değilim, yalnızca midemden hastayım. Örtülerin altındayım, ama yine de giysilerim üzerimde. Oda karanlık.

"Akşam yemeği boyunca uyudun," diyor Norris.

"Uyudum." Doğrulmaya çalışıyorum.

"Uyudun."

"Ne kaçırdım?" Dilimi çok kuru, bayat bir ağzın çatısından ayırmaya çalışıyorum.

"Yumruk dövüşündeki lezbiyenler. Balkabağı oyma yarışması. Parti Domuzu kustu," Norris omuzlarını silkiyor.

"Oh çok yorgunum be abi." Tekrar doğrulmaya çalışıyorum. Norris kapı ağzında duruyor ve fıskeyle bir ışığı açıyor. Yatağın başına yürüyor.

"Etrafında dağılmış Actifed'ler var," Norris işaret ediyor.

Bir tanesini elime alıyorum, fırlatıyorum. "Evet. Var."

"Ne yapmaya çalıştın Actifed'le? Yüksek doz mu denedin?" aşağı eğilerek gülüyor.

"Kimseye söyleme," diyorum, kalkarak. "Bir duşa ihtiyacım var."

"Yalnızca seninle benim aramda," diyor oturarak.

"Nerede herkes?" diye soruyorum, elbiselerimi çıkarak:

"Windham'da. Hortlaklar Gecesi Partisinde. Oda arkaşaın uyuşturucu madde olarak, bir Quaalude olarak gitti." Norris, her nedense odanın bana ait tarafında olan, The Face'in bir sayısını eline alıyor. Onu adamakıllı sıkılmış bir halde karıştırıyor. "Ya Quaalude ya da bir pasta olarak. Bilmiyorum."

"Ben bir duş alıyorum," diyorum ona. Bornozumu kapıyorum.

Norris, fıstık ezme çikolataları eline alıyor. "Bir tane alabilir miyim?"

"Hayır, onları açma." Uyuşukluğumu üzerimden atıyorum. "Onlar Lauren için."

"Sakinleş, Bateman."

"Onlar Lauren için." Sendeleyerek kapıya doğru yürüyorum.

"Rahatla!" diye bağıyor.

Banyoya yöneliyorum, başım dönüyor, koridorun dibine doğru ilerlerleyip banyoya girerken kendimi sabitleştirmeye çalışıyorum. Odacığa giriyorum, bornozu çıkarıyorum, duşa adım atıyorum, duşu açmadan önce duvara yaslanıyorum, kendimden geçmeyi düşünüyorum. Kafamı sarsıyorum: kendimden geçme hissi sakinleşiyor, suyu açıyorum. Zayıf bir şekilde akıyor ve başıncı arttırmaya çalışıyorum ama, şöyle böyle ılık olan su, paslı duş başlığından damla damla akmaya devam ediyor.

Duşun zeminine otururken köşede bir tüp Clinique tıraşkreminin yanında duran Bertrand'ın Gillette tıraş ma-

kinesini görüyorum. Güntüş sapından tutuyorum ve onu uzun bir süre bakıyorum. Onu bileğime götürüyorum. Elimi avuçiçi yukarı çeviriyorum ve onu kolumda yavaşça yukarı doğru kaydırıyorum, jilet deriyi örten bazı kılları yakalıyor. Jileti uzaklaştırıp kıllarını yıkıyorum. Sonra tekrar koluma götürüyorum, bu kez sapını bileğime getiriyorum, deriyi yarmaya çalışarak sertçe bastırıyorum. Ama yapmıyor. Daha fazla bastırıyorum, yalnızca kırmızı izler bırakıyor. Ilık su gözlerime düşerken diğer bileğimi deniyorum, bütün gücümle bastırıyorum, bastırmaktan neredeyse inliyorum. Jilet çok kör. Onu bir kez daha kuvvetsizce bileğime bastırıyorum.

Yağmakta olan suyun sesinin içinden Norris'in seslenişini duyabiliyorum, "Sean, ne zaman çıkacaksın?"

Sakar bir şekilde ayağa kalkıyorum ve duvara yaslanıyorum. "Birkaç dakika içinde." Tıraş makinesi yere düşüyor, gürültüyle takırdıyor.

"Dinle, ben partide olacağım, tamam mı?"

"Evet. Tamam."

"Uğra."

Lauren orada olacak mı, merak ediyorum. Windam'daki oturma odasına girişimi hayal ediyorum, gözlerimiz buluşuyor, onun yüzü pişmanlık ve özlemle dolu, bana doğru geliyor. Herkes alkışlayıp bağırarak tekrar dansa devam ederken ikimiz kalabalık odanın ortasında kucaklaşıyoruz. İkimiz yalnızca birbirimize sarılmış olarak orada duruyoruz.

"Evet, Tamam, uğrarım." Şimdi banyo buharlı, suyun sıcaklığından değil, evin çok soğuk oluşundan.

"Orada görüşürüz." Norris ayrılıyor.

Bileklerime bakıyorum, sonra parmaklarımla boynumda kaybolmakta olan morartıya dokunuyorum.

Saçımı iki kere yıkıyorum, kurulanıyorum ve odama dönüyorum, yırtık kravatı yere dağılmış Actifed'lerle birlikte ortalıktan kaldırıp atıyorum. Heyecanlı bir şekilde hızlıca giyiniyorum, fıstık ezme çikolataları ve ayrılmak

üzereyken Bertrand'ın pencere eşiğinde duran ışıklı balkabağını alıyorum. Oyuk yüzlü balkabağı fenerinin aydınlık yüzüne bakıyorum ve Lauren'ın buna kesinlikle bayılacağını bildiğim için onu araklamak zorundayım. Onunla tekrar arkadaş olmanın beklentisiyle öyle heyecanlıyım ki Kurbağanın kızıp kızmayacağı umurumda bile değil.

Kapıyı kilitmeden odadan ayrılıyorum ve çabucak kampusu yürüyerek onun odasına gidiyorum, balkabağının içindeki kandilin sönmemesi için yemekhane çimenliğinin ıslaklığından dikkatle yürüyerek geçiyorum. Kız olarak giyinmiş iki erkek ve erkek olarak giyinmiş iki kız. "Mutlu Hortlaklar Gecesi," diye haykırarak sarhoş bir halde geçiyorlar ve bana küçük sert şekerler atıyorlar. Canfield'in arka kapısını açıyorum, loş merdivenleri zıplayarak onun odasına çıkıyorum. Kapıyı çalıyorum. Cevap yok. Bekliyorum ve daha sesli çalıyorum. Kendi kendime sövüp sayarak orada dikiliyorum, coynt olarak giyinmiş biri başa sürtünerek geçiyor ve tuvalete giriyor. Onu göreceğime dair heyecanım yavaş yavaş dağılmaya başlıyor. Partide olmalı, bu yüzden hâlâ yanan balkabağıyla ve arka cebimde ezilmiş, erimekte olan fıstık ezme çikolatalarla yemekhaneyi geçerek Windham'a doğru yürüyorum.

Windham'ın oturma odası bu esrarengiz, loş portakal ışığıyla yıkanıyor. Yüksek sesle eski bir Stevie Wonder şarkısı, "Superstition," çalıyor. Evin ön pencerelerine kadar yürüyorum. Oturma odası koştüm dansı yapan insanlarla dolu. Lambalardaki ve duvarlardaki bütün ampuller portakal renklerle değiştirilmiş. Bertrand orada, Quaalude olarak, ama aslında bir çembere benziyor. Getch hamile bir rahibe olarak. Tony hamburger olarak. Bir iki Madonna benzerleri. Rupert, Teksas Motorlu Bıçkı Katliamından Kösesurat olarak. Bir iki birinci sınıf kaşmerdikozu Rambo olarak. Lauren'ı neredeyse hemen fark ediyorum, zeminin ortasında Justin Simmons'la dans ediyor, uzun boylu, benzi soluk, siyah saçlı bir edebiyat öğrencisi, siyah güneş gözlüğü takmış, siyah kot ve arkasında kafata-

sı olan siyah bir tişört giyinmiş. Lauren başını arkaya atmış gülüyor ve Justin'in iki eli de onun omuzlarında.

Adımlarım pencereden uzaklaşırken yumuşak bir şekilde inliyorum.

Tekrar Canfield'a koşuyorum, Bertrand'ın balkabağını Lauren'in kapısının yanındaki duvara savuruyorum ve kapının her yerine fıstık ezmeli çikolatalardan sürüyorum. Kapısındaki asılı kalemi, bağlı olduğu ipten koparıyorum, bir parça da kâğıt yırtıyorum ve büyük siyah harflerle 'Siktir git ve geber' yazıyorum. Onu yarılmış balkabağının ve parça parça olmuş, erimiş şekerlemenin yanına koyuyorum. Azametle uzaklaşıyorum, merdivenlerden aşağı yürüyorum ve dışarıdaki gecenin içine karışıyorum.

Yemekhane çimenliğini geçerken yarı yolda durarak öfkeyle Windham Evi'ne bakıyorum, parti şimdi öncekinden daha gürültülü, benimle alay ediyormuş gibi görünüyor ve balkabağından notu almaya karar veriyorum. Tekrar Canfield'a, merdivenlerden yukarı çıkarak onun kapısına yürüyorum, oyuk yüzlü balkabağı fenerinden notu çekip alıyorum ve birlikte götürüyorum. Canfield'ın ön kapısına ulaşıyorum, sonra notu tekrar eski yerine bırakmaya karar veriyorum. Merdivenlerden tekrar yukarı çıkıyorum ve notu yine balkabağının üzerine yapıştırıyorum. Ona bakıyorum. 'Siktir git ve geber.' Canfield'dan ayrılıyorum ve odama yürüyorum.

Bertrand'ın altılı paket Grolsch'unun sonuncusunu içerek, 'Funeral for a Friend'i dinleyip gitarımla eşlik etmeye çalışarak, Lauren'i düşünerek yatağında bir saate yakın bir süre karanlıkta yatıyorum. Aklıma bir şey geliyor. Karanlıkta masamın başına yürüyorum ve daha önce kasabadan aldığım şaka kanı tüpünü buluyorum. Sarhoş bir halde koltuğa oturuyorum, masa lambamı açıyorum ve kullanım talimatını okuyorum. Başlığını kesmek için makasım olmadığından ısırarak koparıyorum, plastik tadındaki sıvının birkaç damlasını tadyorum. Dışarı tükürüyorum, ılık Grolsch birasıyla ağızımdaki tadı yıkayarak uzak-

laştırıyorum. Sonra tüpün birazını parmaklarıma sıkıyorum. Çok gerçekçi görünüyor, bileğimi öne doğru kaldırıp, tüpü üzerine kalın kırmızı bir çizgi halinde sıkıyorum, serin sıvı yavaş yavaş bileğimden masanın üzerine damlıyor. Bir izgi de diğer bileğime sıkıyorum. 'Funeral for a Friend' 'Love Lies Bleeding'e dönüşüyor. Kollarımı yukarı kaldırıyorum, ikisinden de şaka kanı damlıyor, şaka kanı koltuk altlarıma akıyor. Koltukta arkama yaslanıyorum ve boydan boya kollarıma daha çok şaka kanı sıkıyorum. Kalkıyorum, dolaba yürüyorum ve aynada kendime bakıyorum. Kafamı arkaya eğiyorum, boynuma kalın bir çizgi sıkıyorum. Rahatlamış hissediyorum. Şaka kanı göğsümden aşığı akarak, gömleğimi lekeliyor. Alnıma kalın bir çizgi iziyorum. Aynadan uzaklaşıyorum ve yere, hoparlörlerden birinin yanına oturuyorum, şaka kanı alnımdan damlıyor, burnumu geçerek aşığıya dudaklarıma geliyor. Sesi açıyorum. Kapı yavaşça açılıyor ve müziğin içinden, paraşütün öbür tarafından duyabiliyorum, Lauren ağırıyor. "Kapıyı ben aldım, Sean. Merhaba" Bir el paraşütteki yarığı ayırıyor.

"Sean" sesleniyor. "Meşajını... aldım. Haklısın. Konuşmalıyız."

Paraştten içeri adım atıyor ve yatağımın üzerine sonra bana bakıyor. Kimildamıyorum. Nefesi kesiliyor. Ama kendimi tutamıyorum ve gülmekten kırılmaya başıyorum. Kaygan şaka kanıyla ıslak bir halde, sarhoş ve gülümseyerek ona bakıyorum.

"Kahretsin sen hastasın," diye iğlik atıyor. "Sen son derece hastasın! Seninle uğraşamam."

Ama sonra paraştten geçmeden önce dönüyor ve tekrar odama geliyor. Fikrini değiştirdi. Önümde dizüstü oturuyor. Yüzümü narin bir şekilde şilerken müzik bir kreşendoya yükseliyor. Beni pyor.

LAUREN Pub'a giriyorum. Sigara makinesinin yanında duruyorum. Bozuk. Müzik kutusundan Talking Heads gümbürdüyor. Sean barın yanında duruyor, bu polis ceketi ve siyah bir tişört giymiş. Ziyaretçi punklar onunla konuşuyor. Yanına yürüyorum ve soruyorum, "İyi misin?" Sonunda onunla oturuyorum, o somurturken pinball makinesini seyrediyorum, Royal Flöş.

"Yaşamımın hiçbir yere gitmediğini hissediyorum. Kendimi inanılmaz derecede yalnız hissediyorum," diyor.

"Bir Beck's ister misin?" diye soruyorum.

"Evet. Koyu," diyor.

Bu insanla bir dakika daha uğraşamam. Sürtünerek bozuk sigara makinesine yaslanmış Franklin'in yanından geçiyorum. Solgun bir şekilde gülümsüyor. Kalabalığı sıkıştırarak barın önüne ulaşıyorum ve iki bira istiyorum. Rockaway'de kalan o tatlı kızla ve korkunç oda arkadaşıyla konuşuyorum. O acayip Yunan ve Roma klasikleri öğrencileri grup halinde yanda dikilmiş duruyorlar, cenaze görevlilerine benziyorlar. Pub'da tipik gece. İnsanlar iç çamaşırını giyinmiş, tiyatro uzmanlık öğrencileri hâlâ makyajlı. Kimliğini kaybettiği için içki içemeyen Brezilyalı herif. Biri kışımı çimdikliyor, ama bakmak için dönmüyorum.

Biraları masaya getiriyorum. Sean'ın yüzünde belirsiz kırmızı lekeler var ve onları silip çıkarmak için bir peçeteyi Beck's'le ıslatmak üzereyim. Ama o şikâyet etmeye başlıyor ve "Neden beni sevmiyorsun?" diye sorarken bana sert bakıyor.

Kalkıyorum, tuvalete yürüyorum, sırada bekliyorum ve döndüğümde yeniden soruyorum.

"Bilmiyorum," diye içimi çekiyorum.

"Demek istediğim, neler oluyor?" diye soruyor.

Omuzlarımı silkiyorum ve etrafa bakıyorum. Pinball oynamak için kalkıyorum. "Avrupa'da bu olmazdı," sörfçü giysileri içindeki biri, aslında L.A.'lı çocuk diyor ve tabii Victor akla geliyor, sonra oh kahretsin, biri koltuğumun yanına dizüstü oturuyor, Pub'a gizlice soktukları Cuervos

şişesini göstererek bana MDA'yla kafa yaptıkları ilk zamanlardan söz ediyor ve hayal kırıklığımla birlikte ilgimi çekiyor. Sean tekrar oturuyor ve kesinlikle biliyorum kavga edeceğiz.

İçimi çekiyorum ve ona söylüyorum, "Başka birini seviyorum." Yine pinball oynuyor. Birinin masamızı almasını ümit ederek tekrar tuvalete gidiyorum. Yine geçen sefer birlikte kuyrukta beklediğim insanlarla kuyruktayım. Masaya döndüğümde o orada. "Neler oluyor?"

"Başka birini seviyorum," diyorum ona.

Rockaway'de-kalan-tatlı-kız-Alex'in birlikte yattığı zeki ve çekici Joseph içeri giriyor ve Brezilyalı çocuğa bir şey veriyor. Sonra Paul'ü fark ediyorum. Joseph'a, sonra Brezilyalıya bakıyor. Paul'ün yeni tıraş edilmiş bir düz tepesi var, iyi görünüyor, aptal bir şekilde seksi ve Paul bana bakıyor, kaşlarımı kaldırıp gülümsüyorum. Sean'a sonra, bana bakıyor ve yorgun bir şekilde el sallıyor. Sonra tekrar Sean'a bakıyor.

"Seni tanımak istiyorum," Sean ağlamsıyor.

"Ne?"

"Seni tanımak. Seni tanımak istiyorum," diye yalvarıyor.

"Ne demek bu beni tanımak?" Ona soruyorum. "Beni tanımak? Hiç kimse hiçbir zaman birini tanımaz. Hiçbir zaman. Sen, beni hiç tanımayacaksın."

"Dinle," diyor, ellerime dokunarak.

"Sakinleşir misin?" diyorum ona. "Biraz Motrin ister misin?"

Müzik kutusunun orada bir kavga başlıyor. Son sınıf öğrencileri kaset koymak ve müzik kutusunun fişini çekmek istiyorlar. Birinci sınıf öğrencileri ise istemiyorlar, buna koñsantre olmaya çalışıyorum. Yalnızca son sınıf öğrencilerinden daha büyük oldukları için sonunda birinci sınıf öğrencileri kazanıyorlar. Fiziksel olarak daha büyük. Bu nasıl oldu? 'Boys of Summer' çalmaya başlıyor. Victor'ı düşünüyorum. Sean mutsuz bir Franklin'le daha çok

pinball oynamak için kalkıyor. Oyunun adı Royal Floş. Bir papaz, bir kız ve bir vâle var, hepsi yanıyor ve doğru ru pinball oynayan kişiye bakıyor, oynayan kişi puanı kazandıkça herbirinin kafasındaki taç yanıp sönüyor. Bir süre için eğlenceli.

Tekrar kalabalık Pub'ın diğer tarafındaki Paul'ü ince-liyorum. Perişan görünüyor. Sean'a bakıyor. Sean'ı dikiz-liyor. Sean, Paul'ün kendisine baktığını biliyormuş gibi durmadan bana göz atıyor, sonra Paul'e bakıyorum ve Pa-ul hâlâ Sean'ı dikizliyor. Sean bunu yakalıyor ve kızarak gözlerini yukarı yuvarlıyor, pinball makinesine dönüyor. Yine Paul'e bakıyorum. Plastik bira bardağını buruşturuyor ve can çekişerek başka tarafa bakıyor. Ve bir şey çak-maya başlıyorum, sonra düşünüyorum mümkün değil, oh mümkün değil. Bu olamaz. Tekrar Sean'a bakıyorum, ama sonra kafama dank eden yarı sezgi kayboluyor, çünkü o Paul'ü dikizlemiyor. Ve sonra öfkeleniyorum, Paul ve Mitchell'la iken ne kadar kötüydü hatırlamaya başlıyo-rum. Paul her şeyi yalanlıyordu, ben gerçek bir rekabet yokken nasıl davranmam gerektiğini merak ederek ne ka-dar acıklı görünüyordum. Eğer o hafta sonu Cape Cod'da Mitchell'in yerine Paul'le birlikte başka bir kız olsaydı ya da tam şu anda Pub'da Sean'ın başında gezinen başka bir kız olsaydı, bu iyi, harika, 'icabına bakması' kolay olurdu. Ama bu Paul'dü ve bu Mitchell'dı, yapabileceğim bir şey yoktu. Sesimi mi kalınlaştırayım? Geçen dönem bir gece, isterik bir halde, Judy'yle ikimizin aklına gelişigüzel bir şe-kilde tıraş olmam gerektiğinden bahsetmek geldi, ama so-nunda bu çok komik değildi ve gülmeyi bıraktık. Şimdi olasılık dank ediyor, belki Bay Deton beni dikizliyor, Se-an'ı değil. 'Boys of Summer' bitiyor, yeniden başlıyor.

Rupert yanıma oturuyor, David Bowie tişörtü giyin-miş ve bir fötr şapka takmış, taktığı korkunç maske hâlâ yüzünde ve kokunun birazını bana teklif ediyor. Ona Ro-xanne'in nerede olduğunu soruyorum. Justin'le eve gittiği-ni söylüyor. Yalnızca gülümsüyorum.

VICTOR New York gerçek bir sıkıntıydı. Sonunda mektuplarının Jüpiter'den geldiğini sanan bir kızla kaldım. Kalçaları yoktu ve Akron'lu bir Gitano kotları modeliydi, ama yine de bu can sıkıcıydı. Zaten beni Philip Glass'ın kızıyla çıkarken yakaladı ve kovdu. Bir iki gece Morgan's'ta kaldım ve faturayı ödemedem vınladım. Sonra Park Bulvarında bir Camden mezununun yerinde kaldım ve bütün telefonların fişini çektim, çünkü anne ve babamın kente döndüğümü bilmelerini istemedim. Palladium'da bir işe girmeye çalıştım, ama kalan tek işi başka bir Camden mezunu aldı: giysi kontrolü. Bir rock grubuna girdim, asit işi yaptım, bir iki iyi partiye gittim, Interview mağazisinde çalışan ve beni Hunter Fen Edebiyat Fakültesine kaydırmaya çalışan bir kızla çıktım, başka bir modelle, Malcolm McLaren'ın asistanlarından biriyle çıktım, Avrupa'ya dönmeye çalıştım, ama kasımda partisiz soğuk bir gecede tekrar New Hampshire'a ve Camden'a yönelmeye karar verdim. Bir film galası ya da başka bir Cajun restoranının açılışı için kentte bulunan Roxanne Forest'la yolculuk ettim, onunla ve uyuşturucu dağıtıcısı Rupert Guest'le birlikte onların Kuzey Camden'daki yerlerinde kaldım, bu kıyaktı, çünkü Rupert'ın, harika Indica afyonu ve bir tür marihuana olan Noel ağacı tomurcuğundan oluşan sınırsız bir stoku vardı. Bunun yanında Jaime'yle temas geçmek de istiyordum. Canfield'ı aradığımda telefonu sesi tanıdık olmayan bir kız cevapladı.

"Alo Canfield Evi."

"Alo," dedim.

Bu ara oldu, sonra kız sesimi tanıdı ve adımlı söyledi, "Victor."

"Evet. Kimsin?" Jaime olup olmadığını merak ederek sordum, döndüğümde Manhattan'da olmadığı için kızgındım.

"Victor," kız güldü. "Benim."

"Oh evet," dedim. "Señsin."

Rupert yerdeydi, yapmış olduğu bira bongunu tekrar birbirine yapıştırmaya çalışıyordu, ama matiz olmuştu ve yapıştırmak yerine gülmekten yere yatıyordu. Onu seyrederek ben de gülmekten kırılmaya başladım ve telefondaki sese "Pekâlâ, sen nasılsın?" dedim.

"Victor, neden beni aramadın? Neredesin?" diye sordu. Ya bunu sordu ya da ciddi bir şekilde uçuyordum.

"Ben var olmak New York City. Burada kızlar fıstık gibi, hayat bir parça mahvetti, kuşlar iti biti," güldüm, sonra Rupert tarafından yapılan hareket dikkatimi çekti. Ayağa fırladı, steryoya Run D.M.C.'yi koydu ve Kirin bongunu mikrofon olarak kullanıp onlarla birlikte rap yapmaya başladı.

"Onu bana ver," dedim, bonga uzanarak.

"Ben..." ses durdu.

"Sen ne, canım?" diye sordum.

"Ben seni fena halde özledim," dedi kız.

"Ah canım. Şey, ben de seni özledim." Bu kız kaçıktı ve bonga yaktmaya çalışarak yine gülmekten kırılmaya başladım, ama afyon dışarı düşüp duruyordu.

"Sesin New York'taymışsın gibi gelmiyor," dedi ses.

"Yani belki değilim," dedim.

Ses bundan sonra konuşmayı kesti ve yalnızca telefonun içine şiddetli bir şekilde soludu. Bir dakika bekledim sonra telefonu Rupert'a verdim, telefonda domuz sesleri çıkardı, sonra videoyu açtı, bütün o süre boyunca 'You Talk Too Much' eşliğinde rap yaptı. Aşağı kıvrıldı ve alıcıya "Sen hiç çeneni kapatmıyorsun," sonra "Hoşuna gidiyorsa yüzüme otur," dedi. Bu kızın gülüşümü duymasını önlemek için elimi alıcının üzerine koymak zorunda kalıyorum. Rupert'ı itip uzaklaştırıyorum.

Rupert dudaklarıyla sordu, "Kim o?"

Dudaklarımla cevap verdim, "Bilmiyorum."

Kendimi tutuyorum ve sonunda bu kıza başlangıçtaki arama nedenimi anlatıyorum, "Dinle, Jaime Fields içeride mi? Oda 19, galiba." Bong masaya düştü. Masadan yuvarlanarak düşüp kırılmadan önce onu yakalıyorum.

"Kaşalot herif! Dikkat et," Rupert çığlık attı, gülererek. Telefondaki kız bir şey söylemiyordu.

"Alo? Orada kimse var mı?" Telefonu hafifçe yere vurarak tıkırdattım. "Bir sesli harf alabilir miyim, lütfen?"

Kız sonunda adımı söyledi, aslında fısıldadı, sonra telefonu kapatıp bağlantımı kesti.

LAUREN Sarhoşum. Bulanık. Onun odası. Uyanıyorum. Üst kattan gümbür gümbür müzik geliyor. Sendeleyerek koridora yürüyorum. Bir süre önce Susie kendini öldürmeye çalıştı. Bileğini kesti. Koridordaki karşı kapının her tarafı kan. Sevdiği herif... Banyoyu kullanıyorum, üzerimde Sean'ın gömleği, siyah boşluk, bir ışık bulamıyorum, ortalık buz gibi. Hıçkırıklarla ağlamaktan yüzüm öyle şişmiş ki gözlerimi zar zor açabiliyorum. Yüz yıkıyorum. Kusmaya çalışıyorum. Odasına dönüyorum. Telefon bölmesinden ağlama sesi geliyor. Herhalde Susie hastaneden döndü. Telefonun yanına yürüyorum. Susie değil, ama Sean. Dizüstü oturmuş, telefona hıçkırıyor "Siktir git, siktir git, siktir git." Odasına dönüyorum. Tekrar yatağa düşüyorum. Daha sonra o içeri giriyor, yüksek sesle burnunu çekip yüzünü siliyor. O toparlanırken uyuyormuş gibi yapıyorum, eski bir deri el çantasına birkaç gömlek tıkkıyor, polis ceketini kapıyor ve kapıyı açık bırakıp çıkıyor. Dönmesini bekliyorum. Dönmüyor. Bana âşık olduğunu söyleyen Fransız herif sarhoş bir halde odaya giriyor. Başını eğip oda arkadaşının yatağında uzanmış olan bana bakıyor. Gülüyor ve yatağın üzerine, yanıma düşüyor. "Je savais toujours que tu viendrais," diyor ve kendinden geçiyor.

SEAN Babamı en son görüşüm martta olmuştu, birkaç gün uzatılmış bir hafta sonu yirmi birinci doğum günümü kutlamak için onunla New York'ta bulduğum zaman. Bütün yolculuğu oldukça açık bir şekilde hatırlıyorum, bu beni şaşırtıyor, çünkü çoğu zaman o kadar sarhoştum ki. New Hampshire'daki bir havaalanında sabahın görünümünü, Dartmouthlu bir herifle kâğıt oynayışımızı ve terbiyesiz bir hostesi hatırlıyorum. Dört Mevsim'de bir yemek vardı, limuzini kaybettiğimiz akşamüstü vardı, Barney's'te sonra Gucci'de alışveriş yaparak harcanan saatler. Babam oradaydı, şimdiden belirgin bir biçimde ölüyordu: Yüzü sarımsı, parmakları sigara kadar ince, gözler büyük ve sürekli bana dikili, neredeyse inanmaz bir şekilde. O kadar zayıf birini hayal edebilmeyi imkânsız bularak ben de gözlerimi dikip ona bakardım. Ama o bunlar kendisine olmuyormuş gibi hareket ediyordu. Hâlâ kendisiyle ilgili belli bir normallik derecesini koruyordu. Korkuyormuş gibi görünmüyordu ve bariz bir şekilde oldukça hasta biri için müthiş bir dayanıklılığa sahipti. Hâlâ Broadway'de bir iki basmakalıp müzikal gördük, hâlâ Carlyle'daki barda içki içtik ve hâlâ P.J. Clarke's'a gidiyorduk, orada müzik kutusunda onun seveceğini bildiğim şarkılar çalıyordum, ama bu cömertlik kabarmasının tam olarak neden meydana geldiğini, buna neyin neden olduğunu hatırlamıyorum.

Bu aynı zamanda yirmili yaşlarının ortasında iki kadının babamı ve beni başarısız bir şekilde tavlamaya çalıştığı bir hafta sonuydu. İkisi de sarhoştum ve soğuk havadan dolayı hangi içki nöbetinde idiysem ondan ayılmıştım, babam içmeyi tamamen kesmişti ve onlara yalan söyledik. Onlara Teksaslı petrol kralları olduğumuzu, benim Harvard'da okuduğumu ve hafta sonlarında Manhattan'a geldiğimi söyledik. Hangi barda idiysek oradan bizimle bir-

likte ayrıldılar ve limuzine doluştuk, limuzin bizi babamın Trump Tower'da tanıdığı birinin verdiği bir partiye götürdü, orada onları kaybettik. Bu durumla ilgili tuhaf olan şey tavlamanın kendisi değildi, çünkü babam gelişigüzel bir şekilde kadın tavlamada her zaman ustaydı. Şuydu ki, babam normalde bu ikisiyle flört ederdi, ama bu geçen martta bunu yapmadı. Ne barda, ne limuzinde ne de onları kaybettiğimiz Beşinci Bulvardaki partide.

Babam yemek de yiyemiyordu. Bu yüzden Le Cirque'da, Elaine's'te ve Rus çay salonunda boşa giden yemekler vardı; 21'de ve Oak Room Bar'da sipariş edilen ve dokunulmadan bırakılan içkiler; ikimiz de konuşmuyorduk, bulunduğumuz bar ya da restoran özellikle gürültülüyse karşılıklı olarak rahatlıyorduk. Onun Washington'dan arkadaşlarıyla Mortimer's'ta somurtkan bir öğle yemeği olmuştu. Mavi ve Altıncısı'nda tanıştığım bir kız, Patrick ve American Express'te alt yönetici olan kız arkadaşı Evelyn ve babamla Lutèce'te kasvetli bir doğum günü yemeği. Bu, babamın annemi tımarhaneye teslim edişinden iki ay sonraydı ve o doğum günü hakkında en çok hatırladığım şey kimsenin bundan bahsetmediği gerçeğiydi. Bana gizli bir şekilde "Artık zamanı gelmişti," diye fısıldayan Patrick dışında kimse bundan hiç bahsetmedi. Patrick o gece bana bir kravat verdi.

Sıkıntılı doğum günü yemeğinden sonra babamın Carlyle'daki yerine döndük. Kızla oturma odasında kanepede oturup video klipler seyredirken bana onaylamayan bir bakış atıp uyumaya gitti. Kız ve ben o gece daha sonra oturma odasında yerde seks yaptık. O sabah erken bir saatte yatak odasından gelen inlemeler duyarak uyandım. Bir ışık açıldı, sesler vardı. O gece kar yağmaya başladı, tam gün ağarmadan önce. Sonraki gün ayrıldım. New York'a doğru yol alan uçakta, daha sonra da babamın Carlyle'daki yerinde yerleşirken, odada gezinirken, bir J.D. şişesinden içerken, steryo çalarken New York'a geliş nedenlerimi düşünüyorum ve yalnızca bir tane bulabiliyo-

rum. Babamın ölüşünü görmeye gelmedim. Ve kardeşimle tartışmaya gelmedim. Ve okulda dersleri asmak istediğim için gelmedim. Ve annemi ziyaret etmeye gelmedim. New York'a geldim, çünkü Rupert Guest'e altı yüz dolar borcum var ve bununla uğraşmak istemiyorum.

PAUL Son zamanlarda ruh halin daha kötü oldu mu?

Tutkun olduğun birinci sınıf öğrencisi yanından geçerek merdivenlerden iniyor ve yemek salonlarından dışarı çıkıyor, ona nereye gittiğini sorduğunda "Japon Mangalı," diyor. Kimliğini unuttun ve bunun için seni sıkıyorlar, ama yine de içeri alıyorlar. Bir kahve ve aksi bir nedenle bir kâse meyve marmelatı alıyorsun ve masana yürüyorsun. Öyle görünüyor ki Donald ve Harry dün gece Montreal'e yerlileri ziyaret etmeye gittiler ve bu sabah döndüler. "On bir gündür mastürbasyon yapmadım," Donald fısıldıyor sen otururken. Sen de "Seni kıskanıyorum," diye fısıldıyorsun. Ve sonra bazı çevrelerde Yakışıklı Kaşalot takma adına sahip Steve'i masaya getiren Raymond orada. Steve 'amatör videoculuk yapan' bir ekonomi öğrencisi. Steve'in bir BMW'si var. Steve Long Islandlı. Şimdi, Raymond bu herifle yatmadı (gey birinci sınıf öğrencileri sezmeye başlıyorsun şimdi bir anomali), dün gece partiden gerçekten onunla birlikte ayrılmış olmasına rağmen. Ama Raymond hâlâ herkesin öyle düşünmesini sağlamak için çok meraklı. Bu bön Steve tarafından yapılan her ahmakça konuşma denemesinde gülüyor, ona durmadan bir şey isteyip istemediğini soruyor ve "Hayır," dese bile ona çeşitli şeyler getiriyor (çörekler, iğrenç/gülünç bir salata, salata barından çalınan garnitürler). Bu o kadar tiksindirici ki kalkıp ayrılmak, başka bir yere oturmak üzeresin. Daha da tiksindirici olan şey bunu yapmaman. Kalıyorsun, çünkü Steve şehvetli. Ve bu seni üzüyor, düşündürüyor, her

zaman kusursuz bir ibne örneği mi olacaksın? Yalnızca nefes nefese sarışın-tenli-iyi-vücutlu-aptal-angutların peşinden mi koşacaksın? Ve parlak zekâlı, sevecen, duyarlı tipi, boyu bir otuz, sırtında akne olabilen, ama hâlâ esasen parlak tipi her zaman görmezlikten mi geleceksin? Hep nefesin kesilerek trombon teorisi öğrencisi olan mavi gözlü aptal beceriksizin ardından koşup Joe Orton üzerine tezini yapan sevecen tiyatro eşcinseline kayıtsız mı kalacaksın? Bunun sona ermesini istiyorsun, ama... sonra sana zerre kadar bile ilgi duymayan uzun boylu mavi gözlü birinci sınıf öğrencisi bir sigara isteyecek ve sen havaya uçacaksın. Ama burada Steve tarafından temsil edilen birinci sınıf öğrencileri ne kadar aptal, hoş gitmek için ne kadar çaresiz görünüyorlar, aşırı çaba harcarlar, kafalarında parti yapmaktan başka bir şey olmaz, Esprit spor giyim reklamı gibi giyerler. Ama şu su götürmez bir gerçek: onlar son sınıf öğrencilerinden daha iyi görünümlü.

"Parti nasıldı?" Harry soruyor.

"Erkek kardeşimin bar mitzvah'ı¹ daha eğlenceliydi, belki," diyor Raymond, gözleri kalıcı bir şekilde yarı kapalı görünen, yüzünde kilitli budalaca bir sırıtış olan, başıyla kimseyi onaylamayan Steve'e çabucak bir göz atarak.

"Ciddi ciddi Springsteen çalışıyorlardı," diyor Steve.

"Tanrım, biliyorum," Raymond katılıyor. "Springsteen, Tanrı aşkına. Diskcokey kimdi?"

"Ama sen Springsteen'i seviyorsun, Raymond," diyor sun, yeşil marmelata aldırmadan, bir sigara, günün dört yüzücüsünü yakarak.

"Hayır, sevmiyorum," diyor Raymond kızarak, telaşlı bir şekilde Steve'e bakarak.

"Seviyor musun?" Steve soruyor ona. "Hayır, sevmiyorum," diyor Raymond. "Paul bu fikri nereden edindi bilmiyorum."

---

¹Musevi bir erkek çocuğun dini görevleri yüklenebilecek yaşa geldiğini gösteren ergenlik töreni.

"Biliyor musun, Raymond, Springsteen'in ilümlü bu şekilde söylenirse koşulanmaktan hoşlandığı teorisine sahip," diyorsun, içeri eğilip doğrudan doğruya Steve'le konuşarak. "Springsteen, Tanrı aşkına."

"Backstreets'i dinle. Kesinlikle eşcinsel şarkısı," Donald diyor, başıyla onaylayarak.

"Ben hiç öyle bir şey demedim," Raymond rahatsız bir şekilde gülüyor. "Paul beni biriyle karıştırdı."

"Born in the U.S.A.' albümünün kapağını tanımlamak için kullandığın sıfat neydi?" diye soruyorsun. "Nefis."

Ama Steve artık dinlemiyor. Masada konuşulanların ne olduğu ilgisini çekmiyor. Brezilyalı çocukla konuşuyor. Ona, kendisine bu gece için biraz Ecstasy getirebilir mi, diye soruyor. Brezilyalı çocuk da "Omurilik sıvını kürutur koçum," diyor.

"Paul, neden yalnızca kendi işine bakmıyorsun?" diyor Raymond yiyecekmiş gibi içerleyen bir şekilde bakarak. "...Ve bana bir Sprite almıyorsun."

"Senin bir listen vardı, Raymond," diyorsun, ortalığı daha da karıştırarak. "Bu listede başka kimler vardı? Bayağı bir listeydi? Shakespeare, Sam Shepard, Rob Lowe, Ronald Reagan, onun oğlu." "Evet, onun oğlu," diyor Donald.

"Ama kimsenin aldırmadığı bir yüzyıl değil mi bu?" Harry soruyor.

"Neşe?" hepimiz soruyorsunuz.

"Haa?" Steve soruyor Brezilyalı ayrıldıktan sonra.

Ama dinlemeyi bırakıyorsun, çünkü hepimizin tadı kaçıyor; hepimiz yatmamamız gereken insanlarla yattık. Asyalı kız arkadaşı olan, uçuklu sandığın, ama olmayan o zayıf, sırık gibi uzun herife ne dersin ve ikiniz, birlikte geçirdiğiniz iki gecedden kimseye kesinlikle söz etmemek için yemin ettiniz. Odanın öbür ucunda tam şu anda, o aynı küçük oryantal kızla oturuyor. Kavga ediyorlar. Kız kalıyor. Kıza arkasından parmak işareti yapıyor, cesaretsiz

mıymıntı. Şimdi Raymond, Steve'in 'amatör video çalışmaları'nın' ne kadar harika olduğu konusunda konuşuyor.

"Çalışmaların harika. O ders işe yarıyor mu?" diye soruyor. Şimdi, Raymond'ın videoyla en küçük ilgisi olan her şeyden nefret ettiğini ve bu herif hayran bıraktıran bir şey bile yapmış olsa ki bu şüpheli, Raymond'ın yine de nefret edeceğini biliyorsun.

"O dersten çok şey öğrendim," diyor Steve.

"Ne gibi?" Donald'a fısıldıyorsun, "Alfebeyi mi?"

Raymond duyuyor ve dik dik bakıyor.

Steve yalnızca "Haa?" diyor.

Harry soruyor, "Hafta sonunda bir yerde bir nükleer savaş oldu mu?" Başını çeviriyorsun ve odaya bakıyorsun. Sonra Raymond'ın yanında oturan Steve'e son bir bakış, ikisi de şimdi bir şeye gülüyorlar. Steve ne olup bittiğinin farkında değil. Raymond'ın dik bakışı hâlâ üçümüze dikili ve bardağını ağzına götürürken eli bir saniye için titriyor, Steve'e çabucak bir göz atıyor ve Steve bunu yakalıyor. Çabucak göz atış her şeyi ele veriyor. Fakat bu, Long Islandlı sarışın çocuk için hangi olası anlama gelir ki? Hiçbir şey. Bu yalnızca 'çabucak göz atış' anlamına geliyordu ve onun ötesinde hiçbir anlamı yoktu. Bu bir sigara daha yakan titreyen bir el anlamına geliyordu. Sean ayrıldıktan sonra, normalde sevmeyeceğim şarkılar benim için acılı bir anlam kazanmaya başladı.

PATRICK Limuzin onu on otuzla on kırk beş arasında bir saatte almış olmalı. Keene'deki havaalanına en geç on ikiye on kalâ varmış olmalı, oradan Lear onu Kennedy'ye uçuracak, Kennedy'ye varış saati bir otuz ya da bir kırk beş olmalı. Otuz dakika önce hastanede olmalıydı, ama Sean bu, muhtemelen sarhoş olmak ya da marihuana ya da hangi kahrolası şeyi kullanıyorsa onu içmek için önce Carlyle'la gitti. Ama her zaman sorumluluk ve insan-

ları bekletme konusunda çok dikkatsiz olduğu için sonunda hiç şaşırmadım. Hastanenin antresinde saatimi kontrol ederek, hastaneye gelmeyecek olan Evelyn'e telefonla ederek limuzinin onu buraya getirmesini bekliyorum. Görünüşe göre ortaya çıkmamaya karar vermişti, tekrar asansörle beşinci kata çıkıyorum ve babamın yaverleri birbiriyle fikir alışverişinde bulunup arada sırada sinirli bir şekilde beni inceleyerek onun odasının kapısının yanında oturlurken ben bekliyorum, geziniyorum. Biri, bu akşam daha önceden, Evelyn'le Bahamalar'da edindiğim bronz ten için beni kutladı, bundan ağır bir ironi çıkardım. Tuvalete doğru ilerleyerek yine geçiyor. Gülümsüyor. Onu tümüyle görmemezlikten geliyorum. Bu insanların ikisini de sevmiyorum ve babam ölür ölmez ikisi de atılacak.

Sean loş koridorun dibinden bana doğru yürüyor. Bana zevk aldığı bir nefretle bakıyor ve püskürtülmüş bir şekilde geri çekiliyorum. 'Odaya girebilir mi?' şeklinde sessizce kolunu oynatıyor. Omuzlarımı silkiyorum ve onu başımdan atıyorum.

Anlar sonra takacağını düşündüğüm beyaz şok maskesiyle değil, yüzündeki basit ve ifadesiz görünümle odaya çıkıyor. Gülümseme yok, üzüntü yok. Kanlı ve yarı kapalı gözler hâlâ tiksindirici bulduğum bir nefret ve karakter zayıflığı sızdırmayı başarıyor. Ama o benim kardeşim ve buna önce aldırımıyorum. Tuvalete doğru yöneliyor.

Ona soruyorum, "Hey, nereye gidiyorsun?"

"Kenefe," o da bana sesleniyor.

Gece hemşiresi bizi sessizleştirmek için masasında gözden geçirdiği çizelgeden başını kaldırıp bakıyor, ama kendisine yaptığım jesti görünce yumuşuyor.

"Benimle kafeteryada buluş," diyorum ona, tuvaletin kapısı kapanmadan önce. Orada ne yaptığı benim için o kadar acınacak bir şekilde açık ki (kokain kristale mi düş-

kün?) ilgisizliğinden ve beni tersleme gücünden utanç duyuyorum.

Loş kafeteryada sigaralar içerek karşımda oturuyor.

"Seni orada beslemiyorlar mı?" diye soruyorum.

Bana bakmıyor. "Teknik olarak, evet."

Bir içki çubuğuyla oynuyor. Maden suyumun kalanını içiyorum. Sigarayı söndürüyor ve başka bir tane yakıyor.

"Pekâlâ... eğleniyor muyuz?" diye soruyor. "Neler oluyor? Neden buradayım?"

"Neredeyse ölmek üzere," diyorum ona, bir gerçek kırıntısının, önümde aşağı yukarı oynayıp duran bu harcanmış akılsız kafaya nüfuz etmesini umarak.

"Hayır," diyor şokla irkilerek ve bir milisaniye için bu duygu gösterisine hazırlıksızım, ama sonra devam ediyor, "Ne zekice bir gözlem," ve ani şaşkınlığımdan utanıyorum.

"Neredeydin?" diye talep ediyorum.

"Etrafta," diyor. "Etraftaydım."

"Neredeydin?" yeniden soruyorum. "Ayrıntılar."

"Geldim," diyor. "Bu yeterli değil mi?"

"Neredeydin?"

"Son zamanlarda annemi ziyaret ettin mi?" diye soruyor. "Konuştuğumuz şey bu değil," diyorum, bununla beni atlatmasına izin vermeden.

"Bana soru sormayı bırak," diyor gülerek.

"Beni bilerek yanlış anlamayı bırak," diyorum, gülmeden.

"İcabına bak," diyor.

"Hayır, Sean." Ona işaret ediyorum, ciddi, şaka değil. "Sen icabına bak."

Babamın yaverlerinden biri boş kafeteryaya giriyor ve kulağıma bir şey fısıldıyor. Gözlerim hâlâ Sean'a dikili başımı sallıyorum. Yaver ayrılıyor.

"Kimdi o?" diye soruyor. "CIA mı?"

"Neyle kafan iyi şimdi?" diye soruyorum. "Kokla mı? Barbitüratla mı?"

Yine aynı alaycı aşağılamayla başını kaldırıp bakıyor ve gülüyor, "Kokla mı? Barbitüratla mı?"

"Hesabına yedi bin yatırdım. Nerede o?" soruyorum.

Bir hemşire geçiyor ve cevap vermeden önce hemşireyi süzüyor. "Orada. Hâlâ orada."

Üç dakika hiçbir şey söylenmiyor. Şu anda Evelyn'in ne yaptığını merak ederek durmadan saatime bakıyorum. Uyuyor olduğunu söyledi, ama arka planda belirsiz bir müzik duyabiliyordum. Robert'ı aradım. Cevap yoktu. Tekrar Evelyn'i aradığımda telesekreteri devredeydi. Sean'ın yüzü aynı görünüyor. Benden ne zaman nefret etmeye başladığını, ne zaman benim de aynı duyguyla karşılık verdiğimi hatırlamaya çalışıyorum. İçki çubuğuyla biraz daha oynuyor. Midem gurulduyor. Bana söyleyecek bir şeyi yok ve benim de, sonuçta, onunla konuşacak bir şeyim yok gerçekten.

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Neredeyse şaşırılmış görünüyor.

"Yani, bir işe girecek misin?"

"Babamın yerinde değil," diyor.

"Pekâlâ, nerede o zaman?" diye soruyorum. Adil bir soru.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Öneriler."

"Ben sana soruyorum," diyorum ona.

"Çünkü..." Ellerini yukarı kaldırıyor, orada bir an için asılı bırakıyor.

"Çünkü o yerde bir dönem daha kalmayacaksın," ona bildiriyorum.

"Peki, ne istiyorsun? Avukat mı? Papaz mı? Sinir cerrahı mı?" diye soruyor. "Senin yaptığın şeyi mi?"

"Babanın istediği oğula ne dersin?" diye soruyorum.

"Oradaki o şeyin umurunda mı sanıyorsun?" diye o da soruyor, gülerek, başparmağıyla arkayı, koridoru işaret edip durmadan burnunu şiddetle çekerek.

"Senin o yerden, 'izin' diyelim buna, alıyor olduğunu bilmek onu memnun ederdi," diyorum. Başka seçenekler, daha sert taktikler düşünüyorum. "Biliyorsun geri çevirdiğin bütün futbol bursları için hep üzüldü," diyorum.

Bana sert, bağışlamaz bir şekilde bakıyor. "Pekâlâ."

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor.

"Nereye gideceksin?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." "Nereye?"

"Bilmiyorum. Utah," diye bağıyor. "Utah'a gidiyorum! Utah'a ya da Avrupa'ya." Ayağa kalkıyor, kendisini masadan uzaklaştırıyor. "Senin iğrenç sorularını artık cevaplamıyorum."

"Otur, Sean," diyorum.

"Beni hasta ediyorsun," diyor.

"Bunun içinden çıkamıyorsun," diyorum ona. "Şimdi otur." Bana aldırıyor ve babasının odasını geride bırakarak, diğer odaları geride bırakarak koridorun dibine doğru yürüyor.

"Limuzini tekrar babamın yerine götürüyorum," diyor, asansör için düğmeye dürterek. Ani bir ping sesi ve kapılar kayarak açılıyor. Geriye bakmadan adımını içeri atıyor.

Bükmüş olduğu içki çubuğunu elime alıyorum. Kafeteryadan kalkıyorum ve başlarını kaldırıp bana bakma zahmetine bile katlanmayan yaverleri geçerek holüne doğru yürüyorum. Holdeki jetonlu telefonda Evelyn'i arıyorum. Bana kendisini sonra aramamı söylüyor, vaktin geceyarısı olduğundan söz ediyor. Kapatıyor ve ben kapatmaya korkarak, telefonu tutarak orada duruyorum. Kapının yanında oturan iki adam şimdi ilgileniyorlar, şimdi seyrediyorlar.

PAUL Atlıkarınca'da bir kasabalıyla sohbet etmeye başladım, bir kasabalı olduğu düşünülürse aslında oldukça iyi görünümlü. Kasabadaki Holmes gezgin depo yükleri için çalışıyor ve Fassbinder'ın Fransız birası olduğunu sanıyor. Başka bir deyişle, kusursuz biri. Ama hiçbir zaman çok hoşlanmadığım ve her nedense ayrıldığında nasılsa o alkolik halde tekrar kasabaya dönmüş olan Victor Johnson, herkesin nerede olduğu konusunda bana sürekli sıkıntı veriyor ve sürekli olarak onu itip defetmek zorunda kalıyorum. Sonunda durmadan bana surat buruşturup durarak kafasını kazıtmadan önce sevimli olan o tiksindirici şairle birlikte arkada, video makinelerinin yanında duruyor. Kasabalıya Holmes'ten ayrıldıktan sonra ne yapacağını soruyorum ("İşçi problemleri," diyor gizli bir şekilde).

"L.A.'ya gideceğim," diyor.

"Gerçekten mi?" sigarasını yakıyorum ve bir imbat rüzgârı daha istiyorum. Barmene dudaklarımla "Duble," diyorum. Kasabalıya da bir kadeh J.D. daha ve bir de yuvarlanan kaya ısmarlıyorum. Aslında bana, "Efendim," diyor; "Teşekkür ederim, efendim'de olduğu gibi.

Drama Bölümü'nden çirkin bir kız, Lizzie, ben tam kasabalıya L.A.'nın ne kadar harika olduğunu anlatırken (hiç gitmedim) geliyor ve "Selam, Paul," diyor.

"Selam, Elizabeth," diyorum, sersem kasabalının Liz'i nasıl incelediğini fark ederek; içkisine döndüğü zaman rahatlıyorum. Liz uzun bir zamandır beni yatağa atmaya çalışıyor. Olsa bile bu gece olmayacak. Bu dönem Shepard oyununu yönetti ve tam olarak çirkin değil; aslında seks için gey bir erkekle çıkan bir kız için oldukça güzel, ama yine de 'hayır teşekkürler.' Ayrıca tiyatro öğrencileriyle kesinlikle yatmamayı ayrıcalığım haline getirdim. "Arkadaşım Gerald'la tanışmak ister misin?" diye soruyor.

"Ne anlama geliyor bu?" diyorum.

"Biraz Ecstasy'miz var," diyor.

"Bunun beni ayartması mı gerekiyor" yine kasabalıya bakıyorum, ardından Liz'e "Sonra," diyorum.

"Tamam," cıyaklıyor ve ortadan kayboluyor.

Tekrar kasabalıya, yüzündeki ifadeye –bir ifade yok–, yağlı tişörte ve yırtık kota bakıyorum, uzun taranmamış saçlar, güzel yüz, güçlü sıkı vücut ve hafif gaga burun, emin değilim. Sonra başımı çeviriyorum ve güneş gözlüğümü takıyorum, odayı tarıyorum; vakit geç, dışarıda kar yağıyor ve elde başka kimse yok. Tekrar kasabalıya baktığımda bana omuz silkmesi olduğunu sandığım bir şey yapıyor. Ama ben bir şey mi hayal ediyorum, omuz silkmesini ben mi uydurdum? Her sarhoşça jesti alıp istediğim şekle mi sokuyordum? Herifin yalnızca bir Ohio tişörtü giymiş olması onun kesin olarak Ohio eyaletinden olduğu anlamına gelmez.

Yine de, eve kasabalıyla gitmeye karar veriyorum. Özür diliyorum ve önce tuvalete gidiyorum. Birisi duvara 'Pink Floyd hükmediyor' yazmış ve altına da ben yazıyorum. 'Oh yapma be, büyü artık.' Çıktığımda, kuyrukta bekleyenler Lizzie ve daha önce bir iki defa rastladığım bir aktör, Gerald. İki dönem önce birlikte bir Strindberg oyunundaydık. Gerald: İyi görünümlü, sarışın kıvrıkcık saçlı, birazcık fazla zayıf, kostümü hoş.

"Orada tahrip edici bir kasabalının olduğunu görüyorum," diyor Gerald. "Onu bizimle paylaşmak ister misin?" "Gerald," diyorum, ona bir göz atarak; ümitli bir şekilde bekliyor. "Hayır."

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor.

"Evet, yani, bilmiyorum," geveliyorum, kasabalının hâlâ bıraktığım yerde olduğuna emin olmak için boynumu uzatarak. "Sen?"

"Hayır," diyor Gerald, "Kız arkadaşını tanıyorum ama..." ve şimdi gülümsüyor.

Uzun bir sessizlik var. Biri önümüze geçiyor ve tuvaletin kapısını kapatıyor. Müzik kutusunda yeni şarkı. Bir tuvaletin sifonu çekiliyor. Gözlerimi Gerald'a sonra tekrar kasabalıya dikiyorum. Duvara yaslanıyorum ve mırıldanı-

yorum "Kahretsin." Kasabalı bir kız şimdiden bardaki otu rağıma oturdu. Böylece içmek için bölmelerinde Gerald ve şirin Lizzie'ye katılıyorum. Kasabalı yanına oturan kızla birlikte ayrıldığında Gerald bana göz kırpmıyor.

"Ne var ne yok?" diye soruyorum.

"Gerald body salonuna gitmek istiyor," diyor Lizzie. "Ama yalnızca seyretmek için tabii ki."

"Tabii ki," diyorum.

"Yeşilli şey' tersten ne olur, Paul?" Gerald soruyor.

Bulmaya çalışırken sonuna kadar açık gözlerimi yere dikiyorum. "Yeminli şey? Yeminli? Bilmiyorum. Bulamayacağım."

"Cevap 'yeşilli şey'," Lizzie heyecanlı bir şekilde ciyaklıyor.

"Ne kadar zeki," mırıldanıyorum.

Gerald yine bana göz kırpmıyor.

SEAN Jams'teki akşam yemeğinden sonra ben ve Robert, Trader Vic's'e gidiyoruz. Ben şaldan smokin bir ceket giydim ve Carlyle'da babamın dolabında bulduğum bir papyonu taktım. Monte Carlo'dan daha yeni dönen Robert, ellili yıllara ait mavi bir spor ceket giymiş ve kursuza yakın kız arkadaşı, Holly tarafından kendisine verilen yeşil bel kuşağını takmış. O da papyon takmış, bugün alışverişe gittiğimiz zaman aldı, ama nereden aldı hatırlamıyorum. Paul Steward, Brooks Brothers, Barney's, Charivari ya da Armani olabilir bir yer. Holly henüz kente dönmedi ve ikimiz de abazayız, av peşindeyiz. Holly'yi bir kere düzdüm, Robert'la çıktığında. Robert'ın bildiğini sanmıyorum. Bu ve ikimizin de Cornelia'yı düdüklemiş olmamız, Robert ve benim gerçekten tek ortak yanlarımız.

Dün gece geç saatte Larchmont'taki evin oradan geçtim. Satılıktı. Harold hâlâ arkada yaşıyor. MG arabam hâ-

lâ şefkatle garajların birinde korunmuştu, ama üst kattaki odam boştu ve evdeki mobilyaların çoğu kaldırılmış, sormayı unuttuğum bir yere götürülmüştü. Evin kendisi de kilitlenmişti ve arkadaki pencerelerden birinden içeri girmek zorunda kaldım. Ev hâlâ müthiş büyük görünüyor, şimdi içinde büyüdüğüm zamankinden bile daha büyük geliyor. Ama evde geçirilen çok zamanım olmamıştı. Okul Andover'daydı, tatiller genellikle başka yerde geçirilmişti. Ev bana çok az anı anımsattı, neredeyse hiçbir şey, oldukça tuhaf bir şekilde içinde Patrick olanları. Onunla kilometrelerce uzanıyormuşa benzeyen ön çimenlikte karda oynarken... Onunla kafa yapıp eğlence odasında ping-pong oynarken... Kimsenin içinde yüzmesine izin verilmeyen havuz ve sessizlikle ilgili kurallar vardı. Aklıma getirebildiklerimin hepsi bu kadardı, çünkü o ev benim için kısa süreli bir ziyaretçi eviydi. MG'nin anahtarlarını garajların birindeki bir panelde buldum ve Harold'ın beni duymamasını ümit ederek arabayı çalıştırdım. Ama orada garaj yolunun sonunda, soğuk, karlı bir kasım gecesinin ortasında duruyordu ve sonuna kadar görevini bilir bir şekilde bana kapıyı açtı. Arabayı sürüp onu geçerken parmağımı dudaklarıma koydum.

Robert ve ben bir akrep çanağı paylaşıp Camel içiyoruz. Başından beri dört kızın oturduğu arkadaki bir masayı dikizliyoruz, hepsi çok şehvetli, hepsi çok sarışın.

"Riverdale," diyorum.

"I-ı. Dalton," diyor.

"Belki Choate?" diye ortaya atıyorum.

"Kesinlikle Dalton," diyor Robert.

"Seninle iddaya girerim Vassar," diyorum, şüphesiz bir şekilde.

Robert şimdi Wall Street'te çalışıyor ve şikâyetçi görünmüyor. Robert ve ben yatılı okula birlikte gittik. O Yale'e gitti ve Holly'yle orada tanıştı. Bugün Seaport'ta onu squash'ta yendikten sonra bira içerken bana onu başından atıyor olduğunu söyledi, ama bana Holly onu

Monte Carlo'da başından attı ve bu yüzden dönmüyor gibi geldi.

Trader Vic's'te oturup bardağın dibinde ne kadar kaldığını yoklarken şimdi belli belirsiz Village'a gittiğimiz o zamanları hatırlıyorum.

"Haydi kokaini yapalım," Robert öneriyor.

"Ben böyle iyiyim," diyorum, hâlâ romla uçup kızların en az birisiyle göz teması kurmaya çalışarak.

"Banyoda olacağım," diyor Robert, kalkarak. "Bana bir St. Pauli Kızı söyle."

Ayrılıyor. Bir sigara daha içiyorum. Dört kız şimdi beni inceliyorlar. Bu akrep çanaklarından bir tane daha söylüyorum. Hepsi bir anda patlayarak gülüyorlar. Polinezyalı barmen bana kirli bir bakış fırlatıyor. Ona bir altın American Express kartı çakıyorum. İçkiyi hazırlıyor.

Bacak bacak üstüne atıyorum ve göz teması halinde olduğum kız yanıma gelmiyor. Ama arkadaşlarından biri geliyor.

"Selam," diyor ve kıkırdıyor. "Adın ne?"

"Blaine," diyorum. "Selam."

"Ne var ne yok, Blaine?" diye soruyor.

"Çok şey sayılmaz," diyor Blaine.

"Harika," diyor kız.

"Neredeydiniz?" Blaine soruyor.

"Hiçbir yerde. Palladium'da," diyor kız. "Peki sen ve arkadaşın?"

"Yeni takılıyoruz," diyorum. Barmen taze yeni içkiyi bara koyuyor. Başımınla kabul ediyorum.

"Söyleyeceğim şey gerçekten aptalca gelecek," diyor.

"Devam edin." Öyle olduğuna iddaya girerim.

"Ama, arkadaşınız Michael J. Fox mu?" diye soruyor.

"Ah, hayır," diyorum.

"Siz ikiniz nonoş ya da öyle bir şey misiniz?" diye soruyor, kendini sabitleştirerek.

"Hayır," diyorum. "Sen ve arkadaşların leş misiniz?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

Blaine düşünüyor: boşver bu kızı, yine de onunla yatmaya hayır demezdi, ama mentollü sigara içiyor ve biraz fazla kilolu görünüyor.

Michael J. Fox dönüyor, kıza bir siktir git bakışı fırlatıyor, kulağına bir şey fısıldıyor ve minik şişeyi bana veriyor. Ona bu kızın icabına bakmasını söylüyorum ve ben de fısıldıyorum, "Senin Michael J. Fox olduğunu sanıyor." Ayrılıyorum, banyoya yöneliyorum. "Evet, Back to the Future'ı gördün mü" Robert soruyor.

Erkekler tuvaletinde bir bölmeye oturuyorum ve her fırtta sifonu çekiyorum. Bölmeden daha iyi hissederek çıkıyorum, aslında oldukça iyi hissediyorum ve ellerimi yıkamak için lavabonun başına gidiyorum, burnumun temiz olduğuna emin oluyorum. Aynada kendime dikkatlice bakıp burnumun altında her ne artık kalmışsa onu silerken diğer bölmelerin birinde birinin kustuğunu duyabiliyorum. Bara dönüyorum.

Michael J. Fox, kızları bizimle çıkmaya ikna etti. Onları Palladium'a götürüyoruz ve orada dans pistinde bırakıp Mike Todd Room'a gitmek için vınlıyoruz, orada postu seriyoruz ve daha da bulut oluyoruz. Yolda bir yerlerde Concord kuartz saatimi kaybediyorum, Bianca Jagger'ın yüzüne karşı göğüsleri hakkında kaba bir yorum yapıyorum ve sonunda bir kuzuyla tekrar babamın Carlyle'daki yerindeyim. Robert başka bir kuzuyla yan odada, Camden'dan terk Janey Fields adında biri, galiba Robert'ın onunla bir ilişkisi oldu. Hep böyle sonuçlanır. Büyük sürpriz yok.

LAUREN Bu akşam Noel'le son buluyorum. Kıvrak zekâlı, sevimli, uzun saçlı post-punk, neo-hippi. Kız arkadaşı Janet hafta sonu için New York'ta ve Noel aslında Mary'yle, bu İndianalı kızla görüşüyor. Noel Janet'la

birlikte olmaya başlamadan önce kısa bir süre için Janet'in eski erkek arkadaşı Neal'la birlikte olmuştum, Noel Neal'ın en iyi arkadaşıydı. Noel'in koyu mavi Saab'ıyla karda kasabadaki bir Çin restoranına gittikten sonra, tümüyle monosodyum glutamatsız yiyecekler sipariş ettikten sonra ve Fels'teki kötü bir partiyi yokladıktan sonra Noel'in odasına gidiyoruz, orada futonunun ayakucundaki bir süt kasesinin üzerinde duran video çalara 2001'i koyuyor. Sonra bir fırt mavi ejderhayı bölüşüyoruz ve trip etmeyi bekleyerek filmi seyrediyoruz. Bütün düşünebildiğim geçen dönem Tishman'de film için makara değiştirilirken Victor'la sarılıp öpüştüğümüz o gece, bir nisan ayı için ne kadar şiddetli kar yağıyordu, pirinçten yapılan Japon içkisi sake'yle sarhoştuk, 'The Unforgettable Fire' oynuyordu ve Victor çatlak dudak ruju gibi kokuyordu... Ama Noel tahrik oluyor ve beni rahat bırakmayacak, bense hiçbir şekilde konsantre olamadığım filmi seyretmek istiyorum çok uzun, yavaş sahneler ve çekimler ebediyen sürüyor. Ben anlaşılır ve hızlı bir şey istiyorum ve asitin etkisini gösterdiğinden bile emin değilim. Neler olup bitiyor anlamıyorum. Noel boynumu öpüyor ve uyuğumun içini ovalıyor, idrar yolları enfeksiyonuna yakalanmış ve ondan kurtulmak için bir sürü hap alıyor olmama rağmen istediğini yapmasına izin veriyorum. Film bittiğinde ve Noel müzik koymak için o tarafa döndüğünde, "Ama ben Beatles'tan nefret ediyorum," diyorum.

Bana bakıyor ve Grateful Dead tişörtünü çıkararak karşı koyamayacağım güzel bir vücut sergiliyor, Reebok tenis ayakkabılarını çekip çıkarırken "Hey, ben de Beatles'dan nefret ediyorum," diyor.

SEAN Arabayı New Hampshire'a sürüyorum ve kendimi tekrar kampusta Lauren'ı ararken buluyorum, onun boynundaki ağzımı, onun kollarının beni sarışını ha-

tırlıyorum. Odasına gidiyorum 'ama orada yok. Roxanne, Canfield'in oturma odasında ve bana Rupert'in benimle konuşmak istediğini, kırımın peşinde olduğunu söylüyor. Sonunda Pub'dayım ama orada da değil. Çok sayıda insan da yok, çoğu muhtemelen bir yerde bir partide. Bir bira söylüyorum. Bu gece Pub'da aşağı yukarı on beş insan var, ya masalarda oturuyorlar ya da video oyunlarının yanında ayakta duruyorlar, bir iki kız müzik kutusunun yanında duruyor, iki birinci sınıf öğrencisi filmlerden konuşarak köşede kendi başlarına oturuyorlar. Biranın parasını ödüyorum ve video oyunlarının yanında boş bir masaya oturuyorum. Hüzünlendirici kristal berraklığıyla bu gece Pub'da bulunan kızların üçüyle yattığımı fark ediyorum.

Biri müzik kutusunun yanında duruyor. Susan barda ayakta. Diğeri arkadaşıyla konuşarak kanepede oturan birinci sınıftaki kız. Ve kendi kendime cuma gecesi partilerinden sonra gelişigüzel, bir gecelik beraberliklerden ve yavaş cumartesi gecelerinde sarhoşça anlamsız düzüşmelerden kaçınacağımı söylüyorum ve Lauren dışında kimseyi istediğimi fark ediyorum. Müzik kutusunda hüzünlü Talking Heads çalıyor, "Heaven." Kederleniyorum. Susan yanıma geliyor.

"Merhaba, Sean," diyor.

"Merhaba, Susan," diyorum; oturmamasını dileyerek.

"Partiye gidiyor musun?" gülümseyerek oturmadan soruyor.

"Evet. Belki," omuzlarımı silkiyorum. "Bu birayı bitirdikten sonra."

Odayı gözden geçiriyor. "Evet. Partinin oldukça iyi olduğunu duyuyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Lauren nerede?" diye soruyor.

"Herhalde orada. Öyle sanıyorum."

"Oh," diyor Susan. "İkinizin bazı anlaşmazlıkları olduğunu duydum."

"Hayır." Kafamı sağa sola sallıyorum. "Hiç öyle bir şey yok. Bunu nereden duydun?"

"Oh, sağdan soldan."

"Yani hayır," diyorum. "O konuda endişelenme."

"Tamam."

"Harika." Biradan bir yudum alıyorum ve merak ediyorum, kaç kişinin bundan haberi var; kaç kişinin umurunda?

"Şey, belki sonra partide görüşürüz, tamam mı?" diye soruyor, orada ayakta durup benimle oturmak için can atarak..

"Tamam, tabii," başımı sallıyorum, ikimizle nasıl olmuştu hatırlayamıyorum, gülümsüyorum.

Orada bir an daha duruyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve bir kere daha gülümsüyorum.

Sonunda yürüyüp arkadaşına dönüyor.

Lauren ve benim hiçbir zaman böyle bir konuşma yapmamamızı diliyorum: önemsiz, üzücü, ümitsiz. Ve onu o kadar fena özlüyor, tekrar istiyorum ki onu kucaklama ve hissetme dürtüsü bıçak gibi saplanıyor ve bir an için kör ediyor, çabucak birayı bitiriyorum ve daha iyi hissediyorum, çünkü onun da aynı şeyleri hissettiğinden eminim. Kristal kaleleri oynayan bir herif makineyi tek-melıyor ve hırslıyor, "Siktir git, orospu." 'Heaven' şarkısı çalmaya devam ediyor.

Hiçbir zaman yapmayacağım şeyler var: Pub'da hiçbir zaman peynirli patlamış mısır almayacağım. Hiçbir zaman bir video oyununa siktirip gitmesini söylemeyeceğim. Kampusta tuvaletlerde kendim hakkında graffiti görürsem onları hiçbir zaman silmeyeceğim. Lauren dışında hiç kimseyle yatmayacağım. Hiçbir zaman onun kapısına balkabağı fırlatmayacağım. Müzik kutusunda hiçbir zaman 'Burning Down the House'u çalmayacağım.

PAUL Lizzie'nin arabasının arka koltuğunda buruşmuş ve çamurlanmış olarak yerde duran geçen haftanın öğrenci konseyi toplantısı notlarına bakıyormuş gibi yapıyorum. Gerald yanımda oturuyor, bana elişi yapmaya çalışıyor, ikimiz de arkada tıkmış bir haldeyiz. Her nasılsa kocaman Buick'in içine Sean da sürüklendi ve beş civarında başka insanla birlikte önde oturuyor, arabanın içine toplam on bir kişi dolmuş durumdayız. Herkes sarhoş, hiç kimse nereye gittiğimizi bilmiyor, belli belirsiz bir araba gezintisi fikri. Gerald uyluklarımı okşamaya devam ediyor. Hava buz gibi. Kaybolmuş durumdayız.

Sean'ı en son kasımın ortalarında odama uğradığı zaman görmüştüm. Hiçbir şey yapmadan masamda otuyordum ve kapının vurulduğunu duydum. "Girin," dedim. Bir sessizlik oldu, ardından kapı bir daha, daha sesli bir şekilde çalındı. "Girin," deyip ayağa kalktım. Kapı açıldı. İçeri girdi. Tekrar oturdum. Ona bakarak orada otuyordum, sonra çok yavaş bir şekilde ayağa kalktım.

"Merhaba, Sean," dedim.

"Merhaba, Dent," dedi.

Dent? Beni hiç böyle çağırması mıydı? Arabayla kasabaya giderken, akşam yemeği yerken, kampusa dönerken bunu merak ettim. Booth'un önünde park etti. Üst kata odasına çıktık. Odası hatırladığımdan daha büyük ve daha boş görünüyordu. Yerde dar yatak, masa, koltuk, konsol ve bozuk steryo var, poster yok, fotoğraf yok, köşede duvara yaslı çok sayıda plak. Ve ertesi sabah uyandığымda küçük şiltedeydim. O şimdiden kalkmıştı, koltuğunda oturuyordu, gözlerini pencereden dışarı dikmiş yağın sabah karını seyrediyordu. Tıraş olmaya ihtiyacı vardı, saçları yukarı dikiliyordu. Sessizce giyindim. Oda sıcaktı. Bir şey söylemiyordu. Yalnızca koltukta oturuyor ve Parliament içiyordu. Ona gideceğimi söylemek için koltuğun arkasına gittim. O kadar yakın duruyordum ki yüzünün kenarına, boynuna dokunabilirdim, ama bunu yapmadım.

Yalnızca ayrıldım. Sonra koridorda durdum ve kapıyı kilitlediğini duydum...

Gerald ilgilenmediğimi fark ediyor, ama denemeye devam ediyor. Bunun içine nasıl tıklandığını merak ederek camdan dışarı, kara bakıyorum. Arabadaki insanların yarısını tanımıyorum: eroin düşkünleri, bir birinci sınıf öğrencisi, kampus dışında kalan bir çift, snack bar'da çalışan biri, Lizzie, Gerald, Sean ve ben ve bu Koreli herif.

Gözüm Koreli çocukta, Asya sanatı öğrencisi, punk, galiba geçen dönem onunla öpüşmüştük, yalnızca kendi penisinin portlerini yapıyor. Diğer yanımda oturuyor, trip ediyor ve 'vay' kelimesini tekrarlayıp duruyor. Lizzie sürmeye devam ediyor, anacaddede turlayıp duruyor, sonra Camden'dan ayrılan anayolda, bira alabileceğimiz açık bir yer arıyor. Etrafta bir coynt dolaşüyor, sonra bir tane daha. Yine kayboluyoruz. The Smiths çalıyor ve biri "O eşcinsel korku müziğini kapat," diyor. Onun yerini "Unsatisfied"ı söyleyen The Replacements alıyor. Oybirliğiyle kimsenin kimliği yok bu yüzden bira alamıyoruz, çünkü Camden çocuklarından hemen her zaman kimlik soruluyor. Neredeyse polis tarafından durduruluyoruz. Lizzie az kalsın bizi bir göle sürüyordu. Koreli çocuk durmadan bağıyor, "Büna sanat diyelim," ve daha sakın anlarında ona fısıldayıp duruyorum, "Odama gel." Ama kampusa döndükten sonra onu odamda beklerken, onun yerine Gerald uğruyor, elbiselerini çıkarıyor ve galiba bu benim de elbiselerimi çıkarmam anlamına geliyor.

Yataktayken, daha sonra, birinin kapıya vurduğunu duyuyoruz.

Gerald "Şışış," yapıyor.

Kalkıyorum, kotumu giyip bir süveter çekiyorum. Kapıyı açıyorum. Sean, Koreli değil. Elinde bir şişe Jack Daniel's ve The Smiths çalan bir steryo var. "Girebilir miyim?" diye fısıldıyor.

"Bekle." Arkam karanlık. Bir şey göremez. "Ben çıkacağım," diyorum.

Kapıyı kapatıp botlanımı giyiyorum ve dolabın karanlığından paltomu, herhangi bir paltoyu kapıyorum. Gerald soruyor, "Hangi Tanrının cezası o?"

"Bir dakikaya kadar dönerim," diyorum ona.

"İyi edersin," diyor.

Sean ve ben sonunda kampusun yakınındaki ağaçların içinde yürüyoruz. Hafifçe kar yağıyor ve hava çok soğuk değil, ay tepede, yuvarlak ve yerlerin beyaz bir şekilde ışımasını sağlıyor. The Smiths 'Reel Around the Fountain'ı söylüyor. Sean şşeyi bana veriyor. Ona anlatıyorum, "Sen etrafta yokken kendimi seninle konuşurken buluyorum. Ciddi ciddi konuşuyorum. Sohbetler ediyorum." Aslında etmiyorum, ama bu tam anlamıyla söylenecek şey gibi görünüyor ve o Gerald'dan çok daha iyi görünüyor gerçekten.

"Keşke bana böyle saçma sapan şeyler anlatmasan," diyor. "Bu itici. Beni ürpertiyor."

Sonra karda sevişiyoruz. Ardından ona gelecek hafta Hanover'deki REM konseri için biletlerim olduğunu söylüyorum. Yüzünü elleriyle örtüyor.

"Dinle," diyor kalkarak, "üzgünüm."

"Üzülme," diyorum. "Olur böyle şeyler."

"Seninle gitmek istemiyorum."

"Her şeyin bu şekilde sonlanmasını istemiyorum," diye onu uyarıyorum.

"Senin incinmeni istemiyorum."

"Ya? Pekâlâ..." duruyorum. "Bu konuda bir şey yapabilir misin?" Bekliyor, sonra, "Hayır, sanırım yapamam. Artık değil."

Ona şşunu söylüyorum, "Ama seni tanımak istiyorum. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

Sığıyor, bana dönüyor ve sesini önce yükseltip sonra yumuşak bir şekilde düşmeye bırakarak şöyle diyor, "Hiç kimse hiçbir zaman birini tanımaz. Yalnızca birbirimizi idare etmek zorundayız. Sen hiçbir zaman beni tanımayacaksın."

"Ne lanet olası anlama geliyor bu?" diye soruyordum.

"Tam anlamıyla beni hiçbir zaman tanımayacağım anlamına geliyor," diyor. "Düşün bul. İcabına bak."

Ses yok, kar yağışı duruyor. Uzandığımız yerden ağaçların içinden, aydınlık kampusu görebiliyoruz, tebrik kartı kusursuzluğunda. Kaset çatırdayarak bitiyor ve otomatik olarak diğer yüzü başlıyor. Sean, Jack Daniel's'ı bitiriyor ve yürüyerek uzaklaşıyor. Yalnız başıma odama yürüyorum. Gerald bana ne kadar piçkurusu olduğumu açıklayan uzun bir not bırakıp gitmiş. Ama önemli değil, çünkü bu geceyle ilgili eğlenceli bir şey vardı, karda, sarhoş bir halde, Koreli herif olmadan.

LAUREN Kasabada kış karnavalındayken oldukça ani bir şekilde oluyor.

Daha önce yemekhane çimenliğinde isteksiz bir kartopu oynama teşebbüsünde bulunmuştuk (aslında ben onun kafasına bir kartopu attım; o, bana atması şöyle dursun, kartopu yapmak için bile yeterli enerjiye sahip değildi), sonra arkadaşının MG'siyle kasabaya gittik ve brunch yedik. Dönmedolapta birbirimizi öptükten ve korku tüneline afyon içtikten sonra, ona anlatıyorum. Kızarmış çörekleri beklediğimizde anlatıyorum. Ona gerçeği anlatabilirdim, onunla bitirebilirdim ya da Franklin'e dönebilirdim. Ama bu seçeneklerin hiçbiri sonuçta olası görünmüyordu ve hiçbirinin yürümeyeceği şansı oldukça yüksekti. Ona bakıyorum. Taş gibi ve elinde teneke kutulara beysbol topu atarak kazandığı bir Def Leppard kokain aynası tutuyor. Çöreklerin parasını öderken gülümsüyor.

S: Döndüğümüzde ne yapmak istiyorsun?

Ben: Bilmiyorum.

S: Sekizli paket mi alalım, bir film mi kiralayalım, yoksa başka bir şey mi yapalım?

Ben: Bilmiyorum.

S: Ne oldu? Sorunun ne?

Ben: Hamileyim.

S: Gerçekten mi?

Ben: Evet.

S: Benden mi?

Ben: Evet.

S: Gerçekten benden mi?

Ben: Dinle, ben... 'icabına bakacağım.' Bu yüzden canını sıkma.

S: Hayır. Yapma. Yapmayacaksın.

Ben: Ne, neden?

S: Dinle, bir fikrim var.

Ben: Senin bir fikrin mi var?

S: Evlenelim.

Ben: Neyden bahsediyorsun sen?

S: Benimle evlen. Evlenelim.

Ben (söylenmedi): Franklin'den olabilir ve her zaman gerçekten Sean'dan olma olasılığı var. Ama çok geç kalmıştım, uzun bir süredir taşıyordum ve Sean'la ne zaman tanıştık hatırlayamıyorum. Pek olası olmasa bile Noel'den de olabilir ve birinci sınıftaki Steve'den de olabilir, ama bu daha da olasılık dışı. Paul'den de olabilir. Bu dönem yalnızca bu insanlarla birlikte oldum.

S: Evet

Ben: Tamam.

SEAN Lauren ve ben bugün brunch'a gitmemeye karar verdik, çünkü dün geceki partiden kimin kiminle birlikte çıktığını bulmaya çalışarak etrafta gezinen çok sayıda göz, çok sayıda insan olacağı kesindi, yemek odası sabahın geç saatlerinde soğuk ve karanlık olur, sonunda geceyi kiminle geçirdiklerinin farkına vararak sırsıklam yumurtalı ekmeğe kızartmalarına pişmanlık içinde bakan in-

sanlar; tanıdığımız çok insan olur. Bu nedenle birçok kişi kasabanın çıkışındaki Brasserie'ye gidiyoruz.

Roxanne, Brasserie'deydi ama Rupert'la değildi. Susan Greenberg, piçkurusu Justin'le birlikte oradaydı. Paul Denton bir köşede tiyatro bölümünden o lezbiyen Elizabeth Seelan ve kanımca Camden'da bile okumayan bir herifle oturuyordu. Kendisine en az dört ödev borçlu olduğumdan emin olduğum bir öğretmen arkada oturuyordu. Kendisine uyuşturucu skor ettiğim bir kasabalı müzik kutusunun yanındaydı. Paranoya tamamlandı.

Lauren ve ben oturduktan sonra birbirimize baktık, ardından katıla katıla güldük. Bloody Mary'lerden sonra onunla gerçekten ne kadar çok evlenmek istediğimi, onun benimle evlenmesini ne kadar çok istediğimi anladım. Ve ikinci bir içkiden sonra, ne kadar çok benim oğlumu doğurmasını istediğimi. Üçüncü bir içkiden sonra bu, tutulması gereken katı bir söz gibi değil tümüyle eğlenceli bir fikir gibi görünüyordu. Lauren o gün gerçekten güzel görünüyordu. Daha önceden dem içmiştik, uçuyorduk ve aklıktan ölüyorduk. Sürekli bana bu deli gibi âşık gözlerle bakıyordu ve buna engel olamıyordu, ben de bakışlarımla karşılık verirken iyi hissediyordum, çok yedik, eğilip onun boynunu öptüm, ama birinin gözünün masamızda olduğunu fark edince bıraktım.

"Haydi bir yere gidelim," dedim, o hesabı öderken. "Kampustan ayrılalım. Bir yere gidip bunu yapabiliriz."

"Tamam," dedi.

LAUREN Ben ikinci sınıftayken mezun olan arkadaşlarımla kalmak için New York'a gittik. Şimdi evliydi-ler ve Village'da Altıncı Bulvarda çatı arası bir daireleri vardı. Sean ve ben arkadaşının MG'siyle güneye indik ve bizi yukarıda arkada ayrı bir odaya yerleştirdiler. Onların yerinde kaldık, çünkü Sean'ın otelde kalmak için yeteri

kadar parası yoktu. Ama burada da her şey en az o kadar iyiydi. Büyük bir yerdi, yeteri kadar yer ve kişiye özellik vardı ve sonuçta bu önemli değildi, çünkü hâlâ gerçekten evlenme, o töreni yaşama, hatta bir anne olma beklentisi konusunda belli belirsiz heyecanlıydım. Ama Scott ve Ann'le birlikte geçen iki günden sonra, daha çok tereddüt etmeye başladım ve gelecek, kış karnavalındaki o gün göründüğünden daha uzak ve belirsiz görünmeye başladı. Şüphelerim arttı.

Scott bir reklam ajansında çalışıyordu, Ann babasının parasıyla restoranlar açmıştı. Evlendiklerinden sonraki yıl Vietnamlı on üç yaşındaki bir erkek çocuğu evlat edinmişler, ona Scott Jr. adını takmışlar ve hemen Scott'ın da okula gittiği yere, Exeter'a göndermişler. İkisi de isteyken madden suyu içerek, Sean'ı uyurken seyrederek, Scott Jr.'ın odasındaki şeylere dokunarak zamanın ne kadar hızlı geçmekte olduğunu, dönemin neredeyse bitmek üzere olduğunu fark ederek sersemce onların çatı arası dairesinde gezinirdim. Ann'in lüks, gömme banyo küvetindeyken kendi kendime, 'Belki Sean'ın evlenme teklifine çok erken reaksiyon gösterdim,' diye düşünürdüm. Ama bu düşünceyi kafamdan atardım ve kendi kendime doğru şeyi yapıyor olduğumu anlatırdım. Ann'e hamile olduğumu ya da Sean'la evleneceğimi anlatmadım, çünkü bunu doğrulamak için annemi arayacağından emindim, bense fena halde bunun anneme sürpriz olmasını istiyordum. Televizyon seyredirdim. Kapuçino adında bir kedileri vardı.

New York'taki ikinci gecemizde dördümüz Columbus'ta bir restorana gittik: Konuşmanın içeriğini John Irving'in yeni kitabı, restoran eleştirileri, Amadeus'un film müziği ve kent merkezinin dışında yeni açılan Tayland yemekleri yapan bir restoran oluşturunuyordu. O gece Scott ve Ann'i çok yakından izledim.

"Adı, California mutfağı," diyor Ann Sean'a, onun yanına eğilerek.

"Onları neden yarın Indochine'a götürmüyorsunuz?" Scott teklif ediyor. Bol bir Ralph Lauren süveteri ve pahalı şalvarımsı çizgili bir kadife pantolon giymişti. Swatch takmıştı.

"Bu iyi bir fikir. Hoşuma gitti," dedi Ann, möntüsünü yüzüstü masaya koyarak. Ne istediğini biliyordu zaten. Neredeyse tıpa tıp Scott gibi giyinmişti.

Bir garson geldi ve içki siparişlerimizi aldı.

"Scotch. Düz," dedi Sean.

Ben buzlu şampanya söyledim.

"Oh," dedi Ann, ölçünerek. "Ben yalnızca bir diyet Coca-Cola alacağım."

Scott ilgilenerek başını kaldırıp baktı. "Bu akşam içmiyor musun?"

"Oh, bilmiyorum," dedi Ann, yumuşayarak. "Cüret edip bir rom ve diyet Coca-Cola alacağım."

Garson ayrıldı. Ann bize son Alex Katz sergisini görüp görmediğimizi sordu. Görmediğimizi söyledik. Victor'ı sordu.

"Victor kim?" diye sordu Scott.

Ann ona anlattı, "Erkek arkadaşı, tamam." Ann bana baktı.

"Şey," dedim, "eski" diye ekleyemedim. "Onunla bir iki kere konuştum. Avrupa'da."

Sean içkisini gelir gelmez yuvarladı ve garsona ikincisi için el salladı.

Sürekli Ann'le konuşmaya çalıştım, ama kendimi son derece şaşkın hissediyordum. Bana düşük sodyumlu piring keklerinin ve newage müziğinin avantajlarından bahsederken içimde bir şey parıldadı ve belirginleşti. Sean ve ben dört yıl sonra... Masanın öbür tarafındaki Sean'a baktım. O ve Scott, Scott'ın yeni CD çaları hakkında konuşuyorlardı.

"Bir dinlemelisin," dedi Scott Sean'a. "Sesi..." ara verdi, gözlerini kendinden geçmiş bir şekilde kapattı, "harikulade."

Sean bana bakmıyordu, ama benim ona baktığımı biliyordu. "Öyle mi?" başını salladı.

"Evet," Scott devam etti. "Bugün yeni Phil Collins'i aldım."

"Sussudio'nun onda ne kadar harika çaldığını duymalısın," Ann katıldı. İkisi Camden'da büyük Genesis hayranlarıydılar ve benim oradaki ilk dönemimde bir gece üçümüz kokun etkisi altındayken bana zorla 'Lamb Lies Down on Broadway'i dinlettiler. Ne yapabilirsin ki?

Sean orada duygusuz bir şekilde oturuyordu, suratı hafif asıktı. Ve o anda olsa da onu sevmediğimi, şimdiye kadar hiç sevmediğimi ve tuhaf bir dürtüye göre hareket ettiğimi anlıyordum, ama hâlâ benimle aynı şeyi düşünmesini ümit ediyordum: Böyle bitirmek istemiyorum.

O gece rüyamda yeni evli dünyamızı gördüm. Sean ve benim içinde yaşayacağı dünya. Rüyanın ortasında Sean'ın yerini Victor aldı, ama hâlâ gösterişli ve gençtik, BMW'ler kullanıyorduk ve Sean'ın yerinin alınmış olması gerçeği rüyanın benim için önemini değiştirmemişti. Bu rüyada yalnızca oy vermedik, aynı zamanda anne ve babalarımızın oy verdiği kişiye oy verdik. Maden suyu içtik, kivi yedik ve haşır huşur sıcak tereyağlı kepekli kekler mideye indirdik; Ann'e dönüştüm. Victor'a dönüşen Sean şimdi Scott'tı. Nahoştı, ama çekilmez değildi ve tanımlanamaz bir biçimde kendimi güvencede hissediyordum.

Ertesi sabah sıcak tereyağlı kepekli kek; kivi, maden suyu ve buğday çimeni suyuyla yapılan bir kahvaltının üstüne Ann bir BMW almakla ilgili bir şeyden bahsetti ve ben bir çılgılık atmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Bunun en iyi dönemim olmadığı açıktı; kaybetmekte olduğum açıktı.

Gece Sean yanıma uzanırdı ve ben bebeği düşünüyor olurdum, Sean'ın hiç bahsetmediği bir şeyi. Sert bir şekilde Ann ve Scott'ın ne kadar dokunaklı oldukları konusunda şikâyet ederdi ve ben annemi ya da R.I.S.D.'deki kızkardeşimi aramak için acayip, açıklaması olmayan dürtü-

ler yaşırdım; arayıp onlara neler oluyor açıklamak için. Ama bu, Sean'la olan ilişkiyi sorgulayışım gibi yok oldu.

Çatı katındaki son gecemizde bana döndü ve şöyle dedi, "Hatırlayabiliyorum ilk..." Durdu, ben düzüşmemizi, yatışımızı, yapışımızı, yerde düzüşmemizi demek istediğini biliyordum, ama bunu müthiş derecede utanmadan söyleyemiyordu ve sessizce "...tanışmamızı," dedi.

Ona keskin bir şekilde baktım, "Ben de öyle."

Terliydi ve saçını alına yapıyordu. Onun sigarasından içiyordum bir tane, yüzlerimiz televizyon setinden dolayı maviydi. Örtü belinin aşağısındaki kılları görmeme ancak yetecek kadar aşağı çekiliydi. Benim üzerimde bir tişört vardı.

"Partideki o gece," dedi.

Yüzü hüznünlendi, yoksa öyle olmadı mı? Sonra bu ifade yok oldu. Bana dokunduğunda fısıltım öldürücü ve açtı, bütün söylediğim, "Üzgünüm," oldu.

Ve bana sordu, "Bu herife âşık olduğunuzu neden bana söylemedin?"

"Kim?" diye sordum. "Victor'ı mı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Çünkü korkuyordum," dedim ve belki bir noktada öyleydi.

"Neyden?" diye sordu.

İçimi çektim, orada olmak istemiyordum ve ona bakmadan konuştum. "Beni bırakmandan korkuyordum."

"Onun beni sevmesini mi istiyorsun?" diye sordu, kafası karışmış bir halde. "Söylediğin bu muydu?"

Onu düzeltmek ya da söylediğimi tekrarlamak sıkıntısına girmedim, bu yüzden "Evet. Seni seviyor," dedim.

"Beni tanımıyor bile," dedi.

"Ama senin varlığından haberi var," diye yalan söyledim.

"Harika," mırıldandı.

"Evet," dedim, Victor'ı düşünerek, insanın bilse de nasıl hâlâ ümit edebildiğini düşünerek. Gözlerimi kapat-

tım, uyumaya çalıştım. "Nereden biliyorsun... ondan olmadığını?" diye sordu sonunda, gergin, şüpheli bir şekilde.

"Çünkü değil," dedim ona.

Bu muhtemelen son gerçek konuşmamızdı. Sean televizyonu kapattı. Oda karardı. Karnımı sararak ardından parmaklarımı göbeğimde yukarı, sonra aşağı doğru gezdirerek oraya yattım.

"CD'de Sex Pistols'ları var," dedi. Sözü beni bir şeyle suçlayarak orada kaldı.

Uykuya daldım. Ertesi sabah oradan ayrıldık.

PAUL Sıradan bir gece. Aylardan aralık ve cumartesi sabahı daha dışarıda hava aydınlanmadan, hâlâ hafif sarhoş bir halde, Gerald'la uyuşturucu etkisi yapan bir tür mantar kullanarak yemekhanede-televizyon seyrediyoruz. Dün gece yapacak bir şey yoktu. Film, The Barefoot Doctors of Rural China ya da öyle bir şeydi ve parti ümitsiz bir şekilde işe yaramaz görünüyordu. Victor Johnson oradaydı ve onun Rupert Guest'le birlikte Tim'in gizli Noel babasına küçük bir şişe meni ile bir şırınga torbası vermiş olmalarını ve Gerri Robinson'ı banyoda, kız şişeyi açtıktan sonra, ağlarken seyrederek bununla eğlenmelerini iğrenç bulmama rağmen, yine de Victor'la flört etmekten kendimi alamıyordum, bir coynt paylaştık ve bana Jaime Fields'in nerede olduğunu sorup duruyordu. Raymond'dan Victor'ın düşkünler evinde kalmış olduğunu duymuştum, bu onu yatağa atma şansımın yüzde elliden daha yüksek olduğu anlamına geliyordu. Bana bir şişe birası teklif ettiğinde, ona teşekkür ettim ve sordum, "Nasıl gidiyor?"

"Harikulade," dedi.

Ona sordum, "Nerelerdeydin?"

"Avrupa'da," dedi.

"Nasıldı?" diye sordum.

"Kıyak," dedi. Sonra daha az istekle, "Aslında yalnızca iyiydi."

"Dönmek hoşuna gitti mi?" diye sordum.

"Amerika'yı seviyorum." Göz kırptı. "Ama yalnızca uzaktan."

Oh lütfen. Gerald sahneyi odanın bir köşesinden seyretmişti ve gelip her şeyi mahvetmeden bir RİM biletini bir torba mantarla takas ettim.

Şimdi bildik kelimeler Hanna Barbera sık sık parlayıp kayboluyor ve bana, çizgi filmler seyretmek için, cumartesi sabahları erkenden kalkmak istediğim bir dönemi hatırlatıyor. McCullough'ta parti hâlâ devam ediyor ve Gerald utanmadan yalan söyleyerek eski erkek arkadaşları, GQ modelleri, isimsiz bir kayık yarış takımının elemanlarından söz ediyor. Çenesini kapatmak için onu öpüyorum. Sonra dikkatimi tekrar televizyon ekranına veriyorum. McCullough'taki açık pencerelerden özellikle yüksek sesli bir New Order şarkısı geliyor, "Your Silent Face." Sean bu şarkıyı severdi, Mitchell da öyle aslında. Gerald "Tanrım, bu şarkıdan gerçekten nefret ediyorum," diyor. Onu bir kez daha öpüyorum. Bunun partinin son şarkısı olduğu ortaya çıkıyor. Azalarak yok oluyor, yerini başka bir şey almıyor.

Televizyon seyretmek hiç anlamlı değil. Acutrim reklamından sonra Snickers reklamı sonra bir Kinks video klibi sonra haberlerin içinden. Annem yeni Kinks video klibini seviyor. Bu, Gerald'dan bile daha çok canımı sıkıyor.

"Üzgün müsün?" diye soruyor.

Ona bakıyorum. "O herif, o herifi seviyor. O herif, kızını seviyor. Galiba kız da başka birini seviyor, muhtemelen beni. Hepsi bu. Mantık yok."

"Hımm," diyor Gerald, ceplerini yoklayarak. Mantarı içine koyduğu peçeteyi çıkarıyor. Bir şey yok, yalnızca mantar kırıntıları.

"Hiç kimse doğru kişiyi sevmez," diyorum.

"Bu doğru değil," diyor. "Ben seni seviyorum."

Bu tam olarak anlatmak ya da duymak istediğim şey değil, ama ciddi bir şekilde sordum, "Seviyor musun?"

Bir ara var. "Elbette. Neden ölmesin?" diyor.

Sarhoş olmak ve çürütülmekten daha kötü bir şey yok.

LAUREN Sonraki hafta (ya da belki bir iki gündü) bir buğu gibiydi. Motel odaları, bütün gece arabada yolculuk, Sean'ın arkadaşının MG'si karlı yollarda son hızla giderken kafa yapmamız. Her şey hızlanmış görünüyordu, zaman daha çabuk işliyordu. Konuşma yoktu, yolda geçen o günlerde birbirimizle konuşmuyorduk. Tam anlamıyla konuşacak hiçbir şeyin olmadığı bir noktaya gelmiştik. En temel konuşma aşamalarını bile geride bırakmıştık. Sabahleyin nazikçe söylenen 'Nasılsın'lar bile yoktu; 'Şu benzinlikte durabilir miyiz?' gibi basit sorular atılmıştı. Bir şey söylenmiyordu. Hiçbirimiz konuşmuyorduk.

Yine de o hafta, vınlayarak giden o arabanın içinde sessizce otururken bile onun kafasında bir şeyin olduğuna gerçekten inandığım anlar oldu. Uzaktan bile bir tapınağa, ya da bir kiliseye benzeyen bir şeyi geçerse arabayı yavaşlatır ve motor hâlâ çalışırken uzun uzun ona bakardı. Sonra tekrar hızlanarak fırlar ve bir yerde uygun bir motel bulana kadar durmazdı. Ve taşımakta olduğu kokaini kullanmaya başlamamız bu motel odalarında olmuştu, kokainden dolayı zaten kısa olan günler daha da kısa geliyordu ve o, bilinmeyen bir yere varmaya çalışarak, arabayı daha hızlı, dünyayı daha umursamaz bir şekilde kullanırdı. Motellerde kokaini içimize çekerek televizyon açık bir şekilde bütün gece ayakta olurduk ve daha sonra bize devam etme gücü verecek, midelerimize kramp girmeden daha çok kok yapabilmemiz için onları dolduracak yiyecek bir şeylere ihtiyacımız olursa o, motel odasından ayrılır ve para taşı-

madığı için birinin American Express kartıyla almış olduğu sigaralar, çizburgerler ve şekerlemelerle dönerdi.

Kokain, tuhaf bir şekilde, hiçbirimizi konuşkan yapmıyordu. Birkaç çizgi yapardık ve içtenlikten yoksun bu şekilde saçmalamak yerine televizyonu seyredip sigara içerdik, birbirimizle hiç yüz yüze gelmeden neredeyse utanarak yalnızca orada, MG'nin içinde ya da kafelerde otururduk. Taşıdığı kokain yavaş yavaş azalırken o zayıfladı ve bitkinleşti. Başka moteller, başka benzin istasyonları, bir yerde başka bir akşam yemeği.

Ben yalnızca şekerleme yedim ve diyet Coca-Cola içdim. Yakın istasyonlar olsun ya da olmasın radyo her zaman açıktı. Haberler çıkardı, ama gerçekten duyacak bir şey yoktu. Depremler, hava durumu, politika, toplu ölümler. Hepsi sıkıcıydı. Yanımda Victor'ın bir fotoğrafını taşıyordum ve arabada otururken yanımda donuk gözlerini kapatan güneş gözlükleri sürekli takılı olarak Sean durmadan siniflerken fotoğrafı çıkarırdım ve ona dokunurdum. Siyah beyazdı ve Victor üstsüzdü, sigara içiyor, makinenin objektifine yarı yan bakıyor, sönmüş eski genç bir film yıldızı gibi görünmeye çalışıyor, göz kapakları seksi parodiyle yarı kapalı. Bu fotoğraftan ve içerdığı gizemden dolayı Victor'ı daha da çok seviyordum. Ama sonra onu sevmedim, sevedim, çünkü o Jaime'le kalmıştı ve bu affedilmez bir şeydi. Arabadaki tek kaset eski Pink Floyd'du ve Sean tekrar tekrar geri sardırarak yalnızca "Us and Them"i dinlerdi, başka bir şey dinlemezdi ve uyuşuk ritim beni uykuya daldırır, muhtemelen Sean'ın istediği de buydu, ama sonra koronun her 'Haven't you heard, it's a...'yi gümbürdeyişinde sesi açardı ve ben kalbim küt küt atarak sıçrayıp yerimde doğrulurdum, onun parmakları ses düğmesini terk eder terk etmez uzanıp sesi kıardım. Şarkı azalarak yok olurdu, sonra o yeniden başa sardırır. Bir şey demiyordum.

Sean sigaralar yakar, kibriti pencereden dışarı fırlatır, bir fırt çeker, sigarayı söndürürdü.

SEAN Bütün ağaçlar kurumuştı. Yolların kenarlarında ölmüş, kanları karı boyamış kokarcalar, köpekler ve hatta nadiren karacalar vardı. Kuru ağaçlarla dolu dağlar vardı. Portakal renkli işaretler yol çalışması olduğunu bildiriyordu. Radyoda yalnızca parazit vardı, teyp çoğunlukla bozuktı, ama gürültülü ve karmakarışık hard rock olmadığı zaman çalardı. Yol sonsuz görünüyordu. Moteller. Alışveriş yerlerinden yiyecek alırdık. Lauren durmadan kusuyordu. Benimle konuşmuyordu. Dikkatimi yalnızca yola ya da diğer arabalardaki insanlara verirdim. Bir istasyon yakalamayı başardığımızda yalnızca Creedence Clearwater şarkıları çalıyordu ve bu beni hüznlendiriyordu, ama neden bilmiyordum. Motel odalarında Lauren'ın gözleri aptal ve suçlayıcıydılar; vücudu harap ve acıklıydı. Bana doğru uzanırdı, melankolik bir dokunuş ve ben ona benden uzakta durmasını söylerdim. Sınırın öbür tarafında ve Maine eyaletine ait Bethel adında bir yerde, bir benzinlikte kusmak için tuvalete gittiğinde onu az daha orada bırakıyordum. O hafta arabada 3 bin 500 kilometreye yakın bir yol kaydettim. Her nedense Roxanne'yi çok düşündüm. Nereye gidebileceğimi düşündüm, ama hiçbir yer bulamıyordum. Yalnızca başka bir motel ya da benzin istasyonu vardı. O, kayıtsız bir şekilde yanımda otururdu. Motel banyolarında bardaklar kırardı. Ayakkabı giymeyi bıraktı. Ben çok içiyordum. Eğer bir şekilde uyuyabilmişsem ertesi sabah içkinin verdiği baş ağrısıyla kalkardım, onun yatakta benimkinin yanında duran acınacak haldeki vücuduna bakardım ve yine onu bırakmayı düşünürdüm. Uyandırmadan, bütün eşyalarını, zaten kullanmayı bıraktığı makyaj malzemelerini, elbiselerini, her şeyi çal ve vınlattı. Güneş gözlüğünü hiç çıkarmıyordu, gece ya da şiddetli kar yağıyor olsa bile. Kar suluydu ve hızla düşerek yağdı.

yordu. Öğleden sonra dörtte hava kararırđı ve tozlu karı taşranın gırintısına çıkıntısına savururdu...

Bethel'deki o benzin istasyonuna geri geldik, her ne sılrsa tam bir çember çizmiştik ve Lauren tuvalete gidip kustuktan sonra karda çabalayarak geri dönerken, arabaya yaklaşıırken bir şey çıtırdadı. Ön camdaki kar erimeye başlamıştı. Uzanıp radyoyu açtım, ama bir şey bulamadım. Hard rock kaseti harap olmuştu. Sonunda çok uzaklardan geliyormuş gibi Grateful Dead çalan başka bir istasyon buldum. Herif hâlâ arabayı dolduruyor olmasına rağmen bir sigara yaktım. Lauren kapıyı açtı ve oturdu. Bir tane de ona teklif ettim. Başını salladı, "Hayır." Herife ödedim ve sürerek istasyondan çıktım. Sabahın erken bir saatiydi, kar şiddetli yağıyordu. Tekrar anayoldayız, ona bakmadan "Parasını ben ödeyeceğim," dedim sonra gırtlığımı temizledim.

LAUREN Beni bırakıyor, caddenin aşağısında Dunkin' Donuts'ta bekliyor... On iki hafta olmuştu. Sürekli, 'Paul'le birlikte geçen o gece olmuş olmalı,' diye düşünüyorum. Paul'le birlikte geçen o gece olmuş olmalıydı. Doldurulması gereken formlar. American Express'imi kabul etmeyecekler, yalnızca MasterCharge. Yaşımı, dinimi bilmek istiyorlar. New Hampshire'da çocuk aldırma: hayatım bir kâğıt parçasına indirgeniyor. Sakinim, ama bu sürmüyor. Kelimeleri okurken gerginim: 'Bu belge hamileliği sona erdirme yetkisi verir.' Bekleme odasındaki masalarda graffiti: 'Kadınsal kaos.' Dönem sonu yalnızca kolejden diğer kızların yazdığı şeyler. Sara burada mı olmuştu? Bana Valium veriyorlar. Bir kişi bana işlemleri açıklıyor. Sırtüstü yatarken belli belirsiz kız mı, erkek mi diye merak ediyorum. "Pekâlâ, Laurie," diyor doktor. Laurie'nin döl yatağı bir yoklanıyor. Masa yükseliyor. İnlıyorum. "Kalçaları kaldırın lütfen." Antiseptik bir şey. Kendime engel olamı-

yorum ve aniden içimi çekiyorum. Hemşire bana bakıyor. Hoş biri. Vızıltı sesi. Midem inip kalkmaya başlıyor. Emme sesleri. Bitti. Terliyorum. İyileşme odasına gidiyorum. Bu önemli değil. Başka kızların yanından geçiyorum, bazıları ağlıyor, çoğu ağlamıyor. Sean, beni aldıktan sonra, kırk beş dakika, bir saat sonra sokağa çıkıyorum. Liseli iki kız geçiyor. 'Bir zamanlar o kadar gençtim,' diye düşünüyorum.

Kampusa dönerken arabada Sean soruyor, "Ateşkes?"
Ve ona şunu söylüyorum, "İmkânsız."

SEAN Daha önce Dunkin' Donuts'ta avladığım ve partiye davet ettiğim garson kızı partide bulamadım, ama sarhoş olup Judy'yi yine odasında düdükleyerek yalnızca kolundan kaptım ve gittik dönem sonunu kutladım ve çıldırdım zaten, sonra Windham'a geri dönerken hippie kızla öpüştük. Bir bira için tekrar partideyim, gerçekten iyi hissetmeye başladım ve hâlâ abazayım, bu yüzden Susan'la yaptım ve son olarak iki dolayında o İsveçli kızla eve gittim. Ondan sonra döndüm ve partiyi hâlâ devam ederken buldum, böylece birinin bira getirmesini bekleyen herkesle birlikte oturuyorum, birinci sınıf öğrencilerinin çoğu kızgındı, çünkü Lite birası istiyorlardı. Gerçekten sarhoştum, biranın uzun bir süre gelmeyeceğini biliyordum ve Pub saatler önce kapanmıştı, eve gitmeliydim, bir yere gitmeliydim, belki tekrar Susan'ın odasına ya da belki Lauren'ı görmeye, ama istemiyordum. Şimdiden o boktan dünyalarca uzaktaydım. Ve Windham'ın oturma odasını gözden geçirirken, gümbür gümbür çalan hard rock, kükreyen bir ateş, sutyen ve külotlarla kaplı, köşede bir yana yatırılmış olan yarı süslü Noel ağacı, birden bu insanlardan nefret ettim, yine de burada onlarla kalmak istiyordum. Yüksekten atan alkolikle konuşan, boktan bir gitarist olan herifle bile; Welling'de kalan lezbiyenle bile; orta-

ya çıkan ve Tim'in koluna asılı olan Dunkin' Donuts'un garson kızıyla bile; zom olmuş, köşede oturan, ağlayan, minyatür bir fıçıyı okşamakta olan Getch'le bile. Bütün bu odanın dışında kendileriyle asla konuşmayacakları insanlardı, ama burada, partide, onlardan düşünemediğimden daha çok tiksiniyordum. Müzik gürültülüydü, dışarıda hafifçe kar yağıyordu, şömine ve köşedeki Noel ağacının üzerinde titreyerek yanıp sönen ışıklar dışında oda karanlıktı. Önemli olan an buydu. Bu, tümünün bir araya geldiği andı. Burası olmak istediğim yerdin. Tony'yi düzecek olan eski sevgili bile. O kız bile. Önemli olan tek şey burada olmamızdı...

Bira gelmeyince bu duygu sanki klik diye yok oldu ve birayı almaya çalışan herifler sarhoş araba kullanmaktan tutuklanmışlardı, Getch anons etti. Ama ben hâlâ o odadaydım ve hâlâ hepimiz birlikteydik: dışladığım iki insan, beni dışlamış olan iki insan, kendisine kaba davrandığım bir kız, ama şimdi bu önemli değildi. Tim Dunkin' Donuts'ın garson kızıyla birlikte ayrıldı. Tekrar İsveçli kızın odasına gittim ve kapıyı çaldım. Ama kapıyı kilitlemişti ve muhtemelen uyuyordu. Karda zorlukla ilerleyerek evime ve soğuk, boş bir odaya dönüyorum. Pencerem açıktı. Kapatmayı unutmuştum.

MITCHELL Basit on papellik bir dem paketi almak için Sean Bateman'le gitmek zorunda olduğumu öğrendiğimde iyi gitmeyeceğini hissetmiştim. Bateman'i gerçekten o kadar iyi tanımıyordum, ama görünüşünden ne tür bir herif olduğunu çıkarabiliyordum: muhtemelen çok George Winston dinliyordu, peynir yiyip beyaz şarap içiyordu, viyolonsel çalıyordu. Odama gelip bana o pislik beyinsiz Rupert'in evine gitmek zorunda olduğumuzu söyleme küstahlığını gösterdiği için kızmıştım, başlangıçta gitmeye pek istekli değildim aslında ama neredeyse dönem sonuy-

du ve arabayla Chicago'ya dönüşte yanıma almak için biraz ota ihtiyacım vardı. Onunla kısa bir süre tartıştım, ama Candice orada, yatağımın üzerinde oturmuş, gecikmiş bir ödevi bitirmeye çalışıyordu ve bana gitmemi söyledi, bütün dönem boyunca onunla bitirmeyi planlıyor olma- ma rağmen karşı koyamadım. Bir Xanax aldım, arabasına bindim ve kampusun dışına, Rupert ve Roxanne'in yaşadığı Kuzey Camden'a doğru yola çıktık. Yollar kaygandı, çok hızlı kullanıyordu ve birkaç kere neredeyse kayarak yoldan çıkıyorduk, ama kol ya da bacak kaybetmeden ve önemli bir çarpışma olmadan oraya vardık.

Ev karanlıktı ve belki evde kimsenin olmadığından söz ettim. Caddenin karşısında bir parti vardı. Ona arabada bekleyeceğimi söyledim.

O, "Hayır, sorun değil. Yalnızca Roxanne burada," dedi.

"Ne demek bu?" diye sordum. "Ben içeri girmek istemiyorum."

"Haydi sen de gir," dedi. "Bu işi bitirelim."

Kapıya çıkarken onu izledim ve endişeli bir şekilde kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Tekrar çaldı, sonra iterek kapıyı yokladı. Biri kapıyı aniden çekerek açtı. Ve Guest oradaydı, bir geri zekâlı gibi sırtıyordu. Bize içeri girmemizi söyledi, ardından cadı gibi güldü.

Loş oturma odasında Led Zeppelin dinleyen başka kasabalılar vardı. Birisi kandilleri yakmıştı. Şüphelenmeye başlıyordum.

Rupert mutfakta geziniyordu. "Pekâlâ ne için buradasınız, çocuklar?"

Kasabalılar oturma odasından kıkırdadılar. Dört ya da beş kişiydiler. Karanlıkta bir kandilin ışığında bir şey parıldadı.

Sinirli bir şekilde esnedim, gözlerim sulanmaya başladı.

"Biraz mal almaya geldim," dedi Bateman, oldukça masum bir şekilde.

"Ah, öyle mi?" Rupert sordu, karanlığa girip çıkıp etrafımızda çember çizerek.

"Roxanne nerede?" diye sordu Bateman. "Sen çekilmez birisin."

"Lanet olsun, param nerede Bateman?" Rupert sığırmış ve Bateman'i duymamış gibi kükredi. Buna inanamıyordum.

"Sen delisin," dedi Sean, sersemlemiş bir halde. "Roxanne nerede?"

Kasabalılardan biri ayağa kalkmıştı. Bayağı görünüm-lüydü: bira göbeği, alabros tıraş. Mutfağın kapısına yaslandı. Geriye doğru çekildim ve bir dolaba çarptım. Sorunun ne olduğu konusunda bir fikrim yoktu, ama parayla ilgili olduğu açıktı. Rupert mı Bateman'e borçluydu, yoksa Bateman mi Rupert'a bilmiyordum, ama boktan bir şeyin olduğu açıktı. Rupert koklanmıştı ve sert oynamaya çalışıyordu, ama oyun inandırıcı ve çok tehdit edici değildi. Mutfakta az ışık vardı ve nereden geliyordu bilmiyordum. Karanlıkta yeniden bir şey parıldıadı.

"Para nerede, seni aşağılık piç!" diye emretti Rupert.

"Ben arabada bekliyorum," dedim. "İzninizle."

"Bekle," dedi Bateman, beni tutarak.

"Neyi bekle, piçkurusu?" diye sordu Rupert.

"Dinle," Sean durdu. Sonra bana baktı. "Para onda."

"Sende mi?" diye sordu Rupert, sakinleşerek ve ciddi bir şekilde ilgilenerek.

Gözucumla iri ve sarhoş kasabalılardan birinin bir pala tuttuğunu gördüm. Lanet olası bir palanın New Hampshire'da ne işi vardı?

"Çüş, dur bir dakika," dedim, ellerimi yukarı kaldırarak. "Şimdi, ne kahrolası şeyler dönüyor bilmiyorum. Ben buraya yalnızca biraz tomurcuk almaya geldim. Ben gidiyorum."

"Haydi Mitchell," dedi Sean. "Parayı Rupert'a ver."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırdım. "Ben arabada bekliyorum."

Dışarı doğru yol almaya başladım, ama başka bir kasabalı yeni kalkmıştı ve çıkışı kapatıyordu. Arkasında pencereden orada karın içinde duran arabayı, onun gerisindeki partiyi görebiliyordum. Galiba Melissa Hertzburg ve Henry Rogers'ı görebildim, ama emin değildim. Noel müziğini duyabiliyordum.

"Bu tam bir saçmalık," dedim.

"Gerçekten sende mi?" Rupert bana soruyordu, yaklaşıyor.

"Ne bende mi?" diye bağırdım yine. "Bak şimdi, dinle, bu herif..."

"Para bu herifte mi, değil mi?" Rupert Bateman'e sordu.

"Kahretsin söylesene ona!" Bateman'e bağırdım.

Sessizlik. Herkes Sean'ın cevabını bekliyordu.

"Pekâlâ, para onda değil," diye itiraf etti.

"Benim için neyin var?" Rupert ona sordu.

"Bu." Cebine uzandı ve Rupert'a bir şey verdi. Rupert onu inceledi. Küçük bir şeydi. Rupert şişenin içindekini bir aynanın üzerine döktü. 'Kokain,' diye düşündüm. Eğer iyi değilse mahvedeceğini homurdanarak başını kaldırıp Sean'a baktı. Kasabalılar şimdi sessizdi ve ne olduğuyla ilgileniyorlardı. Ama tabii ki mal iyi değildi ve bir kavga patlak verdi. Rupert masanın öbür tarafından Bateman'e hamle yaptı. Bir kasabalı beni yakaladı. Bir itişme çekişme oldu. Çıkışa doğru ilerlerken dönüp Bateman'in nasıl olduysa palayı ele geçirmiş olduğunu ve onu "Geri çekilin," diye bağırip kasabalılara dürttüğünü gördüm. Döndüm ve dışarı koşup arabaya yöneldim, bahçe yolunda kayıp sert bir şekilde kırımın üstüne düştüm. Arabaya girip kapıyı kilitlediğimde kasabalıların geri çekildiklerini görebiliyordum. Sean çıkana kadar palayı sallamaya devam etti, mutfak kapısını kapattı, palayı bıraktı ve arabaya atladı.

Kasabalılar yavaştılar, ama MG garaj yolundan fırlayıp çıkarken pikap kamyonlarına yetişmeyi başardılar. Se-

an tam gaz caddeden aşağı doğru sürüyordu, kornuzu çalınan arabayı yana kaydırıp ve direksiyonu tekrar aşağı, kolon yönelen yola kırdı. Bu olanlara inanamıyordum. Bu cuma gecesi öleceğimi hiç düşünmemiştim. Başka herhangi bir gece değil de lanet olası bir cuma gecesi. Bateman aslında gülümsüyordu ve bana soruyordu, "Eğlenceli değil miydi?"

Kasabalılar Guest yönetiminde arkamızdan geliyorlardı, ama hiç çok tehlikeli bir şekilde yaklaşmadan, yine de bir defasında bir silah sesi duyduğumu sandım. Kolej Yolu'nda bizi yakaladılar, sollayarak diğer şeride geçtiler ve MG'yi iterek yoldan çıkarmaya çalıştılar. MG sersemleyerek yana doğru fırladı, bir kar yükseltisinin üzerine atıldı ve yumuşak bir şekilde kayarak durdu. Pikap hızla geçti, sonra yavaşladı ve güçlükle etrafında dönmeye başladı. Bateman, onlar bize doğru gelmeye başlayınca kadar bekledi, aniden fırlayarak son gazla kasabalıların yanından geçti ve güvenlik kapısına kadar olan üç kilometrelik yolu fazla bir olay olmadan kat ettik. Ama arkama dönüp baktığımda arkamızda yolun aşağısında orada duran, boşa çalışan pikabın farlarını görebiliyordum. Nöbetçiler kapıyı yukarı kaldırırlarken Sean gülümsedi ve onlara el salladı. Beni evime geri götürdü. O zaman farlarının hâlâ kapalı olduğunu fark ettim. Ona baktım ve yalnızca "Tanrım, Bateman, sen bir piçkurususun," dedim.

Ceketinin içine uzandı, küçük sıkıca düğümlenmiş on papellik bir paket çekip çıkardı ve onu açık pencereden bana attı. Güç bela yakaladım. Neler oluyordu ve bunu ne zaman almıştı, sorma zahmetine katlanmadım. Katlansaydım bile bir önemi olmazdı, çünkü şimdiden sürerek uzaklaşmıştı.

VICTOR Denton'la Hanover'daki REM konserine gittim. Rupert şimdiden beni evinden kovmuştu. Bir tür sorunun ortaya çıktığını ve ayrılmam gerektiğini söyledi. Yapacak başka bir şeyim yoktu, bu yüzden Denton'la gittim. Salon büyüktü, ama oturacak yerler yoktu. Açılışı işe yaramaz bir grup yaptı ve Paul'le birlikte çaktırmadan içeri soktuğumuz biraları içerek, kızları seyrederek arkada takılıyordum. Onlar çalmaya başlayınca Paul'den ayrıldım ve ayakta duran kalabalığın içinden ilerleyerek öne ulaştım, Lars adında başka bir Camdenli herifle birlikte hoparlörlerden birinin üzerine oturdum. Orada gözlerimizi dikmiş kalabalığı, başları yukarıda sahneye bakan bütün o genç, gururlu, terli, taş gibi Amerikalıları seyrediyorduk. Bazıları trip ediyorlardı ve uçuyorlardı, diğerleri gözlerini kapatmış, grotesk, iyi beslenmiş dolgun vücutlarını ritme uyduruyorlardı. Gecenin büyük bir bölümünde seyretmiş olduğum bir kız sıkışmış bir halde ön sıranın ortasında duruyordu ve beni kendisine bakarken yakaladığında ona gülümsedim. Bir öğürme suratu yaptı ve başını ritimle sallayarak tekrar gruba döndü. Bu beni gerçekten tiksindirdi ve düşünmeye başladım, bu kızın sorunu neydi? Neden sevimli olamamış, gülümseyerek karşılık vermemişti? Kopmak üzere olan bir savaştan mı endişeleniyordu? Gerçekten büyük bir korku mu hissediyordu? Yoksa hissettiği ilham mıydı? Tutku muydu? İnanmaya başlamıştım ki bu kız, bütün diğerleri gibi, ölümcül derece duyusuzdu. Belki Talking Heads plağı çizilmişti ya da babası henüz çeki göndermemişti. Hepsi buydu bu kızı endişelendiren. Arkasında erkek arkadaşı duruyordu, saçları Brylcream'lenmiş ve çok ince bir kravat takmış olan tam bir yuppie. Şimdi bu herifin problemi neydi? Kayıp kimlik mi, pizzasında çok fazla hamsi oluşu mu, bozuk sigara makinesi mi? Bu kıza bakmaya devam ettim, bu akşam üzeri yerli drama dizisini kaydetmeyi mi unutmuştu? İdrar yolları enfeksiyonuna mı yakalanmıştı? Neden öyle kahrolası küstah davranmak zorundaydı? Ve tümünün temel olarak

indirgendiği şey buydu: küstah. O orospuyu ve pek çok erkek arkadaşımı hor görmüyordum. Yalnızca bazı problemlerinin boyutunun benim düşündüğümü çok aşmadığına inanıyordum. Isınma, beslenme, bombalar, lazerler ya da top ateşi hakkında endişelenmek zorunda değillerdi. Belki sevgilileri terk etti onları, belki o 'Speaking in Tongues' plağı gerçekten çizilmişti bu dönemin modeli ve onların sorunları buydu. Ama sonra orada otururken, altımdaki kutu titreşip kafamda grup yüksek sesle öterken onların hissettiği bu problemlerin ve acının gerçek olduğunu anlamaya başladım. Yani, bu kızın muhtemelen çok parası vardı ve aptal görünlü erkek arkadaşının da öyle. Diğer insanlar bu çiftin problemlerini anlamayabilirler ve belki daha geniş bir evrende bunların gerçekten bir önemi yoktu, ama Jeff ve Susie için önemliydiler; bu problemler onları incitiyordu, bunlar acı veriyordu... Şimdi bu bana gerçekten dokunaklı geliyordu. O kızı ve diğer alıkları boş verip Lars'ın bana teklif etmekte olduğu koktan biraz daha yaptım...

Ardından Atlıkarınca'ya gitmek istedim, ama Paul oranın hafta sonunda kapandığını söyledi; artık Kuzey Camden'ı hiç terk etmeyen birkaç son sınıf öğrencisi ve mezun dışında kimse oraya fazla gitmiyormuş. Yine de arabayla yanından geçtik. O yerde çok eğlenceli zamanlar geçmiş olduğundan değil, ama yine de benim için bir anlamı vardı. Ve orayı bir perşembe gecesini karanlık görmek üzücüydü, kapı eşiği siyah boyayla kaplıydı, kapıya giden yol kalın, temizlenmemiş bir karla örtülüydü.

LAUREN Dört günden uzun bir süredir odayı ilk terk edişimde anahtarlarımı kaybediyorum. Bu yüzden kapımı kilitleyemiyorum. Bu çok önemli değil, bütün eşyalarımı paketledim, götüreceğim pek bir şey yok. Yolculuk için yarın ya da öbür gün kalkacak arabaları panoda kontrol

etmek amacıyla posta ofisine gidiyorum. Çok araba yok. 'Pet kayaballığı kaybettim,' 'Hırslı fotoğrafçılık öğrencisi selofan içinde poz verecek hayal gücü gelişmiş erkek arıyor,' 'Madonna hayranlar klübü yakında açılıyor. İlgilenen var mı? Kutu 207.' Bunu koparıp indiriyorum, ama posta ofisi tezgâhının arkasında çalışan kadın bunu görüyor ve ben tekrar yerine koyana kadar dik dik bakıyor. 'Paten klübü başlıyor.' Bunu da koparmak istiyorum. 'Jack Kerouac hayranlar klübü gelecek dönem açılıyor.' Bunu orada bırakma fikrinden nefret ediyorum, çünkü diğerlerinin yanında çok acıklı görünüyor, bu yüzden koparıyorum. Kadın bir şey demiyor. Birisi kutuma Yüzyıllık Yalnızlık'ın bir nüshasını koymuş, bir isim ya da mesaj bırakılmış mı görmek için kitabın içine bakıyorum. 'Gerçekten iyi kitap. Umarım hoşuna gider P.' Ama okunmuş gibi görünmüyor ve onu Sean'ın kutusuna koyuyorum. Öğle yemeği kuyruğuna geçen insan yığınının içinde yanımdan Franklin geçiyor. Brasserie'ye gitmek isteyip istemediğimi soruyor. Bugün sekiz kere öğle yemeği yedim, ama kampus dışına çıkmalıyım. Ve kasabaya gidiyoruz, hiç fena değil. Bir çift kaset ve bir dondurulmuş yoğurt satın alıyorum sonra Brasserie'de Bloody Mary içip bir Xanax yutuyorum. Son bir haftadır işin kötü yapılmış olmasını ümit edip durdum; belki doktor bir şekilde her şeyi yüzüne gözüne bulaştırıp yarım bırakmıştır diye. Ama tabii ki öyle yapmamıştı. İyi ve eksiksiz bir iş yapmışlardı. Daha önce hiç o kadar kanamamıştım.

Pencereden dışarı, kara bakıyorum. Müzik kutusu hüznü pop çalıyor. Kafamda New York'a gitmeden önce yapmam gereken şeylerin bir listesini yapıyorum. Noel hediyeleri.

"Onu düzdüm," diyor Franklin, içkisini yudumlayıp arkadaki garson kızı işaret ederek; kampustan ağzı bozuk bir orospu, bence son derece çirkin, erkek arkadaşına benim bir cadı olduğumu söylemiş ve o da inanmış.

Garson kız mutfaka girip kayboluyor. Onun yerine bir garson alıyor. Bizimkinin yanındaki masanın üzerine bir şey hazırlıyor. Göz kamaştırıcı bir tanıma anında garsonun kim olduğunu fark ediyorum. Durmadan bana bakıyor, ama onun yüzünde tanıma ifadesi yok. Gülümseye başlıyorum, bir haftadır ilk kez.

"Komik olan ne?" diyor Franklin. "Hayır, ben aslında kızı düzdüm."

"Ben de çocuğu düzdüm," diyorum Franklin'e. Bu, bakireliğimi verdiğim kasabalı.

"Hey," diyor Franklin. "Dünya küçük."

SEAN Ertesi sabah Tim eşyalarımı toplamama yardım ediyor. Götürecek çok şeyim yok, ama Tim'in yapacak başka bir şeyi yok ve eşyalarımın çoğunu dışarıya, arabaya o taşıyor. Rupert'ı sormuyor, ama bu nedenle ayrıldığımı biliyor. Lauren çimenliğin öbür tarafında, yemekhaneye doğru yürüyor. El sallıyor. Ben de sallıyorum.

"Lauren'ı duydum," diyor Tim.

"Şimdiden mi?" diye soruyorum, MG'nin bagajını kapatarak.

"Evet." Bana bir sigara teklif ediyor. "Şimdiden."

"Bilmiyorum," diyorum.

"Ne oldu? O iyi mi?" Gülüyor, "Umrunda mı?"

Omuzlarımı silkiyorum. Sigarayı yakmaya çalışıyorum, kibritin rüzgârda ve hafif yağın karda sönmemesine hayret ediyorum. "Onu çok sevmiştim."

Tim sessiz, ama sonra soruyor, "O zaman masrafları neden sen karşılamadın?"

Bana bakmıyor. Katılarak gülüyorum.

"O kadar sevmedim," diyorum arabaya binerken.

VICTOR Pub'da tanıştığım, bir yaz babam için çalışmış bir kızla birlikte kok yaparak bütün gece ayakta kaldım. Ertesi sabah kasabadaki bir kafeye gidiyoruz (yiyeceği korkunç; nemli tart, konserve salyangozlar, tatsız Bloody Mary'ler), kafam iyi ve hiç aç değilim. Öyle uçuk görünüyorum ki güneş gözlüğümü takılı tutuyorum. Bu yerin girişinde ayakta duruyoruz ve bir masa bekliyoruz, servis gerçekten korkunç ve burayı kim dizayn ettiyse ruhsuz biri olmalı. Bu kız etrafta geziniyor ve müzik kutusuna bir yirmi beş sentlik atıyor. Garson kız beni yoklamaya devam ediyor. Yabancı gelmiyor. Talking Heads 'And She Was'ı söylüyor sonra yaşlı usta Frank 'Young at Heart'ı söylemeye başlıyor, tercihlerinin benzersizliği hoşuma gidiyor. Birdenbire geçen yaz sanki birazcık görmüş olduğum bu kız narin bir şekilde ağlayarak yanıma geliyor, ihtiyacım olan en son şey. Bana bakıyor ve "Seni görmek ne karşı konulmaz bir şey bilemezsin." Sonra kendini üzerime atıp sıkıca kucaklıyor. Yalnızca "Hey, dur bir dakika," diyorum. Bu yalnızca geçen dönem kendisiyle biraz havyar kestiğim Park Bulvarı, 80. Cadde'den zengin bir kızdı, oldukça güzel, yatakta iyi ve hoş bir vücudu var. Otomatik olarak birlikte olduğu herife hoşça kal diyor, ama herif şimdiden yabancı gelmeyen garson kızla konuşuyor. Babam için çalışmış ve bütün koka sahip kız da şimdiden müzik kutusunun yanında bir kasabalıyla konuşuyor ve bir gram daha kullanabilirdim ama bu kız, Laura, şimdiden kolumdan yakaladı ve beni Brasseri'nin kapısından dışarı çıkarıyor. Ama belki böylesi en iyisi. Zaten kalmak için bir yere ihtiyacım var ve bu uzun, soğuk bir Noel olacak.

LAUREN Odama yürüyorum. Son gün. İnsanlar eşyalarını toparlıyorlar. Adresler topluyorlar. Veda fiçileri

içiyorlar. Kar kaplı kampusta sarhoş bir halde buldum.
ziniyorum. Canfield'dan çıkan Paul'e rastlıyorum.

"Selam," diyorum, ürkmüş, utanmış bir halde. "Evet
sın, Bay Denton?"

"Lauren," diyor, hâlâ utangaç. "Görmeyeli nasılsın,
Bayan Hynde?"

"İyiyim," diyorum.

Orada hantal bir şekilde duruyoruz.

"Peki... Şimdi nesen?" diye soruyorum. "Eh hâlâ... Tiyatro
öğrencisi mi?"

İnliyor. "Evet. Sanırım öyle. Sen nesen? Sanat mı hâlâ
lâ?"

"Sanat. Yani, şiir. Şey, aslında sanat." Kekeleme.

"Ne?" gülüyor. "Karar ver artık."

"Çok bölümlü." Kolaylaştırıyorum.

Uzun ara ve gerçek bir berraklıkla Paul'ün bir birinci
sınıf öğrencisi olarak ne kadar budala görüldüğünü hatırlı-
yorum: Giorgio Armani süveterinin altında PiL tişörtü.
Ama aynı zamanda onu sevdim, daha sonra. Birlikte oldu-
ğumuz gece odasında teypte çalan Joan Armatrading'den
başka bir şey hatırlayamıyorum; ikimiz sigaralar içiyor-
duk, konuşuyorduk, ilginç bir şey yoktu, önemli bir şey
yoktu, ama anımsamaya değer anlar. Transı bölüyor: "Pe-
ki, ne yapıyorsun?"

Victor'ın, beni Brasserie'de bulduktan sonra, kasaba-
ya araba kiralamaya gitmeden önce, anlattığı şeyi düşünü-
yorum. "Avrupa, sanırım. Bilmiyorum. Muhtemelen Av-
rupa." Konuşmayı şimdi bitirmeye bir şey demezdim, çün-
kü gerçekten Paul'e yakın olmak ve onu konuşurken duy-
mak iyi oldu, ama bu kaba ve çok sert bir anlatım olurdu.

"Avrupa büyük bir yer," diyor; tam Denton'ca söyle-
necek bir şey.

"Evet, kesinlikle öyle."

Orada kısa bir süre daha duruyoruz. Hâlâ kar yağı-
yor. Üçü birazcık geçiyor olmasına rağmen sokak lamba-
ları aniden yanıyor. İkimiz de buna gülüyoruz. Her ne-

dense kafede bana bakıyor olduğu o geceyi düşünüyorum; yüzü ne kadar kasvetlenmişti; hâlâ bana âşık mıydı? Birlikte olduğum diğer insanları kıskanıyor muydu? 'Birşeyleri yapıştırmalıyım,' diye hissediyorum. "Seni gerçekten seviyor," diyorum.

Anlıyor, kafası karışmış sonra utanmış görünüyor. "Öyle mi? Harika. Bu harika."

"Hayır," diyorum. "Gerçekten söylüyorum."

Ara, sonra soruyor, "Kim?"

"Biliyorsun," diye gülüyorum.

"Oh ..." Anlamış gibi yapıyor. "Tatlı bir gülümsemesi var," sonunda kabul ediyor.

"Oh evet. Öyle," katılıyorum.

Bu gülünç, ama daha iyi hissediyorum ve yarım saat içinde Victor dönecek, ikimiz buradan uzaklaşacağız. Ona çocuk aldırılmayı anlatmayacağım. Buna gerek yok.

"Senden çok bahsediyor," diyorum ona.

"Şey, bu..." Sinirli, heyecanlı ve ne diyeceğini bilmiyor. "Bu güzel. Bilmiyorum. İkiniz hâlâ?"

"Oh hayır." Başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

"Anlıyorum."

Yine ara.

"Şey, seni yeniden görmek hoş," diyorum.

"Biliyorum. Ondan sonra, her ne zamandıysa, konuşmak için bir araya gelmemiş olmamız çok kötü," diyor, kızarıyor.

"Oh, biliyorum," diyorum. Eylül demek istiyor; odasında sarhoş olduğumuz o hüzünlü gece. "Çılgıncaydı," diyorum kafamı sallayarak. "Evet. Çılgınca," diyorum yeniden.

Karda frizbi oynayan insanlar var. Dikkatimi onlarda yoğunlaştırıyorum.

"Dinle," başlıyor. "Onun kutusuna notlar koydun mu?" diye soruyor.

"Kimin kutusuna?" Neyden bahsediyor bilmiyorum.

"Onun kutusuna notları senin koyduğunu sanıyordum," diyor.

"Kimsenin kutusuna notlar koymadım," diyor ona. "Notlar?"

"Onun kutusundan senin olduğunu sandığım bazı notlar aldım," diyor, acılı görünüyor.

Yüzünü inceliyorum. "Hayır. Ben değildim. Yanlış kişi."

"Ona anlatma," diyor. "Oh, anlat. Ne istersen."

"Bunun zaten bir önemi yok," diyorum.

"Haklısın," çabucak, düşünmeden katılıyor.

"Bunun, onun gibi insanlar için bir önemi olmaz," diyorum ya da bizim gibi insanlar için, ama bu yalnızca anlık bir düşünce ve çabucak yok oluyor.

"Haklısın," diyor yeniden.

"Yukarı çıkmak ister misin?" diye soruyorum ona.

"Pek bir şey yapıyorum sayılmaz."

"Hayır," diyor. "Gidip eşyalarımı toparlamam gerekiyor."

"Dinle, sende adresim var mı?" diye soruyorum ona.

Adres değiş tokuş ediyoruz. Kar, tuttuğu mağazinin arkasındaki mürekkebi akıtıyor. Adres defterimdeki sayfalar ıslanıyor. Ayrılmadan önce bir kez daha uzun uzun birbirimize bakıyoruz, neden? Belki bir şeyin kaybolup kaybolmadığına mı karar veriyoruz? Pek emin değil miyiz? Ne olursa olsun temas halinde olacağımıza ve tatilde birbirimizi arayacağımıza söz veriyoruz. Nazikçe öpüşüyoruz, sonra o kendi yoluna gidiyor, ben kendi yoluma; tekrar toparlanmış, temiz, hazır odamdayım ve orada Eylülde ya da ekimde hatta kasımda hissettiğimden çok farklı hissetmeden biraz güvenle Victor'ı bekliyorum.

PAUL Yürümeye başladım, ama sonra Guard Evi'ndeki motosikletin görüntüsünü yakaladığımda koşuyordum. Önce hızlı yürüyordum, sonra yavaş bir şekilde koştum, sonra aniden son hızla koşmaya başladım, ama

kafasında kask olan Sean önce ıslak karlı şeritte kayarak sonra yeniden hız kazanarak daha hızlı sürmeye başladı. O motosikletin peşinden neden koşuyordum bilmiyorum, ama koşuyordum. Kar yığınlarının üzerinden atlayarak ben de hızlı gidiyordum, şimdiye kadar hatırlayabildiğimden daha hızlı koşuyordum. Ve bu Sean'dan dolayı değildi. Bunun için çok geçti. Şimdiden bir Richard, bir Gerald ve başkalarıyla ilgili çok sayıda bedensel düşüncelerim olmuştu. Ama koşuyordum ve koşuyordum, çünkü bu yapılması 'yerinde' bir şey gibi geliyordu. Bu, biraz duygu açığa vurmak için bir şanstı. İhtirasa göre hareket etmiyordum. Tek kelimeyle oynuyordum. Çünkü bu yapılacak tek şey gibi görünüyordu. Bu bana yapmam söylenmiş bir şey gibi görünüyordu. Kim tarafından ya da ne tarafından, belirsizdi. Motor hızlandı, bir virajın etrafında kayboldu ve ona hiçbir zaman yetişemedim. Durdum ve orada, Kolej Yolunun üzerinde soluk soluğa, kıvrılmış bir haldeyim. Bir araba durdu. Koridorda karşımda kalan bir herifti; Sven ya da Sylvester öyle bir şey. Binmek isteyip istemediğimi sordu. Radyoda çalan şarkıyı duyabiliyordum, eski bir çocukluk melodisi: "Thank You for Being a Friend." Solumayı kestim ve gülmekten çatlayarak, kendimi değişmemiş hissederek başımı sallamaya başladım.

"Haydi. Atla," dedi herif, uzanıp kapıyı açarak.

'Oh satarım anasını!' diye düşünerek, hâlâ gülerек sendeleye sendeleye arabaya bindim. Rock'n'roll, tamam mı? İcabına bak. Sven oldukça güzel ve çekici ve kim bilir, belki arabasıyla beni Chicago'ya bırakır. Ve sonra, Raymond'ın sana Alman herifleri hakkında söylediği şey neydi?

SEAN Koleji geride bırakırken daha hızlı sürmeye başladım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. 'Kalabalık olmayan bir yere,' diye ümit ediyordum. Ev gitmişti. New

York berbattı. Saatime baktım. On ikiydi. Tullat gelmişti. Ama fazla bagaj olmadan etrafta arabaları kullanıyordu. Rahlatıcı bir şeydi ve diskokokey harika şarkıları çalıyordu. Clapton, Petty and the Heartbreakers, '...just walk away Renee...'yi söyleyen Left Banke.

Son kez birlikte olduğumuzda ona "Seni sevdim," dedim. Son kez olacağını biliyordum. İkimiz tek bir alt karta partiye dönmüştük ve onun yüzüne baktım, saçı arkaya taranmıştı, yüzü hâlâ seksten hafif kızarıktı. Onunla ilgili hiçbir zaman unutmayacağım şeyler var..

Bir içki dükkânının yakınındaki telefon kulübesinde durdum. Cüzdanımdan bir on sentlik ve dönem boyunca topladığım birkaç telefon numarası çıkardım. Arabayı çalışır halde bıraktım ve indim. Erken bir öğle saati olmasına rağmen gök kararıyordu; bulutlar kar yağdırmalılar mı, yağdırmamalılar mı, karar vermemiş bir halde mor ve siyahtılar. 'Nereye gitmeliyim?' diye merak ettim. Telefon etmemeye karar verdim. Tekrar arabama bindim. Ben değişmedim.

Kasabanın kenar bir yerinde otostop çeken kasabalı bir kız gördüm. Yanından geçerken bana baktı. Kasabanın sonuna kadar gittim, sonra A&P'nin park bölgesinden geri döndüm ve onu aldım. Biraz şişmandı, ama yine de sarışın ve güzeldi. Bir lamba direğine yaslanmıştı, sigara içiyordu, ayaklarında bir sırt çantası vardı. Arabayı yanına çektiğimde kolunu indirdi. Gülümsedi, sonra bindi. Ona nereye gittiğini sordum. Bir kasabadan bahsetti, ama emin değil gibi görünüyordu. Bana hayat hikâyesini anlatmaya başladı, pek ilginç değildi ve Rockpile 'Heart'ı söylemeye başladığında onun sesini bastırarak radyonunkini açmak zorundaydım, ama hâlâ ciddi bir şekilde gülümseyerek, baş sallayarak, gözlerimle ilgi göstererek, elimle dizini sıkarak ona dönüyordum ve o

S O N

Bret Easton Ellis

ÇEKİM KURALLARI

Bret Easton Ellis'i okurlarımız, Can Yayınları arasında çıkan *Sıfırdan Az* adlı romanından hatırlayacaklardır. Yeni bir kuşağı tanıttığı bu romanı yazdığında *Ellis* yalnızca yirmi yaşındaydı. Ondan iki yıl sonra da *Çekim Kuralları* yayınlandı. *Ellis*'in en az ilk romanı kadar şaşırtıcı, çarpıcı ve özgür olan bu kitap, Amerika'da bir üniversite kampüsünde cinsellikle romantik ilişkileri bir arada yaşayan günümüz gençliğinin bir aynası. Durmadan sevgili değiştiren Lauren, kurnaz ve tutkulu Paul ve romantik duygularını alaycılığıyla gizlemeye çalışan Sean bir aşk üçgeninin üç kahramanı. *Ellis*, bu üç kişinin sesinden, bir kaleydoskopu bakarcasına, Amerikan gençliğinin, 1980'li yılların 'yitik kuşağı'nın çelişkili beklentilerini, hayal kırıklıklarını ve karmaşık arzularını dile getiriyor.

Kapaktaki resim: GARY KELLEY

ISBN 975-510-755-X

9 789755 107554 >

